Gheorghe Dragomir

TERRA, PLANETA SUFLETELOR RĂTĂCITE

Editura România în lume

Gheorghe Dragomir

TERRA, PLANETA SUFLETELOR RĂTĂCITE

Cuvânt către cititor Gheorghe Dragomir
Cuvânt înainte pr. dr. Ioan Mircea Ghitea
Prefață dr. în teologie Stelian Gomboș
Postfață prof. univ. dr. Mihai D. Drecin

Coperta: Radu Florian Mihai și Radu Râpeanu
Foto copertă: Clara Victoria Caradimu
Machetare: Valentin Holban
Corectură: Rita Zlotu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DRAGOMIR, GHEORGHE
Terra - Planeta sufletelor rătăcite / Ghoerghe Dragomir ; cuvânt înainte: pr. dr. Ioan Mircea Ghitea ; pref.: dr. Stelian Gomboș ; postf.: prof. univ. dr. Mihai D. Drecin. - București : România în lume, 2014
Bibliogr.
ISBN 978-606-93417-4-2

I. Ghitea, Ioan Mircea (pref.)
II. Gomboș, Stelian (pref.)
III. Drecin, Mihai (postf.)

297.18

Tipărit la MAGIC PRINT
B-dul Republicii 45 B, Onești, jud. Bacău, ROMÂNIA.
Telefon/fax: (+4) 0234 319 810; E-mail: office@mgp.ro

Gheorghe Dragomir

TERRA, PLANETA SUFLETELOR RĂTĂCITE

Editura ROMÂNIA ÎN LUME
București, 2014

DEDICAȚIE

Criza actuală a lumii moderne este în primul rând de ordin moral, cauzată de lipsa credinței în DIVINITATE, decăderii spirituale a umanității și absenței virtuților și eticii din viața socială, politică, economică și religioasă, a „împingerii progresului științific" spre zone care mai devreme sau mai târziu vor avea efecte de bumerang punând în pericol viața oamenilor și a planetei.

Conform legilor imuabile ale universului, se poate concluziona că actuala civilizație profund materialistă, ca orice lucru sau fenomen, are rațiunea ei de a exista, iar dacă această civilizație încheie un ciclu istoric și cosmic, înseamnă că putem afirma că survine la locul și timpul potrivit, trebuind să fie judecată după cuvântul EVANGHELIEI: „Sminteală trebuie să fie, însă vai de cel prin care vine sminteala."

Drept urmare, dedic această carte celor însetați de cunoaștere și de dorința de a-și redescoperi gena credinței și îndumnezeirii picurată de MARELE CREATOR în ADN-ul minunatei și enigmaticei creații divine care este – OMUL.

Autorul

MULȚUMIRI

Fiind o lucrare de suflet și pentru suflet, ce cuprinde mărturisirea credinței în DUMNEZEU a autorului și dorința acestuia de a duce cuvântul DOMNULUI NOSTRU IISUS HRISTOS la sufletul semenilor săi, se cuvine mai întâi să-i mulțumesc lui DUMNEZEU care m-a învrednicit cu această nevoință și m-a ajutat să o duc la bun sfârșit. Se cuvine apoi să aduc respectuoase mulțumiri domnilor: prof. univ. dr. Mihai D. DRECIN, dr. în teologie Stelian GOMBOȘ și pr. dr. Ioan Mircea GHITEA care m-au ajutat în verificarea și completarea documentării, și pentru punctele de vedere exprimate după lecturarea manuscrisului, cât și Excelenței Sale dl. Ambasador Constantin NISTOR. Dacă am reușit să duc la bun sfârșit acest proiect editorial, se datorează și celor care au contribuit la punerea în pagină, tehnoredactarea și machetarea lucrării. Mă refer la dra Oana BOGHICI și Valentin HOLBAN, cărora le datorez mulțumiri.

Coperțile cărții, încărcate de o puternică simbolistică esoterică și religioasă, având o grafică de excepție, sunt realizarea unor oameni cu viziune și smerenie: Codin Sebastian CARADIMU, director de creație, deținător a multor premii de publicitate și nu mai puțin valoroasei echipe Radu RÂPEANU, copywriter și Radu Florian MIHAI, art director, cărora le sunt profund recunoscător și îi felicit din toată inima.

Nu în ultimul rând țin să adresez mulțumiri și felicitări distinsei doamne Maria DOHOTARU, președinte MAGIC PRINT – Onești pentru calitatea lucrării și pentru înțelegerea cu care a tratat problemele referitoare la finanțare, demonstrând încă o dată, dacă mai era cazul, că afacerile guvernate de virtuți și credință în DUMNEZEU readuc speranța și încrederea într-un viitor mai bun.

Autorul

CUVÂNT ÎNAINTE

TERRA, PLANETA SUFLETELOR RĂTĂCITE, a distinsului autor gen. (r) **GHEORGHE DRAGOMIR**, se prezintă singură, ea ne cheamă și ne provoacă la meditație și reflecție religioasă și spirituală. Pentru că este o lucrare ce face trimitere la sufletul omenesc, cu toate ale sale. În lucrare se face o analiză serioasă și profundă asupra fenomenului religios de astăzi, asupra importanței religiei în viața omului, (post) modern și contemporan, de secol XXI și început de mileniu III. Cu alte cuvinte, această carte, așa cum se poate observa chiar și dintr-o simplă răsfoire a ei, pune în discuție și dezbatere lucruri și probleme foarte importante, fundamentale, ale omenirii, de natură existențială, spirituală, dogmatică, filozofică, morală, într-un cuvânt teologică.

Lucrarea este structurată pe 13 capitole, care sunt precedate de o „Prefață", semnată de distinsul tânăr erudit doctor în teologie, STELIAN GOMBOȘ, care cu mult har și înmânuire condierească ne prezintă printr-o radiografiere persoana autorului, a domnului general GHEORGHE DRAGOMIR, prezentându-ne lucrările, articolele și studiile sale, oprindu-se la această lucrare «Terra, planeta sufletelor rătăcite».

Din această vastă, consistentă și bogată lucrare observăm care sunt preocupările, întrebările și frământările autorului, cu privire la problema religioasă, spirituală, a cosmosului, universului și omenirii întregi, dar și preocupările domniei sale cu privire la importanța religiei, implicit a culturii sacre, spirituale, în viața omului, dintotdeauna, inclusiv a omului de astăzi. Reținem și subliniem faptul că: omul este un univers deschis, care se află între abisurile întunecoase ale căderii, ale păcatului și ale patimilor și înălțimile sau piscurile senine ale virtuților. Păcatele, patimile de fapt fiind izbucnirile cele mai violente și grosiere ale energiilor și resurselor umane, iar virtuțile, constituie adevărata vocație și lucrare a omului, care au fost aceleași de la început, deși au fost numite diferit.

Din parcurgerea cărții, aflăm că umanitatea se află în acest prag istoric și la început de ciclu cosmic, într-o profundă criză morală care evidențiază o slăbire evidentă a credinței în Dumnezeu, o neîncredere în dogmele religioase, și o călătorie permanentă în căutarea căii de întoarcere la începuturi, când omul tradițional era preocupat, înainte de toate, de propria spiritualizare și căuta corespondențe simbolice în procesele naturale ce se petrec, în virtutea analogiei dintre macrocosmos și microcosmos, care se extinde nu numai la regnul mineral, ci și la celelalte regnuri ca și la om, mergând până la astre care nu pot să nu influențeze tot ce se petrece în lume.

Prin urmare, planeta noastră cu întreaga natură și umanitate trebuie să se purifice de energiile negative acumulate din gândurile, acțiunile și faptele necuvioase, energii negative care s-au constituit într-o mantie neagră care obturează pătrunderea luminii divine care să binecuvânteze viața pe pământ și să o elibereze de forțele răului care o mențin în întunericul tenebros al Diavolului. Am întâlnit pe parcursul cărții o serie de teorii și ipoteze privind crearea universului și a lumii având drept izvoare o serie de lucrări religioase și filosofice din cele mai vechi timpuri, dar și rezultatul unor cercetări în domeniul științei medicale, arheologiei și geneticii, cât și trăirile unor mistici religioși, toate aceste mărturii ajungând la o singură concluzie și anume că: **universul și lumea au fost create de o inteligență supremă, de o conștiință universală, morală, creatoare, plină de înțelegere și iubire față de întreaga creație.**

Această ființă divină care poartă diverse nume în religiile și filosofiile popoarelor, într-un moment de mare cumpănă, văzând pericolul autodistrugerii omenirii din cauza decăderii sale morale, a hotărât să trimită din ceruri pe pământ, pe Unicul Său Fiu, drept jertfă pentru mântuirea din păcat a omului decăzut în speranța că prin aceasta se va crea o nouă specie – omul hristic.

Din lecturarea acestei cărți am putut observa că mai sunt enigme și fenomene care își așteaptă răspunsuri din partea științei și religiei, dar sunt convins că mintea omenească, fără apropierea de Dumnezeu, nu va putea să le dea un răspuns.

În încheiere, doresc să-i adresez sincere felicitări distinsului autor, pentru elaborarea acestei lucrări care este importantă și necesară, e un adevărat tratat, științific și teologic (incluzând aici toate ramurile și științele teologiei: antropologie, cosmologie, cosmogonie, eshatologie, mistagogie, hristologie și multe altele), care poate fi folosit în domeniul studiului teologic la disciplina „Istoria religiilor", dând teologului posibilitatea de a avea în față o lucrare care să-i permită să facă o paralelă între materia de curs și problematica abordată în acest volum.

Autorului îi doresc sănătate, putere de muncă, ca în continuare să publice cărți cel puțin la fel de interesante, ca aceasta și ca cele publicate până acum, bucurându-se de un real și binemeritat succes în urma lor și având parte, în continuare, de mult succes și multe împliniri! ...

09 martie 2014,
Sfinții 40 de Mucenici din Sevastia Armeniei

Pr. Dr. Ioan-Mircea Ghitea
Parohia Ortodoxă Husasău de Criș

PREFAȚĂ

Domnul General Gheorghe Dragomir este un apologet, un misionar, un propovăduitor și un mărturisitor al cuvântului scris, cu mult har, cu mult talent și cu multă dăruire, un cuvânt plin de miez și de consistență de care avem foarte multă nevoie, deoarece este cuvântul specialistului, istoricului, diplomatului, militarului, românului serios și patriotului autentic.

Gheorghe Dragomir este născut la 16 decembrie 1948 în comuna Bolintin-Vale, județul Giurgiu. Este absolvent al Facultății de Drept – București în anul 1971, și al cursurilor post universitare de Relații Internaționale și de Comerț Exterior (1987−1989). Din anul 1973 până în anul 1992 a fost ofițer în Centrul de Informații Externe, perioadă în care a executat mai multe misiuni în țări din Asia, Africa, Orientul Mijlociu și Europa Occidentală.

Ajunge Adjunct al Șefului S.I.E. (1990−1992) când este avansat la gradul de General de Brigadă; se pensionează la cerere, din motive medicale în luna februarie 1992. Între anii 1998–2005 a fost Consilier la Comisia de Politică Externă a Senatului României. Din anul 2001 până în prezent este membru fondator și președinte executiv al Asociației Culturale „România în Lume". De asemenea, este membru fondator și președinte al Camerei Bilaterale de Comerț și Industrie România-Azerbaidjan (2005−2007).

Domnul General Gheorghe Dragomir este expert politico-militar și autor a numeroase studii și articole de politică externă, strategie geopolitică și geoeconomică, privind zona Mării Negre, Asia Centrală, Marea Caspică și Orientul Mijlociu.

Ca scriitor și publicist, sub egida Editurii „România în Lume" domnul general Gheorghe Dragomir a publicat multe studii, volume, lucrări științifice și cărți, din care le amintim pe următoarele:

Lucrarea „Recviem pentru spioni" vol. I a fost scrisă din necesitatea de a dezvălui cititorilor români și celor străini interesați,

unele aspecte mai puțin vizibile ale activității de informații externe, pornind de la experiența proprie, dobândită în două decenii de luptă, pe frontul nevăzut al confruntării și uneori cooperării tacite, între servicii de spionaj, aparținând unor state cu sisteme politice diferite.

Lucrarea „Recviem pentru spioni" vol. II se dorește a fi un omagiu adus cadrelor și agenților S.I.E. care, cu devotament și profesionalism și-au adus contribuția la apărarea și promovarea intereselor naționale, de multe ori nedreptățiți de istorie și de societate și, totodată, un îndemn adresat tinerei generații de a aborda cu încredere, responsabilitate și respect această profesie, cu atât mai mult cu cât pericolele și amenințările asimetrice care stau în fața secolului XXI, cer angajarea în aceste organisme, a celor mai luminate minți și a experților din cele mai diverse domenii.

Volumul „Europa cu capul în stele și trupul însângerat" încearcă să găsească răspunsuri cât mai concrete și lipsite de prejudecăți la unele întrebări care frământă și îngrijorează diferite organizații sau grupări elitiste la nivel planetar și anume:

Criza economică actuală este semnalul declinului moral al occidentului?

Agonia creștinismului va produce o nouă religie, alta decât cele cunoscute?

Europa este amenințată cu islamizarea în următoarele decenii?

Civilizația următoare va fi spiritualizată sau războinică?

Este o legătură între Evanghelie și Război?

În lucrarea „România între scutul american antirachetă și katiușa rusească – Timp și destin", autorul continuă munca începută în volumul anterior, „Europa cu capul în stele și trupul însângerat", de a găsi răspunsuri cât mai concrete și lipsite de prejudecăți la unele întrebări care frământă și îngrijorează diferite organizații sau grupări elitiste, și anume:

– poporul român, descendent al dacilor hiperboreeni?

– evul mediu răsăritean carpato-danubiano-pontic?

– un destin geopolitic inevitabil în secolul XXI: România și Rusia prejudecăți și temeri?

– să construim împreună o zonă de stabilitate, încredere, pace și prosperitate?

– scutul antirachetă necesitate sau provocare la adresa securității regionale?

– să scrutăm viitorul cu speranța și credința în Dumnezeu?

Volumul „Dialoguri cardinale. România-disoluția sau soluția difractivă” de Mircea Brenciu. Având ca pretext patru interviuri cu personalități culturale, politice și militare românești (Camilian Demetrescu, gen. (r) Gheorghe Dragomir, Ilie Șerbănescu și gen. (r) Mircea Chelaru), cartea lui Mircea Brenciu se dedică pe fond gravei problematici a supraviețuirii statului român în acest debut de mileniu.

Desfășurarea concluzivă a acestei cărți în contrapondere cu cele patru dialoguri are loc în cadrul unui eseu-analiză ce propune în premieră o formulă explicitară a crizei profunde a societății românești, oferind, surprinzător, reperele concrete în baza cărora este posibilă salvgardarea statalității românești prin recunoașterea și implicarea principiilor fenomenologiei difractive, aceasta din urmă, în viziunea autorului, constituind un nou termen al lexicului românesc.

După toate acestea, și multe alte contribuții deosebite, ***domnul Gheorghe Dragomir*** vine acum în întâmpinarea noastră cu o altă carte, ce poartă titlul: „***Terra, planeta sufletelor rătăcite”*** – o altfel de carte, care ne cheamă și ne provoacă la meditație și reflecție religioasă și spirituală, fiindcă este o lucrare ce face trimitere la sufletul omenesc, cu toate ale sale; de asemenea este o lucrare ce face o analiză serioasă și profundă asupra fenomenului religios de astăzi, asupra importanței religiei în viața omului, (post)modern și contemporan, de secol XXI și început de mileniu III. Cu alte cuvinte, această carte, așa cum se poate observa chiar și dintr-o primă ori simplă răsfoire a ei, pune în discuție și dezbatere lucruri și probleme foarte importante, fundamentale, ale omenirii, de natură existențială, spirituală, dogmatică, filozofică, morală, într-un cuvânt teologică.

Spicuind și rezumând din această vastă, consistentă și bogată lucrare doar preocupările, întrebările și frământările autorului, cu privire la problema religioasă, spirituală, a cosmosului, universului

și omenirii întregi, sau preocupările domniei sale cu privire la importanța religiei, implicit a culturii sacre, spirituale, în viața omului, dintotdeauna, inclusiv a omului de astăzi, vom reține și sublinia faptul că, știm cu toții că omul este un univers deschis, limitele acestui univers fiind aceleași dintotdeauna: abisurile tenebroase ale căderii, ale păcatului și ale patimilor și înălțimile sau piscurile senine ale virtuților. Păcatele, patimile, ca fiind izbucnirile cele mai violente și grosiere ale energiilor și resurselor umane, și virtuțile, care constituie adevărata vocație și lucrare a omului, au fost aceleași de la început, deși au fost numite diferit. Ceea ce s-a schimbat nu este atât modul lor de desfășurare, cât mai ales intensitatea și generalizarea lor – susține Părintele Ioan Cristinel Teșu, în lucrarea sa *„Omul – Taină Teologică”* - apărută la Editura „Christiana” din București.

Păcatele contemporane sunt aceleași cu păcatele primilor oameni după cădere. „Însă, în timp ce oamenii de atunci experiau păcatul ca pe o cădere, o rupere și o înstrăinare de Izvorul vieții și de temeliile ontologice ale lumii și trăiau această sfâșiere a firii, în pocăință neîncetată și cu speranța necontenită a mântuirii, astăzi, ceea ce altădată însemna o gravă abatere, accidentală totuși, a firii de la chemarea ei divină, tinde să se generalizeze și să devină normalitate, chiar o a doua natură, la nivel planetar” - susține același Părinte Profeosr Ioan Cristinel Teșu.

După veacuri de cercetare și investigare anatomică și medicală, trupul omului, constituția sa fizică, este bine cunoscută. Ceea ce rămâne o taină, pe care teologia o expune în toată bogăția și frumusețea sa, este infinită viață spirituală, duhovnicească, a acestuia. Lumea, timpul, omul fac tot mai mult obiectul analizei și al reflexiei științelor descriptive, naturale, fizice și exacte. Concluziile la care conduce, însă, acest mod de abordare nu sunt dintre cele mai mulțumitoare pentru filosof sau moralist. Reducerea faptului sufletesc la sfera fiziologicului și a psihologicului, a evoluției la dizolvare pot satisface, poate, doar o curiozitate științifică, nu și dorul și efortul moral. Spațiul și timpul sunt privite doar în perspectiva fizică, în baza interacțiunii lor, iar omul, într-un astfel de cadru, se simte stingher și străin.

Trebuie să reținem faptul că taina omului nu se cuprinde și nu se închide în el însuși, ci se raportează la Arhetipul după care a fost el creat și spre care tinde – Dumnezeu. Ontologia sa este iconică, adică ne conduce spre Dumnezeu, a cărui icoană imperfectă, dar în continuă epectază, este omul. „În profunzimea tainei sale, omul nu există doar pentru sine și prin sine, ci prin voința Creatorului său și pentru semenii săi. Dependența de Dumnezeu – Părintele său ceresc - și de semenii săi sunt cele două aspecte fundamentale ale existenței umane. Omul nu își este nici măcar lui un centru și nu își este suficient sieși, ci se află permanent în legătură cu semenii săi, îndreptându-se, prin legea iubirii, spre Dumnezeu și aceștia" – afirmă tot Părintele Profesor Ioan Cristinel Teșu.

Într-o abundență de antropologii și psihologii, soluția teologică întregește și încununează toate celelalte elemente ale discursului antropologic, și aceasta la un mod ontologic, profund optimist și pozitiv, într-o perioadă în care, din cauza egocentrismului luciferic, recursul la cuvintele inspirate ale adevăraților Părinți duhovnicești pare inoportun, perimat și anacronic. Criza sau drama omului modern și a lumii în care trăiește, cum pe bună dreptate constata marele moralist român – Profesorul Constantin Pavel în lucrarea sa *„Problema răului la Fericitul Augustin"* este că „piere și nu-și dă seama de unde-i vine pieirea. Aruncă vina pe crizele economice, sociale și politice, socotindu-le ultimele și singurele cauze ale răului de care suferă, dar ignoră cauza adevărată a tuturor relelor: păcatul". Cauza acestei tragedii a omului contemporan o constituie antropologia greșită de la care se pornește în deslușirea și explicarea tainei umane, din perspectiva originii și finalității sale. „Nu s-a înțeles că omul este o ființă naturală, însă, în același timp și într-un anumit sens, și supranaturală, coruptă și fără har, dar având un scop supranatural. Omul a fost considerat numai în chip natural. Tăindu-i-se legătura cu Dumnezeu și fiind redus la propriile lui forțe naturale, omul a devenit robul nevoilor și plăcerilor. Lipsit fiind de suportul spiritual al religiei, nimic nu-l mai poate apăra împotriva haosului. Umanismul antropocentric nu sfârșește, cum s-ar crede, printr-o afirmare a omului, ci printr-o negare a lui ..." - afirmă

același Profesor Constantin Pavel în aceeași lucrare. Convingerea noastră este că singură antropologia creștină are puterea de a aduce liniștea atât de mult căutată, pentru om și pentru lume, liniște izvorâtă din iubirea lui Dumnezeu și împărtășită lumii prin om - „cununa creației”.

În altă ordine de idei, cu precădere în ultimii ani s-au făcut studii de specialitate în care s-a analizat rolul pe care-l are credința sau spiritualitatea asupra sănătății omului. Vreme de zece ani au fost intervievate și analizate 22.000 de pesoane în cadrul universităților Texas, Colorado și Florida[1]. După strângerea și sistematizarea rezultatelor s-a ajuns clar la constatarea: ***cine crede, trăiește mai mult***. S-a ajuns din perspectiva științelor religioase să se constate că „*creștinul se întristează și trece prin perioada de doliu altfel*”[2]. Au urmat alte numeroase studii făcute de medici, psihologi și sociologi care au adăugat: cei credincioși se vindecă după operații mai bine și mai repede decât cei necredincioși. Cei care cred ajung foarte rar în depresii, iar când ajung scapă mult mai repede. De asemenea, s-a precizat că riscul de a suferi de tensiune arterială de către ateii fumători este de patru ori mai mare, decât la credincioșii fumători[3].

Foarte multe studii și analize arată avantajele credinței pentru sănătate și doar 4% susțin și influențe negative. În modul cel mai pregnant sunt evidențiate avantajele credinței asupra sufletului (Psyche), adică un sentiment de mai bună simțire, de confort psihic, de mulțumire, optimism, sens al vieții și mai puțin sentimentul singurătății, al fricii,

---

1 Rezultatele acestor studii au fost publicate în lucrarea: Glauben heilt – Beten hilft – Und Ärzte können es beweisen. Wer glaubt, lebt länger, Verlag Ueberreuter, Wien 2000, de către Hermi Amberger. Autoarea s-a născut în Viena și a studiat: engleză, franceză și teatru. Este jurnalistă și publică în: Vogue, Profil und Kurier, trăiește la New York și Viena.

2 Engelbert GROß, Religion als Wahrnehmung. Konzepte und Praxis in unterscxhiedlichen Kulturen und Kirchen, Lit Verlag, Berlin 2006, p. 27.

3 Das Ergebnis einer Untersuchung der Christian Medical Fellowship (CMF/Christliche Mediziner-Gemeinschaft) mit Sitz in. Doi medici londonezi: Alex Bunn și David Randall au analizat 1.200 de studii internaționale și 400 de articole de specialitate și au ajuns la concluzia că cine crede în Hristos Domnul trăiește mai mult (cu 7 până la 14 ani) și mai sănătos 3. 90% dintre aceste London. Qelle: www.idea.de (28.04.2011). Tot aici poate fi amintită și lucrarea: Raimar KREMER, Religiosität und Schlaganfall, Petr lang Verlag, Frankfurt am Main, 2010, p. 290.

al depresiilor ori gânduri de autodistrugere. Profesorul psihiatru și neurolog Dr. Raphael Bonelli a scris despre influența benefică și psihohigienică a religiozității. „*Oamenii religioși sunt mai ocrotiți și mai feriți de pericolul dependenței (droguri, alcool), al depresiilor și al sinuciderii*”[4]. Aceasta nu înseamnă că religiozitatea se poate oferi în locul medicinii. Omul religios trăiește adesea mai sănătos fiindcă el nu face exces de alcool, nu consumă droguri, mănâncă cu cumpătare, duce o viață sexuală ordonată, apreciază familia, luptă împotriva egoismului. Religia, în calitatea și sensul ei de legătură cu Divinitatea, poate birui și depăși frici și stări sufletești apăsătoare. Oamenii pot să se vindece într-adevăr în biserici atunci când ating sfintele moaște sau obiectele sfințite. Oameni de știință din Sankt Petersburg au dovedit-o și au descoperit și mecanismul „material” al acestui fenomen dumnezeiesc.

S-a afirmat și din perspectivă nereligioasă și științifică: ***„Rugăciunea este un remediu puternic*** *… Rugăciunea nu numai că reglează toate procesele din organismul uman, ea repară și structura grav afectată a conștiinței*”[5]. Treapta superioară a convorbirii cu Dumnezeu este rugăciunea curată, cea făcută, cum ne învață Sfinții Părinți „în mintea nefurată de gânduri, de concepte, de închipuiri, și este rezultat al unei curățiri profunde a omului de păcate și de patimi … o minte supra-plină de Prezența lui Dumnezeu”[6]. Profesorul Slezin a măsurat puterea rugăciunii.

El a înregistrat electroencefalogramele unor călugări în timp ce se rugau și a obținut un fenomen neobișnuit - „stingerea” completă a cortexului cerebral. Această stare poate fi observată numai la bebelușii de trei luni, atunci când se află lângă mamele lor, în siguranță absolută. Pe măsură ce persoana crește, această senzație de siguranță dispare, activitatea creierului crește și acest ritm al biocurenților cerebrali devine rar, numai în timpul somnului profund sau al rugăciunii, așa

4 Psychiater: Religion kann Ihre Gesundheit fördern, Der Sonntag, Kathpress Wien, 14.02.10.

5 Valeri SLEZIN este șeful Laboratorului de Neuropsihofiziologie al Institutului de Cercetare și Dezvoltare Psihoneurologică Bekhterev din Sankt Petersburg.

6 Adrian LEMENI, Pr. Răzvan IONESCU, Teologie ortodoxă și știință, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București 2007, p. 291.

după cum a dovedit omul de știință. Valeri Slezin a numit această stare necunoscută *„trezie ușoară, în rugăciune”* și a dovedit că are o importanță vitală pentru orice persoană. Rugăciunea este – spunea în anul 2005 generalul Phillippe Morillon, parlamentar european – un mijloc pe care noi îl deținem și prin care putem să schimbăm multe. Este un fapt cunoscut că bolile sunt cauzate mai ales de situații negative și afronturi care ne rămân înfipte în minte. În timpul rugăciunii, însă, grijile se mută pe un plan secundar sau chiar dispar cu totul. Astfel, devine posibilă atât vindecarea psihică și morală, cât și cea fizică.

Slujbele bisericești ajută și ele la ameliorarea sănătății. Inginera și electrofiziciana Angelina Malakovskaia, de la Laboratorul de Tehnologie Medicală și Biologică Sankt Petersburg a condus peste o mie de studii pentru a afla caracteristicile sănătății unor enoriași înainte și după slujbă. A rezultat că slujba în biserică normalizează tensiunea și valorile analizei sângelui.

Se pare că rugăciunile pot să neutralizeze chiar și radiațiile. Se știe că după explozia de la Cernobâl, instrumentele de măsură pentru radiații au arătat valori care depășeau capacitatea de măsurare a instrumentului. În apropierea Bisericii Arhanghelului Mihail, însă, aflată la patru km de reactoare, valoarea radiațiilor era normală. „Lăcașul de închinare este centrul liturgic al creației, el este locul prezenței și lucrării lui Dumnezeu cel în Sfânta Treime, a Cărui sfințenie transfigurează acest spațiu și sfințește astfel pe om și întreaga creație”[7]. Biserica este un lăcaș al lucrării harului, energiile divine necreate sunt prezente și lucrătoare în lumea noastră materială, creată.

Oamenii de știință din Sankt Petersburg au confirmat, cu ajutorul experimentelor efectuate, că apa sfințită, semnul Crucii și bătutul clopotelor pot să aibă, de asemenea, proprietăți vindecătoare. De aceea, în Rusia, clopotele bat întotdeauna în cursul epidemiilor. Ultrasunetele emise de clopotele care bat omoară virusurile de gripă, hepatită și tifos, aceleași sunete împrăștie și risipește norii amenințători cu grindini și furtuni nimicitoare. Proteinele virusurilor se încovoaie și

---

7 Dr. Laurențiu STREZA, Arhiepiscopul Sibiului și Mitropolitul Ardealului, Catedrala spațiul veșniciei, în Catedrala mitropolitană din Sibiu, Editura Andreaiană Sibiu 2011, p. 7-8.

nu mai poartă infecția, a spus Angelina Malakovskaia. Semnul crucii are un efect și mai semnificativ: omoară microbii patogeni (bacilul de colon și stafilococi) nu numai în apa de la robinet, ci și în râuri și lacuri. Este chiar mai eficient decât aparatele moderne de dezinfecție cu radiație magnetică. Bunii și străbunii noștri nu începeau să mănânce din pâinea nouă înainte de a o însemna de trei ori cu semnul crucii, de asemenea, înainte de a bea apă – pe câmp, pe dealuri sau prin păduri – se însemnau cu semnul sfintei cruci.

Laboratorul științific al Institutului de Medicină Industrială și Navală Sankt Petersburg a analizat ***apa înainte și după sfințire***. A rezultat că dacă se citește rugăciunea Tatăl Nostru și se face semnul Crucii asupra apei, atunci concentrația bacteriilor dăunătoare va fi de o sută de ori mai mică. Radiația electromagnetică dă rezultate mult inferioare. Astfel, îndrumările ortodoxe de a binecuvânta orice mâncare sau băutură nu au numai o valoare spirituală, ci și una preventivă, reală și absolut benefică.

Apa sfințită nu este numai purificată, ci ea își schimbă și structura, devine inofensivă și poate să vindece. Aceasta se poate dovedi cu aparate speciale. Spectrograful indică o densitate optică mai mare a apei sfințite, ca și cum aceasta ar fi înțeles sensul rugăciunilor și l-ar fi păstrat. În mod lămurit este cauza acestei puteri unice de a vindeca[8]. Dumnezeu Ziditorul lumii materiale și spirituale, prin purtarea de grijă asupra firii înconjurătoare, lucrează prin harul Duhului Sfânt, prin energiile Sale necreate asupra lumii și asupra omului pe calea noastră spre împărăția veșnică. De fapt, unii oameni de știință, au fost capabili să măsoare unele efecte, dovedind cu mijloacele științifice actuale ceea ce Sfinții Părinți știu, prin experință, de 2000 de ani, dar „mecanismul", fiind divin, nu poate fi explicat în termeni omenești.

Oameni care erau la un pas de moarte sau pacienți în spitale de boli mentale au suferit transformări miraculoase. Nu numai că

8 Maria NEAGU, Oamenii de știință din Petersburg au descoperit „mecanismul" puterii vindecătoare a sfintelor moaște, în Viața cultelor, Buletin săptămânal de informare religioasă, Anul XX, nr. 941-942, 15 iunie 2012; Tradus din rusă în engleză de Julia Bulighina, iar din engleză în română de Cristina M. C1999-2009 „Pravda Ru".

le-a dispărut obsesia alcoolului, dar au ajuns să aibă o bună sănătate. Pentru a-și menține această stare, continuă să se roage, să practice cei doisprezece Pași și să se abțină de la orice substanță cu proprietăți psihotrope recomandă Părintele Meletios Webber[9], în cartea sa: Twelve Steps of Transformation. Religia reprezintă calea cea mai bună și sigură de ieșire din starea de neiubire sau de ură, credința în Dumnezeul iubirii îmi dă mie putere să mă vindec de rănile urii[10], mâniei, egoismului și de toate păcatele, mă pot curăți ca să mă apropii de Dumnezeul Iubire, Lumină și Desăvârșire.

Omul religios cu toate că trăiește în aceeași lume cu cei nereligioși, dar el trăiește altfel, căci el are perspectiva veșniciei. Credința în Dumnezeu îmi dă o altă atitudine de viață atât socială cât și familială. Mă comport în societate ca unul ce am convingerea existenței lui Dumnezeu și îmi rânduiesc viața socială având o conștiință trează și o legătură cu Domnul vieții. În familie credinciosul va avea o atitudine încununată de iubire agapică și nu de calcule egoiste, sociale sau materialiste. Copiii sunt primiți și tratați de către omul religios ca daruri ale lui Dumnezeu[11], prin prezența lor inocentă și gingașă vine Dumnezeu în casele noastre. Ei sunt o prezență divină în familie, iar Sfânta Treime este simbolul supremei iubiri în viața de familie. În familia creștină este acasă comuniunea membrilor întreolaltă, dar și cu ceilalți oameni și mai ales cu Dumnezeul iubirii și al comuniunii.

Cu alte cuvinte, așadar, atunci când definește omul, spiritualitatea ortodoxă, de exemplu, vorbește despre el cu sfială duhovnicească și îl numește, „taină teologică". La fel, întreaga sa viață sau întregul dinamism al vieții sale duhovnicești, în centrul căruia se află sistemul minte – inimă, constituie o taină. De aceea, teologia are o cunoaștere mai adâncă, interioară despre elementele acestei taine. Încercările

9 Pașii transformării. Un preot ortodox vorbește despre cei 12 Pași, Traducere din limba engleza și note Nicoleta Amariei și Claudia Varga, Editura Kolos, Iași – 2008. Autorul este arhimandrit și slujește în Biserica Ortodoxă din America.

10 Klaus Dieter MÜLLER, Ist Religion noch ein pädagogisch bedeutsamer Anspruch?, în: Anzeiger für die Seelsorge. Zeitschrift für Pastoral und Gemeinde, ianuarie 2012, p. 34.

11 BUNDSCHUH-SCHRAMM Christiane, *Mit Kindern kommt Gott ins Haus. Wie religiöse Erziehung gelingt*, Ostfildern: Schwabenverlag AG, 2007, 175.

științelor naturale și experimentale de a o exprima, în termenii conceptelor închise, structuraliste, se lovesc de insuficiența obiectelor și metodelor de cercetare și de neputința minții noastre slăbite de păcat. „Problema vieții și a bogăției sale de semnificații spirituale n-a putut fi epuizată sau măcar parțial rezolvată nici de psihologia experimentală și nici de psihanaliza abisală sau a profunzimilor. Încercările de a raționaliza sau conceptualiza taina vieții omenești, pe care o exprimă existența umană spirituală, de a explica prin categoriile limitate și prin intermediul metodelor și demonstrațiilor științifice taina sa inefabilă eșuează. Ea nu poate fi epuizată prin metodele obișnuite ale științei experimentale și logice, nu poate fi circumscrisă în cadrul limitat al cunoașterii științifice. Orice astfel de abordare a tainei sufletului omenesc reprezintă o cunoaștere aparentă și cel mult parțială" - afirmă același Părinte Ioan Cristinel Teșu de la Iași.

Precum Dumnezeu este infinit, iar urcușul spre El are caracterul unei permanente epectaze, se pot exprima anumite trăsături ale creștinului, aflat pe diferite trepte ale desăvârșirii, fără, însă, a se putea exprima totul. Persoana umană nu poate fi limitată la calcul aritmetic sau cantitativ, pentru că taina sa este inepuizabilă, este un univers de taine. A încerca să înțelegi omul înseamnă, pentru părinții duhovnicești ai Răsăritului, a încerca să înțelegi eforturile ființei umane în dorința neîncetată de a înainta spre Arhetipul ei, altfel această înțelegere este doar una parțială, fragmentară, înseamnă o exprimare a relativului uman în raport inegal cu ceea ce nu este el – Absolutul divin – susține Paul Evdokimov. Oricât ar fi analizat, omul se ridică deasupra oricăror examene, anamneze, rămânând permanent o enigmă sau un mister, o taină, un αγνοστος – o „ființă necunoscută" – după cum spune Alexis Carrel – în cartea sa „*Omul, ființă necunoscută*", cea mai mare necunoscută, taină, enigmă și mister al lumii create.

În concluzie vom reține că spiritualitatea ortodoxă este de o foarte mare bogăție, valorizând persoana umană și dând un sens precis existenței pământești. Omul nu este singur în existența lui, ci se află într-un permanent dialog de iubire cu Dumnezeu, înțeles ca Treime de persoane, și cu aproapele său, pe baza virtuților creștine.

Și Ortodoxia se prezintă în acest sens ca o teologie personalistă contrară individualismului care caracterizează societățile moderne contemporane. Acest dialog de iubire pe care îl putem înțelege sub forma crucii eliberatoare din Golgota este un dialog impregnat de umanism cu un foarte puternic accent comunitar care vizează transformarea oricărei ființe umane prin despătimirea completă pentru o îndumnezeire totală, altfel zis omul trebuie să se golească pe el însuși pentru a se umple de Dumnezeu. Atitudinea pe care ar trebui să o aibă omul în fața lumii și raportul om − lume este un raport optimist, bazat pe comuniunea și legătura permanentă cu Dumnezeul - Treime prin harul prezent în Biserică, anulând la fel de chinuitoarea frică de moarte.

Omul, după gândirea Părintelui Profesor Stăniloae, nu este sortit morții, ci eternității. În spiritualitatea ortodoxă, moartea reprezintă condiția ontologică a Învierii și a restaurării omului în Iisus Hristos. Părintele Profesor Dumitru Stăniloae nu se înscrie în tradiția gândirii ortodoxe a diasporei ruse (Nicolae Berdiaev, Vladimir Losski). El critică apofatismul exagerat, pentru a repune în valoare catafatismul și reexaminează din punct de vedere spiritual persoana umană – din comunitate, care se opune individualismului și particularului. Biserica Ortodoxă respinge orice formă de înnoire spirituală care nu-și găsește sursele în edificiul doctrinar moștenit de la Domnul Iisus Hristos prin tradiția apostolică a Bisericii inițiale.

Prin urmare, vom sublinia faptul că Ortodoxia are o spiritualitate echilibrată și foarte bine structurată, în armonie cu tradiția relevată și cu nevoile și cu temerile omului contemporan. Ea propune, printre altele, pentru creștinismul celui de-al treilea mileniu, pe de o parte, o viață de comuniune, însoțită de un dialog permanent cu Dumnezeu și cu viitorul, pe de altă parte, un monahism viguros și activ, căci Biserica nu este în fond, doar comunitatea cu număr mare sau foarte mare de membri ci chiar și cea cu numărul cel mai mic, dar în care sălășluiește mărturia cea duhovnicească despre trăirea în viața noastră a vieții Domnului Iisus Hristos, cea autentică. „Astfel înțeleasă, misiunea nu este reprezentată de un proiect grandios, asemeni unei caracatițe care cuprinde totul în sine – acesta este de dorit numai pentru a conferi

unitate de plan și acțiune sistemului – ci de intervenția în micro, de îndeplinirea misiunii de păstor de suflete și a aceleia de următor al Mântuitorului, calitate pe care o are orice creștin botezat, nu numai clericul și nu numai cei cu anumite răspunderi în Biserică."[12].

Așadar, iată și de aici constatăm faptul că Ortodoxia este o formă de creștinism (nesecularizată în conținutul și fondul ei intrisec) extrem de rafinată, de nobilă, de fină, pe care puțini o știu astăzi, aprecia sau gusta în profunzimile ei dintru început, lucru pentru care ne rugăm Lui Dumnezeu – Cel în Treime preamărit, să ne ajute și să ne lumineze mințile noastre, cele acoperite de umbra păcatului și a morții! ...

Iar acum, în încheiere, doresc să-i adresez sincere felicitări autorului, pentru elaborarea acestui volum foarte important și necesar – adevărat tratat, științific și teologic (incluzînd aici toate ramurile și științele teologiei: antropologie, cosmologie, cosmogonie, eshatologie, mistagogie, hristologie și multe altele) și să-i doresc ca, în continuare, să publice cărți cel puțin la fel de interesante, bucurându-se de un real și binemeritat succes în urma lor și având parte, în continuare, de multă putere de muncă, mult succes și multe împliniri! ...

Dr. Stelian Gomboș

Notă: De mare ajutor, în elaborarea acestei prefețe (acestui eseu teologic), mi-a fost articolul: *„Religia și sănătatea omului",* semnat de către Pr. Dr. Nicolae Dura de la Viena, și publicat în revista „Telegraful Român" de la Sibiu, nr. 25−28/1 și 15 iulie 2012, pag. 7.

Capitolul 2.3 prescurtat din referatul susținut la Facultatea de Teologie Andreiana din Sibiu (7 și 8 iunie 2012) în cadrul programului Erasmus (Teaching Mobility. Teaching programme. Academic year 2011/2012)

12 Pr. Dr. Ștefan ILOAIE, *Misiunea Bisericii în contextual secularizării, în rev. „Renașterea"*, Anul XVII, serie nouă, noiembrie 2006, 11 (199), p. 2.

CUVÂNT CĂTRE CITITOR

MOTTO: „Chiar dacă mulți cititori nu se opresc să citească prefața unei cărți, totuși câteva cuvinte se cuvine să i se atribuie pentru a fi avertizat cu ceea ce va găsi in cartea însăși. De aceea vă invit să urmați sfatul Sfântului Apostol PAVEL care vă îndeamnă „Cercețati toate lucrurile și păstrați ce este bun”

Doamne, Dumnezeul Cerurilor și Pământurilor, iartă-mi îndrăzneala de a mă adresa Ție, dar, îngrijorarea mea este mare, și gândul nu-mi dă pace.

Doamne Atotputernic, Duh Sfânt al Universului, Pământul pe care l-ai creeat cu dragoste, într-un moment de Supremă Iubire și curiozitate, se află în pericol să dispară odată cu răcirea sufletelor care-l populează. O iarnă teribilă se anunță, iar focul sacru al credinței în Tine, Doamne abia mai pâlpâie în vatra sufletelor, iar rugile oamenilor către Tine se aud tot mai slab.

Ființa Ta dragă, OMUL creeat pentru a fi un stăpân iubitor al CREATIEI Tale, are sufletul ofilit, golit de iubirea față de Tine și de tot ce-l înconjoară, nu-și mai face cale către Tine cu faptele și gândurile sale, uitând că cel care le-a făcut pe toate, a pus în toate un temei dumnezeiesc.

Pământul, divina sferă albastră căreia i-ai dat viață cu multă iubire și trudă pentru a fi de folos OMULUI, geme de durerea pricinuită de OM care, în fiecare clipă nu se gândește cu dragoste și recunoștință la acest dar haric, binecuvântat cu lumina divină, ci îl tratează cu ură, cu o plăcere sadică de a-l desfigura, de a-i smulge cu mijloace moderne „*chirurgicale*” inima care abia mai pâlpâie și așteaptă o minune din partea Ta.

Singura nădejde a rămas în Tine, Doamne să mai domolești această fiară dezlănțuită care a devenit mai feroce și mai nemiloasă decât cea mai aprigă ființă care populează iadul.

Cred că este momentul, Bunule Dumnezeu să ne trimiți prin mesagerii Tăi, Lumina Credinței și Iubirii care să reanime focul sacru care mai este întreținut de credința și iubirea divină ce se află în sufletele puținilor Păzitori ai Cuvântului Tău, care se roagă cu smerenie ca oamenii să-și îndrepte măcar pentru o clipă privirea către Tine. Atunci ar înțelege că în fiecare element al CREAȚIEI TALE se află picurată iubirea divină, că sunt o părticică infimă, dar semnificativă a TOTULUI care suferă când ceva în interiorul său se îndepărtează de la legile sacre ale Universului și de la poruncile Tale.

Poate că este momentul ca oamenii să se privească unul pe celălalt cu bucuria copilului care venind prima dată pe lume vede fața plină de iubire a mamei și a tatălui, care cu voia Ta Doamne, i-au fost hărăziți și, în acea clipă să aibă din nou revelația iubirii față de tot ce-l înconjoară, ca ADAM când a deschis prima dată ochii și s-a minunat de raiul celest.

Cred, că în acea clipă a Supremului Adevăr, omul va descoperi că Dumnezeu se află în el, iar EL l-a creeat pe om pentru a fi iubit și slăvit pentru bunătatea și darurile care i-au fost hărăzite de la începuturi și până azi.

Poate că atunci, OMUL, își va trezi din somnul întunecat în care a căzut, adevărata vedere, ochiul înțelepciunii și vederii lăuntrice, care îi va arăta zgura care s-a așternut în straturi groase și care-i apasă sufletul dornic să evadeze din această teribilă închisoare pentru a-și lua zborul spre lumină, spre libertate, căutând cu înfrigurare drumul spre casa cea adevărată, pentru a se întoarce la sânul CREATORULUI, tânjind după dragostea, pacea și viața veșnică ce-l așteaptă acolo.

Dar, vai, OMUL va realiza în acea clipă că de fapt el nu se mai aseamănă cu OMUL primordial, că păcatele și gândurile ascunse în energii negative l-au transformat într-un mutant în care gena răului tinde să-i modifice întreaga structură de rezistență interioară, atacându-i în primul rând gena credinței și iubirii față de Dumnezeu și de întreaga creație.

OMUL de azi și de mâine, pare să asculte tot mai mult de vocea interioară plină de amăgitoare măguliri, că el, prin nivelul cunoașterii

la care a ajuns, poate fi egalul CREATORULUI. Asemeni Lui dă viață în laborator la plante, animale și clonează chiar și oameni *„după chipul și asemănarea sa”*; că poate oricând să călătorească în Universul infinit până la *„Lăcașul Domnului”*; că este atât de puternic încât Dumnezeu și întreaga CREAȚIE ar trebui să i se supună.

Văzând toate acestea, Doamne, rogu-Te și îndură-Te de păcătoșii Tăi și ca un Tată iubitor și iertător, arată-le oamenilor drumul spre lumină și adevăr, că tare ne-am indepărtat de la calea dreaptă și am orbecăit în întunericul necredinței, ignoranței și relativismului!

Așa cum ai mai procedat și în alte ocazii, pogoară mila Ta asupra Pământului, curăță-l de stratul gros de cenușă a răutății și necredinței care-l ține prins ca într-o chingă, împiedicând lumina divină să-l încălzească cu dragostea și binecuvântarea Ta!

Salvează-l de la pieire că puțini mai sunt păzitorii credinței!

Totuși, există speranță că prin rugile acestora către Tine, se vor deschide cerurile și sufletele adormite se vor trezi la dreapta credință și vei auzi mai bine lauda și slava ce-Ți vor aduce, sufletele lor fiind curățite și neprihănite ca cele ale nou născuților, care caută la sânul Tău, alinare, dragoste și pace.

Atunci Doamne, oamenii privindu-se se vor minuna ca ADAM și EVA de goliciunea lor sufletească și se vor pocăi pentru rătăcirea în întunericul în care au trăit.

Acest moment al Marelui Adevăr se apropie și oamenii cu timiditate și teamă se apropie de oglinda sufletului care le arată adevăratul chip în care mai răzbate lumina îndumnezeirii și simt că de fapt realitatea pe care au trăit-o până atunci a fost o iluzie, un joc de imagini, în care Dumnezeu i-a lăsat deplina libertate de a alege cum să-și ducă viața.

Așadar, Bunule Dumnezeu cred că este timpul pregătirii pentru a întâmpina cu iubire, smerenie și umilință pe unicul Tău Fiu, Domnul Păcii și al Iubirii, Mântuitorului Nostru IISUS HRISTOS care însoțit de Fii Luminii divine, va uda din nou cu lacrimile sale acest pământ arid ce va deveni roditor în credință și iubire față de Tatăl Ceresc, de Fiul și Sfântul Duh.

*
* *

Cu aceste gânduri, te invit dragă cititorule într-o călătorie fascinantă în istoria zbuciumată a umanității, încercând să-ți aducă în atenție abordări cât mai diverse privind originea lumii și a universului în cosmogoniile și cosmologiile mitologiilor antice, în curentele filosofice, științifice, teologice și în artă, pentru a înțelege mai bine că măreția CREAȚIEI lui Dumnezeu a stârnit, stârnește și va stârni dezbateri vii și controversate menite să-i descifreze tainele și sensurile profunde.

Vom urmări împreună cum trecerea de la PRINCIPIU de manifestare, de la Unitate la multiplicitate atrage în mod firesc după sine o degradare a acestei structuri care se accentuează pentru sau odată cu intrarea sa pe scena istoriei cu intervenția factorului timp. Această degradare nu se face linear ci în cicluri care presupun degenerări și renașteri succesive urmând în spirala descendentă a devenirii. Tradiția hindusă apreciază că „*decăderea umanității se face în 14 cicluri (manvartaras) până la reabsorbția finală în PRINCIPIU (PRALAYA), cicluri numite vârste: de aur, de argint, aramă, fier, omenirea aflându-se în prezent la sfârșitul vârstei sumbre (KALI-YUGA) caracterizată de solidificare materială, după care va fi urmată de o eră caracterizată prin disoluție, ce va provoca o catastrofă finală, urmată de revelarea unei noi spiritualități care va produce o nouă regenerare a omenirii. Sfârșitul unei lumi nu este niciodată și nu poate fi niciodată decât sfârșitul unei iluzii*”[13].

O lume e o civilizație și se află în agonie anunțând zorii unei noi lumi, unei noi civilizații.

Criza actuală a lumii moderne este în primul rând o criză morală profundă cauzată lipsei credinței în Divinitate, a decăderii spirituale a umanității, a absenței virtuților și eticii divine din viața socială, politică, economică, religioasă, a împingerii „*progresului științific*” spre zone care mai devreme sau mai târziu vor avea efect de bumerang, punând

13 RENÈ GUENON – „LA CRISE DU MONDE MODERNE” ED. GALLIMARD 1946.

în pericol atât viața oamenilor, cât și a planetei.

Vom vorbi despre epocile parcurse de umanitate în evoluția sa, și vom încerca să înțelegem ce s-a întâmplat anterior istoriei umanității care ne oferă informații despre evenimente și civilizații despre ce a fost în urmă cu 6 milenii, ceea ce ne face să ne întrebăm cu oarecare iritare „*cine a scris istoria umanității*” și cu ce scop.

Este posibil ca mileniul șase să fi fost martorul unei schimbări considerabile care a încheiat cele trei cicluri cosmice: de aur, argint și aramă și marca printr-un cataclism intrarea în ciclul KALY-YUGA (vârsta sumbră) de șase milenii, subdivizat în diferite faze secundare, până am ajuns în secolele VII-VI î.Hr., când asistăm „*întâmplător*” la apariția în aceeași perioadă și în locuri cât mai depărtate de pe glob, a unor mari inițiați ce au pus bazele unor noi filosofii și religii care în ciuda formelor de manifestare exterioare, aveau o bază comună, o anumită unitate, toate pornind și provenind din manifestarea PRINCIPIULUI PRIMORDIAL.

Ne vom apleca, chiar și pentru o clipă, asupra unor probleme care frământă cercurile și congregațiile inițiatice laice și religioase, și vom încerca să formulăm unele răspunsuri la întrebările: Ce este Dumnezeu, Marele CREATOR și Mare Arhitect al Universului infinit; Creația s-a încheiat odată cu apariția omului; omul a foat creat după un program inteligent sau din întâmplare; ce este viața și moartea; există viață dincolo de moarte; ce este sufletul și stările sale multiple; credința și dogmele religiei; neuroteologia (știința religiei); particula lui Dumnezeu-bosonului lui HIGGS și inteligența materiei; conștiința cosmică - matricea divină; BUNA-VESTIRE - începutul mântuirii noastre; ISIHASMUL - calea spre îndumnezeire; pământuri noi-lumi noi; inteligența artificială- noua capcană a omenirii; omul coparticipant la creația divină.

Vom încheia lucrarea prin a evoca semnalele clare pe care autorii lucrării „*FALIMENTAREA NATURII*”[14], le trag cu privire la limitele naturale și pericolul real de a vedea depășită capacitatea maximă de

14 ANDERS WIJKLAM și JOHAN ROCKSTRÖM - „FALIMENTAREA NATURII” ED. COMPANIA, 2013 prefață de ediția de limbă română de CĂLIN GEORGESCU.

a suporta Planeta care reclamă o nouă viziune de anvergură globală, gândire și acțiune strategică la nivel național și local și mai ales lideri pricepuți și hotărâți, capabili să ia deciziile cruciale care se impun.

În lucrarea „*EUROPA CU CAPUL ÎN STELE ȘI TRUPUL ÎNSÂNGERAT*”[15], în capitolul „*Către o civilizație spirituală, ori spre o civilizație războinică?*”, arătam că la orizontul următoarelor decenii „în această agonie a laicității și relativismului civilizației actuale occidentale, la care se adaugă și agonia religiilor monoteiste, ar putea să se nască o nouă religie și o nouă civilizație menită să răspundă mai bine aspirațiilor popoarelor de a trăi într-o lume a păcii, solidarității umane, a respectului față de NATURĂ ca parte a CREAȚIEI, de apropiere mai directă de DIVINITATE. Dar până atunci ne vom confrunta cu «chinurile facerii» care presupune o confruntare finală între actuala civilizație și cea care va să vină”.

Evoluția civilizației actuale ne demonstrează că o mare fățărnicie a pus stăpânire pe conducătorii popoarelor care vorbesc mult de pace, dar încheie tratate secrete unii împotriva altora. Și fiecare astfel de tratat secret al lor înseamnă o nouă cursă a înarmărilor, război.

Important de reținut este faptul că Domnul Nostru IISUS HRISTOS a prezis războaiele până în vremurile din urmă, amintind și cauzele lor, plângând, știind ceea ce-i așteaptă pe oamenii care nu au înțeles nimic din jertfa sa și se războiesc în continuare cu Dumnezeu.

În lucrarea „*RĂZBOIUL ȘI BIBLIA*”[16], Sfântul NICOLAE VELIMIROVICI, episcop de OHRIDA și ZIČA, scria:

„*Lepădarea de Dumnezeu și netrebnicia în timp de pace a oamenilor provoacă război atâta vreme cât oamenii se războiesc cu Dumnezeu prin gândurile, faptele și poftele lor, degeaba visează la pace ... În zilele noastre, se vorbește în gura mare despre pace, în timp ce popoarele se pregătesc de război mai mult ca oricând. Este greu ca această fățărnicie să nu fie pedepsită prin război*” ... Și continuă: „*Făcătorii de pace din ziua de azi sa facă bine să definească exact scopul păcii, ca să audă și cerul și pământul, și vom afla degrabă cât de mult s-a îndepărtat*

15 GHEORGHE DRAGOMIR – „EUROPA CU CAPUL ÎN STELE ȘI TRUPUL ÎNSÂNGERAT” ED. ROMÂNIA ÎN LUME, 2011.

16 NICOLAE VELIMIROVICI – „RĂZBOIUL ȘI BIBLIA” ED. SOFIA, 2010.

războiul de noi.”

Cuvinte de adâncă înțelepciune!

Aventura militară a umanității, în drumul său triumfal de a cuceriri nu numai pământul ci și COSMOSUL a intrat deja pe o turnantă periculoasă, pericolul militarizării spațiului cosmic devenind o realitate imediată, anticipată încă din 1930 de renumitul savant rus, pionier al astronomiei, KONSTANTIN TIOLKOVSKI care scria că: „*Omenirea nu va rămâne veșnic pe pământ, ci în goana după lumină și spațiu, va cuceri pentru sine întregul spațiu perisolar*”, iar președintele american J.F. KENNEDY în 1961 punea apăsat punctul pe „i” subliniind că: „*Cel ce va stăpâni spațiul, va guverna de asemenea și pe Pământ*”. *Deci **Pământul va deveni în viitor obiect de dispută între puterile galactice**.*

Dar, conform legilor imuabile ale Universului, se poate concluziona că actuala civilizație modernă, profund materialistă, ca orice alt lucru sau fenomen, are rațiunea sa de a exista, iar dacă această civilizație încheie un ciclu istoric și cosmic, înseamnă că putem afirma că survine la locul și timpul potrivit, trebuind să fie judecată după cuvântul EVANGHELIEI:** „**Sminteală trebuie să fie, însă vai de cel prin care vine sminteala!”.

Pentru a încheia într-un ton optimist, apreciez că pentru a doua venire a lui IISUS HRISTOS pe Pământ, de această dată ca judecător, este nevoie să ne pregătim printr-o autojudecată și autoevaluare a credinței noastre, de aceea, va fi nevoie mai întâi de o purificare, de o lepădare de putregaiul și zgura care ne rod din interior nelăsând sâ pătrundă în inima noastră lumina credinței în Divinitate. „*Urmează lui IISUS HRISTOS, ne îndeamnă T. KEMPIS*[17]*, și te vei lepăda de toate deșertăciunile lumii*”.

Fereastra spre această lume nouă care va să vină, este deschisă de FECIOARA MARIA, NĂSCĂTOARE DE DUMNEZEU, care va reanima în sufletele noastre iubirea față de DUMNEZEU FIUL, căruia se roagă să ne mântuiască păcatele noastre și să ne primească în Împărăția Cerurilor unde viața este fără sfârșit.

Așadar, dragă cititorule iți adresez rugămintea să ții aprinsă

17 THOMAS KEMPIS – „URMAREA LUI IISUS HRISTOS” (1441) tipărită în facsimil la MĂNĂSTIREA NEAMȚU, 1923.

candela credinței, să „*fii cu Domnul în fiecare zi, clipă de clipă. Începe tot lucrul tău oricât de mic, cu Dumnezeu și săvârșește-l înaintea feței Sale. Sârguiește ca toate să le faci cu Domnul, și fără EL nimica să nu faci*”[18].

Dumnezeu să-ți lumineze mintea și sufletul!
Moroieni 22 iunie 2013

18 JEAN CLAUDE LARCHET – „ÎNVĂȚĂTURA PĂRINTELUI SERGHIE” ED. SOPHIA, BUCUREȘTI, 2007.

CAPITOLUL I
CHEMAREA DIN CERURI - SUPUNERE ȘI ASCULTAREA CUVÂNTULUI LUI DUMNEZEU

• PUTEREA CUVÂNTULUI - CREAȚIA
• CE ESTE DUMNEZEU, MARELE CREATOR ȘI ARHITECT AL UNIVERSULUI? TEOFANIE, KENOZĂ
• UNIVERSUL - NUMĂR, VIBRAȚIE, ENERGIE

MOTTO: „Numai cu puterea Cuvântului Său Creator, Dumnezeu le-a dat lucrurilor existența, ființa. Cuvântul, adică LOGOS, folosit de Sfântul IOAN EVANGHELISTUL este pentru a desemna pe FIUL UNIC al lui Dumnezeu este DUHUL lui DUMNEZEU Cel Care dă viață lumii”[19].

Chemarea din ceruri sub forma îndemnurilor formulate de cărțile sacre, ale Creștinismului sub forma principiilor imuabile: crede și nu cerceta; bate și ți se va deschide; cere și ți se va da, ne duce cu gândul de fapt la un apel-poruncă divină de ascultare și o supunere oarbă, fără comentarii, Cuvântului lui Dumnezeu.

Părintele ARSENIE BOCA vine să întărească această afirmație arătând că: „*Dacă oamenii și-ar potrivi purtările după poruncile lui Dumnezeu, care sunt poruncile firii, și n-ar mai face din legi fărădelegi, ar ocoli, ar preveni toate pacostele necazurilor; dar așa, drept în ele își sparg capul și apoi umblă plângând ... Lasă-te frate condus de un sfat dumnezeiesc, că de nu, capul tău care n-ascultă, odată se sparge și n-are cine-l lega*”[20].

Despre puterea cuvintelor, CONFUCIUS spunea: „*Fără să cunoști puterea cuvintelor, este imposibil să cunoști oamenii*”. Cuvântul

19 „VIU ESTE DUMNEZEU – CATEHISM PENTRU FAMILIE” tradus din limba franceză de AUREL BROȘTEANU și părintele GALERIU ED. HARISMA, DEVA, 2006.
20 ARSENIE BOCA – „CUVINTE VII” ED. CHARISMA, DEVA, 2006.

este energie, vibrație, așa cum sunt cuvintele, așa sunt și gândurile, așa acționezi și așa alegi. Cuvintele, comunicarea îți influențează viața, destinul. Cuvântul este proiecția unui gând, e magic, este important. Comunicarea este vocea inimii.

Pentru a comunica de la suflet la suflet, spunea SAMUEL BECKETT, „*cuvintele sunt toată averea noastră*". Cuvântul spus din suflet este o binefacere.

Dar să ne reîntoarcem la principiile evocate, pentru a le înțelege tâlcul ascuns.

Crede și nu cerceta

Bate și ți se va deschide

Cere și ți se va da.

Iată câteva principii sacre care ne-au fost transmise nouă, muritorilor de către Divinitate, pentru a ne călăuzi viața slujindu-l pe Dumnezeu. Dar OMUL căruia Dumnezeu i-a picurat în ADN dorința cunoașterii, încearcă să găsească sensul tainic al acelor principii, înlăturând învelișul aparent care le îmbracă.

Să urmăm, deci, firul acestor postulate și să încercăm să le transformăm în întrebări.

Crede și nu cerceta, ar însemna să credem orbește, acesta ar fi sensul tainic? De ce să nu cercetezi când însuși Dumnezeu l-a dotat pe OM cu darul cunoașterii, cu acea dorință iscoditoare de a înțelege mai bine ceea ce se întâmplă în jurul său în drumul sau anevoios de a ajunge la ADEVĂRUL SUPREM?

Ar putea fi legată această interdicție de POMUL CUNOAȘTERII la care nu ai acces decât cu permisiune Divină?

Există vreun pericol dacă OMUL s-ar apropia prea mult de ADEVĂR?

De fapt ce ar descoperi OMUL?

S-ar putea înfricoșa de ceea ce ar putea descoperi și ar putea să-și piardă credința în Divinitate și să se revolte împotriva ei?

De ce Dumnezeu nu i s-a înfățișat OMULUI cu adevărata sa față și a recurs la tot felul de trucuri pentru a-și ascunde adevărata sa identitate?

Ce am putea descoperi?

Că ne închinăm la un Dumnezeu CREATORUL care ar putea avea o cu totul altă reprezentare fizică decât ne închipuim noi?

Dacă ar fi să dăm crezare, și nu văd de ce n-am face-o; scrierilor vechi asiro-babiloniene ENUMA ENISH, EPOPEEA LUI GHILGAMEȘ, EPOPEEA lui ATRAHASIS (sau poemul super-înțeleptului), cât și cele, indiene și mezoamericane, în care se descriu în mod alegoric, luptele zeilor cu elementele primordiale, modul în care s-a creat lumea și că OMUL a fost creat dintr-o necesitate a zeilor și coroborate cu unele elemente ale cunoașterii științifice la care a ajuns umanitatea astăzi, am putea constata cu stupoare că de fapt OMUL este o creație realizată după un program divin, având drept rol și sens în viață să slujească necondiționat și fără să pună întrebări, Divinitatea.

Interesant este că studiind textele sacre menționate ajungi cu ușurință la concluzia că acei zei nemuritori de-a lungul istoriei umanității s-au amestecat cu oamenii și le-au condus destinele după un plan bine definit, că acești zei nemuritori sunt printre noi împrumutându-ne înfățișarea având drept scop crearea și perpetuarea regalității și elitelor lumii atât politice, cât și economice și financiare la nivel planetar, conducând destinele lumii pământene și subordonându-și rasa umană.

Departe de a fi adeptul teoriei conspirației, totuși nu poți să nu te întrebi cum a fost posibil ca aceste mărturii despre civilizații străvechi, despre a căror origine nu avem elemente de identificare, dar care cu trei milenii î. Hr. au reușit să dezvolte tehnologii în construcții, metalurgie, chimie, în transporturi pe care noi abia le-am descoperit în secolul XVIII-XIX, dar multe dintre ele rămânând și astăzi învăluite în mister, să nu fie popularizate.

De asemenea, ridică serioase semne de întrebare cine a scris BIBLIA și cum se explică asemănarea izbitoare între textul care ne vorbește despre CREAȚIE (scris se pare în secolul VIII î.Hr) cu textul din ENUMA ELISH care a fost redactat în secolul XII î.Hr.

Să nu mai vorbim de EPOPEEA lui ATRAHASIS, care datează din secolul XVIII î.Hr. și unde ne descrie în detaliu cum s-a declanșat

MARELE POTOP, sfaturile primite de la EA pentru ca ATRAHASIS să-și construiască o ARCĂ etanșată cu bitum în care să îmbarce cu el specimene din toate ființele vii. Și textul continuă cu mici nuanțări, la fel ca descrierea POTOPULUI și a modului în care NOE și-a construit arca.

Exemplele ar putea continua. Se pare că textul BIBLIEI a suferit numeroase modificări și interpretări corespunzătoare înțelegerii de etapă. Pentru edificarea cititorului, voi atașa extrase din cărțile sacre ale Orientului și Extremului Orient care se referă la creație pentru a fi comparate cu textele biblice, cât și unele date privind „*enigma neelucidată*" despre civilizațiile străvechi, bazate pe rezultatul cercetărilor arheologice cât și din interpretarea legendelor și miturilor care sunt mărturii peste timp ale existenței acestor civilizații.

Bate și ți se va deschide! La ce s-ar putea referi?!

Să bați la ușa Templului cunoașterii pentru a ți se da acces la secretele Templului?

Dar cine conduce Templul și cum îi poți trece pragul pentru a intra sub cupola sa protectoare și plină de mistere?

Odată ajuns în Templu, ce se va întâmpla? Vei primi harul cunoașterii tainelor divine instantaneu, ori este nevoie de o înțelegere a tăcerii privind misterele la care vei avea acces?

Dar, ești convins că vei primi acces la ADEVĂRUL SUPREM, ori ți se vor oferii frânturi de informație care să stimuleze intuiția? De altfel și VATICANUL acordă permis limitat de consultare a materialelor din arhivă, secretele fiind ținute sub șapte sigilii și accesul la ele este clasificat inclusiv pentru membrii CURIEI ROMANE.

Odată acceptat în Templul cunoașterii, te mai poți întoarce de unde ai venit, ori vei deveni slujitorul Templului pentru totdeauna, rupt de viața anterioară, născându-te pentru a doua oară?

Ți se va șterge trecutul, memoria impregnată în ADN-ul tău și ți se va introduce un nou program care înseamnă acces la memoria viitorului?

Cere și ți se va da! Ar însemna să nu dai buzna în Templu și să iei cunoștințele fără permisiune, iar dacă ceri ți se va da acea cunoaștere

pentru care ești pregătit?

Dacă ai lua informațiile care îți cad în mână, s-ar putea să nu le înțelegi sensul și te-ar putea afecta fizic și mental?

De aceea, este nevoie să primești doar ceea ce ți se cuvine și te poate ajuta să mai înțelegi unele din tainele Universului?

Asta ar explica faptul că de-a lungul istoriei umanității, oamenii au avut acces la unele informații care au însemnat un program tehnico-științific, cultural, filosofic, care i-au fost transmise din Univers prin diverși mesageri: profeți, îngeri, etc.

Unele informații care au făcut posibilă existența unor civilizații mult mai avansate științific și filosofic decât cea atinsă de noi, care au viețuit pe Pământ cu 7-10 000 î.Hr și ale căror urme materiale și spirituale au dăinuit peste milenii, rămân și în prezent în categoria enigmelor.

Aceasta ar putea fi semnificația faptului că, periodic, prin voința divină are loc o acțiune de primenire, de purificare a rasei umane căreia îi este permisă atingerea unui punct minim al cunoașterii, iar în momentul în care a atins pragul care ne duce la ADEVĂRUL SUPREM, rasa umană este decimată prin boli, ori calamități provocate de DIVINITATE, după care se trece la etapa reconstrucției pentru a o lua de la capăt pe drumul anevoios și sinuos al cunoașterii.

Evoluția în spirală a umanității ar putea explica toate aceste umbre și enigme care acoperă cu văluri dense, memoria trecută a umanității.

Dar toate acestea rămân la nivelul întrebărilor retorice și al ipotezelor de lucru.

Înainte de a aborda pe larg problema CREAȚIEI, cred că ar trebui să ne aplecăm asupra altui subiect − CREATORUL.

Creația presupune un CREATOR. Dumnezeul Puterii de-a lungul CREAȚIEI își manifestă puterea Sa. Dumnezeu este etern, nu are început și sfârșit. El este sursa vieții.

Când ajungem la Apusul Soarelui, ajungem la sfârșitul vremurilor; soarele va trece, va înceta într-o zi să mai lumineze, așa cum spune Sfânta Scriptură și astronomii, dar, adevărata Lumină, Lumină

Dumnezeiască nu va avea sfârșit. În Hristos contemplăm Lumina care va străluci mereu peste noi până la cea de-a Doua Venire.

„În Lumina Ta vom vedea Lumina" (Ps. 35,36,10)

Dumnezeu rămâne necunoscut în ceea ce este El, în esența Sa. „*Eu sunt Cel ce Sunt*". Ființă veșnică și Aceeași, fără putința de a ști ce este Dumnezeu în Ființa Sa; adică ce este Dumnezeu în natura Sa.

Această taină nu poate fi pătrunsă de om niciodată în ciuda rezultatelor spectaculoase la care vor ajunge științele. Drept urmare, vechiul Testament ne atrage atenția că *„omul nu-l poate vedea pe Dumnezeu și să trăiască. Dumnezeu rămâne o taină nesfârșită, însă prin întruparea Fiului Său iubit, Domnul nostru IISUS HRISTOS, Dumnezeu și-a arătat fața, și-a refăcut chipul pierdut prin decăderea lui ADAM, EVA, CAIN și a păcatelor noastre de-a lungul evoluției omenirii."*

Când Dumnezeu se întrupează, asistăm la o kenoză, micșorarea Sa, moment în care cerul și pământul sunt reunite într-o perfectă armonie a Slavei divine. Căci IISUS HRISTOS, este Dumnezeu adevărat, a doua Persoană a Sfintei Treimi, El sălășluiește în Cer la dreapta Tatălui și este în același timp Om adevărat, cel de-al doilea ADAM, iar Maica Domnului este numită SCARA lui IACOV, pentru că ea este legătura dintre cer și pământ, este ușa cerului, căci prin ea Dumnezeu, în persoana lui IISUS HRISTOS, își face intrarea printre oameni, este noua EVA.

„Omul cel dintâi, ADAM a fost creeat din pământul, pământesc; Noul ADAM, IISUS HRISTOS, Omul cel de-al doilea este din cer. Și după cum am purtat chipul pământesc, să purtăm și chipul Celui ceresc" (I COR. 15, 47,49).

Hristos s-a pogorât din cer în adâncul pământului, apoi după Înviere până în adâncurile iadului; a făcut acestea pentru ca și noi să înviem împreună cu El. Cerul în care IISUS HRISTOS șade de-a dreapta Tatălui nu este un loc anume; acest cer nu poate fi localizat.

Prin legământul făcut lui AVRAM, Dumnezeu promite să intervină direct în viața oamenilor și acest legământ marchează începutul istoriei poporului ISRAEL, istorie care ne va conduce până la HRISTOS, Regele lui ISRAEL.

Dumnezeu Cel Viu, HRISTOS a venit la noi să ne caute ca să ne readucă la Tatăl Său și să ne împace cu EL, să ne redea chipul pierdut. De aceea nu este întâmplător că Părinții Bisericii Creștine au spus că: „*Dumnezeu s-a facut OM, pentru ca omul să devină Dumnezeu*".

Așa cum am spus, omul nu-l poate vedea pe Dumnezeu și să nu moară.

Sfânta Scriptură, ne prezintă câteva apariții ale lui Dumnezeu, numite teofanii, lui MOISE sub forma unui rug aprins, avertizându-l că pentru a păși pe acel loc sacru trebuie să-și lepede sandalele și să nu-L privească.

A fost un moment decisiv pentru soarta poporului lui ISRAEL, când Dumnezeu i-a dat cele zece porunci – DECALOGUL, care este piatra unghiulară a religiei monoteiste a lui ISRAEL. Întâlnirea a avut loc față la față pe Muntele Sinai în momentul în care eliberați de sub stăpânirea faraonului RAMSES al ll lea, ISRAEL era șovăitor în a adera pe deplin credinței în unicul Dumnezeu, adorând în continuare zeii.

Un alt moment a fost când, după testarea credinței, drept răsplată, s-a arătat lui AVRAM, IOV și ILIE.

Omul nu-l poate vedea pe Dumnezeu cu ochii trupești fără să moară, de aceea Dumnezeu ne pregătește să-l întâmpinăm, atunci când FIUL lui Dumnezeu se întrupează, se face FIUL OMULUI.

EL s-a arătat în Slava Sa, căci oamenii nu L-ar fi putut îndura, ci s-a făcut asemenea lor. EL a luat condiția umană și starea umilă de rob.

Lumina care sălășluiește în HRISTOS și pe care Apostolii: PETRU, IOAN, IACOV, au văzut-o, la Schimbarea la Față pe muntele TABOR, este Slava lui Dumnezeu după cum ne mărturisesc Apostolii în EVANGHELII.

„*HRISTOS strălucea ca Soarele și nu că EL era luminat de soare*". Această lumină este fără umbră, căci ea este de natură divină, creată de Dumnezeu: energie necreată. Energia divină vine de la Dumnezeu, de la începuturile veacurilor, de la ACELA pe care-l numim în rugăciunile noastre Soarele Dreptății, IISUS HRISTOS.

Pe muntele TABOR pentru a fi protejați de lumina divină, cei trei Apostoli sunt acoperiți de un nor luminos care este Sfântul Duh,

numai așa au putut contempla Slava lui Dumnezeu.

Ca și IOAN BOTEZĂTORUL, cei trei Apostoli au avut revelația Dumnezeului Unic în trei Persoane: Tatăl care vorbește, Fiul care strălucește în Slavă și Sfântul Duh care acoperă cu Norul Luminos.

Pe muntele TABOR s-a consacrat: „*Plinirea Legii și a profeților prin prezența alături de IISUS HRISTOS, a lui MOISE și ILIE care dau mărturie despre dumnezeirea lui HRISTOS plecându-se în fața SA.*"

Despre această întâlnire, Sfântul Apostol PETRU, în a doua epistolă către ucenicii săi arată că: „*HRISTOS a primit de la Dumnezeu - Tatăl cinste și slavă, atunci când, din înălțimea Slavei un glas ca acesta a venit către EL: Acesta este FIUL MEU CEL IUBIT întru care am binevenit*". Și acest glas l-am mai auzit, pogorându-se din cer, de când eram cu Domnul în muntele cel sfânt.

Vorbind despre existența unui CREATOR care a realizat măreața creație LEE STROBEL afirma că: „*În pofida părerilor celor mai mulți dintre cercetători, știința indică mai degrabă că Universul a fost creat de Dumnezeu, punând la îndoială scenariile care-l exclud pe Dumnezeu de la crearea sa.*"

În susținerea acestor afirmații, STROBEL s-a referit la descoperirile științifice din ultima jumătate de secol care indicau clar existența lui Dumnezeu: Cosmologia (studiul originii Universului), fizică cuantică și ADN-ul.

Fizicianul ALEXANDER VILENKIN, directorul Institutului de Cosmologie de la Universitatea TUFTS, susține că „*Deja, cu toate dovezile pe care le avem acum, cercetătorii din domeniul cosmologiei nu se mai pot ascunde în spatele posibilității unui Univers etern. Nu mai există nici o scăpare. Trebuie să accepte realitatea unui început al Universului*". El a demonstrat că: „*orice Univers care se extinde în medie pe toată durata sa, cum este și Universul nostru, trebuie să aibă o limită în spațiu și timp. Cu alte cuvinte, trebuie să fi avut un început la un anumit punct.*

Universul a trecut de la inexistență la existență ... Deci tot ce începe cu a exista are o cauză. Avem un CREATOR Unic, personal, puternic, inteligent, imaterial sau spirit, necauzat - ceea ce este un început bun

pentru o descriere a lui Dumnezeu."

Părintele profesor, ION BUGA, în lucrarea „Introducere la secolul XXI. Antologie dintr-o operă nepublicată"[21], aruncă o nouă lumină în privința existenței lui Dumnezeu afirmând că: „*Argumentul ontologic al necesității existenței lui Dumnezeu trece astăzi din sfera speculației în sfera necesității vitale de a da răspuns la cumplita foame de Dumnezeu anunțată profetic de AMOS cu trei milenii mai devreme ... Dumnezeu l-a făcut prizonier definitiv pe om iubirii LUI, și de aceea se poate spera oricând că nu poate să existe moarte din care să nu ne scoată iubirea LUI credincioasă fiindcă iubirea e ca moartea și marea nu o poate stinge*".

Cred că ar fi interesant pentru cititor să aibă în vedere și lucrările unor profeți care au ilustrat în mod strălucit existența și natura lui Dumnezeu.

Profetul HOȘEIA (OZEEA)[22], vorbind despre cunoașterea lui Dumnezeu, subliniază că: „*mântuirea fiilor lui ISRAEL se va împlini atunci când ei vor putea spune cu îndreptățire, Dumnezeule, noi te cunoaștem*" (8, 2).

Profetul redă convingător și legătura afectivă dintre Dumnezeu și oameni (poporul lui ISRAEL) astfel: „Dacă se căiește de răutățile comise, familia fiilor lui ISRAEL va fi numeroasă ca nisipul mărilor (2, 1) li se vor zice copiii lui Dumnezeu cel Viu − b'nei el hai (2, 2); după revenirea oamenilor la concrete raporturi de familie între ei și Dumnezeu, atunci, el, poporul, va putea spune lui Dumnezeu «*soțul meu*», încetând să-i mai spună «*stăpânul meu*» (2,18)".

„*Dumnezeu e transcendent în raport cu natura,* continuă profetul HOȘEIA, *dar operează prin intermediul ei. Natura a fost creată*

21 ION BUGA – „INTRODUCERE LA SECOLUL XXI. ANTOLOGIE DINTR-O OPERĂ NEPUBLICATĂ" ED. MELITTA TESALONIC, 1990.

22 HOȘEIA (OZEEA). Profet menționat în BIBLIA IUDAICĂ (TANACH) la CAP. NEVIIM, a trăit în a doua jumătate a sec VIII î.Hr. Textele sale conțin critici aspre la adresa societății iudaice decăzută datorită lipsei de moralitate și îndepărtării de Dumnezeu. La ordinul lui Dumnezeu, profetul se căsătorește cu o prstituată, transpunând într-o alegorie greaua misiune încredințată de Dumnezeu de a trăi în mijlocul poporului pervertit , desfrânat. De aceea, profetul a numit simbolic pe Dumnezeu „soț" și poporul iudeu „soție" care trebuie să-I fie onestă și nu prostituată.

spre a asigura viețuirea materială a oamenilor, însă Dumnezeu le atrage atenția să ia act de piedicile care le stau în față pentru atingerea acestui scop; obstacolul principal e de ordin etic. Cosmosul îi oferă binefacerile doar dacă oamenii respectă ethos-ul. Scopul suprem al creației este ca omul să trăiască în natură și să-i culeagă roadele, dar mergându-se pe căile morale, iar rostul consumării acestor foloase este desăvârșirea morală, spirituală a omului".

Natura fiind creația lui Dumnezeu implică toate valorile etice, valoarea morală e un atribut intrisec al divinității, iar prin puterea și voința lui Dumnezeu regulile moralei guvernează și relațiile dintre oameni, iar în caz contrar aceștia vor suporta consecințe nefaste.

Profetul HOȘEIA exprimă „*credința într-un Dumnezeu care e spiritualitate și implicit vitalitate, credință instituită prin instrumentul ei iudaic și în mod esențial eticitate a Binelui ce învinge Răul*".

Profetul IEȘAIAHU (ISAIA) [23]susține concepția potrivit căreia „*Divinitatea nu este privită în chip teritorialist*", ci în sensul unui cuprins de extremă extensiune, iar numele lui Dumnezeu ca „*esență spirituală supremă semnifică de fapt dreptate universală și divinitate universală*".

În viziunea sa, Dumnezeirea este conturată în două ipostaze: **iminentă**, Dumnezeu „*biciuiește moravurile nedemne, diriguiește politica de stat și înfăptuirile terestre ale tuturor pământenilor și **transcendentă**, adică, Dumnezeu se află în altă lume decât cea a cerurilor și a pământurilor, căci EL este CREATORUL lor (Isaia 37, 16) putând face «cerurile sul», deci poate dispune de natura creată de EL*".

Cuvântul divin relevă în același timp transcendență divină și imanență umană.

Dumnezeu este înfățișat ca legiuitor, dătător suprem de norme

23 IEȘAIAHU (ISAIA) – Profet a cărui activitate este consemnată ca plasându-se în perioada 740-690 î.Hr, se consideră a fi „un crainic al lui Dumnezeu, un om care face parte din masa celor mulți … nu este un sfânt". Trebuie să aibă purificate buzele sale pentru a-și îndeplini misiunea. Tinde să dea credinței sale religioase un spirit de maximă raționalitate . Un loc important în cadrul concepției sale l-a jucat idea supremației valorilor morale și spirituale, de colaborare între popoarele Orientului prin crearea unui organism gen ONU, evidențiind puterea sa de anticipare. Grota profetului din muntele CARMEL, împarțită între musulmani și evrei este loc de pelerinaj pentru cei săraci și bolnavi care se roagă ca el să intervină pentru ei pe lângă Dumnezeu.

obligatorii atât pentru oameni cât și pentru Dumnezeu „*Legea odată elaborată și promulgată de Dumnezeu, are putere și trebuie urmată de însuși promotorul ei*".

Dumnezeu, în viziunea lui IEȘAIAHU are și „*funcția divină de decizie asupra destinului istoric al tuturor popoarelor, EL veghează asupra tuturor popoarelor*".

„*Dumnezeu este gândit în chip universalist, atunci când cere ca toate popoarele să asculte de Dumnezeu, afirmând că toate neamurile se vor duce grămadă la Dumnezeu și vor zice: veniți să suim la casa Dumnezeului lui IACOV, ca să ne învețe căile lui, căci din SION va ieși legea*" (Isaia 4, 2)[24].

Conceptul de Dumnezeu ca entitate unică, pur spirituală, creatoare existând din și în eternitate din Binele Suveran se află la baza gândirii profetului IRMIYAHU (IEREMIA)[25]

„*Binele și Divinul se identifică și se constituie într-un sistem care include natura, societatea, omul*".

„*Nume = Dumnezeu se oferă omului ca o punte pe care mintea lui să pășească pentru a-l înțelege pe Dumnezeu*".

Particularitatea conceptului profetului privind legătura omului cu Dumnezeu are nenumărate conotații: individul ca entitate biologică gregară, trece la o atitudine ce-i recunoaște spiritualitatea și diferențierea personală. Omul este liberul său arbitru, nu se mai poate plânge că trebuie să fie pedepsit pentru păcatele și fărădelegile altora (copii, părinți), iar cel care a comis fapte reprobabile și se căiește pentru ele, i se dă șansa de a se transforma în bine.

Această nouă teză a „*transformării în bine a omului, căruia Dumnezeu îi va da o inimă nouă și un spirit nou, dar îi cere să transpună posibilitatea divină în actualitate umană, pentru a obține iertarea păcatelor*" o regăsim în textele 16, 62.

Dar, Dumnezeu nu iartă păcatele doar în numele îndatoririlor

24 ALFRED BERTHOLET – „HISTOIRE DE LA CIVILISATION D`ISRAEL" ED. PAYOT, 1929.

25 IRMIYAHU (IEREMIA) – Profet și preot în orașul ANATAT, a profesat în regatul IEHUDA în epoca expansiunii babiloniene (jumătatea sec. VII î.Hr – deceniul doi al veacului VII î.Hr).

sale strict etnice (de apărare a poporului iudeu), ci pentru a salva „*cinstea NUMELUI meu cel Sfânt, pe care-l pângărea casa lui ISRAEL printre celelalte neamuri la care se ducea*" (36, 21).

Drept urmare, lui Dumnezeu îi era grijă de recunoașterea sfințeniei sale peste tot în lume, văzând și la generațiile viitoare.

Profetul IEREMIA concluzionează că: „*Dumnezeu ca făuritor de materie și spirit știe totul, de la substraturile cele mai profunde ale lumii și până la sufletul omului ... LUI, iar nu semenilor lor, trebuie să se adreseze oamenii ce vor să «știe», să cultive Binele și Adevărul. A «ști» înseamnă a avea cunoștină de Dumnezeu. Credința permite omului să se împărtășească și el, măcar în parte, din valorile înțelepciunii divine*"[26].

În cartea „*ECCLESIASTUL*" (KOHELET)[27], autorul ei, IEȘU ben SIRA, ne prezintă o altă abordare privind pe Dumnezeu, care a creat în așa fel natura, inclusiv omul, întrucât e departe, dincolo de om putința înțelegerii de către acesta a propriei sale condiții, adică a înțelegerii substanței obligațiilor sale etice.

„*Dumnezeu ne inspiră un anumit adevăr, un anumit bine, dar noi suntem aceia care ne conducem viața. Trebuie să cunoaștem directivele lui Dumnezeu, dar rămânem străini de cunoașterea esenței, a operei sale (1, 11 sau 11, 5)*".

Prin urmare, Dumnezeu este spirit Universal, departe de noi, impenetrabil, dar atotputernic, putere absolută pe care nu i-o cunoaștem în sine, ci prin efectele ei asupra noastră.

Trăsătura fundamentală proprie lui Dumnezeu este perfecția, ce include autoștiința și atotputernicia. Deci, Dumnezeu, creatorul trebuie să făurească lumea, dar lumea rostuită de Dumnezeu trebuie să aibă o finalitate. Pentru a cunoaște pe Dumnezeu a fost nevoie de

---

26 IRMIYAHU (IEREMIA) – „CARTEA LAMENTAȚIILOR" cuprinde întreaga sa gândire filosofică și religioasă care s-a constituit într-un ghid valoros pentru cei interesați să aprofundeze conceptul unitar de DIVINITATE-BINE-ETNIE, ca BINELE SUVERAN SPIRITUAL prin dimensiunile fizice și cosmobiologice.

27 IEȘU ben SIRA – „ECCLESIASTUL", cartea „siracidului", a fost scrisă la 200 î.Hr., într-un moment în care, după dominația persană și apoi macedoniană, lumea iudaică a intrat în luptă, după bătălia de la IPSUS (301 î.Hr), în era post alexandrină a diadohului egiptean PTOLEMEU I LAGOS. După 202 î.Hr., cuprinsul SIRIEI se afla sub ocupația seleucizilor. În epoca ECCLESIASTULUI, Orientul Apropiat purta amprenta spiritualității elene.

crearea unei conștiințe cunoscătoare, fapt pentru care, ca o însemnare a CREAȚIEI, Dumnezeu a făurit OMUL, ca sediu al conștiinței.

Cartea KOHELET este un ghid care luminează și jalonează calea omului către ființa divină ca un răspuns la căutările pentru a găsi rostul existenței sale pământene.

ION BANU apreciază pe bună dreptate că: „*ECCLESIASTUL este o carte ce vrea doar să releve enigmele vieții, dar și să lase întrevăzut sediul unde s-ar afla, în ultimă instanță, certitudinile*”[28]. În viziunea ECCLESIASTULUI, Dumnezeu apare ca un judecător, departe de om și de evenimentele terestre, inspirând oamenilor doar teamă, însă omul responsabil de faptele sale, nu-i cere milă, nici răspuns la întrebările ce-l frământă.

Dar să ne oprim și la lucrarea lui LAO TSE, „TAO TE KING” (CARTEA CĂRĂRII și a VIRTUȚII), în care prin multe simboluri face o descriere interesantă a lui Dumnezeu, ferindu-se să-l numească pe Cel fără NUME deoarece l-ar limita în timp și spațiu. El îl numește TAO.

„*TAO care ar fi numai cale nu este veșnicul TAO. Numele ce i-am dat nu este NUMELE VEȘNIC. Fără NUME, este PRINCIPIUL CERULUI și al PĂMÂNTULUI. Când îl putem numi, este puterea care creează nenumăratele ființe. Iată pentru ce, în lipsa veșnică de dorințe, i se poate vedea esența*.”

În ființarea veșnicelor dorințe, se văd înfăptuirile sale. Cele două înfățișări au aceeași obârșie și nume diferite.

Această identitate este un abis în adâncime, este adâncul adâncurilor și poarta tuturor esențelor.

Pe toate ființele care se nasc în lume și care își pun nădejdea în EL, nici nu le evită, nici nu le îndepărtează.

EL crează meritele lor, fără a și le însuși. Le dezvoltă, dar nu se bizuie pe ele.

TAO e gol, dar acțiunea sa este fără de sfârșit. Este un abis unde se poate vedea izvorul tuturor ființelor vii ale lumii.

Își îmblânzește duritatea, se desface de haos, își temperează

28 ION BANU – „PROFEȚII BIBLICI VORBIND FILOSOFIEI”, ED. ȘTIINȚIFICĂ, 1994.

strălucirea, se identifică celor mai mici atomi.

O ce neprihănire! Ființarea Sa veșnică!

EL ființează mereu: „*însușirea-i creatoare lucrează fără trudă*”.

Iar în cap. XIV, LAO TSE face o descriere a lui TAO plină de simboluri, cu referire la însușirile LUI.

„*Privind TAO nu se vede, se numește I- nevizibil*

Ascultându-l nu se aude; se numește HI- fără grai

Pipăit nu se simte; se numește UEI- material”

Aceste trei însușiri sunt de nepătruns; ele întocmesc UNITATEA.

Mai presus de TAO, nu e lumină; dedesubt nu e umbră. E veșnic și fără nume. Duce lucrurile în neființă, Este formă fără de formă, o închipuire fără chip. Este taina de nepătruns.

Nu i se vede nici fața, nici spatele, este infinit”.

„*Înainte de cer și Pământ există o substanță, o ființă fără formă.*

O! Calm imaterial! EL singur exista și rămânea fără schimbări”

Pătrundea pretutindeni, liber de orice mărginire. Din puterea LUI își trage obârșia CERUL și PĂMÂNTUL.

Nu-i știu NUMELE, îi spun CĂRARE; TAO.” (CAP. XXV)

„*Iată lucrurile care dintru început primiră Unitatea. Prin UNITATE, CERUL avu neprihănirea; PĂMÂNTUL stabilitatea; SPIRITUL conștiința; GOLUL avu plinătatea*” (CAP. XXX)

Pe un alt plan și în alt colț al planetei, dar coincidență, în același timp istoric, înțeleptul din SAMOS, PITAGORA avea revelația pe care urma să o exprime în lucrarea „*VERS DORÉS*”, că: „*grecii posedă încă știința zeilor, știința lui Dumnezeu se află numai în EGIPT*”. Într-un moment de cumpănă pentru soarta EUROPEI care era amenințată de invazia perșilor, PITAGORA s-a adresat atât inițiaților cât și politicienilor solicitându-le solidaritate în fața pericolului extern care punea sub semnul întrebării existența GRECIEI. „*Voi puteți întârzia ora fatală, voi puteți să faceți să strălucească GRECIA, să faceți să radieze în ea verbul lui APOLLO.*

Popoarele sunt ceea ce le fac zeii lor, dar zeii nu se fac cunoscuți decât celor care îi cheamă. Ce este APOLLO? Verbul Dumnezeului UNIC care se manifestă veșnic în lume. ADEVĂRUL este sufletul lui Dumnezeu,

corpul său este lumina. Înțelepții, clarvăzătorii, profeții singuri ÎL văd, oamenii nu văd decât umbra Sa. Spiritele glorificate pe care noi le numim eroi și semi-zei locuiesc această lumină, în legiuni, în sfere nenumărate. Iată adevăratul corp al lui APOLLO, soarele inițiator.

Fără razele sale, nimic măreț nu se face pământ. Cum magnetul atrage fierul, atragem inspirația divină. Vouă vă revine sarcina să transmiteți GRECIEI, VERBUL lui APOLLO, și GRECIA va străluci de o lumină nemuritoare".

Maximele și axiomele maestrului deschideau noi perspective asupra acestei lumi superioare. „*Dumnezeu este armonia universală. Cele șapte moduri sacre care construiesc pe cele șapte note ale heptacoardei, corespund celor șapte culori ale luminii, celor șapte planete și celor șapte feluri de existență care se reproduce în toate sferele vieții materiale și spirituale, de la cea mai mică la cea mai mare*"[29].

În „*AVESTA*", scriptura sacră a zoroastrienilor, se vorbește că: „*lumea a fost creeată în șapte zile și că un bărbat MESIA (MASHYA) și o femeie MASIOI (MASHYOI) au fost așezați în grădina numită PARADIS, ca apoi să fie alungați din cauza neascultării lui Dumnezeu*".

Aceste scrieri vechi așternute pe 1200 piei de vițel și legate cu inele de aur, învățau oamenii că: „există un loc numit CER și un loc numit IAD, și că Dumnezeu este DUH căruia oamenii trebuie să i se închine; în DUH și ADEVĂR"[30].

Cu multe secole înaintea lui IISUS HRISTOS, ZARATHUSTRA vorbea despre Dumnezeu ca fiind: „*Dătătorul tuturor lucrurilor bune și desăvârșite*", iar despre învierea din morți și nemurirea sufletului spunea că: „*Cei ce cred în Dumnezeu nu vor pieri, ci li se va da viață veșnică*".

„*AVESTA*" cartea sacră a zaroastienilor vorbește despre Dumnezeu că: „*EL a creat toate făpturile spre bunăstare, care este și VOIA LUI și este necesar, de obicei, să se împlinească*". Și, continuă, într-un alt pasaj cu așteptările CREATORULUI de la cei care înscriu valori noi pe tăblițe noi, „*niște secerători care seceră cu EL, căci pentru el*

29 EDUARD SCHOURÈ – „LES GRANDS INITIÈS", ED. PERRIN, 1929.
30 FRIEDERICH WILHEM NIETZSCHE: – „AINSI PARLAIT ZARATHOUSTRA", ED. MARCURE, PARIS, 1935.

totul este copt pentru seceriș”. Surprinzătoare asemănări cu învățăturile Domnului Nostru, IISUS HRISTOS!

Să amintim și despre dialogul lui HERMES cu discipolul său, ASKLEPIOS, în legătură cu Dumnezeu, despre care afirmă că: „*Nici o gândire omenească nu poate să-L înțeleagă, și nici o limbă să-L descrie. Acesta este incorporal, invizibil, fără formă, și nu poate fi perceput de simțurile noastre. Acesta este etern și nu ar putea fi măsurat cu linia scurtă a timpului. Dumnezeu este inefabil. EL poate, este adevărat, să comunice câtorva aleși facultatea de a se ridica deasupra lucrurilor naturale, pentru a pătrunde câteva din razele perfecțiunii sale supreme, dar aceștia nu găsesc deloc cuvinte pentru a traduce într-o limbă vulgară imaterialitatea viziunii care îi face să tresară. Ei pot explica umanității cauzele secundare ale creațiilor care trec prin fața ochilor lor, ca imagini ale vieții universale, dar cauza primară rămâne ascunsă privirilor, și nu o vom înțelege decât prin moarte*”[31].

Cred că este cea mai completă descriere a măreției lui Dumnezeu și a naturii Sale!

Cărțile sacre ale hindușilor, VEDELE vorbesc despre „*AGNI, foc divin, agentul cosmic, principiul universal. EL naște zei, organizează lumea, produce și conservă viața universului; este puterea cosmogonică. Este eternul masculin; în creator, Spirit pur, iar SÔMA – eternul feminin, sufletul omenirii, matricea tuturor lucrurilor vizibile ochilor. Unirea celor doi constituie FIINȚA SUPREMĂ, esența lui Dumnezeu, care se sacrifică perpetuu, devenind punctul vital al tuturor funcțiunilor din natură și conține în germen doctrina teozofică a evoluției lui Dumnezeu în lume, sinteza ezoterică a politeismului și monoteismului*”.

În „*UPANIȘADE*” se prezintă esența doctrinei brahmanice care indică faptul că: „*Cel care crează fără încetare lumile este TRIPLU. EL este BRAHMA (TATĂL); MAYA (MAMA); VISHNU (FIUL), adică: ESENȚĂ, SUBSTANȚĂ și VIAȚĂ. Fiecare îi conține pe ceilalți doi și toți trei sunt în cel INEFABIL*”.

„*BAGHAVADGITA*” ne spune că: „*Tu porți în tine un prieten sublim pe care tu nu-l cunoști. Căci Dumnezeu locuiește în interiorul*

31 M. MASPERO – „HISTOIRE ANCIENE DES PEUPLES DE L`ORIENT.

fiecărui om, dar puțini îl găsesc”, *iar într-un alt text continuă:* „*Din operele lui Dumnezeu preced principiile tuturor lucrurilor prin care Universul a fost format ... iar sufletul care l-a găsit pe Dumnezeu este eliberat învierii și morții, îmbătrânirii și durerii și bea apa nemuririi*”.

Voi încheia această călătorie magică în căutarea „*cuvântului pierdut*” și pentru descoperirea sensului tainic al naturii CREATORULUI, poposind în EGIPT, când în jurul anului 1367 î. Hr., faraonul AMENOFIS IV a hotărât să părăsească TEBA și să întemeieze o nouă capitală în orașul TEL al AMARNA, pe malul răsăritean al NILULUI, numită după noua religie fondată, „*ORIZONTUL LUI ATON*”. Tot cu acest prilej și-a schimbat și numele din AMENOFIS IV în faraonul AKENATON și mare preot al zeului ATON.

Despre zeul ATON, considerat de faraon ca fiind Dumnezeu spunea că este: „***intangibil, invizibil, omniprezent; este în același timp tată și mamă a tuturor oamenilor, EL se face simțit și înțeles prin lumina soarelui care pătrunde peste tot. Și totuși, ATON nu este SOARELE, ci doar energia nedefinită ce se ascunde dincolo de SOARE, izvorul forței vitale care ajunge pe pământul nostru datorită căldurii sale și face să existe totul. EL este o esență pur spirituală în care sălășluiesc BINELE, ADEVĂRUL, IUBIREA și FERICIREA totală ... ATON nu are chip de om, nici altă înfățișare, iar noi nu-l putem reprezenta într-o statuie sau o icoană***”. [32]

Religia lui AKENATON avea drept simbol discul solar, de la care porneau raze ce se întindeau, întocmai ca niște brațe, fiecare terminat cu câte o mână mângâietoare.

Faraonul AKENATON a lăsat posterității multe imnuri dedicate lui ATON, care constituie o exprimare artistică a fericirii de a se închina lui Dumnezeu, tată și mamă pentru întreaga creație, atât pentru egiptean, cât și pentru străin, permițând gândirii religioase să facă un pas înainte, unul mai mare decât părea să fie la început.

„*Deși, religia sa a constituit o prețioasă sursă de inspirație pentru religiile monoteiste ce i-au urmat, iar fervoarea credinței sale în UNICUL DUMNEZEU a fost model de exprimare a dragostei față*

32 ARTHUR WEIGALL – „HISTOIRE DE L`EGYPTE ANCIENE”, ED. PAYOT, 1935.

de DUMNEZEU, mulți sfinți creștini, printre care și Sf. AUGUSTIN AURELIAN în «CONFESSIONUM», (LIBRI XIII) și în «DE CIVITATE DEI» au folosit această sursă fără să recunoască aceasta în mod explicit".[33]

Cred că în încheierea acestei prezentări succinte a credinței *„Frumosului Prinț, Alesul Soarelui, Rege al Egiptului de Sus și de Jos, care a trăit în ADEVĂR", AKENATON, Copilul Frumos al lui ATON Celui Viu și al cărui nume va fi veșnic pomenit"*[34], merită să redăm o rugăciune închinată lui ATON, compusă de faraon și înscrisă pe sicriul său.

„Eu respir proaspăta suflare care iese de pe buzele TALE. Contemplu în fiecare zi frumusețea TA. Dorința mea este să-ți ascult glasul dulce, ca vântul care vine din nord și fie ca viața să-mi reînvigoreze mădularele, prin dragostea ce mi-o porți. Dă-mi mâna care ține în ea sufletul TĂU, ca să-l primesc și eu să trăiesc prin EL.

Cheamă-mă în veci pe nume, iar eu nu voi înceta să-Ți răspund"[35]**.**

JAN POTOCKI în lucrarea „*MANUSCRISUL DE LA SARAGOSA*"[36], vorbea despre Dumnezeu astfel: „*Dumnezeu - UNUL este în toate, și toate sunt în Dumnezeu, așadar temeiul întregului UNIVERS fiind Dumnezeu, temeiul CREAȚIEI este verbul originar; și dacă la început a fost CUVÂNTUL și Universul a proliferat CUVÂNTUL și din CUVÂNT, atunci anume combinații de cifre, litere și cuvinte trebuie neapărat să-și subordoneze acea parte din Univers pe care o numește. Tot Universul având un nume, și pronunțarea lui trebuie să te facă stăpânul pe ceea ce ai numit; lucru, animal, om, divinitate, totul este supus numelui care-l guvernează. Este vorba de Cuvântul mistic, originar. A afla acest nume înseamnă a distinge esența de aparență, iar puterea e numai esență. Pe asemenea strictul determinism se întemeiază legenda GOLEMULUI, unde formula magică însuflețește lutul și-l subordonează voinței creatorului său. În această știință a formulării magice, omul*

33 GHEORGHE DRAGOMIR – „EUROPA CU CAPUL ÎN STELE ȘI TRUPUL ÎNSÂNGERAT", ED. ROMÂNIA ÎN LUME 2011.

34 PIERRE MONET – „LA VIE QUOTIDIENE EN EGYPT", ED. HACHETTE, 1948.

35 IDEM.

36 JAN POTOCKI – „MANUSCRIT TROUVÉ À SARAGOSSE", ED. GALLINARD, 1958.

repetă, actul creator al lui Dumnezeu, însă diminuat și fragmentar, la scară umană.

Unicul deținător al Științei Supreme este Dumnezeu însuși, omul nu poate să dețină decât o parte din știința divină".

Potrivit lui HERACLIT din EFES[37], „*LOGOSUL, ceea ce oamenii din totdeauna sunt incapabili să-l înțeleagă, este ordinea divină. EL a existat și va exista totdeauna. Omul acaparat de preocupările sale materiale, nu se preocupă să-i înțeleagă sensul*".

... „*Focul este PRINCIPIUL tuturor lucrurilor. În realitate EL este mișcare, primul și ultimul stadiu al cosmosului traversând ciclurile. Lumea a fost întotdeauna și va fi un foc viu, alimentându-se cu măsură, și stingându-se cu măsură*", este o altă abordare a naturii lui Dumnezeu, formulată de CLEMENT din ALEXANDRIA.[38] Și continuă: „*Acest foc este de asemenea, LOGOSUL UNIVERSAL, noțiunea comună tuturor a cărei armonie este rezultatul tensiunilor și opoziției care constituie realitatea*".

În lucrarea „*ORACOLELE CALDEENE*", ALEXANDRU ANGHEL vorbește despre FOCUL UNIVERSAL fiind descris ca: „*mișcându-se în serpentine. Simbolul este Înțelepciunea Universală mișcându-se ca un șarpe înaripat pe suprafața haosului primordial – ceea ce înseamnă trupul regenerat al neofitului*".[39]

Acest capitol a pornit de la chemarea din ceruri venită din partea lui Dumnezeu de „*supunere și ascultare a Cuvântului Său*", și am ajuns la credința în Dumnezeu și trăirea în Dumnezeu; la concluzia că „*nu-l poți cunoaște pe Dumnezeu dacă nu ai smerenie; așa cum ne învață părintele EFREM FILOTHEITUL*".

Problema care se pune în fața omenirii la acest prag istoric și încheiere a unui ciclu cosmic, nu este cea „*a existenței lui Dumnezeu, ci*

---

37 HERACLIT din EFES (535−475 î. Hr), filosof grec, presocratic, provenea dintr-o familie de sacerdoți, descendent din regele ATENEI, CODROS, al cărui fiu ANDROCES a întemeiat EFESUL. A fost discipolul lui XENOFAN și al pitagoricianului HIPPAS din METAPONTE. A renunțat la statutul de descendent regal, ducând o viață de eremit, izolat pe munte, trăind din consumul de plante și fructe sălbatice.

38 CLEMENT din ALEXANDRIA – „FRAGMENTE 30, STROMATES V, 5.

39 ALEXANDRU ANGHEL – „ORACOLELE CALDEENE", ED. HERALD, 2006.

dacă Dumnezeu ne mai iubește", cum plin de înțelepciune ne îndruma părintele, ARSENIE BOCA. Dar pentru a spulbera orice îndoială în privința lui Dumnezeu, îmi voi permite să prezint sintetic câteva argumente bazate pe cercetările științifice la care a ajuns omenirea la începutul mileniului trei, care susțin cele afirmate în paginile precedente în legătură cu măreția enigmaticului CREATOR, al celor văzute și celor nevăzute.

„*Complexitatea planetei noastre ne indică existența unui CREATOR care nu numai că a creeat Universul în care trăim, ci și îl menține în viață. Poziția Pământului la o distanță perfect calculată față de SOARE și LUNĂ îi permit acestuia să aibă atmosfera propice vieții; dacă ar fi fost plasat mai aproape de Soare sau mai departe, atunci n-am fi mai avut aceeași atmosferă, anotimpuri și viața ar fi fost amenințată cu dispariția. Aceeași situație s-ar fi întâmplat plasată în altă poziție față de LUNĂ.*"

„*Apa sfidează legile gravitației urcând până în vârful celor mai înalți copaci, dar calitatea apei, prin compoziția ei chimică asigură viața pe pământ; dacă și-ar schimba compoziția chimică, ar pune în pericol existența faunei și-a florei*".

„*Complexitatea corpului uman, o reflectare la nivel micro, a structurii COSMOSULUI, indică legătura și interconectarea organismului uman, dar a tot ce este viu cu TOTUL, cu structura și legile UNIVERSULUI care își exercită o influență perpetuă a evoluției omului.*"

„*Complexitatea creierului indică existența unei inteligențe superioare la originea sa, o Conștiință a Universului pe care o regăsim în ADN-ul uman. Creierul uman procesează peste un milion de informații pe secundă, ceea ce este puțin probabil ca această performanță să fie atinsă de inteligența artificială*".

Dar, interesant este că simultan creierul face și o filtrare a informațiilor primite, eliminându-le pe cele considerate neinteresante, permițând astfel să se creeze posibilitatea concentrării și acționării cu eficiență. Argumente științifice detaliate ne oferă domnul profesor universitar, doctor în neurologie, DUMITRU CONSTANTIN-DULCAN în lucrările „*INTELIGENȚA MATERIEI*" și „*ÎN*

CĂUTAREA SENSULUI PIERDUT" și domnul academician MIHAI DRĂGĂNESCU, în lucrările „*SPIRITUALITATE, INFORMAȚIE, MATERIE*" și „*INFORMAȚIA MATERIEI*", la care mă voi referi pe larg în capitolele următoare.

Întâmplarea sau „*cauzele naturale*" nu pot explica în mod convingător aceste lucruri extraordinare. Cauzele naturale nu pot explica de unde a apărut viața și nici de ce un volum impresionant de informații le găsim în ADN și acelea foarte exacte.

Nu se poate ignora existența unui număr impresionant din populația TERREI care este convins de existența unui Dumnezeu ATOTPUTERNIC, indiferent sub ce denumire îl venerează. Să nu uităm că, spre deosebire de celelalte revelații ale lui DUMNEZEU, IISUS HRISTOS este imaginea cea mai evidentă și mai directă a lui DUMNEZEU.

EL a spus: „*Eu sunt lumina lumii, cine MĂ urmează pe MINE, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții*". EL a mai spus: „*EU sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la TATĂL decât prin MINE!*"

Dumnezeu există și ne caută să ne apropiem de EL, ne-a creeat ca să-L cunoaștem și dorește să fie cunoscut prin FIUL SĂU și MAICA cea PREACURATĂ, FECIOARA MARIA.

APOSTOLUL PAVEL spunea despre IISUS HRISTOS că: „*EL este chipul lui DUMNEZEU CEL NEVĂZUT, CEL DINTÂI-NĂSCUT din toată CREAȚIA, pentru că prin EL au fost create toate lucrurile, cele care sunt în Ceruri și cele nevăzute ... Toate lucrurile au fost create prin EL și pentru EL*". (Ep. Către COLOSENI 1:15-16)

UNIVERSUL – ETERNA ȘI FASCINANTA ENIGMĂ

Motto: „Universul conspiră în favoarea noastră. Toate gesturile și acțiunile să le facem din dragoste. Conversațiile cu Dumnezeu le facem din dorința disperată de a ne schimba”.
ARSENIE BOCA – „SEMINȚE DUHOVNICEȘTI”[40].

Dumnezeu a intervenit în patru moduri pentru a da un sens, o noimă vieții, și anume: Creația lumii, Potopul, Întruparea Mântuitorului Nostru IISUS HRISTOS, Sfârșitul Lumii.

„Începem cu începutul, începutul lumii a fost precedat de facerea zeilor și aceștia au creeat, la rândul lor, Cosmosul și oamenii; în alte zone, au fost altfel de începuturi și acestea au avut loc la începutul începutului! ... Cosmogonia este facerea lumii, a Universului, iar Cosmologia este știința despre Univers, care arată nu numai cum s-a format sau cum a fost făcut Universul, ci și alcătuirea și modul de funcționare și, după caz, dispariția lui, suntem îndreptățiți să precizăm că facerea lumii, cosmogonia, este inclusă în cosmologie, cu care are un raport de la parte la întreg”.[41]

Așa își începea distinsul erudit în ale ezoterismului, ȘTEFAN MÂȘU, monumentalul său tratat de cosmologie și antropologie, „*MARELE ARHITECT AL UNIVERSULUI*”.

Lucrarea care se întinde pe aproximativ 1000 de pagini, prezintă cititorului un bogat material documentar (peste 700 de titluri din lucrări de specialitate) având drept surse de inspirație, cărțile sacre ale Orientului și Occidentului, lucrări de referință ale unor filosofi antici fondatori, în același timp a unor religii ori societăti inițiatice, opere ale unor teologii de frunte ai Bisericii Creștine și a unor maeștri sufi (păstrători ai tradiției islamice) kabaliști, francmasoni, și nu în ultimul rând lucrări aparținând unor savanți din diverse domenii din perioada Renașterii și până în prezent.

40 ARSENIE BOCA – „SEMINȚE DUHOVNICEȘTI” ED. LUMEA CREDINȚEI, 2009.
41 ȘTEFAN MÂȘU – „MARELE ARHITECT AL UNIVERSULUI”, ED. RAO, 2012.

Excelența Sa Domnul ȘTEFAN MÂȘU, Înalt Demnitar al Masoneriei din România și din străinătate, care a aprins lumina speranței în Lojele românești imediat după evenimentele din decembrie 1989, este un cunoscut și apreciat scriitor din țară și străinătate, fiind autor a numeroase lucrări cu caracter ezoteric care ajută cititorul să înțeleagă mai profund sensul tainic al măreției CREAȚIEI MARELUI ARHITECT al UNIVERSULUI și să trezească setea de cunoaștere și căutare a Adevărului Suprem prin desăvârșire spirituală.

Domnul ȘTEFAN MÂȘU se numără printre căutătorii neobosiți ai Sublimului Adevăr și a sensului pierdut, iar din acestă călătorie inițiatică fără sfârșit, ne împărtășește cu generozitate experiențele personale.

Drept urmare în lucrarea mea, voi încerca să abordez problematica complexă a creației lumii și Universului, din alte unghiuri de vedere, făcând apel la operele și lucrările unor mistici ai Orientului și Occidentului, clarvăzători, numerologi, filosofi, spiritualiști, dar și a unor savanți din domeniile neurologiei, astrofizicii, astrologiei care ne oferă o serie de elemente interesante de analizat, chiar dacă teoriile lor se situează pe poziții opuse.

De altfel, în aceasta constă frumusețea și valoarea duelului cavaleresc între inteligențe acoperind varii domenii și zone cât mai diverse de pe planeta Pământ.

În lucrarea, „*INTELIGENȚA MATERIEI*”[42] prof. Univ. Dr. DUMITRU CONSTANTIN-DULCAN reputat medic neurolog și psihiatru, autor a numeroase monografii, tratate, lucrări și cărți de certă valoare științifică, în capitolul introductiv prezintă Universul, care este doar fizică. „*O fizică a echilibrelor energetice în multitudinea formelor existente. Este o aserțiune acceptată de știință. Noi am completa doar cu ideea intervenției unei inteligențe în acest joc de energii*”. Și continuă: „*În știință sunt formulate două teorii cosmogonice, teoria universului staționar care consideră că Universul nu are un moment de apariție, a existat dintotdeauna și este inextensibil (FINALY ș.a) și teoria*

42 DUMITRU CONSTANTIN-DULCAN – „INTELIGENȚA MATERIEI”, ED. EIKON, CLUJ-NAPOCA, 2009.

universului extensiv, care îi atribuie o vârstă, un moment de început din care s-ar afla într-o continuă expansiune (GAMOW ș.a)”.

Însă cea mai apropiată de realitatea științifică, susține distinsul om de știință, ar putea fi, conceptul de univers ciclic, pulsatoriu descris în gândirea hindusă. Totul în Univers s-ar afla într-o perpetuă alternanța ciclică: evoluție-involuție.

După încheierea unui ciclu, materia și-ar relua evoluția din punctul zero, fără ca vreo informație să transgreseze dintr-un Univers în altul, după unele viziuni, iar după altele, germenii viitorului univers s-ar afla în cel precedent.

Dar să ne întoarcem în vremurile de demult, când PITAGORA înțelegea că pentru a pătrunde tainele UNIVERSULUI, are nevoie să găsească știința lui Dumnezeu în templele din EGIPT, fiind călăuzit de un hierofant din munții LIBANULUI, care i-a spus mamei sale însărcinată că: „vei naște un fiu care va fi mare prin înțelegere, dar amintește-ți că dacă grecii posedă încă știința zeilor, știința lui Dumnezeu se află în EGIPT.”

Uitându-se pe bolta cerească, fiind în stare de meditație, PITAGORA se întreba, dacă micul infinit, mișcarea atomilor are rațiunea sa de a fi, cum infinitul mare, mișcarea aștrilor, a căror grupare reprezintă corpul Universului, nu ar avea acestă rațiune de a fi?

„*Deci fiecare lume are propria sa lege, și întreg ansamblul se mișcă, într-un NUMĂR și într-o armonie supremă*”.

PITAGORA, a realizat că în această sinteză a celor trei lumi: naturală, umană și divină, era secretul COSMOSULUI, dominat și pătruns de Dumnezeu, TETRADA sacră, imensă și simbolul pur, era izvorul naturii și modelul lui Dumnezeu. Cheia universului era ascunsă în aceste linii geometrice și PITAGORA vede lumile în mișcare potrivit ritmului și armoniei NUMERELOR SACRE.

El a ghicit sferele lumii invizibile îmbrăcând vizibilul și asimilându-l fără încetare; el a înțeles că purificarea și echilibrarea omului pe acest pământ se realizează numai prin tripla inițiere.

Potrivit lui PITAGORA, MONADA reprezintă esența lui Dumnezeu, DYADA, facultatea sa generatoare și reprezantativă, ori

lumea reală se compune din trei elemente distinctive dar contopite unul în altul: corp, suflet și spirit, ca și UNIVERSUL care este divizat în trei SFERE CONCENTRICE: lumea naturală, lumea umană și lumea divină. TRIADA, sau legea ternară este adevărata cheie a vieții, căci ea se regăsește pe toate treptele vieții, de la crearea celulei organice, traversând constituția fiziologică a corpului animal, funcțiunea sistemului sanguin și sistemului cerebro-spinal, până la constituirea hiperfizică a omului, la cea a „*UNIVERSULUI și a lui DUMNEZEU*”[43].

„*Universul este înțeles de profeții biblici ca o entitate proteguitore din care emană un anumit gen de simpatie cosmică, iar sentimentul de iubire dintre Dumnezeu și oameni este indisolubil legat de, atributul de vitalitate al lui DUMNEZEU concretizat prin forțele biologice ale naturii care se revarsă asupra oamenilor*”[44].

În EVREI 11, 3, DUMNEZEU a proclamat particula lui DUMNEZEU acum mai bine de 1900 de ani, „*Prin credință înțelegem că lumile au fost făcute prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa încât cele ce se văd au fost făcute din cele ce nu se văd*”. Așadar, DUMNEZEU declară că tot ceea ce este văzut (material) este făcut din lucruri care sunt nevăzute, adică din particule elementare precum particula lui HIGGS (bosonul lui HIGGS) recent descoperit de oamenii de știință de la CERN (EUROPEAN LABORATORY FOR PARTICLE PHYSICS), pe care EL a creat-o acum miliarde de ani.

Deci, cercetarea științifică este necesară pentru a înțelege mai bine cum DUMNEZEU a creat acest măreț UNIVERS.

„*Referitor la acestă particulă numită, bosonul lui HIGSS*”, dr. DEEPAK CHOPRA[45] guru al medicinei alternative a spus că: el arată că există o divină interconectare între toate lucrurile. El întărește teza că UNIVERSUL vine dintr-un nimic, ca dintr-o totalitate”.

43 PITAGORA – „VERS DORÉS” - traduse de FABRE D`OLIVET.

44 ION BANU - „OP. CIT”.

45 DR. DEEPAK CHOPRA (ns. 1947, NEW-DELHI), cetățean american de origine indiană, medic endocrinolog, scriitor de succes pe teme de spiritualitate și medicină alternativă. A publicat numeroase cărți despre dezvoltare personală, NEW-AGE, medicină alternativă în combinație cu anumite teorii ale fizicii cuantice.
Cărți scrise: „LIFE AFTER DEATH” 2006; „L`ESPRIT ETERNEL ET CORPS SANS AGE” ;„LE CORP QUANTIQUE”.

Bosonul lui HIGGS este doar un pas spre realitatea deplină a faptului că totul are un Izvor comun, și că LOGOSUL creator a țesut acest UNIVERS din iubire, ca o mărturie a vieții Părintelui ceresc.

Unificarea teoriilor despre existență înseamnă și întărirea conștiinței unei origini comune a tuturor și a unei INTELIGENȚE infinite și supreme care a creat totul.

Oamenii de știință vorbesc despre un DESIGN IMPERIAL al UNIVERSULUI și despre interconectarea tuturor lucrurilor și ființelor, sau chiar despre un scop comun al tuturor.

Am putea concluziona că, UNIVERSUL ca tot ce există în el poate fi definit de: **materie**, **energie**, **informație**.

Întreaga materie este organizată pe sisteme, pe un ansamblu de elemente legate între ele și aflate în interacțiune, orice ființă reprezintă un sistem biologic care cuprinde la rândul său subsisteme, însă la rândul ei este cuprinsă în alte sisteme mai mari: „*biosfera, universul, între care există legături permanente și dublu sens. Aceste legături intra și inter sistemice au fost denumite de V. SĂHLEANU, legături de tip informațional*”, subliniază distinsul Prof. Univ. Dr. DUMITRU CONSTANTIN DULCAN în lucrarea, INTELIGENȚA MATERIEI.

Dar să ne oprim o clipă și să amintim cititorului istoricul conceptului de moleculă care are rădăcini în ideea existenței în natură a unei structuri formate din combinarea a doi sau mai mulți atomi se crează structurile stabile ale Universului.

Conceptul de moleculă și atom își au originea în sec. V î.Hr., cu filosoful grec LEUCIP care suținea că, „*Universul se compune din atomi și vid, idee dezvoltată la 450 î.Hr. de discipolul lui PITAGORA, EMPEDOCLE, care formulează teoria celor patru elemente: foc, aer, pământ și apă, cât și a forțelor care le sunt asociate: atracția și respingerea*”.

Pe acestă bază mai mulți savanți de-a lungul istoriei au speculat în legătură cu modul în care atomii pot reacționa între ei într-un sistem coerent.

THALES din MILET (sec. Vl î.Hr.) gândea că elementul esențial este apa, și că toate lucrurile deveneau din acest element; iar PLATON (360 î.Hr.) în dialoguri „*TIMEE*” privind compoziția corpurilor

organice și anorganice, presupune că particula fundamentală a fiecărui element are o formă geometrică precisă; tetraedric (foc); octaedric (aer); icosedric (apa) și cubic (pământ).

Distinsul academician, MIHAI DRĂGĂNESCU[46] vorbește despre, „*existența ipotetică în profunzimea materiei a unor informații mai adânci decât cea genetică, a unui câmp informațional primordial care ar putea fi și substanța câmpului mental, ca și a întregii materii.*

Informația ar exista înscrisă în profunzimea materiei ca o nouă realitate materială cu proprietăți informaționale".

Informația, susține autorul, este de fapt în „esență, structură" și citează ca structuri informaționale, „*programele și legile naturii, modelele interne ale omului și ale celorlalte viețuitoare la care se adaugă și un câmp informațional asociat, care împreună asigură legătura subtilă și invizibilă între om și univers, între om și plante, între galaxii*".

În fizica cuantică, materia este reprezentată prin cuante aflate în continuă mișcare sub formă de vibrații, care navighează într-un spațiu cuantic sau hiperspațiu, Universul apărând ca un râu de energie care curge veșnic dinspre lumea invizibilă spre lumea vizibilă.

Vorbind despre legături între sisteme și subsisteme, trebuie să amintim și de cele două teorii aflate în conflict, și anume: Teoria Relativității generale a lui EINSTEIN care ne invață că: „*un spațiu lipsit de masă este plat*" și Teoria cuantică susținută de WERNER HEISENBERG, care are la bază ideea că: „*nu se poate determina simultan poziția și cantitatea de mișcare a unei particule. Orice este subiect al fluctuațiilor cuantice chiar și câmpul gravitațional sau un spațiu vid*".

În rândul fizicienilor tinde să devină dominantă Teoria supercauzelor care este o combinație între cele două Teorii.

În 1984, GREEN și SCHEK publică un articol revoluționând teoriile existente introducând în dezbatere principiul supersimetriei și teoria supercorzilor, susținând că: „*fiecare mod de vibrație există prin perechi: pentru fiecare vibrație bosonică există un mod al vibrației fermionice și vice-versa*".

46 MIHAI DRĂGĂNESCU – „PROFUNZIMILE LUMII MATERIALE", 1979.

GREGG BRADEY consideră că „*aceste câmpuri cuantice sunt incluse într-o vastă rețea care conectează într-o singură unitate întreaga lume vie și nevie existând în Univers, rețea care permite comunicarea instantanee sub diverse forme, inclusiv la nivel de gând cu tot ceea ce cuprinde Universul. Această rețea denumită MATRICEA DIVINĂ ar fi de fapt un câmp de energie de o natură particulară care interconectează întreaga creație, omul comunicând cu aceasta prin stările emotive*".

Dacă la nivelul profund al materiei, în hiperspațiu, s-ar găsi modelele morfologice ale lumii aflată în devenire, în stare potențială, izvorâte dintr-o uriașă inteligență care le generează și coordonează lumea vie n-ar fi decât rezultatul materializării acestei informații prin codul genetic.

Continuând pe acest fir, ajungem la concluzia că la originea întregii creații a stat o minte, o inteligență primordială a Universului, o conștiință cosmică în care își poate avea originea și constiința noastră individuală.

Funcționalitea tuturor organismelor vii presupune un consum de energie și un schimb de informație, fiind influențată de toți factorii energetici și informaționali cu care interacționează; influențele benefice sau nocive ale mediului ambiant și cosmic se vor reflecta în evoluția biocâmpului. Avem deci, în fața noastră o interferență de câmpuri energetice care pot genera consecințe patologice. (ex. Erupțiile solare pot da naștere la accidente cardiovasculare sau cerebrale, etc). Intensitatea activității solare este urmată de emiterea unei mari cantități de radiații electromagnetice care se fac simțite în atmosfera terestră și nu numai. Modificările câmpului energetic care precede apariția unei boli pot fi sesizate de oameni înzestrați natural cu posibilități de detectare și decodificare a unor astfel de informații.

Prin bioritm, întreaga lume vie se integrează Universului, din care provine, formând o unitate biocosmică; ritmurile noastre biologice rezonează cu ritmurile Universului, imprimându-ne un dublu caracter de-a fi independent și în accelași timp, dependent de Univers.

H. BURR de la Universitatea YALE emite ideea „*unei matrici de schemă energetică, un câmp energetic matrice, organizator, pentru*

informația genetică".

BIOCOMUNICAȚIA sugerează existența unui limbaj între celule, adică posibilitatea de a comunica între ele.

Urmărind cu atenție, în mod evolutiv, teoriile formulate despre structura Universului ca materie, energie, informație, în mod firesc ajungem să ne întrebăm: cât de determinată este lumea noastră, Universul în care trăim, de materia profundă, de proprietățile ei, de unele principii?

Răspunsul îl oferă academicianul MIHAI DRĂGĂNESCU în lucrările sale monumentale, care deschid noi orizonturi atât pentru cercetarea stiințifică, cât și pentru filosofie[47]. Referidu-se la materie, substanța și materia profundă, domnia sa subliniază că: „*dacă acceptăm existența unei materii profunde, atunci spațiul și timpul care derivă din această materie, sunt forme de mișcare ale materiei profunde. Spațiul și timpul rezultă din mișcarea materiei, deci în interiorul materiei. Spațiul și timpul rezultă din mișcarea materiei profunde, iar conținutul lor trebuie să se refere la materia profundă*". Și continuă întrebând: cum ar putea substanțele să genereze spațiu, fie și din interacțiunea lor?

Spațiul, timpul și substanța sunt de materie profundă, adică provin toate trei din una și aceeași materie profundă. Toate trei sunt forme de existență ale materiei, toate trei sunt forme de mișcare ale materiei, sunt deci procesualitați, iar caracterul de substanță, văzut de observatorul conștient din univers, trebuie extins într-o anumită măsură și asupra spațiului. „*Se poate spune că materia este temeiul existenței, subînțelegând materia cu proprietățile ei primordiale, sau se poate spune că materia și principiile ei sunt temeiul existenței*".

Informația în materia profundă este sensică, fenomenologică, în timp ce ea în univers apare în forma structurală, fie în combinație cu cea fenomenologică în substanță vie, fie numai structurată în materie vie. Determinismul materiei profunde este mai curând tendențial datorită rolului informației fenomenologice în această materie.

Materia profundă nu este numai materie, ci și informație.

„*În ortofizică s-a adoptat materia profundă cu sublinierea că*

47 MIHAI DRĂGĂNESCU – „INELUL LUMII MATERIALE", ED. ȘTIINȚIFICĂ, 1989.

ea nu poate fi considerată o materie obișnuită, ci una care să explice producerea atât a substanței nevii, cât și a celei vii din aceiași ingredienți primari; precum și fenomenele mentale", continuă domnul academician MIHAI DRĂGĂNESCU.

S-a constatat de aceea necesitatea a două principii ale materiei profunde: lumația și informateria; întrucât din materie profundă se naște un univers.

De la nous la informație, un prim pas.

Nous-ul, gândul intelectual ca principiu al lumii, stă la baza substanței. Lumea nu poate fi imaginată fără informație, căci ce poate fi altceva nous-ul ca principiu al lumii.

HERACLIT spunea pe bună dreptate că: „*Universul nu a fost creat de nici un zeu și nici de om, ci el a fost întotdeauna și este, și va fi foc, de-a pururea viu, care se aprinde și se stinge potrivit legii sale*".

EMPEDOCLE, discipol al lui PITAGORA, având drept maestu pe fiul acestuia TELAUGES, a primit prin inițiere secretele doctrinei, în baza cărora el a creat un nou curent filosofic prin introducerea, «informației» (prin binele și răul imginați de el, inerenții lumii) alături de principiile materiale pentru a explica lumea.

În lucrarea lui SVEN TAGE TEODORSON „*ANAXGORA´S THEORY OF MATER*"[48] ajunge la concluzia că: „*noțiuni de bază ca nous și sămânța, poartă un caracter oscilant între corporalitate și necorporalitate. Semințele sunt, programele sau matricele cosmosului, iar acestea sunt programate de nous*".

TEODORSON sugerează că, teoria materiei a lui ANAXAGORA este precursoarea teoriei lui ARISTOTEL.

Varianta ortofizică a materialismului informațional este un materialism structural-fenomenologic care trece și prin linia de gândire cosmologică a cosmosului extern al Universului, și a cosmosului intern, al minții și conștiinței, materiei profunde.

Sâmburele lumii este profund căci în el se adună rădăcinile tuturor stelelor, rădăcinile Universului în totalitate. Și totuși sâmburele lumii nu este chiar ultima realitate, deoarece el nu era încă pe când nu

48 SVEN TAGE-TEODORSON – „ANAXAGORA`S THEORY OF MATER", 1982.

era Universul:

„*Pe când nu era moarte, și nimic nemuritor.*
Nici sâmburele luminii de viață dătător,
Nu era azi, nici mâine, nici ieri, nici totdeauna,
Căci UNUL era toate și totul era UNA”.[49].

În sâmburele lumii trebuie să stea informația după care se construiește UNIVERSUL, deoarece în orice sâmbure se găsește o informație, acesta pare să fie rolul lui:

„*În sâmburele de ghindă e cuprinsă ideea stejarului întreg*”[50]. Sâmburele lumii se găsește în cosmosul profund. Stelele, în cosmosul imediat, exterior, în univers.

Universul în poezia eminesciană este cosmosul exterior, însă cosmosul interior conține sâmburele lumii.

Haosul profund la Mihai EMINESCU nu este de fapt haos, ci liniștea în sine, dar cu un sâmbure care agită lumea în sine.

MIRCEA ELIADE în lucrarea sa, „*LE SACRÉ ET LE PROFANE*”[51], vorbind despre COSMOS-HAOS, ținea să sublinieze că: „*Un teritoriu necunoscut, străin, neocupat de noi, ține încă de modalitatea fluidă și larvară a «HAOSULUI», ocupându-l și instalâdu-se în el, omul îl transformă simbolic în COSMOS printr-o repetare ritualică a cosmogoniei. Orice creație are un model exemplar: crearea UNIVERSULUI de către zei*”... .

„*Orice existență cosmică este predestinată «trecerii» omul trece de la preființă la viață și în cele din urmă la moarte, tot așa cum strămoșul mitic a trecut de la preexistență la existență, iar Soarele de la întuneric la lumină*”[52].

Ajungând la acest moment de trecere de la întuneric la lumină în UNIVERSUL infinit, mi-am amintit de cartea de rondeluri a distinsului scriitor și rafinat ezoterist, domnul GEORGE VIRGIL STOENESCU, „*LUMINA UMBREI*”[53].

---

49 MIHAI EMINESCU – „SPAȚIUL, TIMPUL ȘI CAUZALITATEA”.

50 MIHAI EMINESCU – „OPERE VOL IX PUBLICISTICA (1870–1871).

51 MIRCEA ELIADE – „LE SACRÉ ET LE PROFAN”, 1965.

52 IDEM.

53 GEORGE VIRGIL STOENESCU – „LUMINA UMBREI” ED. UNIVERS

În rondelul ca o întrebare, cu obsesie pe rimele „*iar*" și „*apte*", autorul aduce în atenție întrebarea primordială care a pus pe gânduri, în căutarea răspunsului peste veacuri și statuia simbolizând tăcerea gânditorului de la HAMANGIA, copleșit de sensurile tainice, cine suntem, de unde venim și încotro ne îndreptăm?

În așteptarea acestor răspunsuri care ar trebui să ne vină de la DUMNEZEU să ne aplecăm deasupra rondelului:

... „*Ținînd mereu trează în noi stirpea lui CAIN*
Vie lumina umbrei renăștea din fapte
Cine sunt eu, încotro mă duc, de unde vin?
Întrebam cerul străin, prin Iulie șapte".

Teoria ondulațiunii universale care, are drept fondator pe VASILE CONTA[54] ce ne-a lăsat drept moștenire primul sistem filosofic în cultura românească, o filosofie materială care a trezit interes pe plan european, are la bază una dintre cele mai generale legi ale materiei și anume legea ondulațiunii universale. Aceasta surprinde o trăsătură caracteristică a mișcării materiei: dezvoltarea, creșterea, descreșterea și descompunerea.

Unda lui CONTA este un val în terminologia lui A. TOFFLER, materia și societatea cunoscând succesiuni de unde venind, unele după altele.

Denumirea undelor se face în două moduri: „*cap la coadă și coadă la cap, ducând la o ciclicitate veritabilă*".

Potrivit lui VASILE CONTA, „*materia are nevoie de ritm, altfel nu are cum să intre în stare de mișcare, de aceea, ondulația este o lege generală a materiei*" ... „*Viața este o mișcare evolutivă ondoliformă, care se manifestă în corpuri ce-și schimbă necontenit atomii materiali din care sunt compuși ... Viața provine treptat din evoluția materiei nevii, care devine prin organizare superioară, materie vie*" ... „*Și continuă, susținând că, o ființă organică vie este o adunătură și o întrunire de molecule materiale, dacă viața a apărut spontan la început, o formă*

ENCICLOPEDIC, 2004.

54 VASILE CONTA – „PREMIERS PRINCIPES COMPOSANT LE MONDE", JASSY 1882.

organizată de viață nu mai poate apare spontan, ci numai în urma unei evoluții" ... Sunt considerații care mă fac a crede că există chiar ființe neatârnate tot din ce în ce mai mici, poate până la nesfarșit, divizibilitatea visului mergând până la infinit" … .

În **Teoria fatalismului**[55], VASILE CONTA precizează că: nimic nu se poate petrece și nu se petrece fără o cauză, în acestă afirmație stă esența fatalismului. Este o teorie a automatismului lumii, în care totul pare să se potrivească, și comportamentul omului și comportamentul social, cu excepția fenomenelor de creativitate... Lumea este materială în totalitatea ei, chiar dacă crează și ideal, deoarece idealul este o funcțiune a materiei.

„*Sufletul este o proprietate a materiei, în particular a creierului, noțiunea putând fi asimilată cu cea de minte ... Când caut să concep nimicul absolut, sunt sprijinit de un sentiment penibil de gol, care mă obosește complet și în sfârșit mă face să amețesc ... Este imposibil de a-mi figura nimicul absolut*" ... .

În lucrarea „BAZELE METAFIZICII" (1879) concluzionează că: „Cea mai adecvată interpretare a materiei ca fiind un mănunchi de principii primordiale, și cu proprietăți ale materiei. De aceea există principii primordiale care-i aparțin" ... .

VASILE CONTA dorea să gândească dincolo de datele pozitive ale științelor, „*sprijinit pe rezultatele științei, el pășește mai departe, încercând să pătrundă printr-o coordonare sistemică toate enigmele existenței*"[56].

Astro-fizica vorbește de începutul UNIVERSULUI, de BIG-BANG, de o proveniență a lumii din ceva. Fizicienii se întreabă astăzi ce există în interiorul particulelor elementare. Ei tot descoperă asemenea particule, dar până la urmă bănuiesc că trebuie să existe o ultimă cărămidă.

Când se spune că materia se desface la infinit, nici un fizician nu crede că lucrul ar putea să meargă chiar până la infinit.

55 VASILE CONTA – „TEORIA FATALISMULUI", 1875.

56 MIHAI RALEA – „VASILE CONTA" - filosof materialist. Revista de studii de istorie și filosofie, 1949.

Să vedem acum abordarea fondatorului REIKI, MIKAO USUI care ne vorbește despre energia Universală Luminoasă (REIKI) ca fiind *„o forță însuflețitoare pentru toți și toate care să mențină viața și să curețe, pe cât posibil, ceea ce este nemuritor pe Pământ și în Univers*".

„Energia Universală Luminoasă vine de la sursa Supremă Infinită, numită DUMNEZEU, este curată, nepoluată și nepericuloasă, este benefică oricui, oricând, oriunde. Energia Universală vine din COSMOS și străbate toată lumea, unii o receptează mai mult, alții mai puțin în funcție de nivelul lor de desăvârșire spirituală și de puritate fizică și morală.

Energia emisă de corpurile umane, animale, vegetale și minerale, este impură pentru că ele stau lângă suprafața Pământului, trăgând de la acesta emisii nocive ce vin de pretutindeni".

În ultima perioadă, atât în mediul științific cât și al elitelor cu preocupări ezoterice, se bucură de interes teoria care susține că: *„apariția vieții pe Pământ ar fi rezultatul unei munci stăruitoare și plină de imaginație a unor oameni de știință avansați dintr-o altă lume, de pe o altă planetă aflată la distanță foarte mare de TERRA*".

Autorul acestui curent, ca alternativă la cele două teorii consacrate: evoluționistă și creaționistă, este CLAUDE VORILHON,[57]

După o întâlnire de gradul 3 și-a schimbat numele în RAEL (în ebraică-mesager) a prezentat de-a lungul a patru decenii, mai multe lucrări în care „*dezvăluie*" mesaje primite de la ELOHIM (o ființă extraterestră) care acoperă domenii cât mai diverse, inclusiv interpretări abile ale BIBLIEI și Noului Testament.

Dar să ne oprim pentru moment la interpretarea textelor biblice privind GENEZA.

Potrivit, „mesajelor" primite de RAEL de la ELOHIM, civilizația pe TERRA este rodul muncii unor oameni de știință care în urmă cu 25.000 de ani au conceput în laborator crearea formelor de viață care

57 CLAUDE VORILHON – ns 30.09.1947 în FRANȚA, din mamă catolică și tată evreu a scris lucrarea „DESIGNUL INTELIGENT. MESAJ DE LA DESIGNERI"; SĂ LE SPUNEM BUN-VENIT EXTRATEREȘTILOR; CARTEA CARE SPUNE ADEVĂRUL; DA CLONĂRII; GENIOCRAȚIA; MAITREYA. A întemeiat mișcarea raeliană care numără în prezent 70.000 de membri din 50 de țări, îndrumați de 150 de ghizi spirituali.

urmau să populeze pământul. Au locuit pe TERRA timp de 12.000 de ani pentru pregătirea ecologică, viața marină, păsările, mamiferele, apelând și la o echipă de artiști renumiți pentru designul acestor viețuitoare. Acest proces nu ar fi primit unanimitatea Consiliului celor 700 bătrâni înțelepți aleși pentru a fi nemuritori, de aceea întreaga CREAȚIE a fost pusă sub semnul scepticismului, majoritatea înțelepților apreciind că oamenii ce vor popula această planetă ar fi animați de sentimente contradictorii, având de ales între bine și rău.

După crearea pământului, care inițial a fost un singur continent și a viețuitoarelor, ELOHIMII au purces la cearea omului după „*chipul și asemănarea*" lor. De reținut că: „*liderii ELOHIMILOR au reușit cu mult înainte să recreeze genetic corpul uman cu memoria și personalitatea intacte folosind molecule conservate aparținând altor oameni care au murit cu mult timp în urmă*".

ELOHIMII considerau lucrurile infinitului minuscul ca având aceeași structură ca lucrurile infinitului vast.

„*În mod similar, spunea ELOHIM către RAEL, propria noastră planetă, sistemul nostru solar, galaxia și universul nu sunt decât particule insignifiante care fac parte dintr-un atom al unei ființe gigantice organice și în felul acesta toată materia se reflectă în diferite niveluri în felul acesta. Materia și timpul nu au început și nici sfârșit, totul este ciclic*".

Spre deosebire de mișcarea UFO, RAEL aduce argumente „*plauzibile*" precizând că DUMNEZEU în BIBLIE înseamnă „*cei veniți din cer*" și are plural, iar BIBLIA abundă de îngeri (mesageri) cu față de om și de vehicule zburătoare (CARTEA lui ENOH; nașterea lui NOE; ridicarea la ceruri a Sfântului ILIE, etc)

Potrivit lui ELOHIM „*sufletul este ADN, viața eternul din Împărăția Cerurilor se obține prin clonare și transferul cunoștințelor în corp nou*".

„*Omenirea, creație pământeană realizată de civilizații de pe alte planete, avansate tehnologic, civilizații care în căutare de noi surse de materii prime, îndeosebi aur, argint, titan, platină, cât și de hrană naturală, au pregătit pe pământ tabere de muncă colonizând planeta; susține în continuare RAEL după o discuție cu ELOHIM.*"

RAEL aduce argumente interesante „*decriptând*” în manieră proprie o serie de taine conținute în piramidele egiptene și în templele incașe, maya, unde apar o serie de zeități reprezentate ca purtând costume de astronauți.

Ofrandele pentru zei și DUMNEZEU pe care le regăsim din abundență descrise în BIBLIE și în cărțile sacre ale Orientului fac referire la aceste materii prime menționate mai sus la care s-ar adăuga uleiul de măsline, smirna, tămâia, fructele, legumele și jertfele de animale.

Dacă ne-am alătura acestei teorii, atunci REPTILIENII, o specie umană venind de pe planeta DRACONIS despre care se vorbește în diverse scrieri ale extremului Orient s-ar hrăni cu sângele adus jertfă, în templele unde profanul nu are voie să pășească fiind un loc sacru. De asemenea, ne-am lăsa purtați cu gândul și la ANUNNAKI descriși de mitologia mesopotaniană drept „*zeii care au creat OMUL*”. Vom prezenta în anexă la acest capitol scurte note despre REPTILIENI, ANUNNAKI, EPOPEEA lui GHILGAMEȘ, ENUNA ELIS (epopeea babiloniană a creației lumii) care se aseamănă izbitor cu multe evenimente din BIBLIE, ce au marcat evoluția societății omenești de-a lungul existenței sale.

Revenind la RAEL și „*mesajele*” primite de la ELOHIM, este interesant să reținem dialogul care se referă la scopul venirii pe pământ a acestor ființe și amestecul lor în treburile pământenilor, în evoluția lor spirituală și științifică ... .

— De ce veniți pe Pământ, întreabă RAEL?

— Pentru a monitoriza și supraveghea dezvoltarea umanității. Ființele umane de pe TERRA sunt viitorul, noi reprezentăm trecutul...

Voi ați avut în mâinile voastre ADEVĂRUL, dar n-ați putut să-l decriptați. Pe tot parcursul istoriei umanității descrise în Sfintele Scipturi, au existat numeroase situații când reprezentanții ELOHIMIILOR „*s-au arătat sub formă de îngeri, aleșilor pământeni inducându-le soluții pentru rezolvarea unor situații de criză când pacea și echilibrul de forțe erau amenințate de spectrul războiului și distrugerii, de răutatea și trufia conducătorilor politici și militari ai vremurilor*

trecute".

În prefața cărții „*DESIGNUL INTELIGENT. MESAJ DE LA DESIGNERI*", ANTHONY GREY subliniază că: „*această carte marchează sfârșitul unei lungi ere de neînțelegere și ignoranță în legătură cu noi și cu scopul existenței noastre ... . Evoluția vieții pe pământ în forme variate reprezintă, de fapt, evoluția tehnicilor CREAȚIEI și a creșterii rafinamentului creatorilor*".

Vom mai reveni la această lucrare în capitolele următoare.

KABALA – Cântarea Cântărilor (5) face aluzie la existența „*planetei creatorilor, a fericiților*". Coincidență, sau nu, rămâne de văzut în paginile următoare.

Dar să vedem și părerea regretatului filosof PETRE ȚUȚEA[58], despre CREAȚIE: „*PLATON are un demiurg care nu e creator, ci doar un meseriaș de geniu, fiindcă materia îi premerge. Prima idee a creației reale au adus-o în istorie creștinii.*

De creeat, doar zeii creează, iar omul imită ... . Omul nu face altceva decât să reflecte în litere, în muzică sau filosofie petice de transcendență. Cum să fie creatura, creator?" ... .

Iar, pentru VASILE LOVINESCU[59] „*UNIVERSUL considerat ca fiind ca o carte*", de către maestrul SUFI, MUHYDDIN ibn ARABI, este simbolismul binecuvântat al lui LIBER MUNDI a ROSICRUCIENILOR, sau LIBER VITAE apocaliptică.

„*Literele transcendente*" ale cărții lui MUHYDDIN *sunt „esențe eterne, sau idei supreme; și fiecare literă fiind în același timp și un număr, se va observa concordanța cu pitagorismul; ele sunt toate creaturile, după ce au fost condensate principial în omniștiința divină, sau coborât, prin sufletul divin, la lumile inferioare și au compus universul manifest*".

RENÈ GUENON continuă ideea subliniind că: „*în virtutea analogiei constitutive a microcosmosului sau macrocosmosului, aceleași litere corespund cu diferitele părți ale organismului omenesc.*"[60]

58 PETRE ȚUȚEA – „322 de vorbe memorabile" ED. HUMANITAS, 2009.

59 VASILE LOVINESCU – „AL PATRULEA HAGEALÂC" ED. CARTEA ROMÂNEASCĂ, 1981.

60 RENÈ GUENON – „SYBOLES FUNDAMENTAUX DE LA SCIENCE SACREÈ".

În arabă este cunoscută drept știința literelor.

Vorbind despre sacralitatea literelor, se cuvine să oferim cititorului câteva explicații ajutătoare. Astfel: alfabetul latin după cum se cunoaște este de origine feniciană, este deci sacral. În alfabetul arab și ebraic, **P** nu există, ci numai **B**.

În interpretarea sufită, **B** este strict solidar cu **A**, mai întâi prin succesiune. Valoarea lui **A** este **1**, fiind literă metafizică reprezentând unitatea. **B** are valoarea lui **2**, numărul COSMOSULUI, actualizat de cele două principii menționate. În arabă, **A** (ALIF) este reprezentat printr-o linie verticală, de aceea este o literă polară; iar **B** (BA) este reprezentat de o linie orizontală curbă în jos, cu un punct la mijloc. Suprapunerea celor două litere dă CRUCEA, ceea ce l-a determinat pe un mare maestru sufi să afirme: „*CREȘTINII au CRUCEA, noi avem doctrina ei*".

A creat lumea prin **B**, înseamnă în arabă, „*poem*".

Deci BA este propriu-zis la originea creației și aceasta se realizează prin el și în el, adică el este în aceeași timp ***„jocul și locul"*** ei, după cele două sensuri ale acestei litere. Astfel, când este luată ca propoziția bi (prin) BA, în acest rol primordial, reprezintă pe ER-RŰH, „SPIRITUL" care trebuie înțeles ca Spiritul total al Existenței Universale"[61].

Știința misterioasă a numerelor, cunoscută în EGIPT și ASIA sub diverse nume, este cheia orcărei doctrine esoterice fiind ascunsă cu grijă oamenilor obișnuiți. De aceea, PITAGORA îi acorda o mare importanță făcând-o cunoscută doar inițiaților cu experiență și numai sub prestarea jurământului de tăcere.

În lucrarea „*EROS LOGOS*" (Cuvântul sacru), această matematică sacră, sau știința principiilor, era în același timp transcendență și mai vie decât matematica profană.

NUMĂRUL era considerat ca o virtute intrinsecă și activă a lui UNU SUPREM, DUMNEZEU, sursă a armoniei, știința numerelor fiind această forță vie a facultăților divine în acțiune, în lumi și în oameni, în macrocosmos și în microcosmos.

ȘTIINȚA NUMERELOR avea pretenția de a furniza cheia ființei,

61 IDEM.

a științei, a vieții. Prin ajungerea la posesia interioară a ADEVĂRULUI, OMUL realizează viața universală prin propria concentrare a facultăților sale intelectuale; atingerea acestui prag necesită ani de exerciții și voință. Înainte de a folosi cuvântul sacru, creator, trebuie să silabisești verbul sacru, literă cu literă, silabă cu silabă.

Pentru a continua opera lui PITAGORA și a lui SOCRATE, PLATON a trebuit să îmbrace într-un văl cât mai gros, doctrina esoterică a acestora, pe care o regăsim în „*DIALOGURI*" sub forma legendelor, miturilor, parabolelor întrucât jurămintele ordinului pitagorenilor și prudența îi obligau să nu dezvăluie secrete, pubicului neavizat.

De altfel, în „*PHEDRA*" se recunoaște doctrina NUMERELOR SACRE a lui PITAGORA, iar despre doctrina sufletului, PLATON expune în mod explicit doctrina lui PITAGORA în „PHEDON și legenda lui ER".

EUGEN BINDER în lucrarea, „*MISTICA NUMERELOR*"[62], ne vorbește despre simbolul Cărții sub forma „*cărții omului*" care este puțin cunoscut și dezvăluit celor inițiați de CLAUDE de SAINT-MARTIN, filosof francez când ființa umană pornește în călătoria sa terestră, de-a lungul nesfârșitelor veacuri.

Fiind o abordare interesantă și plină de învățăminte, voi oferi cititorului mai multe detalii într-o notă anexă la prezentul capitol.

Putem concluziona, așadar, că, „*NUMĂRUL este un spațiu vid prin care suflă vântul imaginației, că este asemenea unei harfe care, strunită de vânt, produce sunete magice*"[63] .

*

* *

Parcurgând aceste file ale evoluției spirituale a umanității, înțelegem mai bine că această călătorie în interiorul nostru, care trece printr-o gnoază, are o importanță covâșitoare asupra devenirii noastre viitoare, apropiindu-ne mai mult de DUMNEZEU și de poruncile sale

62 EUGEN BINDER – „MISTICA NUMERELR .O cercetare asupra elementelor spirituale ale lumii", ED. HERALD, 2008.

63 HUGO KUKELHAUS – „URZAHL UND GEBRARSE", BERLIN, 1934.

care au fost date omului pentru o mai bună organizare și funcționare a societății omenești, porunci și legi cu valabilitate universală și existență veșnică.

Numai așa puteam îndeplini cu smerenie voia lui DUMNEZEU pe pământ, pentru că fără DUMNEZEU nu poate exista și nu se poate concepe nimic.

„*DUMNEZEU” este cauza unică atât a esenței lucrurilor, cât și a existenței lor, cu alte cuvinte, DUMNEZEU este cauza lucrurilor nu numai în ceea ce privește crearea ci și existența lor*”[64].

Creația lumii, potrivit unora ar fi „un proces încheiat”, CREATORUL nemaiavând nimic de făcut, însă noi vedem în fiecare clipă tăria cerului ca și adâncurile pământului.

Oare nu dăruiește EL noi forme proiectului? Nu ne surprinde EL cu noutăți, ciudățenii și mistere?

Departe de a fi încheiată, CREAȚIA lumii este un proces deschis. Viața a evoluat încet dar sigur pentru a culmina cu apariția omului, animal rațional. Oamenii din zilele noastre nu seamănă cu cei din comuna primitivă, aproape că aparțin unor specii diferite.

Semnificația istoriei zbuciumate a umanității nu ține de domeniul vizibilului. Legea Vieții Universale vădește diversitatea în unitate și unitatea în diversitate; disensiunea se află în armonie și armonia în disensiune; părțile sunt în TOT, și TOTUL se află în părți; stabilitatea se află în schimbare și schimbarea în stabilitate; binele se găsește în rău și răul în bine; integrarea în dezintegrare și dezintegrarea în integare; pacea se găsește în tulburare și tulburarea în pace; putem observa ceva nobil printre cele decăzute; cele cerești pot fi descoperite printre cele pământești. O lege imuabilă a UNIVERSULUI determină, în cele din urmă Victoria binelui asupra răului.

Lumea este un organism viu, aflat în continuă schimbare, trecând de la o fază la alta, dând continuu la iveală noi adevăruri. Ceea ce ieri părea o culme a subtilității astăzi sunt lucruri comune. Apar mereu noi teorii și concepte, apar noi descoperiri, doar pentru a fi înlocuite, la rândul lor, prin alte teorii și noi descoperiri.

64 BARUH SPINOZA – „ETICA-DESPRE DUMNEZEU”ED. ANTET, PRESS, 1993.

În viitor, Viața Universului ne va rezerva noi surprize de ordin spiritual, prin conștientizarea lumii divine ce sălășluiește în ea, pregătind astfel terenul pentru a urca la alt nivel.

Pământul nu este „*vale a Plângerii, el este creație minunată a Minții Universale; nici OMUL nu este un păcătos decăzut, ci altarul viu al lui BUDDHA însuși*”[65].

„*COSMOSUL este fereastra prin care admirăm grandiosul peisaj al naturii spirituale. Pentru a intra în comuniune directă cu aceasta trebuie să ieșim pe fereastră*”[66].

Încheiem acest capitol cu afirmația lui MIHAI EMINESCU că: „*Un punct matematic se pierde-n nemărginirea dispozițiunii lui, sugerând că infinitatea de spațiu nu se găsește în spațiu, ci ceea ce este fără măsură. De aceea se poate și să spună «DUMNEZEU» este un atom, nu punct matematic*”[67], iar înțeleptul HUEI FUNG (KEIHO) spunea că: „*Acestă Minte misterioasă e mai înaltă decât orice înălțime, mai adâncă decât adâncimea, fără a fi mărginită în vreo direcție, fără centru, fără dreapta sau stânga, deasupra sau dedesubt. Este gol? Da, dar un gol precum spațiul. Are formă? Da, dar nu formă ce depinde de altceva. Este inteligent? Da, dar nu inteligent ca mintea ta. Este conștient? Da, dar nu conștient ca tine în stare de veghe. Este strălucitor? Da, dar nu strălucitor precum soarele sau luna*”[68].

ZENUL îl consideră pe BUDDHA: „o Ființă care pune în mișcare, impulsionează, inspiră, însuflețește și dă energie fiecărei existențe. Îl putem numi și Viața Universală, în sensul că EL este izvorul a tot ceea ce trăiește în UNIVERS”.

UNIVERSURILE se extind, DUMNEZEU întinde cerurile ca o năframă.

Cerurile spun slava lui DUMNEZEU.

Energia are masă, greutate, masa se transformă în energie. Cea mai mică masă înmagazinează o energie extraordinară. Dacă am putea transforma masa în energie, atunci s-ar putea realiza multe lucruri cu

---

65 KAITEN NUKARIYA – „ZEN. THE RELIGION OF THE SAMURAI”, TOKYO, 1973.
66 IDEM.
67 MIHAI EMINESCU – „OPERE” VOL VII - PROZA LITERARĂ.
68 KAITEN NUKARIYA – OP. CIT.

costuri minime. Astfel dintr-un bob de sare s-ar obține energie pentru alimentarea unei vile.

DUMNEZEU a creat UNIVERSUL cu energie nelimitată și omul cu rațiune și dorința permanentă de a atinge cel mai înalt nivel al cunoașterii.

Sperăm că în viitor, OMUL va găsi soluții, studiind mai atent legile UNIVERSULUI și NATURII, la folosirea energiilor nelimitate ale universului în scopul îmbunătățirii condiției umane.

Până atunci, să privim liniștiți minunile lui DUMNEZEU, una dintre ele fiind OMUL, creație într-un moment de maximă iubire și curiozitate a lui DUMNEZEU!

NOTĂ CAPITOLUL I
OMUL ȘI MISTICA NUMERELOR

MOTTO: „Călătoria inițiatică a omului în pătrunderea tainelor Creației a început odată cu starea originară paradisiacă când Marele Creator al Universului, i-a oferit tot confortul unei vieți tihnite cu condiția să respecte Cuvântul lui Dumnezeu de a nu se hrăni din Pomul Cunoașterii supreme.
Dumnezeu-Creatorul i-a cerut acest lucru întrucât ADAM nu era încă pregătit să ia la cunoștință și să înțeleagă aceste taine"[69].

Dar la prima încercare, ispită, omul a uitat de legământul făcut și în trufia sa de a deveni, prin cunoștințele dobândite illicit, egalul CREATORULUI său, motiv pentru care a fost blestemat atât el cât și soția sa, să-și dobândească cele necesare traiului cu sudoarea frunții, iar soția sa să suporte durerile nașterii și să fie supusă totdeauna soțului ei.

Astfel începe călătoria plină de aventuri și suferință a umanității pe Pământ, după alungarea primilor oameni din PARADIS, călătoria care va fi marcată de o luptă permanentă pentru supraviețuire, într-o permanentă competiție cu el însuși și cu mediul înconjurător care l-a primit cu oarecare ostilitate și suspiciune, știind că a trădat încrederea CREATORULUI.

Evoluția umanității de-a lungul mileniilor existenței sale, se va afla sub semnul unei imense tristeți și umilințe cauzată de nostalgia epocii paradisiace, însă cu speranța în suflet că Bunul Dumnezeu în care se va curăța de zgura păcatelor și nelegiuirilor comise, Omul va găsi calea de întoarcere la starea primordială când se va bucura din nou de toată dragostea Dumnezeului viu și creator.

„Și totuși Tatal său, pedepsindu-l, nu vroia să-i răpească orice speranță ... el s-a lăsat înduioșat de căința și rușinea sa, și i-a făgăduit că într-o bună zi va putea, grație eforturilor sale, să se întoarcă la starea

69 EUGEN BINDEL – „MISTICA NUMERELOR". O cercetare asupra elementelor spirituale ale lumii. ED. HERALD, 2002.

lui primordială" ...[70], căci „*nu există nici o origine mai veche decât a sa, căci omul este mai vechi decât orice altă ființă...*"[71], bucurându-se în PARADIS de „*o pace și o fericire care nu ar putea fi înțelese de omul de azi*"[72].

Care ar fi legătura dintre om și mistica numerelor?

Vorbind despre privilegiile de care se bucura omul primordial, SAINT MARTIN, evidențază că: „*aceste avantaje*" de nedescris țin de stăpânirea și înțelegerea acestei „*cărți a omului*", care face parte din darurile primite de om odată cu darul suprem al vieții sale. „*Deși această carte avea numai zece pagini, ea cuprinde toate ideile și cunoștințele despre ce a fost și despre ce va fi; iar posibilitățile omului în acea epocă erau atât de întinse, încât el putea să citească în același timp toate cele zece pagini și să le înțeleagă în întregime dintr-o privire. În pofida căderii sale, el a rămas în posesia cărții, pierzând în schimb mijlocul de a o citi cu ușurință, și el nu mai poate înțelege acestă carte decât parcurgând-o pagină cu pagină ...* "[73].

Omul a fost capabil să citească această carte cu mult înainte de căderea sa atunci când omenirea nu poseda încă corp fizic, iar separarea oamenilor în două sexe nu avusese loc. Era epoca omului primordial, androgin.

Despre existența „*cărții omului*" ne amintește și **RUDOLPH STEINER**[74] care o apreciază ca fiind „o adevărată comoară de înțelepciune *accentuând că*:" Acestă carte de zece pagini este reală.

Gândirea științelor oculte diferă de cea a omului cotidian.

Această gândire primește prin intuiție, un concept interior. Nu este urmarea unor excepții sau unor percepții exterioare „*s-ar spune că este vorba de iluminare ... În ocultism, citirea imaginilor spirituale originale înseamnă citirea cărții de zece pagini*".

Tot STEINER continuă: „*Se trăiește lăuntric începutul și sfârșitul*

70 CLAUDE de SAINT MARTIN, filosof francez (1743-1802) a scris prima sa carte „EROI si ADEVARURI", (1775).

71 IBIDEM.

72 IBIDEM.

73 IBIDEM.

74 RUDOLF STEINER – „Simbolul cărții omului". Conferința la BERLIN, în 1905.

lucrurilor. Spre exemplu: când se privește o floare, ea este născută, este trecută, lasă în urmă o sământă care putrezește. Nu rămâne decât o mică sământă. În ea se află o plantă nouă ... O plantă poate să varieze într-o mare întindere și o esență, care este închisă într-un nimic, într-un fel de punct.

Această stare de a fi redus-și-restrâns la un punct în care se află acestă stare trebuie să fie numită trăire lăuntrică ... Puterea de a se pune într-o asemenea stare, care permite ca totul să iasă din nimic, aparține misterelor; este citirea primii pagini"[75].

Doctrina celor zece idei analoge numerelor și-a găsit dezvoltarea în cultura ebraică, KABALA vorbește de aceste zece idei creatoare ca despre zece SEPHIROT care erau legate între ele prin 22 de canale, simbolizând literele alfabetului ebraic. Totalitatea celor zece SEPHIROTURI se raportează la esența eternă a omului.

ARISTOTEL, este continuatorul doctrinei lui PLATON ideea -număr, dar și o dezvoltă sub forma doctrinei celor zece principii de idei sau a celor zece categorii, apropiindu-se mai mult de doctrina SEPHIROTURILOR. De fapt cele zece SEPHIROTURI („lumini") nu sunt altceva decât primele zece numere cu ajutorul cărora formăm celelalte numere.

Întreaga noastră natură umană se regăsește în primele zece numere, omul fiind singura ființă care numără și calculează … .

„*Omul nu ar trebui să aspire să depășească cele zece principii originare corespunzătoare celor zece numere, căci ar putea să treacă dincolo de sfera ce îi e destinată în lumea spirituală, ajungând astfel în lumea terifiantă a forțelor magiei negre*"[76].

SAINT MARTIN ne propune un exercițiu și anume însumarea primelor zece numere obținându-se totalul de 55, care indică limita umanității. Acest gen de adunare se numește „*adunare în sensul înțelepciunii divine*", *adunarea expunând cel mai bine procesul de sinteză și de combinație al spiritului omenesc. Toate celelalte genuri de calcul se bazează pe adunare; scăderea ne apare ca un procedeu invers adunării;*

75 IBIDEM.
76 EUGEN BINDEL – „MISTICA NUMERELOR".

înmulțirea ca o adunare continuă a acelorași numere ale unei sume; iar împărțirea ca o scădere continuă a acelorași numere”[77].

„*Dacă lucrurile stau astfel, înseamnă că relația noastră cu numerele ar trebui să fie o copie a naturii noastre umane; deci ar putea ajunge la sintagma*: *Spuneți-mi care sunt legăturile voastre cu numerele, ca să vă spun cine sunteți*”, numărul urmându-l pe om ca o adevărată umbră pe tot parcursul evoluției sale.

RICHARD WAGNER în opera sa „*ERKENNE DICH SEIBST*” *(Cunoaște-te pe tine însuți)* spune că: „*omul a devenit un animal rapace care calculează, asemeni celui care sfâșie*”, iar ARISTOTEL în lucrarea sa „METAFIZICA” se îndepărtează de doctrina maestrului său PLATON care își dorea ca: „*lumea să se întemeieze prin legarea numărului de ideea de BINE*” concluzionând că: „*despre științele matematice, ele n-au nimic de-a face cu binele și răul*”; numărul părăsind sfera morală care îi aparținuse, fiind plasat într-o zonă neutră.

Romanii sunt cei care au creat și au aplicat cu adevărat conceptul de număr. În epoca împăraților, numărul s-a aflat într-o strânsă legătură cu banii, numerus. Dar numerus se leagă și de termenul numen care desemna divinitatea.

Ființa morală, omul nu poate să rămână mult timp în zona neutră, creațiile gândului închinând spre bine și rău.

Cultul banului reprezintă, în ciuda dezvoltării creștinismului, aspectul cultural al timpurilor moderne care a aceelerat progresul tehnico-științific, dar s-a transformat și într-un virus care a ros pe dinăuntru societatea capitalistă transformându-se într-un ideal generator de nenorociri, ce a afectat atât autoritățile laice și religioase, dar și cetățeanul de rând.

Oamenii au devenit idolatorii banului și profitului cu orice preț, ajungându-se în zilele noastre la o profundă criză morală, de încredere și bună guvernare, suprapusă peste o criză economico-financiară profundă care va zgudui din temelii actualele sisteme și modele economice, cu reverberație în planul organizării vieții politice, sociale, financiare și militare la nivel planetar.

77 IBIDEM.

CAPITOLUL II
OMUL - CREAȚIE INTELIGENTĂ SAU ÎNTÂMPLARE?

• CER - PĂMÂNT - OM. INTERCONECTAREA CREAȚIEI

MOTTO: „DUMNEZEU nu ne-a creat robi, ci fii”
Părintele PAISIE AGHIORITUL

Prima CREAȚIE a lui DUMNEZEU a fost LUMINA. DUMNEZEU a spus: „*Să fie LUMINĂ!*” Odată creată LUMINA, DUMNEZEU a făcut să apară celelalte creaturi. După știința inițiatică, pentru a crea lumea, DUMNEZEU a proiectat în jurul său un cerc de lumină prin care a stabilit și fixat frontierele UNIVERSULUI.

Apoi, în această lumină, DUMNEZEU a proiectat imagini care s-au condensat, s-au materializat, devenind plante, animale, oameni.

Deci, lumina a furnizat substanța creației.

Acest proces al creației îl regăsim la magi, care sunt înconjurați de un cerc de lumină; aură. Când vrea să creeze, el folosește aceleași mijloace pe care le-a folosit DUMNEZEU la crearea UNIVERSULUI proiectează o imagine sau pronunță un cuvânt care trebuie să-i traverseze aura. Această aură furnizează materia pentru manifestare. Imaginea proiectată, cuvântul pronunțat, se îmbracă în materia aurei. Nici o realizare spirituală nu e posibilă fără materia subtilă a aurei.

„*Să punem la baza existenței noastre, puritatea, înaintea cunoașterii, bogăției, puterii ... IESOD este viața pură; când vom obține puritatea, atunci toate calitățile și virtuțile celorlalte sefiroturi se vor concretiza și se vor materializa în MALKONT, planul fizic*”[78].

În EVANGHELII se spune: „*Fericiți cei cu inimile pure, pentru că ei vor vedea pe DUMNEZEU!*”

78 OMRAAM MIKHALEL AIVANOV − SEVRES 16 ian. 1972.

„DUMNEZEUL acesta reprezintă plenitudinea tuturor sefiroturilor, adică: știința, înțelegerea și penetrația lui HOD; parfumurile, culorile, frumusețea și farmecul lui NETZACH; lumina și splendoarea lui TIPHERET; puterea lui GEBOURAH; victoria asupra tuturor dificultăților, asupra tuturor inamicilor interiori și exteriori; protecția, dreptatea, bunătatea și generozitatea lui HESED; stabilitatea și tenacitatea lui BINAH; cunoașterea KARMEI și destinelor, înțelepciunea eternă și armonia inexprimabilă a lui HOKMAH; atotputernicia lui KETHER. Iar IESOD, baza primește toate virtuțile acestor sefiroturi. De aceea, o numim baza, pentru că PURITATEA este baza a tot”[79].

„OMUL este marele miracol și una din tainele UNIVERSULUI, este o făptură creată de DUMNEZEU, într-un moment de iubire, după chipul și asemănarea SA”, este o ființă caracterizată prin apartenența la două lumi: ființă ce nu poate fi cuprinsă în lumea naturală, *„transcendându-se ca ființă empiric dată și manifestării ca libertate care nu poate fi dedusă din această lume*” (N. BERDIAEV).

OMUL nu este doar o ființă finită, cum vrea să afirme gândirea contemporană, ci este o ființă infinită, el este infinitul sub formă finită, sinteza finitului și a infinitului.

În fața finitului, OMUL își manifestă insatisfacția, întrucât aspirația sa către infinit este manifestarea firească a divinului în om, este mărturia omului în ceea ce privește existența lui DUMNEZEU și nu doar a lumii.

„OMUL este un infinit și virtualitate, omul e făcut pentru infinit, dar nu este infinit în sine. Devine infinit în legătura sa cu DUMNEZEU”, ne spune regretatul părinte profesor, DUMITRU STĂNILOAE.

În viziunea filocalică, OMUL constituie prin sufletul și trupul său, inelul de legătură între lume și DUMNEZEU. Menirea lui a fost aceea de a se înălța cu lumea la DUMNEZEU, ca să participe la eternitatea CREATORULUI, ca să nu moară.

HIERACLES din ALEXANDRIA[80], afirma despre structura

---

79 IDEM.

80 HIERACLES din ALEXANDRIA „filozof grec, sec. V d.Hr.", s-a opus astrologiei fataliste, susținând că „vehiculul sufletului este conținut în trupul material al omului; respiră viață în

ființei umane că este: „*substanța inteligentă a sufletului care a primit de la DEMIURG (LOGOS) un trup imaterial, inseparabil și a intrat astfel în ființă. Prin urmare, aceasta nu este nici corporală nici incorporală, ci comparabilă cu SOARELE și stelele, care sunt produsele unei substanțe imateriale. Acest trup-suflet, pe care-l posedă atât ființele umane; cât și spiritele, are o natură strălucitoare. Principiul vieții din om este ființa interioară care produce activitatea vieții în organism*".

Așa cum am văzut, DUMNEZEU a făcut deopotrivă omul trupesc și omul sufletesc, însă pe cel sufletesc l-a făcut prin insuflare.

În lucrarea „SOCIOLOGIA NOOLOGICĂ. ORDINEA SPIRITUALĂ A SOCIETĂȚII"[81], distinsul profesor universitar doctor, ILIE BĂDESCU subliniază că: „*Latența îndumnezeirii sale a fost dată omului de DUMNEZEU prin insuflare, ca dar al darurilor, la CREAȚIE. Deci, sufletul nu este din ființa lui DUMNEZEU, ci este energia divină, necreată, pusă în om ca virtualitate morală și dumnezeiască*".

Suprema noblețe a ființei umane, este de a se depăși și desăvârși spiritual, dar purtând în suflet nostalgia vremurilor adamice, când era față la față cu DUMNEZEU-CREATORUL și se bucura de binecuvântările și darurile oferite de RAIUL celest.

CREAȚIA SUPREMĂ este omul universal, iar OMUL este simbolul existenței universale.

Faptul că axa omului este aceeași cu axa lumii e expresia unui adevăr primordial în științele tradiționale: analogia dintre macrocosmos și micorcosmos, dintre lumea mare și lumea mică, adică dintre UNIVERS și OM.

„*OMUL este un univers mic și universul este un om mare*" spunea un dicton sufi. De aici, legile cosmice, prin urmare „*fenomenologia lumii, își are corespondența în mica lume care este OMUL și imposibil să nu o aibă, pentru că altfel, s-ar introduce ideea de discontinuitate, de vid în univers, ceea ce ar fi absurditate calificată*" universului, preciza

organismele lipsite de viață și de suflet și conține armonia acesteia".

81 ILIE BĂDESCU – „SOCIOLOGIA NOOLOGICĂ. ORDINEA SPIRITUALĂ A SOCIETĂȚII", ED. MICA VALAHIE, 2007.

VASILE LOVINESCU[82]. Căci a fi viu înseamnă a fi spiritual. Gradul de complexitate al trupului reflectă complexitatea spiritului: „*Mintea doarme în piatră, visează în plantă, prinde vigoare în animal și descoperă conștiința de sine în sufletul omului*", subliniază KAITEN NUKARIYA[83]

Inițial, omul a trăit în sacru. Este perioada magică a gândirii. Odată cu progresul cunoașterii, teritoriul sacrului se îngustează în favoarea profanului.

Despre creația OMULUI, la fel că și despre creația universului s-au formulat și se vor mai naște multe teorii, pe măsură ce rezultatele cercetării științifice avansează și se apropie tot mai mult de ADEVĂRUL SUPREM, dar nici o știință indiferent cât de avansată va fi, nu va reuși să descifreze tainele creației, pentru că OMUL a pierdut odată cu decăderea sa, accesul la ADEVĂRUL SUBLIM aflat în Cartea celor zece file, adevăr pe care-l citea cu ușurință în prima sa perioadă, de copilărie a umanității.

În ultimele decenii, lumea academică și cea teologică se confruntă cu două curente distincte: curentul creaționist modern, care consideră că omul și lumea sunt rezultatul unui proiect inteligent (INTELLINGENT DESIGN) emanat de la un Creator Suprem și curentul neodarwinist, evoluționist, care vede lumea vie ca expresie a evoluției speciilor prin selecție naturală, sau prin hazard.

JAQUES MONOD[84], unul dintre cei mai activi susținători ai neodarwinismului subliniază rolul întâmplării în procesul evoluției astfel: „*Hazardul pur. Singur hazardul, libertatea absolută, se află la baza prodigiosului edificiu al evoluției*".

Întâmplarea, potrivit lui MONOD, „*ar opera mutații genetice, iar prin selecție naturală cele favorabile evoluției sunt păstrate și cele nefavorabile eliminate. Aceste mutații genetice sunt «alterări», erori genetice păstrate de selecția naturală, singura sursă posibilă de evoluție*".

Astfel, DUMNEZEU a fost înlocuit cu „selecția naturală".

---

82 VASILE LOVINESCU – „AL PATRULEA HAGEALÂC!", ED. CARTEA ROMÂNEASCĂ, 1981.

83 KAITEN NUKARIYA – „ZEN. THE RELIGION OF THE SAMURAI", TOKYO, 1973.

84 JAQUE MONOD – LE HASARD ET LA NECESITĖ, (1970).

În revista „*NATURE*”[85], cercetătorul J. CAIRNS, studiind o colonie de bacterii, a ajuns la concluzia că: „*există gene care se adaptează la condițiile de mediu, rescriind o altă genă în acest scop. Toate ființele conțin în genom programe care permit adaptarea la mediu și, deci evoluția nu se face în mod întâmplător*”.

Tot ceea ce se naște, trebuie să trăiască și în acest scop avem înscrise în genele noastre, toate programele necesare adaptării.

Am văzut că Marele Arhitect al Universului cu răbdare și multă imaginație a creeat o structură perfectă a corpului uman pe care l-a conectat la legile și forțele Universului.

SCARLAT DEMETRESCU în lucrarea „*DIN TAINELE VIEȚII ȘI ALE UNIVERSULUI*”[86], descriind perfecțiunea trupului omului care este o simfonie a armoniei universale, adresează un îndemn omului să îngrijească acest prețios dar oferit de DUMNEZEU ATOTPUTERNIC, odată cu nașterea OMULUI.

„*Dacă ai ști, omule, ce alcătuire sublimă ți s-a încredințat de ATOTPUTERNICUL ca să te bucuri de frumusețile operei lui, l-ai îngriji ca pe o piatră de mare preț, dar nu uita, vremelnic, el a fost făcut din pământ și în pământ trebuie să se întoarcă. Tu ești veșnic, din Ceruri te-ai coborât, în Ceruri, patria ta veșnică te vei întoarce. Unul se va coborî și altul se va sui ... Când se va termina firul vieții, sufletul se va întoarce în Cer, iar trupul îl depunem în Pământ, de unde a pornit odată, căci din pământ era și în pământ s-a întors*”... .

„*Roata vieții conduce materia din prefacere în prefacere pentru a crea forme noi, instrumente noi, în care să vină alte suflete, pentru a învăța la școala cea mare a UNIVERSULUI, a vieții veșnice*” ... .

Dar să ne aplecăm și asupra textelor biblice (FACEREA 1, 1-2) care se referă la CREAȚIE: „*La început DUMNEZEU a făcut Cerul și Pământul. Și pământul era netocmit și gol (tohu-bohu în ebraică). Întuneric era deasupra adâncului și Duhul lui DUMNEZEU se purta pe deasupra apelor*”. Prima carte a BIBLIEI o datorăm lui MOISE, însă

85 J. CAIRNS – „NATURE”, revistă nr. 1988.

86 SCARLAT DEMETRESCU – „DIN TAINELE VIEȚII ȘI ALE UNIVERSULUI” (1939) VOL 1, retipărită ED. EMET – ORADEA, 1993; – „VIAȚA DINCOLO DE MORMÂNT”, 1928.

acest verset nu ne poate spune cum s-a creat lumea. Abia în cartea a doua, a MACABEILOR, scrisă mult mai târziu (după moartea lui ALEXANDRU MACHEDON) se găsește formulată creația lumii din nimic (creația ex nihilo), însă exista DUMNEZEU CREATORUL, „*căci EL este ACELA CARE toate le-a făcut (IOAN 1,3)*”[87]. Numai cu Cuvântul Său Creator - EL le-a dat lucrurilor existența și ființa. Cuvântul, adică LOGOS, folosit de Sfântul IOAN EVANGHELISTUL este pentru a desemna pe FIUL UNIC al lui DUMNEZEU.

Duhul lui DUMNEZEU este Cel Care dă viață lumii.

Așa cum rezultă din textele biblice, OMUL a fost creat ultimul ca încoronare a creației și tinde către DUMNEZEU, el fiind atât de necesar pentru a desăvârși creația, ca și ploaia care face să rodească pământul. Crearea OMULUI din lut asigură legătura noastră cu întreaga creație, tot și toate fiind modelate din același aluat, aparținem întru totul aceleiași creații cu care formăm un TOT. ADAM provine de la ebraicul adamah- pământ. Omul are viață pentru că DUMNEZEU este cu el prin DUHUL său, prin dragostea sa, prin puterea sa.

Om și univers au una și aceeași origine și structură fundamentală. Nimic din ceea ce este prezent în noi nu este absent în UNIVERS; pentru că omul face parte din univers cu care este legat cu aceleași fire țesute de evoluția materiei. „*Ce este în Cer, așa și pe Pământ*”, „*ce este sus, este și jos*” ... .

Omul, potrivit întâmplării, lansată de JAQUES MONOD, cu întreaga sa complexitate biologică și spirituală, ar fi rezultatul unor erori care au apărut întâmplător în codul genetic al primelor forme de viață. Viața nu poate fi concepută ca o întâmplare în UNIVERS, ea fiind înscrisă în legile evolutive ale UNIVERSULUI impuse prin mișcarea materiei, însă menținându-se permanent un echilibru energetic.

Viața a apărut în Univers de unde s-a răspândit ajungând și pe Pământ, ca o necesitate, după un model comun al lumii vii, indiferent de regn având legități comune de organizare și funcționare și fiind interconectate între ele ca într-o rețea uriașă de calculatoare având

87 AUREL BROȘTEANU și PĂRINTELE GALERIU - „VIU ESTE DUMNEZEU - CATEHISM PENTRU FAMILIE”, tradus din franceză. ED. HARISMA, 1992.

aceeași origine și conduse de Inteligența Supremă a Universului.

Lumea este una singură - cea a materiei vii și nevii, iar existența unui sistem biologic așa cum am arătat, este condiționată de existența unui alt sistem care, la rândul său, este condiționat de sistemele Pământ, Soare, Univers.

„*Toate vietățile au fost înzestrate cu un instinct gregar, iar DUMNEZEU a făcut mai mulți oameni dintr-unul singur, pentru a se ajuta între ei*". Din această susținere mutuală decurge întreaga lor putere, de aceea SAKYAMUNI spune: „*Fiți plini de îndurare față de toate făpturile. Nimeni nu este îndreptățit să ridice sabia împotriva cuiva, căci asta ar însemna încălcarea legii universale a vieții*", susține KAITEN NUKARIYA.

Și totuși OMUL a ridicat mai tot timpul sabia unul împotriva celuilalt, de-a lungul istoriei dramatice a umanității, iar în zilele noastre se străduiește tot mai mult să perfecționeze armele pentru a ucide dintr-o lovitură cât mai mulți semeni cu putință, afectând indirect și echilibrul naturii, natură care-l hrănește și-l menține în viață.

Arta a descoperit natura prin frumusețea sa eternă și sublimă, filosofia a constatat că NATURA e spirituală, iar religia a spus că NATURA este bună. Oricum ar fi omul trebuie să înțeleagă că ea este mama tuturor. Ea trăiește în toate lucrurile și toate lucrurile trăiesc în ea. Ea dăruiește tuturor ceea ce i se cere. Viața palpită în toate făpturile. HUAN ZI spunea: „*Cerul, Pământul și cu mine am fost făcuți deopotrivă, iar toate lucrurile sunt una cu mine. Dacă toate lucrurile ar fi privite cu dragoste, Cerul și Pământul ar fi una cu mine!*" Iar, SANG CHAO (SOJO) afirma că: „*Cerul și Pământul provin din aceeași rădăcină cu noi, oamenii. Toate lucrurile din lume sunt una cu mine*".

Legea echilibrului, care este o lege a Universului, este exprimată clar prin modul cum lucrează natura. Contrariile vor apărea mereu perechi, natura nelăsând nimic în izolare. Aceeași lege operează în plan uman; pierderea e un câștig în devenire; ușurința este însoțită de dificultate; binele de rău, etc.

Viața înseamnă confruntare, competiție, societatea este reflexul individului și individul se reflectă în societate.

Potrivit lui J. KANT, viața este „*un răstimp al încercărilor, în fața cărora cei mai mulți cedează, bucuria nefiind rezervată nici măcar celor buni*”.

Într-adevăr, odată cu căderea omului în păcat din nesocotirea poruncilor Tatălui Ceresc, viața lui a fost un șir de experiențe care l-au maturizat spiritual obligându-l să-și câștige existența zilnică cu sudoarea frunții și să privească cu nostalgie spre Paradisul pierdut. De altfel, întreaga sa existență terestră va fi marcată de regret pentru timpurile primordiale, când ATOTPUTERNICUL i-a oferit onoarea de a numi toate ființele și lucrurile care i se supuneau la fiecare chemare a sa.

Dar, DUMNEZEU când i-a oferit aceste daruri divine, i-a pus omului pe umeri și o imensă răspundere de a avea grijă ca un bun gospodar de această creație, pe care să o îmbogățească și să o protejeze.

„*În era primordială a omenirii, noi oamenii, trăim chiar în sânul naturii și, chiar dacă tehnologiile moderne ne-au îndepărtat de la o astfel de existență, sentimentul de apartenență la natură este în spiritul nostru, în sângele nostru. Când vedem în fața ochilor pășunile, pădurile, florile, ne liniștim și suntem fericiți*”[88].

În credința creștină și în cea evreiască, DUMNEZEU„i-a încredințat ființei umane misiunea de a denumi obiectele din natură...

Nu cred că este o abordare corectă întrucât, omul nu este stăpânul naturii, ci doar o componentă a ei. Și, plecând de aici putem gândi că spiritul care domină în lume nu este doar spiritul omului. Omul poate să-l asimileze în parte, dar spiritul nu îi aparține doar lui”...

„*În buddism, susține DALAI LAMA, ca și în jainism nu există un creator absolut și nimic nu este complet independent. Totul este interdependent. Singura lege care guvernează este legea cauzalității*”[89].

Părintele profesor, DUMITRU POPESCU, precizează conform Sfintei Scripturi că: „*Omul a primit din partea lui Dumnezeu poruncă să stăpânească pământul, dar cu două condiții: să nu uite că lumea peste care a fost pus stăpân vine de la DUMNEZEU și nu poate exista fără DUMNEZEU ... Atât prin creație, cât și prin mântuire, omul nu se poate*

88 DALAI LAMA și STEPHANE HESSEL – „SĂ FACEM PACE!”, ED. NEMIRA, 2012.
89 DALAI LAMA și STEPHEN HESSEL - „OP. CIT.”.

separa niciodată de DUMNEZEU, de creație".

După cum vedem, OMUL este singurul rătăcit de creație și toată existența sa pământeană este un pelerinaj continuu în căutarea sensului și adevărului pierdut.

În „*TRINOSOFIA*"[90], pe bună dreptate, contele de SAINT-GERMAIN, într-un moment de mare tristețe afirma: „*Am rătăcit. Trebuie să mulțumesc justiției eterne ... DUMNEZEUL RĂZBUNĂTOR l-a iertat pe copilul său care s-a căit ... A fost o stare eroică a umanității în timpul Epocii de Aur, mai înainte ca păcatul și moartea să intre în lume. Misterul Căderii Omului nu s-a revelat profanului. Marea lege ciclică care a împins oștile Scâteilor de foc în abis este cunoscută numai de aleși. În întunericul haosului, spiritele răzvrătite își stabilesc lumea lor. Ele au construit COSMOSUL și au fost închise în interiorul fiecăruia dintre elementele materiale pe care au vrut să le aducă la existență.*

Când Pământul de Jos a fost sfârșit, Marele Tată a vrut să aducă înapoi la SINE creația lui. Pentru a împlini aceasta, EL a făcut să iasă din propria lui ființă Cuvântul Său - SOTER sau MESIA.

Coborând din sălașul luminii, Acest Arhonte ceresc și-a micșorat strălucirea și depunându-și slava în straturile întunecate ale pământului, a luat asupra SA, crucea ciclurilor" ... Splendidă descriere a Kenozei lui DUMNEZEU - FIUL, la coborârea Sa pe pământ!

Pentru gnostici, universul era construit din reziduuri ale spiritului. Era eșecul spațiului. Existența materială era pedeapsa naturii pentru răzvrătirea îngerilor. Acest lucru era înfățișat în ritualurile de inițiere care predicau că oamenii au fost renăscuți în trupuri pământești, drept pedeapsă pentru păcat. Înțelepții s-au eliberat din carcerele materialității prin practicarea ritualurilor ezoterice, părăsind sfera muritoare, au trecut în lumina lui DUMNEZEU...

Alchimiștii au recunoscut că Marea lor Operă constă în propria transmutare.

„*Pământul (cariera) este plină de suflete sământă de metale*

90 CONTELE DE SAINT-GERMAIN – „TRINOSOFIA. SFÂNTA ȘI ÎNTREITA ÎNȚELEPCIUNE", ED. HERALD, 2012.

prețioase, aici sunt închiși, așteptând Arta și Înțelepciunea"[91].

Părintele, PAISIE AGHIORITUL are o altă abordare a căderii în păcat afirmând că: „*DUMNEZEU respectă libertatea omului, pentru că EL nu a creat robi. A preferat să vină EL însuși, să se întrupeze, să se răstignească și să-l câștige în felul acesta pe OM. Și prin această libertate pe care a dat-o DUMNEZEU - cu toate că DIAVOLUL poate face mult rău prin ea - s-a dat și un prilej pentru cernere. Iar în felul acesta se vede ce face fiecare cu inima sa, se vede lămurit cine are mărime de suflet*"[92].

Este interesant să avem și opinia unor reputați experți în domeniul economiei și finanțelor mondiale, distinșii domni: NAPOLEON POP și VALERIU–IOAN FRANC, care într-o excepțională lucrare „*CREDINȚĂ și ECONOMIE*"[93], apreciau că „**Alungarea din rai trebuie înțeleasă prin aceea că pe mai departe DUMNEZEU nu mai decide EL și întrutotul pentru om, ci acesta este responsabil pentru propriile decizii, DUMNEZEU dându-i omului însă CUNOAȘTEREA și chiar dreptul de recurs la DIVINITATE, în momentele de impas**".

DUMNEZEU nu l-a părăsit pe om, deși i-a încălcat poruncile, ci supraveghează din înaltul cerurilor comportarea, acțiunile și faptele pe care le înscrie în Cartea Vieții pentru judecata de apoi.

„*Chinurile și truda*", continuă distinșii autori, *la care face referire DUMNEZEU la alungarea din rai a omului, nu le putem interpreta decât prin nevoia de a performa ... Aceeași pentagramă a perfecțiunii, în care DUMNEZEU l-a așezat în spațiul universal pe om, este matricea, liniștei ființei umane care trăiește în credință ... Este liniștea care dă robustețe psihică ființei umane pregătită pentru orice, nimic nu ne sperie, totul are soluție-poate chiar neconvenabilă. - Dar de acceptat în final, la ea ajungându-se prin decizia asupra unui anume sens sau direcție de a performa.*"[94]

Referindu-ne la sensul creației divine, au fost o serie de voci care

91 IDEM.
92 PĂRINTELE PAISIE AGHIORÂTUL – „FAMILIA ORTODOXĂ", din 2012.
93 NAPOLEON POP și VALERIU- IOAN FRANC – „CREDINȚĂ și ECONOMIE", ED EXPERT, 2012.
94 IDEM.

prin deceniul opt al secolului trecut, susțineau teoria conform căreia: „Universul nu are nici un sens, că lumea este lipsită de scop și intenție și își datorează existența doar întâmplării" (STEVEN WENBERG și JAQUES MONOD), contraziși în 2007, de ERWIN LASLO, care bazându-se pe noile descoperiri din fizica cuantică și din domeniul neuroștiințelor, și-a exprimat clar opinia că: „*Universul, omenirea, au sens, coerență și o aplicație logică*".

Marele CREATOR al Universului a făcut ca tot ce există în COSMOS să gândească și să lucreze veșnic, așa cum nici EL nu se odihnește și crează și va vrea în veșnicie, așa și toate ființele născute din EL și prin voința LUI vor trebui să lucreze continuu. Munca de orice fel are drept urmare acumularea de noi cunoștințe și experiențe care ajută la perfecționarea și desăvârșirea spirituală; pentru că munca este rugăciune, e școala, e scara pe care urcă înțelegerea spiritului, spre a vedea cât de departe poate ajunge înțelegerea frumuseții și adâncimii înțelepciunii Celui etern. Ea are drept scop iluminarea spiritului, transformarea dintr-o scânteie abia pâlpâindă, într-o lumină creatoare de lumi și ființe, cândva să o facă un auxiliar al Tatălui Ceresc.

Pentru a câștiga înțelepciunea trebuie să culegem din grădina lumii florile durerii și ale plăcerii, ale urii și ale iubirii, ale acțiunii și ale inerției, ale păcii și ale neliniștii.

„Când ne naștem, natura nu caută decât să ne ajute în educația noastră, oferindu-ne din sânul ei învățăminte valoroase, care ne lărgesc înțelepciunea. Educația adevărată este făcută de natura care armonizează caracterul, întărește simțul moral, încurajează educațiile generoase, disciplinează inteligența, așteaptă puterea voinței și dezvoltă capacitatea de a simți prezența Divină. Înțelepciunea este esența descoperirilor, cunoștințelor, experiențelor distilate prin filtrul suferințelor"[95].

Am văzut cum cosmologia este suprema manifestare divină, gestul exemplar de forță, supraabundență și creativitate, omul religios fiind însetat de real. Deoarece Timpul sacru și puternic este Timpul originii, momentul în care s-a creat o realitate, în care ea s-a manifestat din plin pentru întâia oară, omul se va strădui să se regăsească și cu

95 SCARLAT DEMETRESCU – OP. CIT.

nostalgie visează să trăiască în acest Timp originar.

„Mai toate ritualurile evocă începutul, Timpul mitic în care lumea nu exista: La început, în vremea aceea, când cerurile, soarele, luna, aștrii, planetele și pământul nu apăruseră încă, atunci când nimic nu apăruse încă ... A regăsi Timpul originii implică prin urmare, repetarea rituală a actului creator al zeilor ... Reintegrarea în Timpul sacru al originii înseamnă a deveni contemporan cu zeii, deci a trăi în prezența lor chiar dacă această prezență este misterioasă, nefiind întotdeauna vizibilă”...[96].

Providența vede timpul în funcție de om. De aceea, omul are darul excepțional al făpturilor spirituale, darul libertății deciziei, la fel și timpul are o funcție valabilă în Providență. Libertatea omului, cu liberul arbitru oferit de DUMNEZEU omului în dar, sunt în raport cu timpul când omul a renunțat la starea libertății paradisiace. De atunci, omul și-a început existența sa în timpul său istoric, în împlinirea vremurilor care se umplu cu faptele omului.

DUMNEZEU când i-a oferit omului libertatea de a alege, a știut și prevăzut mișcările omenești și de aceea EL știe etapele TMPULUI. *„La fel și IISUS, știa absolut toate urmările creației lumii, nu numai că știa începutul și sfârșitul creației, dar chiar EL este începutul și sfârșitul, ALFA și OMEGA existenței”*[97].

Primul OM, ADAM, creat din pământul primordial, a trăit o lungă perioadă în această postură de androgin, curat trupește și sufletește în armonie cu natura ce i-a fost dată în stăpânire de CREATOR, într-o stare de permanentă beatitudine, minunându-se de măreția creației și aducând mulțumiri lui DUMNEZEU-TATĂL. Era ca un copil care se pregătea pentru a participa la marea aventură a CREAȚIEI.

Marelui CREATOR, îi era dragă această ființă și o pregătea în mod treptat pentru a primi lumina ADEVĂRULUI SUBLIM. Pentru acest mare pas, trebuia mai întâi să-l învețe pe acest copil divin, regulile de comparare în acest mediu în care intra în contact cu alte ființe create de ATOTPUTERNICUL, care îl priveau cu oarecare invidie pentru locul privilegiat ce i-a fost acordat în cadrul creației.

96 MIRCEA ELIADE – „SACRUL ȘI PROFANUL”.
97 ARSENIE BOCA – „SEMINȚE DUHOVNICEȘTI”, ED. LUMEA CREDINȚEI, 2009 .

ADAM, trebuia să învețe ascultarea și să descopere în mod progresiv, cum funcționează UNIVERSUL, COSMOSUL și legile divine care asigură armonia interconectării universale.

Deși era un bărbat matur fizic, din punct de vedere al dezvoltării mentale era la stadiul de copil care deschide ochii într-o lume de basm, minunându-se de tot ce vedea, fiind curios să înțeleagă prin propriile simțuri și acțiuni tot ceea ce-l înconjura considerate ca daruri, jucării ce i se cuveneau.

Dar să vedem cum descria genialul MIHAI EMINESCU, RAIUL, în opera sa, „CEZARA", citată de MIRCEA ELIADE[98].

„*Lumea mea este o vale, înconjurată din toate părțile de stânci nepătrunse care stau ca un zid dinspre mare, astfel încât suflet de om nu poate ști acest rai pământesc unde trăiesc eu. Un singur loc de intrare este-o stâncă mișcătoare ce acoperă măiestru gura unei peștere care duce pân-înlăuntrul insulei. Altfel cine nu pătrunde prin acea peșteră crede că această insulă este o grămadă de stânci sterpe înălțate, fără vegetație, fără viață. Dar cum este aceasta? De jur împrejur stau stâncile uriașești de granit, ca niște păzitori negri, pe când valea insulei, adâncă și desigur sub oglinda mării, e acoperită de snopuri de flori, de vițe sălbatice, de ierburi nalte și mirositoare în care coasa n-a intrat niciodată. Și deasupra păturii afânate de lume vegetală se mișcă o lume întreagă de animale. Mii de albine ... bondarii îmbrăcați în catifea, fluturii albaștri ... În mijlocul văii e un lac în care curg patru izvoare ... În mijlocul acestui lac, care apare negru de oglindirea stufului, ierbăriei și răchitelor din jurul lui, este o nouă insulă, mică, cu o dumbravă de portocale. În acea dumbravă este peștera ce am prefăcut-o-n casă, și prisaca mea. Toată această insulă-n insulă este o florărie sădită de mine anume pentru albine*"[99].

Mircea ELIADE redă acest pasaj din opera eminesciană subliniind valoarea edemincă a insulei descoperite de EUTHANASIUS având drept elemente de referință: „*cele patru izvoare*" care simbolizează reminiscența celor patru izvoare din RAI, iar insula mică din interiorul

98 MIRCEA ELIADE – „INSULA LUI EUTHANASIUS", ED. HUMANITAS, 1993.
99 MIHAI EMINESCU – „CEZARA" OPERE VOL. III, ED. ACADEMIEI ROMÂNE, 1977.

insulei cu „florăria” ei, seamană foarte bine cu „*grădina*” din mijlocul Paradisului. „*În această insula paradiziacă este posibilă întâlnirea și dragostea adamică a celor doi tineri IERONIM și CEZARA ... goi, adică, dezbrăcați de orice formă, exprimând sensul metafizic de reîntoarcere la primordial, la performare*[100]*. La dragostea celor doi participă întreaga geografie mitică, iar acest tărâm nu este accesibil decât anumitor oameni; celor care tind cu întreaga lor ființă către realitatea și beatitudinea «începutului», a stării primordiale*”[101].

Această insulă comparabilă, firește, cu „*insulele fericiților*”, poate fi în același timp, o insulă a morții și reînvierii în natură, cadavrul gol al pustnicului EUTHANASIUS „stă îngropat sub cascada unui pârâu ... liane și flori de apă să înconjoare cu vegetația lor corpul meu și să-mi strătesc părul și barba cu firele lor dar să mă ferească de putrejune...”[102].

Apa ia înțelesul nutrit de nostalgie al materiei primare din care ies și în care se revarsă toate. Romantismul în întregimea lui reprezintă nostalgia după „începuturi”; matca primordială, abisul, principiu feminin în toate manifestările sale, care definesc o anumită poziție a omului în COSMOS. Acest tărâm de vis, insula lui EUTHANASIUS, face parte din categoria insulelor transcendente, unde trăiesc oameni aleși pe care îi întâlnim într-o perfectă nuditate, adică eliberați de orice individuație, reduși la arhetipuri, finite care pot cunoaște fără să „*devină*”, reîntoarse la starea adamică înainte de căderea sa în păcat, care nu cunoșteau „*experiența*” și nici nu aveau „*istorie*” trăită.

Multe cosmogonii continentale, telurice, așează înainte de CREAȚIE nu un ocean, ci o substanță amorfă solidă sau gazoasă, iar simbolismul renașterii nu folosește niciun element acvatic, și nici apa (AFRICA, AMERICA DE NORD, OCEANIA).

Analiza atentă a operei eminesciene, care cuprinde aceste simboluri cosmogonice (apele, insulele) ce se dovedesc a fi ecumenice, deci valabile metafizicește, și în jurul lor nici o hermeneutică nu e

100 MIRCEA ELIADE – OP. CIT.
101 IBIDEM.
102 IBIDEM.

excesivă. În privința originii acestor simboluri, nici analizele onirice, nici apele amniotice nu ne ajută prea mult. Căci dacă visul prezintă atâtea analogii cu mitul, nu putem deduce o relație cauzală între ele ... „Mitul ca și visul este de natură extrarațională, și se impun spiritului uman cu tăria unei revelații...”[103]

Dorința omului de a se desăvârși spiritual este reprezentată simbolic în majoritatea tradițiilor, de trepte, de scară, care indică drumul către realitatea absolută care este concentrată într-un centru; într-o zonă sacră care poate fi formulată prin „*templu*”, „*muntele cosmic*”, „*axă a Universului*”, „*pomul vieții*” etc. Simbolismul construcțiilor antice, temple, labirinte, cetăți, este într-o strănsă legătură cu concepțiile cosmologice, majoritatea gesturilor omenești își aveau o semnificație simbolică, activitatea omului era necontenit orientată spre o reintegrare a omului într-o realitate absolută, în viața universală în COSMOS.

Aceasta demonstrează fără echivoc funcția metaforică a simbolului, care generează mituri și creează culturi tradiționale, exprimând „*universalitatea tradițiilor metaforice și unitatea simbolismului primelor civilizații umane*”[104].

În majoritatea tradițiilor regăsim mituri și legende privind construcția templelor, palatelor, cu încărcătură sacră, care se săvârșeau potrivit unor ritualuri specifice și însoțite de sacrificii umane, motivându-se că „*este nevoie de un suflet, de o viață, ca noua construcție să se anime*”. Legenda meșterului MANOLE nu este decât un exemplu din numeroasele „*rituri de construcții*” pe care le găsim în zona BALCANILOR, dar cu corespondențe și în ASIA și AMERICA LATINĂ.

„*LUMEA așa cum ne-o înfățișează experiența umană este multiplă, în eterna devenire, creatoare de infinite forme. Dar lumea aceasta, COSMOSUL, nu poate fi decât o iluzie, sau proiectarea unei magii divine pentru că singura realitate care poate fi gândită este sat (esse): Unul, egal cu sine, imobil, autonom, fără «experiență», fără*

103 IBIDEM.
104 MIRCEA ELIADE – „LA MONDRAGORE. ESSAI SUR LES ORIGINES DES LEGENDE”.

devenire”[105]

„*VIAȚA*” în gândirea indiană este: „*durere, totul e trecător. Dar viața este, în același timp, neobosita creatoare de forme multiple. Forme care apar și dispar, care se nasc și mor într-o continuă devenire. Viața este dureroasă tocmai pentru că e multiformă, dinamică; într-un cuvânt, pentru că e integrată într-un ocean de iluzii, e viciată de «ignoranță». Aceeași «ignoranță» originară care explica drama existenței umane (suferința universală, ciclul transmigrărilor) explică nașterea continuă a formelor cosmice, CREAȚIA în totalitatea ei se va resorbi în substanța primordială (prakriti)*”. Este concluzia la care au ajuns cele două școli filozofice indiene: SÂMKHYA și YOGA.

„*Cu cât omul suferă mai mult, adică este mai total solidarizat cu COSMOSUL, cu atât își face loc mai puternic dorința de a se elibera, setea sa de mântuire. «Iluziile» și «formele» slujesc decât prin propria lor magie și prin suferința pe care o alimentează neobosita lor devenire, chiar scopul suprem al omului este: eliberarea, mântuirea. De la BRAHMAN până la firul de iarbă, CREAȚIA este pentru beneficiul sufletului, până ce se atinge suprema cunoaștere*”[106].

Deci, pricina robiei sufletului și sursa inepuizabilă de durere care fac din condiția umană o permanentă dramă – este solidarea omului cu COSMOSUL, participarea sa activă sau pasivă, conștientă sau involuntară, la actul CREAȚIEI.

Prezența omului în COSMOS, pentru gândirea indiană este o întâmplare nefericită, ori o iluzie, de aceea, înțeleptul din UPANISHADE strigă: NETI! NETI!, adică „*tu nu ești asta!*”, tu nu aparții COSMOSULUI.

Deci, îndemnul este ca omul să se desolidarizeze de COSMOS. Din matricea COSMOSULUI se nasc o multitudine de forme care au toate același destin: devin, se transformă, se nasc ca să moară. S-ar putea vorbi de o eternă reîntoarcere a tuturor formelor cosmice, dirijată de un destin care stă la baza CREAȚIEI- karma; care domină viața omului și influențează și întregul COSMOS.

105 MIRCEA ELIADE – „CONCEPȚIA LIBERTĂȚII ÎN GÂNDIREA INDIANĂ.
106 IBIDEM.

... „*Prins ca într-o plasă în această lege de fier a CREAȚIEI, omul suferă, moare și se naște din nou, ca să-și continue suferința, pe acest pământ*”[107].

Viața terestră este, așadar, o formă dramatică a morții, viața adevărată, ca și realitatea, include mișcarea, devenirea, exclude CREAȚIA, potrivit gânditorilor indieni.

Problema funcției metafizice și cosmologice a simbolului în tradițiile primitive și preistorice, este una din cele mai fascinante probleme care preocupă omul modern, îndeosebi cel aplecat spre etnografie sau studiul arheologiei. În acest cadru nu este lipsit de interes să amintim aici, câteva extrase interesante ale profesorului de sinologie a Universității din GAND (BELGIA) specializat în Extremul Orient, CARL HENTZE, „MYTHES ET SYMBOLES LUNAIRE”[108], care ne introduce în atmosfera complexă și fermecătoare a sintezelor mentale lunare asupra începuturilor civilizațiilor umane.

LUNA în civilizația primitivă măsura ocolirea timpului, fiind considerată astrul care „*crește, descrește și dispare, un astru a cărui viață este supusă aceleiași legi a devenirii, a nașterii și a morții. Luna aduce ploile, luna este izvorul fertilității universale*”[109]. Viața lunii este, așadar mult mai aproape de om, decât Gloria maiestuoasă a soarelui.

Civilizațiile agrare au asociat Luna cu Femeia, Pământul, fertilitatea, dedicându-i numeroase manifestări artistice și ritualice. Omul are din acel moment o concepție unitară a COSMOSULUI, intuiția sa cuprinde TOTUL, dar nu un TOT abstract, ci un TOT viu, dramatic, ritmic.

Credințele lunare, în civilizațiile Orientului erau legate și de dualismul bine și rău, lumină și întuneric primind astfel și o funcție mistică și metafizică.

Cercetătorii, prin eforturi stăruitoare și multiple misiuni arheologice și etnografice efectuate începând cu secolele XVII în AMERICA LATINĂ, AFRICA DE NORD și ASIA, au ajuns la

107 IBIDEM.
108 CARL HENTZE – „MYTHES ET SYMBOLES LUNAIRE”, ANVERS, 1932.
109 CARL HENTZE – „OBJETS RITUELS”.

concluzia că există asemănări între: „*fertilitatea pământului și a femeii, făcând analogie între ritmurile și numerele lunare cu perioada prenatală a femeii. Astfel, în nouă nopți crește luna, sunt nouă nopți de lună plină, nouă nopți de descreștere, iar trei nopți luna rămâne nevăzută, iar faza prenatală la femeie este de nouă luni*”[110].

Americanul E. SELER, merge mai departe afirmând că: „*Luna e asimilată cu cel dintâi muritor. Ideea dispariției lunii (a luminii) este reprezentată iconografic ca un șarpe înghițind un iepure (animal lunar)*”.

Alte simboluri, cum este de pildă spirala, au semnificații mult mai variate, dar își găsesc originea în asemănarea cu luna. Spirala își justifică valoarea ei astral - simbolică pe analogia dintre melc și lună (ca și melcul, luna apare și dispare, iese și se retrage).

Parcurgând aceste rânduri am încercat să aduc în atenția cititorului, interesul manifestat de oameni încă din civilizațiile primitive și preistorice, de a elabora primele sinteze mentale în jurul lunii atribuindu-i rolul de punte de legătură între realități mult deosebite între ele, între evoluția vieții pe pământ și fenomenele ce se petrec la nivelul COSMOSULUI. Aceste sinteze mentale au condus pe parcurs la crearea unei filosofii a lumii în exprimarea simbolică a unității cosmice.

SETEA ocupă un loc central în momentul cel mai solemn al liturghiei Bisericii Catolice și Ortodoxe când se amintește în rugăciunea din slujba morților „*În loc de odihnă, în loc cu verdeață, unde nu este nici întristare, nici suspin, ci viață fără de sfârșit*”, cât și în legenda bogatului care murind și ajungând în IAD, și-a ridicat ochii și l-a văzut pe Lazăr în sânul lui AVRAAM, a strigat: „*Părinte AVRAAME, fie-ți milă de mine și trimite pe Lazăr, să-și întingă în apă vârful degetului și să-mi răcorească limba, căci mă chinuiesc în această văpaie*” (LUCA, 16, 24).

Reputatul cercetător, participant la lucrări arheologice în MESOPOTAMIA, EGIPT, și AFRICA DE NORD, ANDRÉ PARROT[111], a ajuns la concluzia că: „*oamenii și-au reprezentat totdeauna*

110 IDEM.

111 ANDRÉ PARROT – „LE REFRIGERIUM DANS L`AU- DELÀ”, ED. PAUL GEUTHNER, 1937.

„INFERNUL” ca o totalizare a suferințelor pământești, atât religiile, cât și folclorul deosebind două stări în condiția post-mortem: supraviețuirea și nemurirea”.

Sufletul mortului *„supraviețuiește”* un timp până la reîncarnare, până la judecata de apoi, apoi piere sau devine nemuritor. În toate religiile s-a purat de grijă ca sufletul mortului să nu sufere de sete pe lumea cealaltă.

„Adăparea” aceasta are un sens religios, apa fiind considerată substanță vitală, cel care *„bea”* participă la realitate, la *„viață”*. Mortul se reîntoarce într-o stare larvară, foarte apropiată cu a semințelor. Solidarizarea omului în sensul mistic cu apa, îi conferă noi posibilități de *„germinare”*, o *„nouă naștere”* (prin botez). *„Mesajele religioase și mistice potolesc «setea» de viață a oamenilor și «îi adaugă» la izvoarele adevărului. Cu cât omul suferă mai mult, cu atât e mai însetat de Dumnezeu, de adevăr, de liniște, de iubire”*[112].

COMUNICAREA PRIN SIMBOLURI în perioada civilizațiilor extraalfabetice care foloseau simboluri și embleme în loc de formule orale sau scrise, avea virtutea ca dintr-o singură privire, de la copil până la bătrân, de la un om cultivat, la unul ignorant se putea înțelege tot ceea ce intenționa să exprime acele semne, acoperind o bogată paletă de sentimente și idei. Această concluzie a stârnit, cum era și firesc, controverse între istorici și etnografi în privința metodei prin care se analizează evoluția umanității și rolul superstițiilor și obiceiurilor populare în crearea istoriei diverselor rase umane. În ultima perioadă metoda etnografică a câștigat teren, demonstrând că adevărata istorie a omenirii cuprinde de fapt trăirea reală a evenimentelor, a descoperirilor colective, progresul sau regresul înregistrat în efort colectiv fizic și intelectual la scara istoriei.

Miracolul ebraic, care, alături de miracolul grec, se înscrie ca etape importante în evoluția umanității cu influențe asupra religiei, culturii, sistemului de organizare a instituțiilor, inclusiv cele financiare și ale negoțului, a stârnit în rândul teologilor și istoricilor, serioase dezbateri, cu precădere din perspectivă modernă a BIBLIEI. Progresele

112 IBIDEM.

înregistrate de egiptologi, bazați pe noi descoperiri arheologice, cât și de arheologi biblici, au conturat tema dezbaterilor în jurul „*miracolului biblic*”, care în ciuda controverselor, a rămas neștirbit.

Dar, să vedem ce a stârnit atâtea dezbateri aprinse?

Orientalistul JAMES HENRY BREASTED afirmă în lucrarea: „*Organizarea socială și dezvoltarea umanității în Valea Nilului*”, că în „*acest areal, exista o organizare socială mai veche cu trei mii de ani decât cea a evreilor, civilizație care a avut o contribuție esențială la formarea literaturii ebraice pe care o numim Vechiul Testament. Moștenirea noastră morală derivă așadar dintr-un trecut uman mai larg, și cu mult mai vechi decât Acela al evreilor, și mai dragrabă se poate spune că ne-a venit prin ei, de la ei*”[113].

CHARLES JEAN la capătul unui bogat material documentar având la bază descoperiri arheologice, mituri, legende, documente, vorbește despre concepte comune ale mediului biblic, fără a nega influența egipteană asupra pregătirii spirituale a lui MOISE, după cum nu pune la îndoială nici influențele canaaneene și babiloniene asupra religiei iudaice. Redăm mai clar concluzia autorului: „*Astfel, în nici o epocă ISRAELUL Palestinian nu a fost complet ferit și nu a ignorat credințele, legendele, ideile, cultele, moravurile popoarelor înconjurătoare, cu care de altminteri a avut raporturi spontane și a căror hegemonie a îndurat-o*”[114].

De altfel, MOISE nu putea ignora monoteismul egiptean, pe care, cu mult timp înainte încercase să-l impună faraonul AMENOPHIS IV.

În lucrarea citată, CHARLES JEAN, reamintește despre legenda CREAȚIEI omului pe care o regăsim în BABILON cu multe secole înaintea descrierii din BIBLIE; de asemenea, subliniază că asemănarea între cartea egipteană numită Înțelepciunea lui AMENOPE și JEREMIA și Proverbele, este atât de tulburătoare și precisă, încât textul egiptean a revenit chiar la realizarea textului biblic acelei versiuni.

Și HENRY BREASTED în lucrarea „THE DAWN OF

113 HENRY BREASTED – „THE DAWN OF CONSCIENCE”. NEW-YORK, 1933.

114 CHARLES JEAN – „LE MILIEU BIBLIQUE AVANT JESUS – CHRIST”. ED. PAUL GEUTHNER, 1936.

CONSCIENCE" admite că, „încă din epoca sumeriană, fiecare om are o soartă, că omul este predestinat" iar de prin 2700 î.Hr., deci cu șapte secole înainte de ABRAHAM, în EGIPT își croiau drum alte sentimente, despre moarte și viața de apoi, ca fiind experimentate pentru prima dată de poporul iudeu.

„De acolo nimeni nu se mai întoarce (spune textul egiptean), nimeni nu se întoarce ca să ne spună forma lor (a faraonilor morți), ca să ne spună cearta lor, ca sa se bucure inima noastră, până în ceasul când vom ajunge și noi acolo unde s-au dus ei."[115].

Tot în aceeași lucrare, CHARLES JEAN citează un sfat moral babilonean care spune, între altele: „Să nu faci niciun rău dușmanului tău! Celui care-ți face rău, fă-i bine!"[116].

Toate acestea demonstrează unitatea moral-religioasă pe care o atinsese lumea asiatică și etapele conștiinței umane cam pretutindeni într-o anumită epocă istorică.

Însă „miracolul biblic" rămâne în continuare un mare semn de întrebare pentru cercetătorii moderni, pentru că, în timp ce în EGIPT și BABILON existau idei morale și religioase perfecte, poporul iudeu a transformat aceste idei într-o experiență religioasă extrem de fertilă.

Ajungând în perioada CREȘTINISMULUI, putem afirma că mesajul lui HRISTOS nu a fost pregătit numai în cer; ci a fost pregătit și pe pământ, însă eu cred că numai sub inspirația harului divin. Victoria mesajului creștin a fost posibilă, atât de repede, prin libertatea spirituală a omului și setea acestuia de iubire de FIUL lui Dumnezeu, Domnul Nostru IISUS HRISTOS, care ne-a apropiat de Dumnezeu, ne-a învățat iubirea aproapelui și speranța în iertarea păcatelor și mântuirea sufletului.

*
* *

115 CHARLES JEAN – OP. CIT.
116 IBIDEM.

CER - PĂMÂNT - OM. INTERCONECTAREA CREAȚIEI PRIN MEDIUMURI

Am văzut că OMUL este coroana CREAȚIEI lui DUMNEZEU pe pământ. El emite prin ființa sa trei feluri de vibrații: mentale (gânduri); dorințe (care se fixează ca idei – forță în corpul mental), faptele (care sunt forțe fizice) puse în mișcare de celelalte două.

Omul singur este făuritorul Karmei lui, a destinului lui pe care le va suporta în viitoarea viață terestră.

Omul este împricinatul, acuzatorul, acuzatul, judecătorul și victima lui însuși. El face greșeli, el se judecă, el se condamnă, el își construiește închisoarea pedepsei sale, el se mărginește sau se înalță în puteri spirituale. În existența sa pământeană, omul nu știe legile care guvernează Universul.

Fața pământului e scena vieții, lumea ce-și duce viața pe el este formată în același timp din actori și spectatori.

Cerul trebuie să aibe legături cu lumea și cu omenirea carnală.

Marea majoritate a oamenilor, la anumite timpuri ale evoluției ei, nu știu nimic decât de lumea văzută, percepută prin simțurile corpului carnal. Cerul vrea să existe și acest ocean de neștiutori, de ignoranți, pentru a trimite pe pământ mesagerii care să ridice vălul ignoranței și să le reveleze tainele cerului. Acești mesageri sunt mediumuri care fac legătura între pământ și cer, sunt prorocii, profeții, clarvăzătorii, care sunt îngeri întrupați.

Cerul conduce pământul, lumea nevăzută comandă lumii văzute.

DUMNEZEU a creeat și combinat toate fluidele din natură pe care le regăsim în corpul carnal al oamenilor, CREAȚIA însăși a provenit din concentrarea fluidului primordial. Însuși, CREATORUL, FIINȚĂ PRIMĂ, e constituit din materie identică cu a omului dusă însă până la infinit. Materia este energie concentrată, iar energia nu este decât mișcarea infinit de rapidă a materiei, a unor particule infint de mici, ale fluidului. Fluidele au proprietatea de a se condensa, și rări, când anumite forțe lucrează asupra lor.

Dumnezeu a creat totul prin condensări și multiplicări succesive ale materiei sale constitutive, care au dat naștere în final tuturor corpurilor cerești și ființelor de pe ele, inclusiv pământul și tot ce-l viețuiește.

Deci, toată materia pământului provine din concentrarea primei materii fluide, din care, Marele Arhitect al Universului, a creat toate corpurile cerești. Misterul creației a fost, este și va fi transformarea fluidelor în materii solide, lichide și gazoase și apoi transformarea lor din fluide de natură minerală în fluide vegetale, apoi în fluide animale, iar în final în fluide umane. Aceasta este de fapt alchimia divină care nu-și dezvăluie secretele profanilor.

NOTĂ LA CAPITOLUL II
REPTILIENII SUNT PRINTRE NOI?!

REPTILIENII sunt o rasă umanoidă extraterestră cu caracteristici de reptile, care ar proveni din sistemul stelar ALPHA DRACONIS.

Existența lor printre pământeni și implicarea lor în controlul și subordonarea rasei umane, a devenit subiect predilect al filmelor SF și pentru societatea modernă.

Teoria existenței reptilienilor pe Pământ din timpuri imemoriale și până în prezent a fost dezvoltată de DAVID ICKE, un teoretician al conspirației care consideră că reptilienii își pot schimba înfățișarea luând fizionomia umană, având drept țel manipularea societății umane.

Potrivit lui DAVID ICKE, mulți regi care au condus diverse părți ale planetei de-a lungul existenței umane și până la dinastiile din zilele noastre au fost reptilieni sau posedați de reptilieni.

De altfel, ei ar fi pregătit elitele politice, economice, financiare și spirituale ale omenirii, fapt atestat de o serie de mărturii materiale (monumente, temple, scrieri sacre) care ne vorbesc despre existența lor printre pământeni, sub diverse denumiri de zeități: QUETZACOATL (șarpele înaripat în Mezoamerica); KUKULKAN (la maiași); SOBEK

(zeul cu cap de crocodil și corp uman, la egipteni); CECROPE I (primul rege mitic al ATENEI (era jumătate om, jumătate șarpe); NAGA (INDIA); DRAGONII (CHINA, JAPONIA, VIETNAM).

DAVID ICKE ne prezintă reptilienii ca fiind băutori de sânge având înălțimea între 1,5 - 3,7 m.

Renumita familie regală britanică ar fi de origine reptiliană, la fel și familia BUSH.

Se vorbește despre VLAD DRACUL ca fiind părintele reptilian al familiei regale britanice și al altor case regale europene. „Descoperirea" prințului CHARLES că ar avea legături de rudenie cu VLAD ȚEPEȘ și interesul său crescut pentru ROMÂNIA, nu ar fi întâmplătoare.

Nu ar fi exclus, ca pornind de la această legătură de filiație, în perspectivă sa dorească tronul României!

VLAD ȚEPEȘ este cunoscut în mediile oculte ca fiind șeful ILLUMINAȚI pentru EUROPA, motiv pentru care este venerat de unele societăți secrete.

*

* *

În lucrarea „DEOCAMDATĂ ENIGME", DAN APOSTOL prezintă publicului pe bază de documente, o enigmă deocamdată, dar și cea mai ciudată în legătură cu existența triburilor DROPA și HAM din TIBET, de origine extraterestră care au fost nevoiți să rămână pe TERRA, de 12.000 de ani, în urma unui accident suferit de navele lor care au aterizat pe pământ. Povestea lor este pe cât de fascinantă, pe atât de interesantă care vine în susținerea teoriilor privind originea extraterestră a rasei în strânsă legătură cu vizitarea TERREI de către reprezentanții unor civilizații provenind de pe alte planete.

Ar rezulta clar, că OMUL a fost creat din necesitatea „zeilor" de a fi venerați și slujiți necondiționat.

De altfel, cred că nu sunt întâmplătoare mențiunile privind aceste „apariții stranii" și vehiculelor lor zburătoare, din BIBLIE, cărțile sacre ale MESOPOTAMIEI, BABILONULUI, EGIPTULUI,

PERU, MEXICULUI, JAPONIEI, INDIEI și mai apropiat în timpurile antice, ale GRECIEI.

Interesant că descrierile și alte mărturii materiale coincid în privința înfățișării acestora cât și a preferinței acestora să locuiască în locuri izolate de pe coastele munților „sacri”, în peșteri „sacre”, unde omului de rând îi era interzis să pășească.

Miturile și legendele vechilor popoare, vorbesc în detaliu despre viața acestor zeități care transmiteau oamenilor legile care să guverneze viața socială, politică, economică și militară, ritualurile pentru venerarea diverselor zeități care populau panteonul, despre sacrificiile umane (în anumite zone și timpuri imemoriale), animale și vegetale ce trebuiau aduse drept ofrandă la templele zeilor; despre amestecul zeilor cu pământenii rezultând semi-zeii; oameni supranaturali care urmăreau un anumit destin dictat de zei; despre diversele cunoștințe din varii domenii care erau oferite oamenilor pentru a le permite progresul social și tehnologic în vederea îmbunătățirii condițiilor de trai.

Din rândul acestor zeități erau selectate unele care au primit „misiunea” de a întemeia dinastii regale, iar alții să fondeze religii și să construiască temple pentru venerarea zeităților.

Dar, să revenim la povestea celor două triburi DROPA și HAM care trăiesc în Munții BAIAN ULA din TIBET. Au fost descoperiți în 1935, dar abia în 1950 prima expediție arheologică și antropologică din China a ajuns la fața locului și a început să-i studieze. Aceasta, din cauza nenumăratelor conflicte care bântuiau Tibetul. Rezultatele cercetărilor sunt tulburătoare. Membrii triburilor DROPA și HAM formează o comunitate de circa 3.000 de persoane, a căror structură nu depășește 1,20 m. Sunt ființe slabe, fragile, cu oasele delicate și subțiri, cu orbitele foarte mari și cu capacitatea cutiei craniene superioară cu 100 cmc mediei rasei HOMO SAPIENS. Analiza sanguină a relevat că grupa lor de sânge este unică în lume, iar în cursul examenelor medicale s-a putut constata că au un puls sub limita normală. Dar un alt fapt i-a intrigat pe membrii expediției chineze: au descoperit mai multe dovezi care susțineau originea extraterestră a acestor minuscule populații. La câtiva km de așezările lor, cercetătorii chinezi au descoperit câteva

grote uriașe.

Conform tradiției, ele erau considerate sacre și nimeni nu intrase în ele de mii de ani. Pornind de la explorarea lor, arheologii chinezi au trecut din surpriză în surpriză. La început au descoperit sute de schelete umanoide care nu depășeau 1 m înalțime, având cutii craniene uriașe, cu capacitatea de 2.500 cmc. În urma cercetării lor prin metoda Carbon 14, vârsta acestora a fost estimată la circca 12.000 de ani. Pe pereții grotelor s-au descoperit desene perfect conservate. Acestea reprezentau ființe umanoide cu capul protejat de căști sferice și precizau, cu exactitate uimitoare, poziția Soarelui, a Lunii și a câtorva zeci de stele din perioada de acum 10.000 de ani. O frescă reprezenta o escadrilă de mici nave aeriene, apropiindu-se în zbor oblic de munții tereștri. Însă, surpriza cea mai mare au avut-o doi cercetători, care au descoperit, în cea mai mare grotă, un disc ciudat, asemănător unui disc LP al zilelor noastre.

Continuând săpăturile, după două luni, au fost descoperit un număr de 716 discuri de granit, splendid executate și finisate, cu grosimea de 2 cm.

Surpriza surprizelor acum vine. Fiind duse la Beijng, analiza chimică și spectrometrică a arătat că discurile, sub aparență granitică, ascund un bogat conținut de metale, între care 40% cobalt și 8% aluminiu, și erau realizate cu mai bine de 12.000 de ani înainte! Pe ambele părți, toate discurile aveau gravate foarte fin semnele unei scrieri total necunoscute. Scrierea pornea în spirale de la un orificiu central până la o margine. După o muncă îndârjită de peste 20 de ani, împreună cu 4 lingviști și o echipă de fizicieni, profesorul chinez TSUM-UM-NUI a reușit performanța de a traduce textele de pe toate cele 716 discuri. Aceștia au mai descoperit că fiecare disc are o frecvență proprie de vibrație, ceea ce i-a determinat să concluzioneze că ele au fost supuse unor tensiuni foate înalte. Când au citit traducerea integrală, profesorului TSUM-UM-NUI și echipei sale nu le venea să-și creadă ochilor. Încă 3 ani au muncit la reverificarea traducerii.

Academia de Preistorie din Beijing a interzis publicarea traducerii, însă profesorul a trecut peste această interdicție și a publicat

lucrarea „INSCRIPȚII SPIRALOIDALE”, relatând sosirea de nave spațiale care, după textul gravat pe discuri, ar fi avut loc acum 12.000 de ani.

În încheierea lucrării, se subliniază că strămoșii actualelor triburi DROPA și HAM erau reprezentanții unei civilizații extraterestre, care au fost nevoiți să rămână pe TERRA, evoluând de-a lungul timpurilor, nu numai ca nivel de civilizație, dar și fiziologic.

Dar iată câteva fragmente din textele respective. O parte din ele se referă la populația HAM, care, în momentul aterizării în Munții Tibet, și-au accidentat grav navele și nu au mai putut să le repare sau să construiască altele: „*Pe Stînca Roșie din Defileul Șerpilor, navele noastre nu au putut ateriza și s-au lovit de stâncile din jur, distrugându-și rebordurile*”. Iar despre cei din tribul Dropa stă scris: „*Dropa s-a coborât din nori în navele lor aeriene. Și de 10 ori, până la răsăritul Soarelui, bărbații, femeile și copiii s-au ascuns în peșteri. Până când, în sfârșit, au înțeles semnalele care spuneau că, de data aceasta, Dropa veniseră cu intenții pașnice și chemau sa-i ajute, căci navele lor se stricaseră*”.

Referindu-mă la informațiile care au circulat de-a lungul deceniilor în legătură cu vizitarea pământului de către civilizații umanoide extraterestre și la fenomenul OZN-urilor combătut cu acribie de o anumită media obedientă serviciilor de informații americane și a unor structuri de influență din SUA, trebuie să amintesc, chiar și în treacăt, de existența unui buget secret (black buget) ce reprezintă 25% din PIB-ul SUA alocat pentru dezvoltarea unor proiecte secrete ale NASA.

Care ar fi scopul acestor proiecte cunoscute doar de un cerc restrâns de politicieni și militari americani? Este simplu. De a asigura dezvoltarea și în avans tehnologic de neegalat în domeniul armamentului având la bază tehnologii extraterestre.

Unele date despre aceste proiecte secrete au fost dezvăluite publicului de col. PHILIP J. CORSO, ofițer de informații în cadrul Comitetului Securității Naționale al SUA, șef al Direcției de Tehnologii străine a Armatei Terestre americane în cartea sa „THE DAY AFTER ROSWELL”.

În această lucrare PHILIP J. CORSO a prezentat în mod documentat că mai multe dintre invențiile lui NICOLA TESLA au fost înțelese la mult timp după moartea sa (ian. 1943), însă acum sunt ținute la secret de către NASA, făcând obiectul unor aplicații în domeniul militar, precum crearea armelor cu plasmă care ar fi permis doborârea unor OZN-uri, care apoi au fost studiate folosindu-se metoda ingineriei inverse (reverse technology).

În ultimii ani tot mai multe informații despre contactele și înțelegerile stabilite între diverse structuri de putere din SUA cu entități aparținând unor civilizații extraterestre, sunt aduse la lumină de foști agenți secreți, astronauți ori persoane din guvernul american care au avut însărcinări speciale în acest domeniu.

Se evocă chiar recuperarea unor extratereștri din rasa „grey" („micii cenușii") botezați EBE (Extraterestrial Biological Etny) care sunt capabili să dezintegreze materia în energie și apoi să refacă procesul invers.

Această rasă, cunoscută ca având intenții belicoase, ar fi pus la dispoziția americanilor informații tehnologice care permit armatei americane să-și mențină supremația în lume, în schimbul acceptării prezenței lor pe pământ unde deja și-au construit baze subterane. Pe parcursul „colaborării" s-a constatat că aceste entități prin tehnologia oferită americanilor nu au făcut decât să introducă un „cal troian" prin intermediul căruia urmăresc controlarea rasei umane și colonizarea planetei prin mutații genetice aplicate ființelor umane terestre pe care le răpesc și experimentează hibridizarea rasei umane.

La rândul lor, rasa „grey" este manipulată de rasa REPTILIENILOR mai puternică și mai dezvoltată genetic și tehnologic.

TONI VICTOR MOLDOVAN - *„Semnificația genetică a codului FIAREI 666 număr de om, marcă genetică"*.

... „Concluzia studiului meu este că TERRA este proprietatea unui complex de civilizații extraterestre. Civilizațiile umane pasagere pe TERRA dezvoltate între două momente catastrofale induse de EL,

sunt rezultatul unor programe de inginerie genetică practicate de ființe extraterestre conform cosmogonilor și majorității acestor texte: Biblia, Coranul, Enuma Elish, Cartea Tibetană a Morților, Cartea Egipteană a Morților, Tăblițele de lut sumeriene, asiriene, hitite, Popol Vuh, Marisadele, Bayahavas-gita, Ramayana, etc.

Spațiul apariției primului om este situat undeva în GALAXIE, în zone nu departe de sistemul nostru solar, majoritatea constelațiilor poartă denumiri stabilite de zei și transmise pământenilor prin textele vechi. De la un astfel de nivel tehnologic, ființele umanoide galactice au imaginat o modalitate nouă de reproducere asexuată care pe lângă avantaje economice asigură și simplificarea formulei ADN-ului cu fiecare șarjă de noi ființe și o evoluție artificială condusă.

Modalitatea de reproducere a ființelor extraterestre constă în racordarea unui corp fizic produs în laborator la un corp spiritual compatibil genetic obținut în urma unor progrese de inginerie genetică standardizate desfășurate pe diverse planete, printre care și pe TERRA.

Această modalitate de reproducere este ieftină, un număr extrem de mic de ființe extraterestre: îngeri, zei (50−100) putând fi „mamă" și „tată" unei generații întregi de indivizi extratereștri cu o anumită marcă genetică produsă în limitele temporale ale unui program de 4.000−6.000 de ani. Practic, dintr-o formulă ADN extrem de complexă evoluată în timp galactic lung, greu de definit „au explodat" o multitudine de variante ADN-uri inteligente sau subramuri (rase umanoide care, cu fiecare șarjă de noi ființe devin mai inteligente și își simplifică formula ADN). Cu alte cuvinte nici măcar EL nu este în stare să prezinte ordinea arborelui genealogic al creației, evoluțiile artificiale și încrengătura ființelor extraterestre. Cosmogoniile lăsate pământenilor de zei, ușor de pătruns pentru noi astăzi, nu fac nici ele prea multă lumină în acest domeniu. Maiașii povestesc despre „zei numere înlănțuite în marele TIMP". Aceste numere sunt codificări numerice de mărci genetice produse în diverse segmente temporale, imposibil de ordonat cronologic. Rasele umane actuale ca și diversele subtipuri rasiale sunt rezultatul acțiunilor mai multor zei (rase umanoide extraterestre) care în programe de inginerie genetică ușor diferite, au modelat omul

„după chipul și asemănarea lor". Adică standardele ADN-ului produs la un moment dat. Mărcile genetice produse de grupurile extraterestre (toate fiind un fel de verișori genetici) deși ușor diferite aveau în mare parte aceeași parte genetică până înainte de POTOP. După POTOP, relucrarea programelor genetice , supercivilizația care a inginerat genetic poporul evreu a făcut un salt în simplitatea genetică și s-a scindat de restul supercivilizației ce desfășurau programe similare pe TERRA".

ZEII – CREATORII OMULUI

EPOPEEA lui ATRAHASIS sau Poemul super-înțeleptului datează din sec. XVIII î.Hr.

În prima parte, epopeea lui ATRAHASIS explică cum zeii erau la originea lor împărțiți în două grupe: IGIGI și ANUNNAKI.

IGIGI s-au revoltat împotriva ANUNNAKILOR distrugându-și uneltele cu care lucrau pământul, amenințând cu înfometarea pe ANUNNAKI. Putem aprecia acest moment ca prima grevă de protest din istoria Universului, transmisă apoi și pământenilor.

Regele ENIL, furios, a amenințat că-i va extermina pe IGIGI, însă fratele său EA, dându-și seama că această măsură nu ar rezolva problema, i-a propus ca soluție creearea OMULUI, care să fie asemănător zeilor, dar să nu fie nemuritor, omul să-i deservească necondiționat pe zei.

Astfel, omul a fost creat dintr-o argilă mai maleabilă, după care zeița mamă NINMAH i-a insuflat viața ființei astfel creeată, scuipând în acest amestec.

CAPITOLUL III
CONȘTIINȚA COSMICĂ. MATRICEA DIVINĂ

• CONȘTIINȚA DINCOLO DE MOARTE
• VIAȚA ȘI MOARTEA. ATOTPUTERNICIA IMPERMANENȚEI
• NEMURIREA SUFLETULTUI - ILUZIE SAU SPERANȚĂ?

MOTTO: „Rolul omenirii este de a fi purtătoare de conștiință în UNIVERS și în existență. Deci, rolul omenirii nu este atunci pur biologic, ci este și de ordin spiritual, de a naște și a menține spiritul”. [117]

Ce înseamnă conștiință? Ce rol are în conștiință, spiritul?

„*Conștiința înseamnă cunoaștere, tensiune filosofică, trăire mentală, creativitate, creație, iar ea, ca proces în materie, va căuta să se înscrie în tendințele devenirii materiei, nimic mai fundamental decât asemenea tendințe. În materie, conștiința poate tinde pe termenul cel mai lung cu putință, la crearea unui nou univers, către un nou ciclu al materiei, dar ea va tinde în general către creație, universuri sociale, culturale, artistice, tehnologice, filosofice*”[118].

Conștiința face parte din realitatea obiectivă, însă este un „obiect” privilegiat al acestei realități, deși derivat din acestă realitate, întrucât are ceva din puterea demiurgică a naturii însăși; de a crea, de a construi, de a se construi pe sine însuși ridicându-se pe trepte de cultură și spiritualitate.

Conștiința este și un obiect al realitații obiective.

Spiritul este conștiința vie, activă. „*Sufletul,* potrivit lui

117 MIHAI DRĂGĂNESCU –„INFORMAȚIA MATERIEI”, ED. ACADEMIEI ROMÂNE, 1991.

118 IDEM.

HEGEL[119], *poate exista și subzista fără a avea imagini, fără a avea gândire, iar natura nepieritoare a unui lucru reprezentat astfel ca ceva existent*".

Nu orice minte este spirit, ci numai aceea care este conștientă, cunoscătoare, creatoare, rațională, inovantă.

Există gândire conștientă și gândire inconștientă. Spiritul este gândirea conștientă, dar să nu uităm că este totuși informație.

CONSTANTIN NOICA[120] afirma despre spirit în comparație cu sufletul că: „*Peste întunericul germinativ al sufletului, el, spiritul, aruncă plasa înlănțuirilor lucide, unde sufletul este spontan iar spiritul reflectat; unul își face loc în lume așa cum este ea, celălalt schimbă lumea pentru a putea viețui în ea*". ...

Mintea este mai mult decât sufletul, deși uneori se confundă cu el.

Sediul gândirii este mintea, care reprezintă memoria gândirii.

Legătura de la suflet la suflet pe care o găsim la practicanții ZEN este infomaterială; materia profundă rămânând întotdeauna aceeași, este veșnică și indestructibilă, este în netimp si nespațiu.

Substanța vie este un amestec de sacru și profan; universul, deși este profan, are scântei de sacru prin ceea ce este viu. Și ceea ce este profan devine sacru; profanul este un sacru ascuns.

„DIVINUL este înălțarea prin gândire deasupra simplei naturi", scria HEGEL comentând pe HERACLIT.

Între sacru și divin, pe de o parte și informație, inclusiv materia care o susține, pe de altă parte, există o hermeneutică.

„*Filosofia noastră, a materiei și informației profunde, poate fi calea acestei hermeneutici. Informația este, poetic, suflet, ea este sufletul lumii, al universurilor și al fiecărei ființe vii*", susține domnul academician MIHAI DRĂGĂNESCU, în lucrarea amintită.

Informația este un principiu imaterial, în materie și substanță...

Informația nu este materie, ci manifestare a materiei.

---

119 HEGEL – „PRELEGERI DE ISTORIA FILOZOFIEI", ED. ACADEMIEI ROMANE, 1963.

120 CONSTANTIN NOICA – „TREI INTRODUCERI LA DEVENIREA ÎNTRU FIINȚA", ED. UNIVERS, 1984.

Mintea și respectiv gândirea au o parte substanțială funcționând în simbioză cu o parte fenomenologică. În funcționarea minții și gândirii nu se poate rupe fenomenologicul de stuctural.

MIHAI EMINESCU, genialul poet național s-a afirmat și ca un gânditor profund care vedea în Ordinea morală a Universului, „un fir fenomenologic văzut și apreciat de cugetul nostru care trebuie să aibe drept corolar un echivalent de altă ordine, mecanică. Structura fizică a Universului trebuie corelată cu ordinea morală a constiinței și invers...

Legătura dintre o ființă și o stea, împinge această legătură până la exprimarea unui principiu antropic al lumii, apoi se întoarce și se întreabă dacă această legătură pleacă de la credința comună a dispariției unui suflet odată cu căderea unei stele ...”[121]

Informația, întotdeauna pe un substrat material, are o multitudine de ipostaze, ea ajunge să fie gândire, conștiință, spirit, poezie, idee, sens. Fiecare din aceste ipostaze poate fi un punct de sprijin în înțelegerea materiei și a lumii.

Scopul și ordinea universului emană dintr-o conștiință superioară.

Întrucât nu am găsit recapitulată toată creația, deoarece pentru a o crea, DUMNEZEU s-a folosit de întreaga natură și de evoluția ei, conștiința umană este parte din conștiința cosmică căreia îi aparține fiind influențată de aceasta.

Profesorul și neurologul eminent, DUMITRU CONSTANTIN - DULCAN, subliniază cu convingere, în dubla sa calitate de om de știință și credincios că: „*într-un sens mai larg, eu văd conștiința ca o matrice primară, un câmp cuantic, deci cu un suport energetic, modulat în informația care exprimă toate potențialitățile morfogenetice și funcționale, nu numai ale creierului, ci ale întregului organism*”[122].

Iar PIM van LOMMEL precizează că: „*avem de-a face cu conștiința care lucrează independent de corp; ea poate lucra în altă dimensiune când se poate conecta cu conștiința altor entități. Este*

121 MIHAI EMINESCU – „FRAGMENTARIUM”, OPERE, VOL VIII.

122 DUMITRU CONSTANTIN-DULCAN – „CONȘTIINȚA DINCOLO DE MOARTE” CAP V „ÎN CAUTAREA SENSULUI PIERDUT” VOL 2, ED. EIKON, 2008.

vorba de interconectările universale ale conștiinței. Grație conștiinței avem o imagine a lumii coerentă, liniară și nu secvențială, așa cum este percepția”[123] .

LOMMEL continuă subliniind că: „reacțiile chimice și influxul nervos nu constituie decât «cărăușii» conștiinței și ai nevoiei”, iar SIMON BERKOVITH afirmă că: „întreaga memorie a unei vieți, și conștiința nu pot fi stocate numai în creier”.

Profesorul Berkovith funcționează în cadrul DEPARTAMENT OF COMPUTER SCIENE, GEORGE WASHINGTON UNYVERSITY, este autorul a peste 80 de studii care se referă la legătura între conștiința naturală, biologică și cea artificială.

„Conștiința înseamnă actualizarea experienței, în care sunt reprezentați propriul eu și lumea înconjurătoare” ne spune psihiatrul francez HENRY EY[124], dar trebuie făcută diferența între conștiința care exprimă nivelul de conceptualizare care implică inclusiv valențe de ordin etic și conștiința care desemnează starea de receptivitate, de veghe a creierului în timpul meditației sau presomn.

Conștiința și eul sunt facultăți ale sufletului, iar conștiința de sine cuprinde trei factori: unul esențial despre sine și altul gnoseologic, conștiința de a ști. Eul este imaterial și fără dimensiune pentru că el nu este decât o funcționare, o forță în activitate. „Înainte, realitatea reflectă caracterul informațional al minții ... Mintea este o funcțiune, o forță în activitate ... Nimic nu este mai real decât conștiința, adică simțul nostru intern. ... După realitatea conștiinței noastre urmează cea a corpului nostru și a tuturor obiectelor ce ne înconjoară și pe care le

---

123 PIM van LOMMEL – „LA CONSCIENCE EXISTE EN DEHOR DU CORP” REVUE “MONDE DU GRAAL” PIM van LOMMEL medic cardiolog olandez ,începand cu 1986 a chestionat peste 60 de pacienți care s-au aflat în moarte clinică, aflând o serie de informații care l-au condus la următoarele concluzii: după moartea clinică există senzația de a fi proiectat în afara corpului tău; dar rămânând capabil de a avea percepții conștiente, de a fi aspirat într-un tunel sau purtat de un turbion într-o altă lume: revederea evenimentelor marcante din timpul vieții ; a se regăsi într-o lumină celestă, imaterială, indescriptibilă invadat de pace și încredere.

124 HENRY EY (1900−1977), psihiatru și filozof francez, membru activ și fondator al Societății de psihanaliză din PARIS și revistei „Revolution psihyatrique” unde a explicat geneza ideilor.

putem simți cu cel mai mare număr din simțirile noastre"[125] și continuă fondatorul metafizicii românești VASILE CONTA concluzionând că: „realitatea trebuie căutată mai degrabă în mărturisirea și în felul marturisirilor simțurilor noastre interne și externe de unde izvorăsc toate conștiințele noastre. În curând, activitatea psihică și creațiunea vor fi pe deplin explicate materialicește, și atunci vor dispărea din filosofie și închipuirile numite astăzi suflet și DUMNEZEU."

Vom trăi și vom vedea dacă progresele științei vor da răspuns la aceste probleme lansate de distinsul savant în urmă cu un veac și jumătate.

Conștiința este o parte componentă a univesului, ea există, dar nu sub formă fizică, o cunoaștem cu toții, o știm în legătură permanentă cu aria Conștiinței Supreme a Universului. Universul este conștiința. Mentalul sau egoul au fost manipulate astfel încât să nu realizăm conștient, valoarea puterii noastre interioare. De aceea, trebuie să amintim pentru ce suntem pe pământ, să ne ascultăm inima și nu rațiunea și să facem ce este just, adică să conștientizăm că ne aflăm pe pământ să învațăm, să evaluăm, să ne dezvoltăm.

Conștiința există în afara corpului, experiențele trăite de persoane aflate în moarte clinică sprijină această afirmație.

Vom citi în paginile următoare câteva concluzii la care au ajuns reputați neurologi care au studiat fenomenul pe sute de pacienți care au descris călătoria sufletului după declanșarea morții clinice.

Aceste experiențe au ridicat în fața științei două probleme extrem de importante, la care se caută răspunsuri: dacă trăim după moarte și dacă conștiința noastră poate exista fără creier?

Care este originea spiritului? Conștiința - Energie. Structura omului și Universului. Sunt câteva teme cărora le dau atenția cuvenită în paginile și capitolele următoare.

FRANK HATEM ține să ne precizeze de la început că: „pentru

---

125 VASILE CONTA – „BAZELE METAFIZICII" 1879 A lasat primul sistem filozofic în cultura română, o filozofie materialistă care a trezit la vremea respectivă un viu interes pe plan european. „Metafizica lui V. CONTA este o metafizică intuitivă, deci o prelungire ipotetică a științelor" aprecia M. RALEA. În timp ce alții clădesc o metafizică pentru a evita soluția materială , CONTA face metafizică pentru a justifica această soluție.

a înțelege conștiința, înseamnă să te cunoști pe tine însuți, ceea ce echivalează cu înțelegerea universului ... Totul este Spirit. Dacă Universul era exterior conștiinței mele, eu n-aș fi avut conștiință și nu l-aș fi putut iubi.

Spiritul are conștiința mai multor universuri”[126].

Începând cu 1980, FRANK HATEN, cercetând natura energiei magnetice a Universului pornind de la neant, după zece ani de meditație și studiu al ipotezelor a ajuns să înțeleagă pentru ce neantul este în mod necesar dualitate.

„Fără substanță, cert și inevitabil este o dualitate. Această dualitate nu este o invenție a spiritului, pentru că ea este anterioară spiritului și originea acestei conștiințe ne va apărea mai mult ca un mister.

Dualitatea neantului este Spiritul însuși și spiritul este dualitatea magnetică în fapt. Tot universul, fără îndoială pe care-l știm ca energie, este de fapt Spirit.”

Iar dr. THÉRÈSE BROSSE aduce noi argumente care susțin teoria relației conștiința - energie care este „cheia structurii umane, ea este în mod obligatoriu acea a Universului, pentru că amâdouă sunt aspecte ale aceleiași manifestări”.[127]

Potrivit aceleași teorii, conștiința nu se opune materiei, ci o constituie.

Universul nu face decât formele conștiinței și interacțiunilor lor. Informația dată prin conștiință este considerată ca o îngustare a cunoașterii, pe când materialismul estimând că totul este „obiect”, nu dădea decât „inversul”.

THÉRÈSE BROSSE continuă teoria lui FRANK HATEN subliniind că: „atracția și repulsia se numește energie magnetică. Este echilibrul între două voințe contrare, care este materia. Materia este locul unde echilibrul între două voințe, acolo unde se resimte rezistența altuia. Fără sentimentul de rezistență, nu s-ar vorbi de materie și corpul

126 FRANK HATEM – „ORIGINEA SPIRITULUI. CE ESTE CONȘTIINȚA”, 1995.
127 THÉRÈSE BROSSE – „LA CONCIENCE - ENERGIE. STRUCTURE DE L'HOMME ET DE L'UNIVERS”, ED PRÉSENCE.

nostru ar fi diafan sau chiar inexistent."

De aceea, când vorbim de energie, vorbim exclusiv de acesta.

În Univers, n-a fost niciodată energie fără această dublă voință de a se uni la alta și la infinit și de a se separa Forța centrifugă și Forța centripetă, YANG și YIN.

Este opoziția inseparabilă dinte BINE și RĂU: BINELE întotdeauna unește, în timp ce RĂUL caută să divizeze. Se pare că DUMNEZEU, MARELE CREATOR al UNIVERSULUI a avut nevoie de DIAVOL în lucrarea Sa.

Particula, materia în general nu are decât o voință: „este de fapt voința uneia din polaritățile sale de a se uni cu polaritatea complementară cea mai directă posibil. Aceasta este cea care ne permite să înțelegem mișcarea particulelor, planetelor, stelelor care, fiecare sunt iubitoare complet de toate cele două polarități magnetice și nu de particule, fie pozitive, fie negative, fie neutre"[128].

Toată lumea știe că Regatul TERRA este dominat de SATANA.

Gnosticii, catharii sau mazdeenii l-au afirmat totdeauna și au avut dreptate. Materia este lumea rezistenței la evoluție, inerția și deci a egoului.

Pe un alt plan, cunoscutul egiptolog și ezoterist francez, RÈNÉ SCHWALLER de LUBICZET și soția sa ISHA, și-au dedicat o parte din viață celor două opere: *„LE TEMPLE DE L`HOMME*"[129] și LE TEMPLE DANS L`HOMME[130]. Bazându-se pe calcule și date extrem de precise pentru a demonstra că *„imaginea omului microcosmos, este o proiecție a principiilor cosmice situate în diferite locuri celeste*" și continuă în lucrarea *„LE TEMPLE DE L`HOMME "că: „Aici numărul de aur nu joacă numai rol de funcție a unei proporții ideale, ci servește drept bază unei filosofii care face legătura între starea metafizică și starea fizică. În aceasta consta caracterul său sacru. Pe de altă parte, corpul uman se dezvoltă în funcție de acest număr*."

128 IDEM.

129 RÈNÉ SCHWALLER de LUBICZET – „LE TEMPLE DE L'HOMME", ED. DEVRY, 1957.

130 RÈNÉ SCHWALLER de LUBICZET – „LE TEMPLE DANS L'HOMME", ED. DEVRY, 1957.

Iar în lucrarea „LE TEMPLE DANS L`HOMME", reputatul egiptolog nu ezita să scrie: „*UNIVERSUL nu este decât conştiinţă şi nu prezintă decât evoluţia conştiinţei de la origini până la sfârşit care este reîntoarcerea la cauza sa. UNIVERSUL nu există decât prin conştiinţa noastră. În acelaşi timp natura şi omul nu sunt decât UNUL.*

CONŞTIINŢA este contrară iubirii cu toate că ea îi este în mod inseparabil complementară ... Pentru că eu am conştiinţa despre mine, este că eu mă disting de ceea ce nu sunt eu. Eu sunt conştiinţă şi iubire, adică repulsie şi atracţie."

Natura este Templul omului şi omul este Templul Naturii, spunea un illuminist francez, de aceea este necesar să respectăm natura în integralitatea ei.

Continuând pe aceeaşi idee a legăturii dintre energia cosmică, conştiinţa Supremă şi influenţa ei asupra evoluţiei omului, nu putem să nu facem trimitere şi la BARBARA MARCINIK, care în lucrarea „*ENERGIA COSMICĂ ŞI PUTEREA PERSONALĂ*" [131], sublinia că: „*Întregul univers este compus din energie care acţionează ca o energie vie, inteligentă, vibrantă, suplă şi telepatică. Pentru că şi noi facem parte din ea suntem dotaţi cu aceleaşi calităţi.*"

Radiaţiile cosmice reîncarcă forţa vitală a sistemului nervos central şi îi serveşte de extensie invizibilă şi de conexiune cu tot cosmosul. De mult timp a fost descoperită prezenţa acestor energii misterioase cosmic.

Diversele civilizaţii le-au atribuit nume ca: prana, qi, eter, forţa dragonului, forţa vitală, radiaţii cosmice; toate desemnând acelaşi fenomen enigmatic.

„*Indiferent de nume, noi folosim această energie ca sursă a puterii nelimitate de-a lungul întregii noastre vieţi, sfârşind în a proiecta fiinţa noastră în existenţă*"[132].

Gândurile, sentimentele, dorinţele constituie materia brută, compoziţiile fundamentale pe care le folosim pentru modelarea lumii

---

131 BARBARA MARCINIK – „ENERGIA COSMICĂ ŞI PUTEREA PERSONALĂ", ED. ARIANE, 2006.

132 IDEM.

noastre.

Puterea de a crea, rezidă în toate formele conștiinței, și conștiința este existență ea se încredințează unei cooperări Supreme în tot Universul.

„Și dragostea este materie primă, vibrația energiei cosmice ce alimentează fiecare aspect al câmpului existenței”[133].

Această rețea completă a conștiinței cosmice este unul din elementele cheie al devenirii vieții.

În cosmos, Pământul se situează pe partea exterioară a spiralelor Căii Lactee, la multe mii de ani lumină de centrul mistic al galaxiei.

Corpul uman, fizic, ilustrează cel mai bine rațiunea de a fi și de a trăi; organizarea complexă și minunată a celulelor, oaselor, organelor, reflectă o vastă rețea universală care relevă natura primei existențe.

În mod conștient suntem o realizare sublimă a Marelui Creator, un ordinator biologic unic, deplin capabil să facă experiențe conștiente la diverse niveluri ale propriei sale realități.

Vechile popoare acordau o valoare inestimabilă principiului: Universul ce se compune în multiple straturi de inteligență fizică și intelectuală.

Ele studiau semnificația ciclurilor soarelui și influenței sale asupra evoluției climatului Terrei. Trebuie înțelese ritmurile naturii pentru a înțelege funcționarea lumii.

Trebuie să înțelegem că realitațile multidimensionale exercită multiple efecte asupra vieții noastre.

Fiecare aspect al existenței este legat de altele printr-o rețea complexă a conștiinței.

Tot în aceeași notă se înscrie și lucrarea „L`UNIVERS, LA VIE, L`HOMME: EMERGENCE DE LA CONSCIENCE”[134].

---

133 IDEM.

134 HENRY DE LUNLEY; PIERRE LENA, RÈNÉ MANEZ, AMELIE VIALET „L'UNIVERS, LA VIE, L'HOMME: EMERGENCE DE LA CONSCIENCE” ED CNRS.

NEMURIREA SUFLETULUI – ILUZIE SAU RENAŞTERE?

MOTTO: „Nu poţi afla graniţele sufletului chiar dacă ai cerceta toate drumurile; atât de adâncă este esenţa sa”.

HERACLIT.

În lucrarea „*POIMANDRES*”, HERMES vorbeşte despre ascensiunea sufletului prin cele două sfere şi întoarcerea lui la stăpânii fiecăreia din aceste sfere, limitările fiind impuse de legile generării.

„După ce natura de jos s-a întors la partea ei grosieră, ea luptă cu înverşunare pentru a recâştiga starea ei spirituală. Ea urcă cele şapte inele pe care stau cei şapte cârmuitori şi se întoarce la fiecare dintre puterile lor de jos în acest fel: pe primul inel stă luna şi către ea este întoarsă capacitatea de a creşte şi de a micşora. Pe al doilea inel stă Mercur şi către care sunt întoarse urzelile, înşelătoria şi viclenia. Pe al treilea inel stă Venus şi către ea sunt întoarse poftele şi pasiunile. Pe al patrulea inel stă Soarele şi către acest stăpân sunt întoarse ambiţiile. Pe al cincilea inel stă Marte, şi către el sunt întoarse nechibzuinţele şi cutezanţa profană. Pe al şaselea inel stă Jupiter şi către el sunt întoarse simţul acumulării şi bogăţiei, iar pe al şaptelea inel stă Saturn, Poarta Haosului, şi către el sunt îndreptate minciuna şi intrigile.

Apoi fiind despuiat de toate acumulările celor şapte inele, SUFLETUL ajunge la a Opta Sferă, adică inelul stelelor fixe. Aici, eliberat de orice iluzie, sălăşluieşte în Lumină şi înalţă laudă Tatălui cu un glas pe care numai SUFLETUL cel mai pur poate să-l audă”[135].

Vorbind despre SUFLET, nu putem să trecem mai departe fără a aminti de puritatea doctrinei lui KRISHNA care şi-a pus pecetea definitivă, prin sacrificiul său, asupra organizării şi reformei religiei indiene care la acea vreme se afla sub spectrul haosului.

Ideile care au stat la baza doctrinei sale, conţin cele două principii:

135 CONTELE de SANT-GERMAIN – „TRINOSOFIA SFÂNTĂ ŞI ÎNTREITA ÎNŢELEPCIUNE”, ED. HERALD, 2012.

nemurirea sufletului (sau existența progresivă a reîncarnărilor) și trinitatea (sau cuvântul divin revelat în om, uniunea mistică cu DUMNEZEU).

„*Corpul,* spunea KRISHNA, *îmbracă Sufletul, dar sufletul care locuiește în corp este invizibil, imponderabil, incoruptibil și etern. Omul terestru este triplu ca divinitatea pe care o reflectă, inteligență, suflet, corp. Dacă sufletul se unește cu inteligența, el atinge SATWA, adică înțelepciunea și pacea; dacă el rămâne nesigur între inteligență și corp, el este dominat de RAJA, pasiunea se rotește din obiect în obiect într-un cerc vicios; dacă sufletul abandonează corpul, el cade în TAMA, în lipsă de rațiune, ignorant și moarte temporală. Iată ce fiecare om poate face în el și în jurul lui*”[136].

Nu este mai puțin inteligent „*Apelul către inițiați*” din „*Cartea Morților*” care sună cam așa: „*O, suflet orb! Înarmează-te cu flacăra misterelor, și în noaptea terestră tu vei descoperi Dublul tău luminos, sufletul tău celest. Urmează acest ghid divin, care să fie și geniul tău. Căci el ține cheia existențelor tale trecute și viitoare*”.

Ecoul îl vom regăsi în esența doctrinei lui HERMES, care ne îndeamnă să: „*Ascultați în voi înșivă și priviți în infinitul Spațiului și Templului. Acolo se rețin cântul AȘTRILOR, vocea NUMERELOR, armonia SUFLETELOR. Fiecare soare este un gând al lui DUMNEZEU și fiecare planetă, un mod al acestui gând. Aceasta pentru a cunoaște gândirea divină. O, suflete! Voi care coborâți și urcați cu trudă calea celor șapte planete și a celor șapte ceruri ale lor. Ce fac AȘTRII? Ce spun NUMERELE? Ce învârtesc SFERELE? O, suflete pierdute sau salvate, ele spun, ele cântă, ele schimbă destinele voastre*”[137].

Pentru a ascunde de ochii profanilor doctrina lui PITAGORA, PLATON a găsit o soluție inteligentă de a o îmbrăca în haina ADEVĂRULUI, FRUMOSULUI și BINELUI, prin care demonstrează că acestea, „sunt raze plecate dintr-un singur loc care alăturându-se reconstitue aceeași vatră: DUMNEZEU”.

PLATON explică prin folosirea celor trei elemente, drumul ce

136 ÉDONARD SCHURÉ – „LES GRANDS INITIÉS”, ED PERRIN, 1929.
137 IDEM.

trebuie urmat de suflet pentru a atinge perfecțiunea, a se desăvârși, năzuița nostalgică a omului după alungarea sa din rai. El statutează prin această doctrină, epifania sufletului, adică urcarea lui pe treptele perfecțiunii.

Dar, să dăm cuvântul autorului care ne prezintă în imagini nemuritoare, ascensiunea sufletului spre Lumina Sacră a Adevărului Suprem.

„*Urmând BINELE, adică DREPTATEA, sufletul se purifică; el se pregătește să cunoască ADEVĂRUL care este prima și indispensabila condiție a progresului său. Urmând ideea FRUMOSULUI, sufletul atinge FRUMUSEȚEA intelectuală, această lumină inteligibilă, mama lucrurilor, animatoarea formelor, substanța și organul lui DUMNEZEU. Urmând ideea ADEVĂRULUI, sufletul atinge esența pură, principiile conținute în SUFLETUL PUR. Sufletul recunoaște nemurirea sa prin identitatea principiului său, cu principiul divin*".

Pentru inițiați, PLATON, deschizând marile căi ale spiritului uman, a definit și creat categoria, IDEALULUI care a fost înlocuită de-a lungul secolelor și până în zilele noastre cu INIȚIEREA ORGANICĂ și COMPLETĂ.

„*Cunoașterea INIȚIERII ne dă justificarea și rațiunea de a fi a IDEALISMULUI, care este afirmarea îndrăzneață a adevărurilor divine prin sufletul care se întrebă în singurătatea sa, și judecă realitățile celeste prin facultățile intime și vocile sale interioare. INIȚIEREA este pătrunderea chiar a acestor adevăruri prin experiența sufletului, prin viziunea directă a spiritului, prin renașterea interioară, care la gradul suprem înseamnă pururea, în comunicarea sufletului cu lumea divină*".

Frumos ar fi dacă marile loji masonice, la baza inițierii, venerabilii ar statua drept principii călăuzitoare epifania sufletului aflată ca un ghid spiritual în doctrina lui PLATON.

Dar până atunci reamintim cititorului că în mediile filosofice și ezoterice occidentale se dezbate problema locului unde se situează în corp sufletul. DESCARTES l-a localizat în glanda pineală, hipofiza.

„*Conștiința de sine există fără a-i stabili un loc anume în corp*", ne precizează MATTHIEU RICARD, doctor în biologia moleculară

la Institutul PASTEUR care a trecut de la cercetatrea științifică, la cercetarea spirituală, devenind preot buddhist și un apropiat al lui DALAI LAMA pe care-l însoțește în toate călătoriile sale în străinatate.

Dialogul dintre MATTHIEU RICARD și tatăl său, academicianul JEAN-FRANÇOIS REVEL, despre religie și filosofie consemnat în lucrarea „*LE MOIN ET LE PHILOSOPHE*"[138] este extrem de interesant.

Referindu-se la „*eu*" și spirit, și la rezultatul cercetărilor științifice, care au ajuns la concluzii diverse privind localizarea spiritului în corp, MATTHIEU RICARD ținea să atragă atenția asupra subiectului, dacă „eul" este prezent în spirit, în curentul conștiinței noastre?

MATTHIEU RICARD afirma că „*acest curent poate fi descompus în gânduri trecute, prezente și viitoare. «Eul» nu poate fi suma acestor momente, căci această sumă nu există în niciunul din aceste momente. Buddhismul combină cunoașterea funcționării spiritului cu cea a naturii sale ultime. Această cunoaștere are o acțiune eliberatoare asupra atașamentului la «eu».*

În profunzimea sufletului trebuie conservată o compasiune invincibilă și o răbdare inepuizabilă" ... Și continuă afirmând că: „*A cunoaște natura spiritului presupune o cunoaștere ultimă pentru că spiritul este cel ce face experiența lumii fenomenale, în toate stările existenței posibile prezente și viitoare ... În secolul XXI cercetarea spiritualității fără transcendență nu este un demers coerent. Dar nu are ce face! Sunt două tipuri de înțelepciune: una bazată pe convingerea că aparține unui flux energetic ale cărui vieți astrale nu sunt decât o etapă și alta că sentimentul acestei vieți este limitat la ea singură ... Fenomenele sunt tranzitoriii prin natura lor, dar cunoașterea naturii lor este imuabilă.*"

Cred că se poate dobândi o înțelepciune, o plenitudine și

138 JEAN-FRANÇOIS REVEL și MATTHIEU RICARD – „LE MOIN ET LE PHILOSOPHE", ED. NIL, 1997.

• JEAN-FRANÇOIS REVEL – membru al academiei franceze, professor de filozofie, director al ziarului L'EXPRESS, intre 1978-1981.

• MATTHIEU RICARD – doctor in biologie molecular la INSTITUTUL PASTEUR.În 1978 a abandonat cariera științifică devenind preot Buddhist și apropiat al lui DALAI LAMA.

o serenitate care se naște din cunoaștere, sau din ce am putea numi realizare spirituală. Cred ca odată ce am descoperit natura ultimă a spiritului, această descoperire este atemporală.

Oricât ar fi de leneș un spirit, oricât de ticălos ar fi un om, nu se poate ca în noianul faptelor sale josnice să nu-i licărească și un sentiment frumos. Umanitatea progresează încet, mersul pe drumul invizibil al desăvârșirii spirituale îi aduce pe oameni în funcție de puritatea lor sufletească, mai repede către DUMNEZEU, către izvorul de unde curge în lume viața și forța, de unde vin idei și hotărâri.

Numai rămânând liniștiți, reci la greutățile de tot felul, vom fi în măsură de a prinde razele fluidice coborâte din infinit - de la Tatăl Ceresc - către Pământ și prin ele să întărim părțile componente ale triplei noastre ființe.

Creatorul cosmic, este ca o corabie spațială purtată prin Cosmos și mai apoi în univers, având la bord materii și spirite pregătite pentru noua creație conform planului Său. Ajunsă la destinație, corabia începe să fie răsucită și silită să ia o formă sferică, moment în care fluidele aflate în centrul nebuloasei încep să se transfere în atomi, nebuloasa din fluidică, a trecut într-o altă stare, atomică, adică s-a transformat într-o stea, în soare. În jurul soarelui atomic se află o atmosferă fluidică, în sânul căreia va trăi toată gama de duhuri de la cele mai simple, până la șeful solar. Duhul, Scânteia Divină are trei haine din Sfera Divină: „*Tatară, Respiratorică și Mamară, plus o haină cosmică, una universică, alta solară și în final planetară. Deci spiritul este format din opt părți. Duhul, sau scânteia divină e o individualitate veșnică care nu poate trăi decât numai în sânul lui DUMNEZEU, având drept destin cunoașterea operei LUI, adică ceea ce a creat din infinitatea timpului*”[139].

VASILE LOVINESCU abordând problema „*SINELUI ȘI EULUI*”, arată că **„***SINELE este însăși principiul ființei*”, și „*EUL*” individual.

„*Sinele este principiul transcendent și permanent față de care ființa manifestă, ființa omenească, de exemplu, nu este decât o modificare tranzitorie și contingentă, modificare inseparabilă dealtminteri să*

139 SCARLAT DEMETRESCU – „DIN TAINELE VIEȚII ȘI ALE UNIVERSULUI”, 1939.

afecteze principiul".[140]

Prof. Univ. Dr. ILIE BĂDESCU, vorbind despre legătura omului cu DUMNEZEU, precizeză că aceasta „*cuprinde paradigmatic toate interacțiunile sociale, pentru că această legătură este matricea oricărei interacțiuni concrete, putând vorbi despre dimensiunea pe verticală a dinamicii sinelui omenesc. Pentru accesul la studiul acestei dimensiuni am propus noțiunea de latențe sufletești.*

Latențele sufletești sunt energii necreate și sunt atestate de daruri harice, de vocație și geniu, excepționalismul omenesc așa cum reiese din actele în care e distribuit cu prisosință, precum ar fi toate actele jertfitoare, actele de mare altruism, de eroism, de sfințenie, de creație, de exemplaritate"[141].

„*Conform ultimelor concepte din fizica cuantică, conștiința noastră poate acționa în sensul dorit asupra materiei, deci asupra propriei noastre structuri, activând sau reactivând unele gene, ceea ce ne demonstrează că nu suntem strict dependenți de datele noastre genetice. Ignorarea laturii noastre spirituale nu poate aduce decât imense pagube în multiple planuri ale existenței noastre, precizează prof. Univ. Dr. DUMITRU CONSTANTIN–DULCAN, în capitolul 5, „CONȘTIINȚA DE DINCOLO DE MOARTE*"[142].

Reputatul cercetător nipon în domeniul geneticii, KAZUO MURAKAMI, cel care a descifrat codul genetic al reninei, a deschis drumul unei varietăți de substanțe antihipertensive, subliniind rolul covârșitor al gândirii pozitive asupra expresiei genetice.

Noul său concept, GÂNDIREA GENETICĂ, tinde să câștige teren în lumea medicală fiind folosit ca procedeu de vindecare a unor boli.

După cum vedem, dincolo de rațiune rămâne ceva nerecunoscut „ceva măreț" care nu este altceva decât religie, în sensul legăturii profunde cu divinitatea atât a corpului, cât și a gândirii, a conștiinței.

140 VASILE LOVINESCU – „AL PATRULEA HAGEALÂC", ED CARTEA ROMANEASCĂ, 1981.

141 ILIE BĂDESCU – „SOCIOLOGIA NOOLOGICĂ .ORDINEA SPIRITUALĂ A SOCIETAȚII", ED MICA VALAHIE, 2007.

142 DUMITRU CONSTANTIN DULCAN – „ÎN CAUTAREA SENSULUI PIERDUT".

Totul este conectat la Conștiința Supremă a Universului, inteligența cristalizată în atom; inteligența bazală neverbalizată; inteligență verbalizată la nivel uman și inteligența cosmică, organizatoare și coordonatoare a Universului. După cum observăm există diferențieri ale inteligenței în Univers, dar toate provin din Inteligența Cosmică și toate se raportează la ea.

Viața și moartea sunt etape necesare în evoluția Universului. Esența vieții constă în inteligența care intervine în momentul în care se întrerupe tăcerea minerală și se animă Universul prin apariția vieții în multitudinea fenomenelor sale de manifestare. Viața este o scânteie de inteligență cosmică, adică din divinitate.

Viața și moartea sunt cele două extreme între care evoluează întreaga evoluție a universului, dar și a întregii noastre biologii.

Viața și moartea coexistă într-un Univers cuantic, reprezentând un miracol permanent care trebuie înțeles, așa cum trebuie înțelese și „căile necunoscute ale Domnului". De aceea, rămânem colpleșiți în fața unor întrebări deschise: de ce în veșnicie nu poate fi veșnicie? Poate că nu întâmplător Marele Creator a picurat în ADN -ul nostru dorința permanentă de căutare a ADEVĂRULUI, de desăvârșire spirituală prin cunoaștere și o ținută morală conectată la etica divină. Numai în acest mod ne putem apropia de înțelegerea corectă a sensului CREAȚIEI și a ne menține pe calea cea dreaptă.

Am văzut că esența vieții constă în inteligența sa exprimată prin capacitatea de a discerne și prelua informația. În toate procesele biologice observăm fenomene ce par a fi „gândite" de o inteligență creatoare, fapt atestat și de întregul ansamblu cosmic care este un tot coerent, cu relații de strictă dependență armonică între toate componentele sale.

„Inteligența ca instrument de organizare a materiei la toate nivelurile sale, este o inteligență creatoare, organizatorică și coordonatoare de Univers. Inteligența materiei crește în: energie, substanță, informație și inteligență creatoare. Orice inteligență pentru a se manifesta, are nevoie de un suport energetic"[143].

143 DUMITRU CONSTANTIN DULCAN – „INTELIGENȚA MATERIEI".

Memoria omului este una din minunile creației, care tot funcționând mereu, ne-am obișnuit cu ea și nu ne mai dăm seama de imensa ei valoare.

Memoria divină se manifestă instinctiv, mașinal, datorită clișeelor puse de Creator atunci când ne-a creat ca duh și memoria agonisită de noi în decursul existenței noastre.

Când spiritul se încarnează aduce cu el toată arhiva sa de memorie adunată în existențele sale anterioare.

Memoria divină este dăruită de creator, iar cea umană, este dobândită.

Sinele e o entitate vie, mereu supusă mutațiilor. Observat cu ajutorul simțurilor este totuna cu corpul; experimentat prin interjecție, este identic cu mintea. El nu se ascunde în spatele minții și trupului, fiind mintea vie dintre minte și trup. El este viața și spiritul cosmic, dar în același timp viață și spirit individual. Este viața care cuprinde întreg Universul în lumina ei.

A intui natura vieții individuale echivalează cu a deține secretul Vieții Universale.

„Chiar dacă vom nega credința în nemurirea sufletului, vom afirma în schimb nemurirea Marelui Suflet, care animă, conferă putere tuturor ființelor vii" susțin buddhiștii HINĀYĀNA și MAHĀYĀNA.

Viața este Tărâmul Pur unde se revarsă bucuria, beatitudinea NIRVANEI.

NIU TEU (GOZU) afirmă despre minte că: „Atunci când apare MINTEA se ivesc toate lucrurile; când mintea încetează să existe, toate lucrurile dispar"[144].

Viața Universului palpită în fiecare ființă, nu în spatele fiecărei ființe. Idealismul este un leac împotriva iluziilor create de mintea noastră; el va alunga pentru totdeauna demonii și spiritele care înspăimântă pe ignorant. De aceea, ZENUL se folosește de idelalismul moral pentru a extirpa complet iluzia și a pregăti calea TREZIRII. Odată cu trezirea celei mai adânci întelepciuni, se realizează faptul că toți oamenii sunt una în spirit, esență și natură cu Viața Universală.

144 KAITEN NUKARIYA – „ZEN THE RELIGION OF THE SAMIRAI".

Relația dintre iluzie și realitate este bine ilustrată de B.P. BOWNE care afirmă că: „Fenomenele nu sunt năluci sau iluzii, nici nu sunt măștile unei realități care, afirmându-se undeva îndărătul lor, încearcă să tragă cu ochiul prin perdea ... Antiteza dintre fenomen și numen provine din impresia eronată că există ceva în spatele fenomenelor ceva pe care s-ar cuveni să-l percepem, dar ne este imposibil, căci fenomenele se insinuează între noi și realitate”[145].

Misterul vieții constă tocmai în contradicțiile care o guvernează dar care în final duc la apariția armoniei; rațiunea însăși dă naștere la îndoieli și suspiciuni. Viața Universală nu omogenizează diversitatea, nici nu șterge diferențele permițând manifestarea tuturor aspectelor realitații. Ea nu abolește conflictele vieții și ale lumii, ci le încorporează, astfel încât raporturile între aspectele opuse să fie armonioase.

Viața este o combinație misterioasă între libertate și necesitate, putere și limitare, capricii și lege, dar toate aceste contradicții caută neîncetat să se echilibreze reciproc.

Viața este rostuită de legea echilibrului: cu cât crește calitatea, cu atât scade cantitatea, iar masivitatea denotă totdeauna o natură greșită. Natura nu are preferințe; fiecare situație aduce cu sine atât avantaje, cât și dezavantaje. Natura a investit fiecare ființă cu o misiune precisă. Dacă o vom sesiza, nimic nu ni se va părea fără rost; dacă nu pricepem asta, totul devine lipsit de sens.

Legea echilibrului face ca nimeni să nu dețină monopolul fericirii; tristețea sfâșietoare sălășuiește nu departe de bucurie; viața are și bune și rele; darurile naturii sunt împărțite echitabil.

Toți oamenii au partea lor de fericire, căci grația divină se dăruiește fiecăruia.

Viața mai este guvernată și de legea cauzalității și consecințele ei, întruchipată și în legea recompenselor, care a deschis un subiect de dezbateri animate în cercurile religioase și ezoterice.

Cei buni își găsesc răsplata chiar și în propria lor virtute, ca și în consecințele acțiunilor proprii în societate.

Generația actuală e viața prezentă, iar urmașii viața viitoare.

145 B.P. BOWNE – „PERSONALISM”, pag 94, 95.

Este neîndoielnic că toate acțiunile omului din trecut se vor reflecta în condițiile vieții prezente, iar toate acțiunile prezente vor influența viața viitoare.

MÜNSTERBERG HUGO în "THE ETERNALE LIFE" releva un adevăr care ar trebui să ne pună pe gânduri atunci când afirmă că: „Viața mea, mai precis conglomeratul de procese fizice și psihice funcționează în răstimpul cuprins între momentul nașterii și cel al morții mele, nu are rost să fie prelungit cu mii și mii de ani; această alăturare mecanică de fenomene este în fond lipsită de orice valoare". ...

În baza acestui concept, ar exista o diferență între viața ca unitate organică a atitudinilor noastre voluntare, iar cea din urmă e socotită ca fiind veșnică și demnă de prețuire.

Viața concretă diferă de cea abstractă, ea nu este veșnică, ci trecătoare; e plină de gropi, durere, efort, dezamăgiri și suferințe. Necazul joacă în viața noastră drept stimulent pentru corp și minte, reușind să scoată la iveală puterile latente, care ar fi rămas nevalorificate în străfundurile sufletului.

Greutățile nu-l doboară pe omul optimist, ochii săi pot vedea speranța deghizată în haina disperării.

Indiferent de locul pe care-l ocupăm în ierarhia socială, fie că înprejurările ne sunt favorabile sau nu, este bine să-ți faci treaba cu conștiinciozitate, lăsând restul în seama Providenței.

HENRY LONGFFELOW[146], poet american scria: De-ți îndeplinești datoria mereu; Restul îl face DUMNEZEU".

Deci să-i urmăm sfatul și să ne gândim mai mult la sufletul nostru care își ia nemurirea din modul în care ne raportăm în tot ceea ce facem, la relația noastrăcu divinitatea.

146 HENRI LONGFFELOW(1807–1882) este autorul unor poeme celebre: – "THE SONG OF HIAWATHA; EVANGELINE", A PSALM OF LIFE; HYHN TO THE NIGT.

CAPITOLUL IV
CREDINȚĂ ȘI RELIGIE

- **METANOIA - FENOMENE PSIHICE ALE MISTICISMULUI**
- **NEOUROTEOLOGIA - NEUROȘTIINȚA RELIGIEI**
- **ISIHASM**

Credința, de la latinescul „*credere*” – a crede, a avea încredere, este o manieră de a gândi care permite să se afirme, fară spirit critic, adevărurile sau existența lucrurilor sau ființelor fără a avea nevoie de probe. Exemplu de credințe: în suflet, fantome, reîncarnare, paradis, DUMNEZEU.

În uzul curent, verbul „a crede” este folosit fie pentru explicarea unor fenomene supranaturale, în experiențe neverificabile, fie pentru a exprima o opinie, un pronostic, o supoziție.

Potrivit lui VICTOR BROCHARD[147], credința în DUMNEZEU „*este un proces mental experimentat de o persoană care aderă dogmatic la o teză sau ipoteză pe care o consideră adevăr absolut sau o aserțiune irefutabilă și aceasta independent de probe, în special empirice, care îi atestă sau contestă credibilitatea*”.

A crede în DUMNEZEU nu înseamnă auto-sugestie și nu se inventează; credința în DUMNEZEU este bazată pe elemente probante. În același timp, dacă DUMNEZEU există, el ne rămâne invizibil, căci EL este de altă natură decât noi.

Credințele, fie ele religioase, științifice, superstițioase sau altele, fac obiectul studiului antropologiei culturale.

Religiile sunt construite pe ansamblul credințelor și funcționează grație dogmelor sau doctrinelor la care credinciosul aderă; credinciosul aflându-se în stadiul aderării conștiente la fundamentele religiei.

Credința într-un suflet imaterial de pildă, care supraviețuiește

147 VICTOR BROCHARD – „DE LA CROYANCE”.

morții, este la originea majorității religiilor și constituie deci elementul primordial.

Teama de moarte s-ar situa la baza credinței în DIVINITATE.

Paleoantropologia situează apariția riturilor funerare în societățile preistorice între 300.000 – 100.000 de ani, iar conceptul de suflet și viață „de dincolo" s-ar situa în acest interval.

Potrivit lui HOLBACH[148], frica ar fi responsabilă față de forțele imaginare inexplicabile, care împing omul la o atitudine religioasă.

În toate religiile, credința individului în ordinea lucrurilor revelate prin mituri sau revelații divine, condiționează ceea ce i se întâmplă sufletului după moartea fizică, constituie baza funcționării religiei și aplicarea dogmelor sale.

Fără această virtute care este credința în DUMNEZEU, Împărăția lui DUMNEZEU nu poate ajunge la noi, dacă credința este puternică ne apără întreaga viață.

Domnul Nostru Iisus Hristos ne cerea să trăim în credință, care ne va ajuta să mutăm „*munții și lumea din loc*", dar în primul rând să mutăm în inimile noastre.

„Învățătura lui CRISTOS îl afectează pe om în străfundul sufletului, că EL este Maestrul unei științe pe care doar EL o posedă: aceea a iubirii de DUMNEZEU fără limite și în DUMNEZEU pentru toți oamenii. La această școală a lui CRISTOS se învață că viața și existența noastră nu ne aparțin ... Pacea pe Pământ, născută din iubire față de aproape, este imaginea și efectul păcii lui CRISTOS, care pornește de la DUMNEZEU TATĂL ... Pacea, dar de la DUMNEZEU, se pierde prin păcat, trufie și nesinceritate ... Prin MESIA se reînnoiesc pacea și armonia de la începuturile Creației și se inaugurează o eră nouă ... "[149].

Profetul ISAIA ne amintește că în era mesianică: „*lupul va locui împeună cu mielul și leopardul se va culca împreună cu iedul; vițelul cu puiul de leu și vitele îngrășate vor fi împreună*".

148 PAUL HENRI THIRY D'HOLBACH (1723–1789) savant și filosof german. Cartea „SYSTÉME DE LA NATURE" a fost condamnată și arsă la 18.08.1770.

149 FRANCISCO FERNANDEZ CARVAJAL – „DE VORBĂ CU DUMNEZEU", ED. ARS LONGA 1998.

JAN POTOCKI, în lucrarea „MANUSCRIT TROUVÉ Â SARAGOSSE”[150], arată că: „*religiile sunt fenomene naturale explicate istoricește, limitate în timp; în sensul acesta, creștinismul este moștenitorul religiilor păgâne și al iudaismului, din filosofia și practica cărora a împrumutat numeroase elemente ... Religia, ca fenomen istoric, nu trebuie criticat, și nici influența sa asupra evoluției omului, ci fanatismul religios propriu atât creștinismului, iudaismului și mahomedanismului, și competiția acerbă între ele. În fapt, nu există religii mai bune sau mai rele, a opta pentru una sau alta ține de libertatea individului, grav este convertirea de la o religie care echivalează cu dezertarea și exprimă superficialitatea convingerilor religioase ... Ideea relativității valorilor este foarte veche și este reactivată ori de câte ori se manifestă forțe interesate să definească «prefacerea lumii» după chipul și asemănănarea lor; fiecare clasă socială elaborează o altă definiție*”.

Potrivit lui M. SPIRO, religia este „*o instituție constând într-o interacțiune condiționată de factorii culturali cu ființe supranaturale condiționate cultural*”[151], iar LACTANTIU (LUCIUS CAECILIUS FIRMIANUS) formulează o definiție etimologică pornind de la cuvântul „*religio*”, care derivă din verbul „*religare*” ce desemnează „*legătura de pietate care ne unește cu DUMNEZEU*”[152]*,* ceea ce scoate în evidență caracterul de relație personală a omului cu DUMNEZEU și în același timp natura constrângătoare a acestei legături.

Pentru TOMA D'AQUINO religia indică starea de a fi „*rânduiți în DUMNEZEU, de a-L cunoaște și iubi pe DUMNEZEU*”.[153]

Dar, pentru ca cititorul să aibă o imagine mai amplă asupra

150 JAN POTOCKI – „MANUSCRIT TROUVÉ Â SARAGOSSE”, ED. GALLIMARD 1958. S-a născut la 08.03.1761 în GALIȚIA DE EST și a făcut studiile secundare în Elveția iar serviciul militar în armata imperială. A frecventat grupul enciclopediștilor DIDEROT și HOLBACH. Cavaler de MALTA în relații apropiate cu LAFAYETTE. A murit in 1815 în PODOLIA la ULADOWSKA.

151 M. SPIRO – „RELIGION: PROBLEMS OF DEFINITION AND EXPLANATION”, LONDON, 1976.

152 LACTANTIU (240–320 D. HR) – scriitor creștin, apologet de limbă latină, născut în Africa de Nord. Lucrări: „DIVINAE INSTITUTIONES”, „DE OFICIO DEI” (303–304), „DE MORTIBUS PERSECUTORUM”.

153 TOMA D'AQUINO (THOMAS AQUINAS; 1225–1274).

subiectului, îi propun să citească lucrarea „EUROPA CU CAPUL ÎN STELE ȘI TRUPUL ÎNSÂNGERAT" pe care am lansat-o în 2011, care ar putea oferi o abordare personală a binomului religie – putere și informații utile privind agonia creştinismului și a celorlalte religii monoteiste.

O concluzie care se impune la acest punct al lucrării ar fi că marii inițiați ai antichității" ZOROASTRU, RAMA, KRISHNA, HERMES, MOISE, ORFEU, PITAGORA, PLATON, plasau sufletul ca fiind „*cheia UNIVERSULUI și realitatea Divină*" iar cunoașterea istoriei lumii și a oamenilor nu era decât evoluția în timp și în spațiu a acestei cauze prime.

Ei au trăit numai pentru ideile lor, fiind gata să-și asume supremul sacrificiu pentru umanitate, știind că moartea pentru ADEVĂRUL SUPREM, care nu trebuie să fie accesibil profanilor, se află la baza tuturor religiilor și marilor doctrine filosofice și trebuie să rămână îmbrăcat cu haine cât mai comune, pentru a se păstra în zona misterelor, esoterismului.

De altfel, esența misterelor este redată magistral de ÉDOUARD SCHURÉ[154], citând versurile: „*Evoluția este legea VIEȚII; Numărul este legea UNIVERSULUI; UNITATEA este legea lui DUMNEZEU*" iar inscripția templului DELFI sintetizează esența întregii filosofii a umanității: „CUNOAȘTE-TE PE TINE ÎNSUȚI ȘI VEI CUNOAȘTE UNIVERSUL ȘI ZEII".

În notă la prezentul capitol, cititorul are posibilitatea de a lectura diverse maniere de a înțelege divinitatea, DUMNEZEU, în marile religii și doctrine filosofice.

„Credință și știință" este un subiect care consider că merită atenția cititorului, fiind convins că în secolul XXI se va ajunge la o reconciliere și apropiere între religie-știință, reîntorcându-ne la epoca de aur a umanității când templele sacre reuneau sub cupola lor sacerdotul și cele mai luminate minți ale vremii, care împreună căutau răspunsuri la marile probleme care frământă omul de la începuturile sale și până în prezent: cine suntem; de unde venim; încotro mergem; ce este viața și

154 ÉDOUARD SCHURÉ – „LES GRANDS INITIÉS", ED PERRIN, PARIS, 1929.

moartea; ce este UNIVERSUL și MARELE CREATOR, etc.

După cum se cunoaște, știința vizează în mod special să producă cunoștințe plecând de la demersuri metodice și detașate de dogme, cunoștințele științifice diferențiindu-se fundamental de credințe prin modul lor de producție.

Știința este o producție comună, colectivă, bazată pe experiment, epistemologie, și constituie o unitate grație unei legături și a unei confruntări periodice cu realitatea „empirică".

Știința trebuie să pună regulat în dubiu conținutul cercetărilor sale și să întrețină o rețea coerentă a cunoștințelor prin publicarea rezultatelor cercetărilor.

Aderarea la teoriile științifice a unor oameni de știință este bazată pe permisiunea mijloacelor de verificare care le stau la dispoziție, fiind vorba de un alt mecanism, total diferit de acela al aderării la credințele religioase.

În susținerea acestei idei, să apelăm la KARL POPPER care susține că: „*Oamenii de știință încearcă să elimine teoriile lor greșite încă din fașă, le omoară pe loc. Credinciosul piere cu credințele sale false*"[155], iar BERTRAND RUSSEL introduce în această ecuație „*emoția*" credinței[156].

Psiho-sociologul FESTIGER apăra teza potrivit căreia: „*rolul social este un suport de luat în seamă pentru menținerea credințelor*"[157].

Legenda păsării PHOENIX renăscută din propria cenușă este deja o credință în renaștere atât de încetățenită în occident că ea a trecut în planurile simbolice și literare.

Cred că este momentul să precizăm că fiecare ființă a fost concepută cu credința în CREATORUL său, fără gândire sau știință prealabilă, DUMNEZEU acordând ființelor create GRAȚIA SA și PACEA SA.

Am putea menționa aici pilonii pe care se sprijină credința în

155 KARL POPPER – „LA CONNAISSANCE OBJECTIVE".

156 BERTRAND RUSSEL – „THEORIE DE LA CONNAISANCE".

157 LEON FESTINGER – "THE THEORY OF COGNITIVE DISSONANCE", STANFORD UNIVERSITY PRESS, 1957.

DUMNEZEU: existența lui DUMNEZEU; suveranitatea și puterea SA; calitatea SA divină; numele și atributele SALE.

Dar să vedem care sunt calitățile unui credincios musulman:

- Cel căruia îi place să asiste în locurile unde i se reamintește că ALLAH e ATOTPUTERNIC;

- Ascultă cuvintele lui ALLAH nu numai cu urechile ci și cu inima sa și astfel inima sa emigrează către DUMNEZEUL UNIVERSULUI, cu toate că corpul său este pe Pământ;

- Credinciosul trebuie să mediteze asupra Împărăției Cerurilor și Pământurilor și tuturor celor create, realizate, de ALLAH ATOTPUTERNICUL care este singurul DUMNEZEU CREATOR și că nimic nu este demn de adorație în afară de EL;

- UNIVERSUL, cu toate minunățiile sale, ne invită zi și noapte să vedem ferm în ALLAH, PUTEREA SA și ÎNȚELEPCIUNEA SA;

- Fiecare persoană își supraveghează sufletul la evocările lui ALLAH;

- „*Cei care au crezut și ale căror inimi se liniștesc la evocarea lui ALLAH; numai prin evocarea lui ALLAH își liniștesc inima*" (CORAN, SURA 13: V.28).

În lucrarea „OMUL, ZIDIRE DE MARE PREȚ"[158], părintele ARSENIE BOCA ne vorbește despre setea neostoită a sufletului după DUMNEZEU, „*care nu se astâmpără cu nimic altceva, decât numai cu DUMNEZEU; iar când îl găsește nu-i mai trebuie nimic din cele de aici, ci pe toate le leapădă și urmează LUI ... Întunericul necunoștinței de DUMNEZEU și de noi Înșine s-a întărit, și tot mai grea se face noaptea fără DUMNEZEU*".

Profetul AMOS (8, 11) a anticipat că va veni o vreme când credința în DUMNEZEU va slăbi, iar păstrătorii dreptei credințe se vor împuțina. „ ... *Iată vin zile, zice Domnul DUMNEZEU, în care voi trimite foamete pe Pământ, nu foamete de pâine și nu sete de apă, ci de auzit cuvintele Domnului, se răresc păstorii*".

Credința este o anexă a minții, îi urmează celelalte virtuți, celelalte anexe, toate ca niște vămi ale văzduhului, la care lăsăm pe

158 ARSENIE BOCA – „OMUL , ZIDIRE DE MARE PREȚ", ED PELERINUL, 2002.

rând, ca vamă, tot balastul păcatelor noastre.

Omul trăiește sub apăsarea a două conștiințe care operează în paralel și care se află într-o permanentă competiție: conștiința religioasă și conștiința eului.

În conștiința religioasă, omul se găsește dependent de o putere care-l depășește, îl pătrunde și-l atrage spre ea; pe ea se altoiește smerenia, mama tuturor virtuților.

Conștiința eului conferă omului trufia că ar fi centrul lumii, reducându-l la toate elementele de care se știe conștient: independența, neascultarea îndărătnică. Când viața omului iese teafără din rătăcirile eului și-și găsește în suflet unitatea sa cu DUMNEZEU, atunci conștiința veșniciei e un dat imediat al existenței, tot așa ca lumina într-o flacără. Toate conflictele vieții se dezleagă, toate contradicțiile se împacă: știința, iubirea și acțiunea se armonizează.

NICOLAI BERDIAEV în L'ESPRIT ET LA LIBERTÉ susținea că: „*Afirmarea ființei umane este viața Sfântului Duh și viața în Sfântul Duh. În Duh, omul și lumea transfigurate și îndumnezeite. Duhul constituie viața însăși, viața originară*".

Reputatul savant și patriot român, istoric al religiilor, MIRCEA ELIADE, referindu-se la religiozitate vorbea ca fiind o „*structură ultimă a conștiinței; că ea nu depinde de opozițiile nenumărate dintre sacru și profan așa cum întâlnim în cursul istoriei ... Dispariția «religiilor» nu implică dispariția religiozității; secularizarea unei valori religioase constituie doar un fenomen religios ce ilustrează, în cele din urmă, legea transformării universale a valorilor umane; caracterul «profan» al unui comportament ce era înainte «sacru» nu presupune o soluție de continuitate, profanul nu este decât o nouă manifestare a aceleiași structuri constitutive a omului care, înainte, se manifesta prin expresii sacre*"[159].

Sacrul se manifestă întotdeauna ca o relație a realității de un cu totul alt ordin decât realitățile naturale.

Sacrul se opune profanului, școala pitagorică fiind cea mai remarcabilă tentativă de inițiere laică care a grefat fructul științei pe

159 MIRCEA ELIADE – „LE SACRÉ ET LE PROFANE", 1965.

arborele vieții. La intrarea în INSTITUTUL creat de PITAGORA domina statuia lui HERMES pe soclul căreia se putea citi inscripția rămasă celebră: „ÎNAPOI PROFANILOR", poruncă respectată cu sfințenie de cei care doreau să devină discipolii maestrului.

În viziunea lui ELIADE, manifestarea sacrului este numită hierofanie, istoria religiilor, de la cele mai primitive la cele mai elaborate, abundă în manifestările sacre a realităților, hierofania supremă pentru creștinism fiind întruparea lui IISUS HRISTOS, de fapt întruparea lui DUMNEZEU prin kenoză.

„*Manifestând sacrul, un obiect devine altceva, fără a înceta să devină el însuși, deoarece continuă să participe la mediul cosmic înconjurător. O piatră sacră rămâne o piatră din punct de vedere profan, dar pentru cei cărora li se revelează ca fiind sacră realitatea ei imediată se preschimbă în realitate supranaturală. Pentru cei care cunosc o experiență religioasă, natura întreagă, Cosmosul în totalitate poate să devină hierofanie. Omul societăților arhaice are tendința de a trăi cât mai mult posibil în sacru, în timp ce în societățile moderne asistăm la o desacralizare caracteristică omului nereligios*"[160].

Hierofania dezvăluie un punct fix absolut, un Centru, iar omul religios s-a străduit să se plaseze în Centrul Lumii. De altfel, descoperirea sau proiectarea unui punct fix ar echivala cu crearea lumii, pentru că ea dezvăluie punctul fix, axa centrală a orientării viitoare.

Potrivit lui MIRCEA ELIADE, „*adevărata lume se găsește întotdeauna în mijloc, în «CENTRU», deoarece acolo există ruptură de nivel, comunicarea între cele trei lumi cosmice. Un univers ia naștere din CENTRU și se întinde dintr-un punct central care îi este ca un buric*"[161].

În cărțile sacre ale Orientului se vorbește de MUNTELE COSMIC care exprimă legătura dintre cer și pământ presupunându-se că el se găsește în Centrul Lumii.

Pentru omul religios, natura, cosmosul, este o creație divină ieșită din mâinile zeilor, de aceea lumea rămâne impregnată de sacralitate; lumea există, ea este prezentă, are o structură, își păstrează

160 IDEM.
161 IDEM.

transparența dezvăluindu-ne în mod spontan multiple aspecte ale sacrului.

Credința în mituri, legende care povestesc despre un eveniment primordial care a avut loc la începutul timpului și a lumii, echivalează cu revelarea unui mister, deoarece personajele nu sunt ființe umane ci zei sau semi-zei, iar în unele cazuri eroi civilizatori, a căror operă a avut caracter sacru. „*Imitând zeii, omul se menține în sacru, și prin urmare în realitate, iar prin reactualizarea neîntreruptă a gesturilor divine exemplare, lumea este sanctificată. Comportamentul religios al oamenilor contribuie la menținerea sacralității lumii*”[162].

DALAI LAMA, întrebat dacă budismul este religie sau filosofie, a răspuns cu umor: „*bietul budism! Iată că este respins de religioși, care spun că este o filosofie atee, o știință a spiritului, iar de către filosofi că se alătură religiilor. Dar poate fi un avantaj care permite budismului să arunce un pod între religii și filosofii*”[163].

Despre budism, MATTHIEU RICARD afirmă că este: „*o tradiție metafizică care emană o înțelepciune aplicabilă în toate momentele existenței și în toate împrejurările. Budismul nu e o religie dacă înțelegem prin religie aderarea la o dogmă pe care trebuie să o acceptăm ca un act de credință orb, fără să fie necesar să redescoperi tu însuți adevărul acestei dogme. Budismul nu exclude credința, dacă înțelegem prin credință o convingere intimă și de nezdruncinat care se naște dintr-o descoperire a unui adevăr interior. Credința este de asemenea încântare în fața acestei transformări interioare*”.

Budismul nu e o dogmă pentru că BUDDHA a spus întotdeauna că „*trebuie să-i examinezi învățămintele, să meditezi la ele, dar nu să le accepți pentru simplul motiv și anume din respect pentru ele*”[164].

Scriind aceste rânduri despre budism mi-am amintit de discuțiile individuale pe care le purtam cu maestrul care m-a inițiat în ZEN în urmă cu peste trei decenii și care mă sfătuia să nu cred orbește în dogme și scripturi, pentru că una este să crezi orbește și alta să fii

162 IDEM.
163 JEAN FRANÇOIS REVEL, MATTHIEU RICARD – „LE MOINE ET LE PHILOSOPHE”, ED. NIL, 1997.
164 IDEM.

pios. Deseori, spunea maestrul, concepțiile naive despre CREAȚIE și CREATOR au ocultat adevărul științific; adeseori fanaticii religioși s-au opus progresului civilizației; adeseori accesul la adevăr a fost refuzat în numele religiei, doar pentru că el nu corespundea literei Scripturii. Ce poate fi mai absurd, susținea maestrul ZEN, decât teama pe care descoperirile științifice o stârnesc mereu în sufletele unora ce pretind a-L preamări pe DUMNEZEU în DUH și Adevăr? Nimic nu este mai antireligios decât a-i persecuta pe căutătorii adevărului în numele unor vechi superstiții. Nimic mai inuman decât legitimarea cruzimii sub masca iubirii de DUMNEZEU și de oameni.

Aceste cuvinte mi s-au întipărit în minte, de aceea am purces la o documentare temeinică care mi-a permis să aduc în atenția cititorilor lucrarea „EUROPA CU CAPUL ÎN STELE ȘI TRUPUL ÎNSÂNGERAT” o serie de aspecte legate de evoluția creștinismului de la începuturi și până în prezent atrăgând atenția asupra pericolului ștergerii rădăcinilor creștine ale EUROPEI prin Tratatul de la LISABONA și islamizării continentului în următoarele trei decenii.

Abordarea acestor subiecte sensibile legate de credința religioasă și maniera în care este înțeleasă DIVINITATEA, MARELE CREATOR, INTELIGENȚA SUPREMĂ, a fost facilitată și de experiența dobândită în munca de spionaj când am avut prilejul să cunosc înalte fețe bisericești ortodoxe, dar și romano și greco catolice din țară și străinătate, dar și figuri reprezentative ale budismului din EXTREMUL ORIENT, dar și maeștri sufi din zona Orientului Mijlociu.

Aceste întâlniri „întâmplătoare” din viața mea, consider că au fost programate de o forță supranaturală care conduce din umbră destinele omenirii, mi-au marcat definitiv destinul ca om și profesie, operând modificări esențiale în structura mentală și oferindu-mi o altă viziune asupra lumii. Atunci am învățat să fiu un critic sever al propriilor acțiuni și să tind în tăcere să ating o anumită desăvârșire spirituală renunțând la prejudecățile și dogmele care își puneau serios amprenta asupra evoluției caracterelor și să evit cu abilitate ordinele excesive care afectau în mod direct viața oamenilor simpli aflați fără

apărare în fața unui sistem politic agresiv, în structurile căruia erau promovați de multe ori caractere servile cu înclinații spre abuzul de putere.

De altfel, toate sistemele politice inventate de om de-a lungul istoriei umanității au fost și vor fi imperfecte, indiferent că se clamează cu emfază și mult tupeu democrația, statul de drept și apărarea drepturilor omului, în realitate avem de-a face cu o elită care conduce destinele popoarelor nu în interesul păcii și prosperității acestora, ci pentru promovarea și apărarea intereselor marilor bănci, fonduri de investiții, multinaționale din toate domeniile care au introdus o dictatură nemiloasă a câștigului speculativ și a profiturilor indiferent de costuri și consecințe sociale și ecologice.

Omul a fost redus, treptat și bine gândit, la o ființă care mai mult consumă decât produce, dependent de programele de divertisment și publicitate amăgitoare ale canalelor de televiziune, om care-și trăiește viața într-o agonie „plăcută". Structura sa genetică miraculoasă cu care a fost înzestrat omul primordial de către Marele Arhitect al Universului se degradează încet dar sigur, devenind o altă specie care se află în regresie, atingând „performanța" de a redeveni un animal, dar „puțin mai rațional".

Maestrul care m-a inițiat în ZEN îmi dezvăluia mie, unui diplomat-spion aparținând unei societăți declarată atee, despre învățăturile profunde ale lui TUNG SHAN (TOZAN), care vorbea de lumea tăcută urechilor noastre, care se află în preajma noastră și freamătă de viață și comunicare – natura, unde întâlnim într-o comuniune perfectă spiritele pădurilor, munților apelor, cu cele ale animalelor, păsărilor, insectelor, care comunică într-un limbaj codat cu UNIVERSUL, cu tunetele, fulgerele, cu toate formele energetice manifestate din infinitul Univers.

Pentru mine, ca tânăr, aceste dezvăluiri despre abordări holistice ale omului îmi păreau călătorii pe tărâmul minunilor, de aceea atracția mea pentru lărgirea orizontului cultural și desăvârșire spirituală prin cunoaștere și autocunoaștere a devenit un mod de viață cu influențe benefice asupra comportamentului și modului de gândire.

În lucrarea lui KAITEN NUKARIYA, „ZEN. THE RELIGION OF THE SAMURAI", am găsit câteva citate ale maeştrilor ZEN despre care vorbeam în urmă cu trei decenii şi pe care le voi reda succint pentru frumuseţea limbajului şi a înţelesurilor tainice ascunse în aceste texte.

„*Ţi-e cunoscută muzica oamenilor, dar nu şi muzica pământului. Cunoşti muzica pământului, dar nu şi pe cea a Paradisului*" – CHUANG YI (SOSHI), iar TUNG SHAN (TOZAN) afirma: „*Ce minunată e mărturia celor neînsufleţite. Ea nu poate fi auzită cu ajutorul urechilor, ci doar cu ochii minţii, cu ochii inimii, cu ochii ce se deschid uneori intelectului, nu prin cunoaşterea logică sau metafizică*".

Pe un alt plan, discuţii similare despre credinţă, religie, filosofie, purtam şi cu „SIEGFRID", iezuit, relaţie operativă despre care am vorbit în cartea „RECVIEM PENTRU SPIONI" VOL. II, la capitolul „Spionii Vaticanului". Acest personaj fabulos poseda o cultură teologică şi filosofică remarcabilă.

Referindu-se la BIBLIE, ţinea să-mi precizeze că studierea acestei cărţi sacre relevă celor avizaţi multe secrete ascunse ochilor profanilor care nu sunt pregătiţi să primească adevărul despre crearea Universului şi a Lumii, preferând să ofere într-o manieră literară epopeea umanităţii de la un anumit punct, fără să vorbească ce a fost înaintea începutului istoriei umanităţii.

„SIEGFRID" spunea că la nivelul VATICANULUI există un colectiv restrâns de iniţiaţi şi erudiţi în ştiinţe cât mai diverse (astrologie, astrofizică, biologie, numerologie, neurologie, etc), alături de filosofi, alchimişti, ocultişti, spiritişti, care studiază şi experimentează în laborator unele fenomene „supranaturale" revelate în Cartea Sfântă pentru a separa elementele sacre de cele divine, pentru a înţelege mai bine sensul vieţii pe Pământ, modul în care credinţa religioasă poate fi folosită ca mijloc de manipulare a mulţimilor atât de către Biserica Catolică, cât şi de politicienii aflaţi sub controlul bisericii.

„SIEGFRID" aprecia că BIBLIA este de fapt o prelucrare târzie a cărţilor sacre ale civilizaţiilor sumeriene, mesopotamiene şi babiloniene, însuşită de iudei pentru a arăta lumii că ei reprezintă

poporul ales de DUMNEZEU, deci au rolul mesianic de a conduce celelalte popoare, prin forță sau înșelăciune.

Conducând arhivele secrete ale VATICANULUI un număr de ani, „SIEGFRID” a avut ocazia să consulte vechi scrieri ale diverselor civilizații, unele din ele dispărute, care vorbeau despre coborârea „zeilor” din ceruri și stabilirea lor în locuri izolate pe crestele munților, inaccesibile omului, fiind considerate drept locuri sacre, scrieri care au fost clasificate drept „secrete” și al căror circuit era strict controlat chiar și pentru membrii Curiei Romane.

De aceea, „SIEGFRID” nu se sfia să critice năravurile capilor Bisericii Catolice care se comportă ca adevărați mini-regi în zonele în care își exercită autoritatea religioasă, fapt de natură a slăbi încrederea oamenilor în slujitorii Domnului.

„SIEGFRID” sublinia că modul în care Biserica Catolică manipulează adevărul va duce, mai devreme sau mai târziu, la o slăbire a credinței dacă vom continua să rămânem prizonierii unor idei preconcepute despre DIVINITATE.

Credința, spunea „SIEGFRID”, este o realitate vie, aflată în necontenită creștere, ce nu se poate încadra în anumite dogme rigide. Credința moartă, încremenită și convențională, îl face pe adept să pară cucernic și respectabil, dar îi oprește creșterea interioară. A numi DIVINITATEA, a o fixa, limitând-o la o anume tradiție (cu referire la cea iudaică), naționalitate, înseamnă de fapt a te îndepărta de EA, și viața a demonstrat că actuala civilizație occidentală, profund materialistă, s-a îndepărtat de DUMNEZEU, religia devenind tot mai mult un mijloc eficace folosit de marea finanță mondială pentru a controla și antagoniza popoare și civilizații în numele DOMNULUI, indiferent cum este numit acesta.

„SIEGFRID” nutrea o reală simpatie pentru poporul român care se poate mândri cu o moștenire genetică și religioasă unică, fiind descendenții „dacilor nemuritori”, cărora DUMNEZEU, pentru credința lor statornică i-a răsplătit cu „Grădina Maicii Domnului”. Așa vorbea acest ilustru teolog, cu admirație și respect față de monahismul ortodox, arătând că în arhiva VATICANULUI sunt ținute la mare

secret dovezi materiale despre civilizația geto-dacică, considerată a fi leagănul civilizației europene.

METANOIA – FENOMENE PSIHICE ALE MISTICISMULUI

Metanoia este o stare de înnoire a minții și de pocăință a inimii, iar în latină înseamnă PENITENȚĂ, și părere de rău, odată cu făgăduința de îndreptare pentru păcatele și greșelile săvârșite.

DUMNEZEU a cerut lui ADAM și EVEI să-și recunoască greșeala și să se pocăiască, însă din lașitate și trufie au refuzat, fiecare, căuând să arunce vina pentru propria greșeală asupra altuia. Atunci a văzut Domnul imperfecțiunea creației Sale și i-a mai dat o șansă omului dându-i cunoștințele strict necesare câștigării traiului zilnic prin sudoarea frunții și asumându-și răspunderea pentru faptele sale.

Marele Creator a înțeles că OMUL, ființa sa iubită, privilegiată față de celelalte ființe din Univers, va avea de dus o luptă permanentă cu el însuși pentru desăvârșire spirituală prin cunoaștere, de aceea i-a lăsat impresia liberului arbitru, de a alege el singur calea de urmat însă asumându-și răspunderea consecințelor generate de deciziile luate. În realitate, Marele Creator, DUMNEZEU TATĂL; în imensa sa dragoste și milostenie, a repartizat fiecărui suflet întrupat pe Pământ un veghetor, un înger păzitor, un sfătuitor înțelept, care în momentele de cumpănă sugerează direcția de urmat care concordă voinței lui Dumnezeu.

Savantul român GEORGESCU RÖENGEN scria că: „*Deși suntem convinși că în viață alegem noi, timpul ulterior ne arată că n-am ales decât ce trebuia să alegem*”[165].

Domnul Nostru IISUS HRISTOS a instituit pocăința acordând Sfinților Apostoli această putere de a ierta păcatele. Păcatele le iartă IISUS HRISTOS prin preoți în Duhul Sfânt, de aceea nu trebuie să ne fie rușine să ne mărturisim păcatele. Spovedania este mâna lui

165 DUMITRU CONSTANTIN-DULCAN – „ÎN CĂUTAREA SENSULUI PIERDUT” VOL. I.

DUMNEZEU care ridică păcatele, de aceea se mai numește și al doilea botez.

Verticalitatea spirituală o dă curățenia sufletului, după Taina Spovedaniei, când omul este ușurat de greutatea păcatelor. La dreapta judecată a lui IISUS HRISTOS se va vedea cine a avut puterea pe Pământ de a lega și dezlega păcatele omului, dar pentru cei înșelați va fi prea târziu.

Omul știe că DUMNEZEU îl cunoaște și-i dăruiește mila Sa, blândețea Sa, smerenia Sa.

Sf. SILUAN spunea cu multă înțelepciune că: „*DUMNEZEU, Cel care a creat întreaga lume, EL este smerit*", dând exemplu smerenia lui IISUS HRISTOS care ne cerea să luăm exemplul Său: „*Învățați de la Mine, că blând și smerit cu inima sunt*".

Cu cât este mai curată viața omului, cu atât nous-ul este mai funcțional, el fiind centrul duhovnicesc care știe ce înseamnă iubirea lui DUMNEZEU, pentru că DUMNEZEU se face cunoscut prin nous.

Pentru a explica fenomenele psihice ale misticismului, regretatul filosof și patriot român PETRE ȚUȚEA ținea să precizeze că: „*Am devenit gânditor creștin când mi-am dat seama că fără revelație, fără asistență divină, nu pot ști nici cine sunt, nici ce este lumea, nici dacă are un sens sau nu, nici dacă eu am vreun sens sau nu. Nu poți ști de unul singur*"[166]. Și continuă: „*Când mi-am dat seama că fără DUMNEZEU nu poți cunoaște sensul existenței umane și universale, întâmplările au alergat peste mine, dar n-au reușit să mă nimicească ...* "[167].

De la apariția omului pe Pamânt, acesta a simțit nevoia să arunce o privire scrutătoare în interiorul său căutând să-și explice imaginea lumii vizibile și fantasmele invizibilului, care se aflau dăltuite în ADN-ul său.

În „CARTEA MORȚILOR" remarcăm că: „*Nimic nu este în mine care de divin să fie despărțit*"[168], ceea ce exprimă că omul lăuntric a existat odată cu nașterea lui și de atunci își duce existența între două

166 PETRE ȚUTEA – „322 DE VORBE MEMORABILE".
167 IDEM.
168 CARTEA MORȚILOR – SCRISĂ ÎN EGIPT ÎNTRE SECOLELE XXIV–XVII Î.HR.

lumi: una vizibilă legată de viața lui de zi cu zi și ancorarea lui în social și material, și o lume invizibilă, accesibilă omului în timpul somnului, veghei, meditației și extazului.

Decriptarea viselor a devenit încă din negura istoriei umanității o preocupare a vechiului sacerdot și profeților, care pe parcurs s-a localizat în interiorul templelor, unde ORACOLUL putea influența destinul unor regi și popoare, de multe ori sub ocrotirea „binecuvântată" a oamenilor bogați, interesați să orienteze cursul evenimentelor politice în sensul dorit de ei.

„În timpurile moderne asistăm la o explozie nemaiîntâlnită în alte perioade istorice, de a se da răspunsuri științifice imaginilor care asaltă conștientul și inconștientul nostru în timpul stărilor de veghe, somn sau trăire mistică, dezvoltându-se ramuri și sub-ramuri ale medicinei, teologiei, filosofiei, însă cu cât înaintăm în cercetarea acestor trăiri ne dăm seama că natura este întotdeauna surprinzătoare și infinită, încât sfârșim prin a concluziona că depășește cu mult previziunile noastre. Aceasta demonstrează bogăția inepuizabilă a lumii invizibile, care ar putea fi mai reală deoarece ține conectat omul de la viețuirea sa pe pământ și până la urcarea sa la cer, în UNIVERSUL infinit, cu legile sale, cu DIVINITATEA"[169].

În timpul somnului, perioadei de veghe sau meditației, omul întoarce privirea în interiorul său, unde i se deschid uși invizibile, care-i permit să călătorească cu sufletul spre locuri și lumi necunoscute, simțindu-se atras de acestea ca făcând parte din ele și apropiindu-se tot mai mult de Divinitate.

PLOTIN descria această stare de măreție și frumusețe fără egal a sufletului astfel: **„Adesea, mă trezesc mereu din trupul meu, revenind la mine însumi. Devin exterior lucrurilor, interior mie însumi. Văd o frumusețe de o miraculoasă măreție. Viața pe care o trăiesc atunci este cea mai înaltă. Mă identific cu DIVINUL, sunt în EL. Și, odată ajuns la acest act suprem rămân astfel. După repausul în sânul DIVINITĂȚII, atunci când iarăși cad în starea de reflecție**

169 AIMÉ MICHEL – „METANOIA – PHENOMÈNES PHYSIQUE DU MISTICISME", ED. ALBIN MICHEL, 1986.

și raționament, mă întreb cum de am putut încă o dată să cobor astfel, cum de sufletul meu a putut vreodată să vină înăuntrul unui trup, dacă acest suflet este, chiar și atunci când locuiește în trup, așa cum mi s-s dezvăluit el a fi”[170].

Experiența mistică își revendică realitatea unei lumi invizibile și cel care o trăiește afirmă că tocmai prin ea se eliberează de lumea aparențelor, de aceea ei încearcă să se izoleze de lumea exterioară, devenind străini în această lume și neînțeleși.

În starea de extaz, misticul (creștin, musulman, budist, etc) nu poate face altceva, sau gândi altceva, decât la legătura sa cu DUMNEZEU, la ceea ce-i dăruiește DUMNEZEU; momente în care întreaga rațiune și gândire este paralizată. Starea mistică exclude orice-i străin, blochează chiar și rugăciunile, misticul simțindu-se în comuniune cu DUMNEZEU.

„*Biserica Catolică și cea ortodoxă a acordat o atenție particulară studierii vieții și trăirii în DUMNEZEU a sfinților, reușind să consemneze predicile acestora din care rezultă cu multă convingere existența lumii invizibile explorată de spiritul dornic să se desprindă de forțele telurice care-l țin prizonier pe pământ, și să se înalțe în sfere luminoase în căutarea dumnezeirii*”[171].

Experiența la care aspiră misticul este o experiență interioară, este un act al gândirii, o stare a minții, activitățile care o precedă nu fac altceva decât să pregătească psihologic spiritul pentru această activitate. Teologiii catolici numesc această etapă pregătitoare „*oratio*”, în care se disting patru momente: rugăciunea cu voce tare, imcomprehensibilă sau monotonă, pentru a pregăti spiritul și inima să se deschidă grației divine, de a se smeri înaintea lui DUMNEZEU; rugăciunea afectivă, când omul etern răzbate uneori din omul cel trăitor în veac; rugăciunea „simplicității”, ca o continuare a stării precedente, când gândul se concentrează exclusiv asupra unei singure intenții, care este

170 PLOTIN „ENNEA” IV (între 254–270 î.HR.) − scrie seria de tratate numite ENNEADE ce reprezintă integralitatea operei sale filosofice, operă care a influențat Părinții Biserice Creștine, Grigorie din Nissa și Sf. Augustin. Opera sa este expresia cea mai reușită a neo-platonismului. Discipolii săi PORPHIR și AMELIUS îi continuă doctrina.

171 AIMÉ MICHEL − OP. CIT.

în același timp o mișcare și un abandon total. Despre acest abandon total, Sfântul IOAN al CRUCII ne vorbește ca „*de o stare a sufletului aflat în imposibilitate să se exprime prin acte discursive, precum o făcea înainte cu de la sine putere, să treacă de la meditație la contemplație ... Odată ajunși aici, sufletul trebuie condus pe o cale opusă aceleia pe care era făcut să o urmeze mai înainte. Înainte i se dădea spre meditare un subiect, iar el se străduia să-l mediteze; acum trebuie să i se interzică și să fie oprit de a mai medita*”[172].

În lucrarea „METANOIA”, AIMÉ MICHEL ne prezintă experiența mistică a călugărului dominican german JOHAN TAULER, concretizată în celebra sa Predică pentru cea de-a doua duminică de după Bobotează:

„ ... *Spiritul este înălțat mai presus de toate puterile, într-un fel de singurătate imensă, în privința căreia nimeni nu poate spune nimic adevărat. Este misteriosul întuneric în care se ascunde BINELE cel fără de hotare. Vorbesc nu de realitatea, ci de apartenența sa, de ceea ce resimți atunci. În această unitate, sentimentul multiplicității dispare. Când, apoi, îți revii în fire, descoperi a avea o cunoaștere diferită a lucrurilor, mai luminoasă și mai desăvârșită ...* ”[173].

Un alt caz descris în „METANOIA” este cel al ANGELEI DA FOLIGNO care mărturisea confesatorului său, capucinul ARNAULD că: „*Foarte adesea îl văd pe DUMNEZEU fiind într-un fel și de o perfecțiune care nu pot fi exprimate în cuvinte ... Cu cât întunericul este mai profund, cu atât acest bine depășește gândirea și se dovedește a fi inexprimabil ... Când sunt cufundată în acest bine și îl contemplu, nu-mi amintesc nici de natura umană a lui IISUS HRISTOS, nici de întrupare, nici de orice altceva care să aibă formă. Cu toate acestea, văd totul, și nu văd nimic*”[174].

Printre devoțiunile suscitate în cursul ultimelor trei secole prin care Spiritul care animă Sfânta Biserică, una dintre cele mai dragi

172 SF IOAN al CRUCII – „FLACĂRA VIE”, citat în lucrarea lui K. POPPER „CONJECTURES AND REFUTATIONS”, LONDON, 1963.

173 JOHAN TAUTLER, citat de AIMÉ MICHEL, în „METANOIA”.

174 ANGELA DA FOLIGNO, citată de AIMÉ MICHEL, în „METANOIA”.

credincioșilor este cultul inimii lui IISUS, care, de când a fost revelat lumii de însuși DUMNEZEU – TATĂL, îndeosebi începând cu secolul XVII, n-a încetat să cunoască noi dezvoltări.

Orice devoțiune, evlavie catolică se bazează pe o gândire dogmatică; în măsura în care aceasta este aprofundată și pusă în conexiune cu adevărurile reale revelate, revelație din care izvorăște o lumină imaterială. Această lumină ar putea fi rezultatul unei comunicări făcute de DUMNEZEU însuși sufletelor privilegiate pe care le introduce în sanctuarul iubirii sale și în secretul misterelor sale.

Devoțiunea „Cultul inimii lui IISUS" este înțelegerea cea mai logică, cea mai adevărată, cea mai intelectuală și cea mai afectuoasă a credinței în marele mister al Întrupării, când CRISTOS devine viața sufletelor, perpetuând prin Biserică în întreaga lume opera MÂNTUIRII. Întruparea, Mântuirea, Patimile, Sfânta Împărtășanie sunt iubirea DUMNEZEULUI revelat prin sfânta umanitate a lui CRISTOS.

CRISTOS reclamă iubirea sufletelor, cultulul Inimii lui CRISTOS fiind chintesența creștinismului.

Devoțiunea Inimii lui CRISTOS în Ordinul Sfântului Benedict apare mai întâi cu devoțiunea Rănii de la coastă, manifestările sale multiplicându-se începând cu secolul XIII prin fecioarele de la mănăstirea HELFTA, GERTRUDE și MELCHIDA.

Până în secolul XIII, cultul Inimii lui CRISTOS, era legat de simbolul celor două Taine: Botezul și Sfânta Împărtășanie, țâșnind din izvoarele Mântuitorului (apa și sângele țâșnind din coasta dreaptă).

Școala cisterciană, către sfârșitul secolului XII, dă o nouă interpretare Cultului Inimii lui CRISTOS, evidențiind că: „*inima rănită a lui IISUS este simbolul iubirii sale și această inimă deschisă trebuie să fie refugiul sufletelor, pentru că ea este comoara bogățiilor diverse*".

Sfânta GERTRUDE a fost instruită la mănăstirea de maici din HELFA în științele sacre și profane pe care măicuțele le cultivau cu multă grijă, însă, la 27 ianuarie 1281, lui IISUS i-a plăcut să se manifeste față de GERTRUDE și să deschidă o serie inefabilă de comunicări divine, consemnate de aceasta în jurnalul său.

GERTRUDE a fost aleasă de DUMNEZEU pentru a fi interpreta mesajelor sale pe lângă oameni:

Să redăm câteva din descrierele Sfintei GERTRUDE privind inima lui IISUS în versurile sale:[175]

„ ... Câteodată Inima lui IISUS apărea ca o liră armonioasă pe care se apleca Sfânta Trinitate, din care se cântau melodii pline de bucurie. Adorabila TRINITATE dispunea de trei canale, și aceste trei canale sunt: puterea TATĂLUI, înțelepciunea FIULUI și dragostea DUHULUI SFÂNT... ”.

„Acest cor este arca celestă unde rezidă corporal plenitudinea divinității”.

„Altă dată inima lui IISUS apărea sub forma unei cupe de aur pe care Domnul i-o oferea Mamei Sale” ... GERTRUDE recunoștea că atunci când asculta AVE MARIA, cele trei izvoare pe care le vedea ieșind din adorabila TRINITATE o învăluiau cu blândețe cu apele lor, după care se reîntorceau în inima lui IISUS.

Sfânta MECHTILDA a intrat de asemenea în sactuarul Divinității, la invitația lui IISUS, care, într-o zi, i-a adresat aceste cuvinte pline de blândețe: *„stabilește-ți cuibul tău în inima mea divină... ”.*

La fel ca și Sfânta GERTRUDE, Sfânta MECHTILDA a văzut inima lui IISUS sub forma unei lire sau unei lămpi. De multe ori s-a văzut unită cu EL, în inima ei credincioasă simțind bătăile inimii lui CRISTOS.

Parcurgând textele redactate de Sfântă după revelațiile avute rezultă că: *„această inimă este organul principal al gloriei divine și a mântuirii noastre în sfânta umanitate a lui CRISTOS; numai prin EL, DUMNEZEU trimite către noi grația divină și noi, prin CRISTOS, trebuie să-I dăm, la rândul nostru, omagiul și laudele noastre”.*

IISUS a mai apărut după mutarea la cer a celor două măicuțe, unei alte măicuțe din mănăstirea HELFTA căreia i-a prezentat inima Sa Dumnezeiască și i-a spus: *„Bea din această inimă ca dintr-un izvor inepuizabil, aceste ape delicioase ale grației divine, după care tu suspini*

175 URSMER BERLIÈRE – „LA DEVOTION AU SACRE-COEUR DANS L'ORDRE DE SAINT BENOIT”, ABBAYE DE MAREDSOUS, 1923.

pe Pământ".

„*Altă dată, când o măicuță se ruga cu fervoare la IISUS, i se părea că rugămințile sale se gravau pe pieptul lui IISUS, unde ele formau niște fante, care-i permitea să vadă inima Mântuitorului Nostru*".

„*În timp ce IISUS comunica în această manieră cu fecioarele saxone, EL chema alte soții la această comuniune. Astfel, fericita IDE din LOUVAIN, cisterciană a mănăstirii ROOSENDAEL (1300), ca și ELISABETA DE SPALBEECK, altă maică cisterciană a mănăstirii HERCKENRODE (1266) primeau stigmatele și resimțeau în inimile lor durerile și agoniile divinei inimi în patima sa*"[176].

Scrierile Sfintelor GERTRUDE și MECHTILDA urmare a revelațiilor trăite au circulat în copii, în mănăstiri influențând viața monahală din țările de limbă germană prin intermediul Ordinului Dominican, astfel Cultul Inimii lui IISUS devenind cult universal, fiind îmbrățișat din secolul XVI și în țările catolice de limbă franceză.

Biserica Catolică cunoaște de atunci numeroase cazuri de apariție a stigmatelor lui IISUS la mâinile și picioarele unor credincioși fanatici, îndeosebi în săptămâna Patimilor, fenomene ce sunt atent studiate de științele medicale, dar rămân neelucidate.

Dar, vom vedea în paginile următoare, că totul prinde contur dacă analizăm aceste fenomene prin prisma NEUROTEOLOGIEI sau NEUROȘTIINȚA RELIGIEI, care explică nevoia de a crede, experiența religioasă în termenii neuroștiințelor. Este un studiu de corelare neuronală a fenomenelor mistice, neuroteologia încercând să explice experiența religioasă prin studiul creierelor.

În 1994, LAWRENCE O McKINNEI publică prima lucrare care susține teoria potrivit căreia „dezvoltarea cortexului frontal la ființele umane creează iluzia timpului începând cu vârsta de trei ani. Incapacitatea de a regăsi amintiri precedând această perioadă ne facem să ne punem întrebarea, susținea autorul, de unde vin sau toate acestea ne conduc la concluzia că experiențele religioase sunt la originea lor", dar experiența lui MICHEL PERSINGER realizată în 1980 prin care

176 LAWRENCE O McKINNEI – "NEUROTHEOLOGY: VIRTUAL RELIGION IN THE 21st CENTURY", 1994.

se efectua stimularea lobului temporal al subiecților umani cu un echipament numit „Casca lui DUMNEZEU" a deschis drumul unor noi cercetări de specialitate. Concluzia la care a ajuns după experimentarea echipamentului pe mai mulți subiecți a fost aceea că respectivii au avut impresia unei „prezențe" în cameră în timpul experimentului, aceasta însemnând că trăiau o experineță spirituală indusă.

MARIO BEAUREGARD de la Universitatea din MONTREAL a condus un studiu pe lângă surorile carmelite încercând să demonstreze că „experiența spirituală" implică mai multe zone ale creierului și nu numai „punctul lui DUMNEZEU".

Prof. Univ. Dr. DUMITRU CONSTANTIN-DULCAN, reputat neurochirurg, pune punctul pe „i" precizând că: „*Oamenii au creierul programat ca să creadă, căci dispun de micromolecule, structuri și posibilități de receptare a informației transcendentale. Rugăciunea și credința sunt remedii miraculoase căci acționează în creier ca un anxiolitic puternic, dezvoltând același chimism contra anxietății.*

NICOLAS REVOY și ISABELLE BOURDIAL au descoperit că spiritualitatea este prezentă în creierul nostru prin însăși structura lui"[177]. Cei doi sunt reputați neurobiologi iar descoperirea a fost realizată în 2005 și prezentată la Congresul Mondial de Psihosomatică de la KOBE (JAPONIA), care a reunit somități științifice din toată lumea. De altfel, concluzia unanimă la încheierea lucrărilor a fost că: „fără iubire și iertare, pacientul nu se poate vindeca. Este necesară abordarea holistică a omului și a bolilor sale".

Deci, Marele Creator a avut grijă să strecoare în arhitectura internă a omului acea genă a credinței și supunerii voinței DIVINITĂȚII, creierul dezvoltându-se alături de inimă, ca organul cu posibilități nebănuite de receptare a informației și de evaluare după importanță, funcție de care toate celelalte organe cu care comunică se pun în acțiune. De asemenea, există o relație de determinare între conținutul cognitiv și afectiv al gândurilor noastre și între modelarea creierului.

„*Creierul ne apare, în mod surprinzător, ca un suport, ca bază*

177 DUMITRU CONSTANTIN-DULCAN – „ÎN CĂUTAREA SENSULUI PIERDUT", VOL II, 2008.

biologică fundamentală a unei noi spiritualități, a unei noi conștiințe. Ca urmare a substratului bioelectric și electromagnetic, orice stare mentală are o dublă conotație – una cognitivă (cu valoare semantică înscrisă în universul gândirii proprii) și alta de câmp energetic cu propagare în spațiu ca orice câmp electromagnetic"[178].

Creierul uman asigură legătura omului cu UNIVERSUL, comunică cu acesta, iar UNIVERSUL vorbește omului prin intermediul creierului, care își dovedește prin aceasta supremația în propria noastră fiziologie.

GREEG BRADEN aduce noi argumente în susținerea neuroteologiei atunci când în 2007 a vorbit despre „MATRICEA DIVINĂ", „*care conține întregul UNIVERS, reflectă adevărata credință. Matricea divină este energie neconvențională așa cum a demonstrat în 1944 MAX PLANK. Prin intermediul câmpurilor de energie generate de această matrice se face legătura, ca printr-o punte, între lumea interioară și lumea exterioară. Matricea divină este canalul prin care rugăciunile ajung în UNIVERS și schimbă tot ce este în jur. Acest câmp energetic pare să se comporte ca un ecran uriaș care proiectează o altă realitate*"[179].

Ceea ce se petrece în UNIVERS se răspândește peste tot și se reflectă și spre noi prin această oglindă care se numește matricea divină. De altfel, experimentul de la GENEVA demonstrează că materia este vie și are propriul său sistem de percepție și comunicare, fiind influențată și reacționând la acțiunea sau la intenția de acțiune asupra ei a factorilor externi.

Renumitul genetician japonez KAZUO MURAKAMI, care a primit în 1996 Premiul Academiei Japoneze pentru recunoașterea meritelor sale în cercetarea genetică, ajungea la concluzia că: „Codul genetic este echivalentul ca informație ce o conține cu cea a multelor sute de mii de cărți pe care le citești la infinit într-un spațiu mic. Atunci mi-am pus întrebarea: cum poate fi menținut în viață corpul uman? Nu intelectul uman ori nici cea mai avansată tehnologie nu are această putere, dar cea mai mare putere o are natura ... Am numit această

178 IDEM.
179 GREEG BRADEN – „MATRICEA DIVINĂ" 2007.

putere „Ceva Minunat". Dacă vom înțelege acest adevăr, viitorul lumii va fi mai fericit"[180].

KAZUO MURAKAMI este și autorul conceptului de „gândire genetică" care constă în transmiterea de gânduri de mulțumire, bucurie genelor sănătoase din organism care preiau această informație pozitivă și lucrează cu bucurie la vindecarea, regenerarea și întinerirea fizică și mentală a organismului uman. „*Genele, potrivit savantului japonez, reacționează diferit în funcție de starea de spirit, sentimentele, gândurile, emoțiile ce le transmitem, influențând astfel buna sau proasta funcționare a organismului în ansamblul său*".

ISIHASMUL – CALEA DE COMUNICARE CU DUMNEZEU

După cum am văzut în paginile anterioare, persoanele care practică rugăciunile inimii curate au parte de întâlnirea cu DUMNEZEU- FIUL în slava lui DUMNEZEU. Prin rugăciuni, post și înfrânarea dorințeleor ne facem plăcuți lui DUMNEZEU care trezește în noi gena credinței necondiționate și iubirii fără margini față de Domnul Nostru IISUS HRISTOS, care-și alege dintre drept-credincioși pe cei cărora să devină interpreții mesajelor sale către umanitate. Prin rugăciuni și o viață curată ni se deschide ochiul lăuntric al cunoașterii absolute, al înțelepciunii și dorinței de iluminare prin mântuirea păcatelor noastre. Numai astfel ajungem să-l vedem pe FIUL LUI DUMNEZEU în lumina taborică și să se facă auzite de EL rugăciunile îndreptare către Sfânta Treime.

ISIHASMUL, de la grecescul „hesychia", înseamnă tăcere, liniște, concentrare interioară.

Devenită doctrină mistico-ascetică apărută în mediile monastice din BIZANȚ în secolele IV – VII, s-a dezvoltat în sânul Bisericii Ortodoxe în secolele XIII – XIV.

În jurul anului 1340, episcopul GRIGORE PALAMA o

180 KAZUO MURAKAMI – „THE DIVINE COD OF LIFE" 1997.

fundamentează ca doctrină, explicând că „ISIHASMUL încearcă să realizeze unirea omului cu DUMNEZEU prin rugăciuni lăuntrice până la stadiul de a vedea lumina taborică", adică de a-l vedea pe Domnul Nostru IISUS HRISTOS în Slava lui DUMNEZEU așa cum l-au văzul Sfinții Apostoli PETRU, IACOV și IOAN pe muntele sacru TABOR, când a avut loc Schimbarea la Față a FIULUI lui DUMNEZEU.

EVAGRIE din PONT a inițiat cel dintâi „RUGĂCIUNEA INIMII" sau „RUGĂCIUNEA LUI IISUS" care constă în repetarea rugăciunii: „DOAMNE IISUSE HRISTOASE, FIUL LUI DUMNEZEU, miluiește-mă (pe mine păcătosul" – adăugată mai târziu), pentru ca astfel DUMNEZEU să sălășuiască în om.

Este o rugăciune a minții prin care se realizează o stare de concentrare a minții în urcușul spre DUMNEZEU și de pace lăuntrică în care sufletul se deschide total lui DUMNEZEU. Doctrina ISIHASTĂ s-a consolidat în secolul XIII și prin scrierile Sfinților DIONISIE AREOPAGITUL și SIMEON NOUL TEOLOG și a devenit practică curentă a călugărilor athoniți.

Pentru practicarea rugăciunii inimii, călugării se retrăgeau în locuri singuratice și după post și asceză reușeau să-și concentreze gândurile la rugăciune, se ridicau la un înalt nivel de a percepe realitatea, ajungând să vadă prin contemplație lumina necreată, lumina taborică.

Fără legătura lui DUMNEZEU și om prin energiile necreate „DUMNEZEU ar rămâne față de oameni într-o splendidă izolare". Prin energiile Sale necreate, DUMNEZEU se descoperă oamenilor asupra cărora revarsă harul Său, Puterea Sa, spre a dobândi mântuirea și îndumnezeirea până la „măsura vârstei deplinătății lui HRISTOS" (EFESENI, 4,13).

Aceste energii sau lucrări ale Sfintei TREIMI și prin lucrarea lor, DUMNEZEU se manifestă în lume.

Sfântul ATANASIE cel MARE ne spune că: „FIUL lui DUMNEZEU s-a făcut om ca noi să fim îndumnezeiți" (secolul IV) în lucrarea sa „Cuvânt despre întruparea LOGOSULUI".

Pe un alt plan, Biserica latină și filosofii occidentali precum TOMA D'AQUINO (secolul XIII) au declanșat un adevărat război

pentru a contesta ISIHASMUL ca doctrină, ținând să sublinieze că „între ființa lui DUMNEZEU și energiile Sale divine, care după ei sunt create, nu există deosebire reală, ceea ce face imposibilă îndumnezeirea omului, deoarece DUMNEZEU rămâne față de om într-o «splendidă izolare»”.

Sinodul din 27 mai 1351 de la CONSTANTINOPOL s-a pronunțat în favoarea isihaștilor, ISIHASMUL fiind proclamată doctrină oficială a Bisericii Ortodoxe.

Împotriva doctrinei isihaste s-a ridicat VARLAAM din CALABRIA care în intervențiile sale a ridiculizat și batjocorit această doctrină, iar după 1341 ștafeta a fost preluată de GRIGORE ACHINDIN susținut de împărăteasa ANA de SAVOIA.

Pentru a-l putea vedea pe DUMNEZEU ai nevoie de iubire și de o credință nezdruncinată. Așa cum nu-ți poți vedea chipul în ape mișcate, la fel este imposibil să vezi chipul lui DUMNEZEU când mintea îți este asaltată de gânduri care te tulbură. Pentru a-l vedea pe DUMNEZEU ai nevoie de tăcere, nu de argumente, ai nevoie de iubire, nu de logică, de aceea intervine o luptă dură între creier și inimă. Ai nevoie de o stare a minții în care gândurile să nu mai existe și în care oglinda minții să nu mai reflecte nimic. În acea tăcere, liniște lăuntrică și puritate îl vei vedea pe DUMNEZEU.

Ființa lui DUMNEZEU, inaccesibilă omului și energiile Sale divine nu sunt separate, deși se deosebesc, ci formează o unitate, dar până la om ajung energiile divine nu Ființa lui DUMNEZEU, căci DUMNEZEU în FIINȚĂ rămâne inaccesibil oamenilor.

Regretatul părinte duhovnic al românilor, ARSENIE BOCA, ne-a lăsat moștenire învățături de suflet nemuritoare despre isihasm, pe care voi încerca să le redau în rândurile ce urmează:

„*Puterea rugăciunii este în inima curată cu care se face rugăciunea, nu în cantitatea de cuvinte. Unde este simplu, îngerii se adună, unde este mândrie, e pustiu ... Cât de frumos lucrează DUMNEZEU cu oamenii prin rugăciune! ... Cel mai scurt drum spre mântuire este de a nu judeca...*

Omul se roagă la DUMNEZEU să-l scape de necazuri, iar DUMNEZEU se roagă de om să-și schimbe purtările ... .

Iubirea lui DUMNEZEU pentru cel mai mare păcătos este mai mare decât iubirea celui mai mare sfânt față de DUMNEZEU.

Este neînchipuit de mare nepotrivire între ce cer oamenii de la DUMNEZEU și între ce cere DUMNEZEU oamenilor ... .

Cea mai lungă cale este calea care duce de la urechi la inimă, încât ani de zile nu ajung ca să-i dai de capăt ... .

Eu nu vă dau neapărat canoane, mătănii, rugăciuni și post, ci vă îndemn să vă schimbați purtările și să-i mulțumiți lui DUMNEZEU pentru crucea pe care v-a dat-o. Vreau să schimb lacrimile voastre în bucurie, că mulțumind lui DUMNEZEU de toate durerile și schimbându-vă purtările vă veți bucura. O veți face?

Cel mai frumos dar pe care îl putem face lui DUMNEZEU e să ne dăm LUI pe noi înșine pe viață ... Doar Sfânta Liturghie mai ține lumea.

DUMNEZEU nu ne cere minuni, acelea le face EL. Numai atât bine putem face, câtă suferință putem ridica de pe el ...”[181].

„*Sporește în rugăciune și smerenie atunci când simți nevoia să te rogi, așa cum simți nevoia de aer și apă. Există o chemare ascunsă în tine care te îndeamnă continuu să ceri, să mulțumești, să lauzi pe Creatorul tău, eul din tine care vrea la Tatăl și mama lui ... Astfel, sufletul se trezește în om, cum inima rănită de dor se apropie de DUMNEZEU să comunice. Așa încep marile treziri spre viață în DUMNEZEU. Ecoul acesta armonios pe care-l auzi în tine este semnul că ești viu și vrei să rămâi omul viu în bucuria Celui dătător de viață ... Când inima se va curăți de patimi, atunci se va inflăcăra simțirea către bunul DUMNEZEU*”. Sunt cuvinte pline de har ale părintelui ARSENIE PAPACIOC.

Iar Sfântul CIPRIAN se întreabă: „*Cum vrei să fii auzit de DUMNEZEU, când nici tu nu te auzi pe tine însuți! Spune-mi unde ești atunci când nu te afli înăuntrul tău?*”

Sfântul ISAAC SIRUL aduce noi lămuriri în privința ISIHASMULUI, subliniind că: „*Cartea de căpătâi a isihasmului nu este BIBLIA ci FILOCALIA – o culegere a experiențelor și învățăturilor spirituale relatate de mari sfinți și discipolii acestora*”.

„Practica de bază a isihasmului constă din rugăciunea inimii sau

181 ARSENIE BOCA – „CUVINTE VII”.

a minții, care cuprinde mai multe etape, până să se atingă desăvârșirea și contopirea efectivă cu DUMNEZEU.

Etape în rugăciunea minții:

− repetarea neîncetată a rugăciunii: Doamne IISUSE HRISTOASE, FIUL lui DUMNEZEU, miluiește-mă pe mine, păcătosul... .

− rugăciunea minții în inimă. Aici mintea în timpul rugăciunii petrece fără ieșire în interiorul inimii. „Aici se află toată esența lucrării", precizează părintele CLEOPA. Și continuă: „După o bucată de vreme simți că rugăciunea coboară de la buze la inimă".

− rugăciunea neîntreruptă, când inima cu fiecare bătaie repetă singură cuvintele rugăciunii. „Rugăciunea devine o curgere, chiar în timpul activităților zilnice, chiar când vorbim sau dormim ... Eu dorm, dar inima-mi veghează".

− rugăciunea curată, dă naștere unei contemplații, a unei stări de extaz.

− rugăciunea, vedere duhovnicească sau rugăciune fără rugăciune. „De îndată ce mintea a trecut dincolo de rugăciunea curată nu mai există nici simțuri, nici lacrimi, nici stăpânire, nici libertate, nici smerenie, nici lumea aceasta sau cealaltă. Trecând dincolo de marginile ei intrăm în stare de extaz și nu mai suntem în rugăciune. Aceasta este viziunea", ne spune Sfântul ISAAC SIRUL.

„Sufletul este în tot corpul, dar centrul îl are în inima duhovnicească. E ca o făclie, ca o flacără care arde în noi! El răspunde la rugăciunea inimii", ne spune părintele MINA DOBZEU.

„Sentimentele noastre sunt de la DUMNEZEU și EL nu ni le anulează. Ne dă simțăminte bune și nobile ca să înțelegem că suntem pe drumul cel bun, dar încă nu am ajuns la taină. Domnul le folosește de multe ori ca să înțelegem tainele dumnezeiești și legătura lui DUMNEZEU cu noi. Orice sentiment sădit în noi de DUMNEZEU îi bun, ne deșteaptă, ne învață că, dincolo de simplitatea lor, au un înțeles mai adânc", continuă părintele MINA DOBZEU.

Toate întâmplările și împrejurările prin care trecem într-o viață au ca rost și să scoată la iveală cele sădite de DUMNEZEU în ascunsul

nostru, și „DUMNEZEU a înzestrat omul creștin cu daruri neprețuite la BOTEZ: Lumina cunoștinței lui DUMNEZEU; Lumina înțelegerii lucrurilor; Lumina dumnezeiască în cei desăvârșiți”[182].

Vom continua să redăm alte pilde de învățături despre ISIHASM izvorâte din trăirea lăuntrică a unor exegeți mistici creștini, pentru ca cititorul să aibă cât mai multe informații și a înțelege mai bine drumul anevoios care-l presupune desăvârșirea spirituală.

Părintele EFREM FILOTHEITUL, „Frate, roagă-te cu gura până ce dumnezeiescul har te va lumina să te rogi cu inima. Atunci praznic și sărbătoare se va face în tine, într-un chip minunat, și nu te vei mai ruga cu gura, ci cu mintea lucrând în inimă” ... Și continuă: „Numele lui HRISTOS, pe care-l chemăm în rugăciune, cuprinde puteri tămăduitoare și iubitoare, ce ființează și lucrează în tine. Așa că nu te mai îngrijora de nedesăvârșirea și uscăciunea rugăciunii tale, ci așteaptă cu stăruință roada chemării necontenite a Dumnezeiescului Nume”.

„Pocăința, spune părintele SOFRONIE SAHAROV, este temeiul nevoințelor noastre creștine și al întregii noastre vieți duhovnicești. Ne pocăim de păcatele și greșelile noastre pentru a ne asemăna cât mai mult cu HRISTOS”, iar Sfântul IOAN GURĂ DE AUR subliniază că „pocăința este topirea păcatului din noi”.

„Se pocăiește cel care împlinește cuvântul psalmistului: «Nedreptatea o urăsc și o disprețuiesc, iar legea Ta o iubesc» (Ps. 118:163)”, susține Sfântul VASILE cel MARE.

Sensul profund al pocăinței și isihasmului este schimbarea minții, sau înnoirea minții, după cuvântul grecesc METANOIA. Suntem chemați să ne schimbăm modul nostru de gândire decăzut, supus patimilor și răutăților acestei lumi, după gândul lui HRISTOS.

Însănătoșirea noastră sufletească și duhovnicească, adică mântuirea noastră, presupune pocăință, adică să gândim cu gândurile Domnului HRISTOS pentru a ajunge să avem mintea lui HRISTOS. Atunci vom gândi frumos și vom trăi frumos și vom fi fericiți.

Sfântul închisorilor, cum l-a denumit părintele NICOLAE

182 ARSENIE BOCA – „UCIGAȘA CETATE”, ED. PELERINUL IAȘI, 2002.

STEINHARDT pe VALERIU GAFENCU, pe patul de moarte, în temniță și-a rostit ca un testament pentru generațiile de azi și de mâine de credincioși: „**Doamne, dă-mi robia care eliberează sufletul și ia-mi libertatea care-mi robește sufletul**".

Cei cu inima curată îl vor vedea pe DUMNEZEU, de aceea este nevoie să ne păstrăm puritatea inimii, a gândurilor și să o păzim ca pe cea mai de preț comoară, căci din ea ies izvoarele vieții. Fără umilință și smerenie este cu neputință să-l recunoaștem pe DUMNEZEU, chiar dacă se află aproape de noi.

MIRCEA ELIADE, referindu-se la omul religios și trăirile sale mistice, sublinia că: *„Omul religios este sensibil la o serie de experiențe, pe care le-am numi «cosmice»; ele sunt întotdeauna religioase pentru că Lumea este sacră ... Accesul la viața spirituală comportă întotdeauna moartea față de condiția profană urmată de a doua naștere. Omul profan este o desacralizare a existenței umane*"[183]

În încheierea acestui capitol doresc să rețin atenția cititorului cu un dialog purtat de un călugăr cu un înger trimis de DUMNEZEU să vadă ce se mai întâmplă pe pământ, în biserici care sunt casele Domnului Nostru IISUS HRISTOS, populate de credincioși care înalță rugăciuni către DUMNEZEU. Îngerul întreabă:

– „Ce sunete se aud?

– Sunt rugăciunile oamenilor dintr-o biserică, răspunde călugărul.

– De ce sunt așa de slabe? întreabă îngerul.

– Că oamenii se gândesc la orice alte lucruri când se roagă, decât la DUMNEZEU. Rugăciunea trebuie făcută cu smerenie, umilință și iubire pentru DUMNEZEU, răspunde călugărul."

Pasajul este extras din filmulețul titrat din limba rusă, la 13.07.2011, intitulat „DE CE NU NE ASCULTĂ DUMNEZEU RUGĂCIUNILE?"

„Fiecare om este viu prin iubirea semenului. Cine este în iubire este în DUMNEZEU, căci DUMNEZEU este iubire" (LEV TOLSTOI, „PRIN CE SUNT VII OAMENII").

183 MIRCEA ELIADE - „LE SACRE ET LE PROFANE".

În capitolul următor vom călători în lumea fascinantă a spiritelor, a stărilor multiple ale spiritului, a duhurilor care sălășluiesc în ființa umană, încercând să descifrăm împreună tainele bine ascunse în templul sacru, care este OMUL.

NOTĂ LA CAPITOLUL IV

DIVERSE MANIERE DE A-L ÎNȚELEGE PE DUMNEZEU

1. TEISM	Credința într-un DUMNEZEU personal și viu, având drept calități: bunătatea, puterea absolută, creația lumii, etc. Se opune panteismului și ateismului. Este religia comună majorității oamenilor.
2. PANTEISM	Doctrină, credință potrivit căreia totul este în DUMNEZEU, DUMNEZEU identificându-se cu lumea: DIVINITATEA este o forță impersonală, prezentă peste tot în lume și în noi (STOICII, SPINOZA, HEGEL). Teologia creștină identifică panteismul cu ateismul, pentru că refuză ideea unui DUMNEZEU personal.
3. DEISM	Credința celor care admit existența unei ființe supreme dar care refuză de a-i aplica orice determinare precisă și respinge revelația, dogmele și practicile religioase.
4. POLITEISM	Doctrină sau religie din antichitatea greacă care admite existența mai multor Dumnezei.
5. SINCRETISM	Sistem filosofic sau religios care tinde să se bazeze pe mai multe doctrine diferite (credința BAHA'I)
6. ANIMISM	Religie, credință care atribuie suflet animalelor, fenomenelor și obiectelor naturale.
7. AGNOSTICISM	Doctrină sau atitudine filozofică care susține că ABSOLUTUL este necunoscut pentru ființa umană.
8. ATEISM	Sistem de gândire care neagă orice reprezentare a unui DUMNEZEU personal și viu, neagă existența lui DUMNEZEU, oricare ar fi ea.

CAPITOLUL V
FIINȚA – PRINCIPIUL MANIFESTĂRII UNITĂȚII PRIMORDIALE

• SPIRITELE NEVĂZUTE - APARIȚII ȘI SEMNE PREVESTITOARE
• STĂRILE MULTIPLE ALE FIINȚEI
• DUHURILE ÎN LUMEA NEVĂZUTĂ. RĂUL ȘI BINECUVÂNTĂRILE DIVINE

MOTTO: „FIINȚA UNIVERSALĂ, care este UNITATEA PRIMORDIALĂ, nu este decât NEFIINȚĂ afirmată, în măsura în care este posibilă o asemenea afirmare, care este o primă determinare”[184].

Pentru a înțelege sensurile tainice ale acestui capitol, cred că este nimerit să punem la dispoziția cititorului câteva informații utile despre FIINȚĂ și NEFIINȚĂ, INFINITUL metafizic, POSIBILITATEA UNIVERSALĂ, UNICITATEA EXISTENȚEI, VIDUL, etc.

Ființa, dacă este definită, în sens universal, ca principiul manifestării, trebuie să spunem de la început că ea nu este infinită, deoarece nu coincide cu posibilitatea totală și asta cu atât mai mult cu cât FIINȚA, ca principiu al manifestării, cuprinde într-adevăr toate posibilitățile de manifestare, dar numai în măsura în care se manifestă.

Neființa e mai mult decât ființa, e superioară acesteia, decât dacă se înțelege prin aceasta că ea cuprinde ce este dincolo de extensiunea ființei, conținând-o, chiar, în principiu.

Posibilitatea Universală cuprinde deopotrivă ființa și neființa, distincția dintre ființă și neființă este pur contingentă, pentru că nu poate fi făcută decât din punctul de vedere al manifestării, care ea însăși este contingentă.

184 RÉNÉ GUÉNON – „LES ÉTATS MULTIPLES DE L'ÊTRE” (1932), ED. VEGA, PARIS, 1984.

Infinitul, datorită caracterului său universal și nelimitat, nu este susceptibil de a fi definit. Când spunem că posibilitatea universală este infinită sau nelimitată, înțelegem că ea nu este altceva decât infinitul însuși, considerat sub un anumit aspect, în măsura în care este permis să se spună că există aspecte ale infinitului. Infinitul, pentru a fi infinit, nu poate admite nici o restricție, ceea ce presupune că el este absolut necondiționat și indeterminat, căci pentru orice determinație este obligatoriu o limitare, prin chiar faptul că lasă ceva în afara ei, anume toate celelalte determinații, posibile în egală măsură.

„*Dacă se vorbește în mod corelativ de INFINIT și POSIBILITATE, nu e pentru a stabili între acești doi termeni o distincție care n-ar putea exista în realitate; în acest caz INFINITUL este considerat în special sub aspectul său pasiv, pe când POSIBILITATEA este aspectul pasiv ... Posibilitatea universală e nelimitată, ea vrea să o concepi astfel, înseamnă în realitate a te condamna să n-o concepi deloc. O posibilitate de manifestare nu e superioară unei posibilități nemanifestate ...*”[185].

Principiul lumii manifestate, el însuși nemanifestat, este FIINȚA, așa cum principiul nemanifestării este NEFIINȚA, care nu trebuie confundată cu neantul, lipsit de sens, deci absurd.

„*FIINȚA conține deci tot manifestul; NEFIINȚA conține tot nemanifestul, inclusiv FIINȚA însăși; dar POSIBILITATEA UNIVERSALĂ cuprinde toată FIINȚA și NEFIINȚA*”[186].

VIDUL este unul din aspectele de manifestare ale NEFIINȚEI, adică una din posibilitățile pe care le conține, diferită de posibilitățile cuprinse în FIINȚĂ, așadar în afara acesteia, chiar considerată în totalitatea sa, fapt ce arată din nou că FIINȚA nu e infinită. Există în univers moduri multiple de existență, fiecare avându-l pe cel potrivit naturii sale.

„*La fel ca UNITATEA (FIINȚA) nu este decât ZEROUL metafizic (NEFIINȚA) afirmat, cuvântul nu este decât tăcerea exprimată; însă ZERO-ul metafizic, deși este UNITATEA neafirmată, e de asemenea ceva mai mult, la fel și tăcerea, care îi este un aspect în sensul precizat,*

185 IDEM.
186 IDEM.

nu e doar cuvântul neexprimat, căci trebuie să cuprindă și ceea ce este inexprimabil; adică nesusceptibil de manifestare, deci de determinare în mod distinctiv ...”[187].

SPIRITELE NEVĂZUTE – APARIȚII ȘI SEMNE PREVESTITOARE.

Este o temă urmărită cu multă atenție de științele medicale și nu numai pentru a găsi explicații la o serie de trăiri extrasenzoriale, oculte, reprezentate prin premoniții, apariții de spirite în anumite momente ale vieții oamenilor sau în strânsă legătură cu evenimente cu impact emoțional puternic. Voi descrie și o experiență personală trăită într-o misiune efectuată în ITALIA în anii 1980 – 1981, ale cărei explicații îmi scapă și în prezent, deși unele indicații duc într-o anumită zonă.

Dar mai întâi să dăm cuvântul unor specialiști în parapsihologie.

DANIELA JAFFÉ, ca secretară la INSTITUTUL C.G. JUNG, proaspăt înființat în 1948, a colaborat cu acesta la evaluarea, verificarea și inventarierea rezultatelor de decenii înregistrate de laborator în studierea fenomenelor spontane ale parapsihologiei.

Concluzia la care a ajuns DANIELA JAFFÉ a fost că de fapt aceste fenomene sunt „*capacități generale aflate în stare latentă, așteptând momentul propice sau stimulii necesari manifestării*”[188].

C.G. JUNG a fost însă preocupat să întindă cercetările pentru a găsi răspuns la întrebarea care-l frământa, și anume: în ce condiții psihice au loc fenomenele parapsihologice, sau cum pot fi declanșate „latențele sufletești”?

Răspunsul l-a dat în lucrarea „SINCRONICITATEA CA PRINCIPIU AL REALITĂȚILOR CAUZALE”[189], prin includerea inconștientului și regulilor lui în explicarea fenomenelor rămase

187 IDEM.

188 DANIELA JAFFÉ – APARIȚII DE SPIRITE ȘI SEMNE PREVESTITOARE, ED. HUMANITAS, 1999.

189 C.G.JUNG și W. PAULI – „SYNCHRONIZITÄT ALS EIN PRINZIP AKAUSALER ZUSAMMENHÄNGE” și „NATURERKLÄRUNG UND PSYCHE”, ZŰRICH, 1952.

neexplicate – mai ales a coincidențelor semnificative, a viselor prevestitoare, a așa-numitei „paceognition", a „telepatiei", etc.

Sincronicitatea lui C.G. JUNG este *„un concept făurit pentru a exprima o coincidență sau corespondențe pline de sens între un eveniment psihic și unul fizic, care nu sunt legate cauzal, și vise, gânduri asemănătoare sau identice, care au locuit simultan în locuri diferite. Ele par a fi mai degrabă corelate cu procese arhetipale din inconștient*"[190].

C.G. JUNG explică: *„am ales termenul de sincronicitate pentru că sincronicitatea a două evenimente legate prin semnificație, dar nu în mod cauzal, îmi părea a fi un criteriu esențial*".

De-a lungul istoriei umanității s-a scris mult despre importanța trăirilor respective pentru om, încercându-se să se ofere de către filosofi, teologi, psihologi, explicații cu fundament științific sau esoteric, căutându-se chei pentru decriptarea înțelesului ocult al acestor fenomene.

Din punct de vedere psihologic, aceste fenomene pot fi numite trăiri arhetipale, deci care au loc în toate timpurile și toate locurile, ținând de experiența general umană. Ele sunt în strânsă legătură și interdependență cu structura fundamentală a sufletului.

Cartea DANIELEI JAFFÉ abundă în cazuri individuale sau colective care au avut șansa de a fi actorii sau martorii unor asemenea fenomene pe cât de senzaționale, pe atât de greu de explicat din punct de vedere științific, deși de-a lungul secolelor s-au obținut unele rezultate încurajatoare în decriptarea omului și a manifestărilor sale arhetipale, care totuși rămân în continuare o mare enigmă.

Pentru cititorul interesat, cartea oferă suficiente argumente pentru a fi lecturată cu interes, invitându-ne la reflectare profundă asupra ceea ce reprezintă omul și legătura sa cu Universul infinit și cu DIVINITATEA.

Trebuie să menționez și prelegerea susținută în 1913 de HENRI BERGSON la SOCIETY FOR PSYCHICAL RESEARCH (LONDRA) cu tema: „Apariția de spirite și cercetarea psihică", unde arată că: *„ ... dacă iau în considerare numărul enorm de cazuri și mai cu seamă*

190 DANIELA JAFFÉ – OP. CIT.

asemănarea dintre ele, asemănarea lor de familie, concordanța atâtor mărturii independente unele de altele, care toate au fost analizate, controlate și apoi supuse criticii – atunci eu însumi sunt înclinat să cred în telepatie la fel cum cred, de exemplu, în înfrângerea neinvincibilei ARMADA".

Lumile superioare, nevăzute, nu pot fi percepute cu cele cinci simțuri cu care a fost înzestrat omul, fiind nevoie de o configurare diferită a mijloacelor noastre de percepție. Vederea cu inima apare când inima înflorește și se deschide lumilor nevăzute, prin rugăciuni, meditație, asceză, căci ea luminează asemenea unei stele, intrând în comuniune cu lumile nevăzute de pe Pământ și din Ceruri.

„*În acest mod, ajungem să comunicăm cu ființele nevăzute, să ne apropiem de ele pentru a le descifra tainele și a le înțelege, contopindu-ne tot mai mult cu Mama Natură și Mama Pământ și cu ritmurile de evoluție cosmice. A învăța să îngenunchezi în fața Naturii este cel mai mare gest de iubire, de cunoaștere și smerenie în fața Creației Divine, cât și a Marelui Creator*"[191].

Am văzut că prin ISIHASM, prin rugăciunea inimii și invocarea repetată a numelui lui IISUS HRISTOS se atinge o stare de iluminare, când omul se află într-o comuniune directă cu DUMNEZEU, ceea ce-i permite să aibă o cu totul altă viziune asupra lumii văzute și nevăzute. În acest stadiu poate intra în contact cu entități superioare, ființe divine, pentru că s-a apropiat tot mai mult de starea de îndumnezeire care i-a dăruit-o Marele Creator omului primordial.

Meditația isihastă se deosebește de meditațiile yoga sau alte tehnici, care contribuie doar prin exerciții îndelungate și printr-o alimentație adecvată să stimuleze acele calități latente care zac nevalorificate în om, dându-i mai multă putere de concentrare, forță fizică și intelectuală.

La maeștrii ZEN, Iluminarea înseamnă a trezi în om Mintea Universală, cu inepuizabila sa zestre, însușiri și talente. Conștiința

191 SEBASTIAN STĂNCULESCU – „FIINȚE NEVĂZUTE. STUDIU DESPRE ENTITĂȚI ASTRALE, FIINȚE ELEMENTALE ȘI SPRIRITELE NATURII". ED. UNIVERS ENCICLOPEDIC GOLD, 2012.

Iluminării, sau „Natura lui BUDDHA”, este potrivit maeștrilor ZEN *„mintea minții și conștiința conștiinței, realizarea în plan individual a Voinței Universului, ceea ce duce la o solidaritate a tuturor ființelor și a unității aflate dincolo de iluzia vieților individuale. Ea este adevăratul sine, principiul călăuzitor, CHIPUL ORIGINAR al omului, ADEVĂRATA lui natură”*[192].

Vorbind despre natura divină a omului și legătura sa de filiație cu celelalte ființe divine datorată unui Creator comun, putem afirma că, odată cu prima licărire a naturii divine în om, putem vorbi de începuturile moralei, care a fost picurată în ADN-ul nostru de DUMNEZEU, dar pe măsură ce umanitatea a evoluat, gradul de moralitate și de etică celestă s-a diminuat, fiind diferit în funcție de lărgirea treptată a sferei de interese și îndepărtare a omului de DUMNEZEU.

A deveni înger sau demon depinde de gradul de desăvârșire spirituală și de liberul arbitru.

Fiind sursa primă a dragostei și a sinelui, natura divină dă consistență actelor morale, conduita morală nefiind altceva decât expresia naturii divine în acțiune. Cu toate acestea, deși toate ființele umane sunt înzestrate cu natura divină, nu toate se desăvârșesc spiritual în același timp, având acces la comunicarea cu entitățile superioare care populează lumile invizibile, în funcție de gradul desăvârșirii spirituale.

Drama mare a umanității este că oamenii și-au pierdut încrederea în prezența în fiecare dintre noi a acelei scântei de dumnezeire care trebuie activată prin credință și o viață corectă, care ne-ar putea permite accesul și comunicarea cu lumile nevăzute care populează planeta și universul. Dar pentru aceasta este nevoie, cum spuneam, de a ne trezi din somnul ignoranței și întunericului în care ne ducem viața, renunțând la cele trei otrăviri care au desfigurat chipul omului arhetipal: pofta, mânia, prostia, la care am putea adăuga și lenea intelectuală.

Pentru că însăși temeiul lumii este moralitatea, iar preceptele morale nu fac decât să exprime ordinea firească a lucrurilor, în calitatea

192 KAITEN NUKARIYA – „ZEN. THE RELIGION OF THE SAMURAI”.

de ființe umane avem misiunea divină de a ne angaja permanent și necondiționat în efortul de a perfecționa lumea în care trăim și cea viitoare, pentru că scopul vieții este de a scoate la iveală natura originară a omului, dumnezeirea sa prin filiație cu DUMNEZEU-FIUL, Domnul Nostru IISUS HRISTOS.

Promiteam la începutul capitolului că voi prezenta cititorului o situație ce mi s-a întâmplat în urmă cu trei decenii, într-o acțiune operativă de spionaj pe teritoriul ITALIEI.

După o întâlnire cu „SIEGFRID", relație operativă, demnitar iezuit, pe care-l cunoscusem când eram în misiune în Maroc 1977, iar în ianuarie 1980 la BEIRUT, în plin război civil, am realizat o nouă întâlnire, prilej cu care am stabilit ca următoarea întâlnire să aibă loc peste șase luni în ITALIA. De comun acord am convenit un sistem de legătură care să ne permită armonizarea programului.

„SIEGFRID" urma să-mi transmită o vedere la o căsuță poștală din București, dacă totul este în regulă și rămâne stabilită data și ora deja convenite, cât și un loc de prezentare.

Nu voi intra în detaliile operațiunii.

„SIEGFRID" a transmis o vedere cu VATICANUL, ceea ce simboliza că lucrează în structurile administrative și că obține informații utile, deci rămâne în vigoare întâlnirea programată încă de la BEIRUT.

Conform procedurilor, am întocmit raport pentru deplasare în ITALIA pentru reactivarea unor agenți recrutați de un ofițer cu experiență care a fost retras de la post în urma trădării generalului MIHAI PACEPA, cât și pentru realizarea întâlnirii cu „SIEGFRID".

Față de autoritățile italiene, prezența mea ca diplomat în misiune temporară la ambasada noastră din ROMA era motivată de rezolvarea unor probleme reale consulare, cât și pe linia Academiei Române de la Roma, unde de altfel am fost cazat.

Contactele oficiale cu autoritățile italiene împreună cu reprezentantul secției consulare al ambasadei române mi-au permis deplasări în oraș, prilej cu care am verificat traseele de autoapărare împotriva filajului autohton, cât și locul de prezentare unde urma să

realizez contactul vizual cu „SIEGFRID".

De asemenea, am selecționat și două locuri de întâlniri de discuții, pentru eventualitatea că vom avea această ocazie. Grupa operativă externă s-a implicat cu discreție în măsurile de verificare a traseelor, stabilind și eventuale puncte de rupere de filaj, dacă situația impunea acest lucru.

În ziua prevăzută pentru întâlnire, totul a decurs în bune condițiuni până în apropierea locului de prezentare, când din senin a fost sesizat filajul de către șeful grupei operative, care m-a avertizat printr-un semnal de pericol.

Am continuat autoverificarea și pentru a mă convinge că așa stau lucrurile, am trecut prin două puncte de rupere de filaj, care m-au convins de astă dată că sunt „curat".

Am abordat cu atenție următoarea etapă a acțiunii, prezentându-mă la ora fixată la locul de întâlnire, de contact vizual cu „SIEGFRID". M-am plasat într-o berărie situată vis-à-vis de locul unde trebuia să se prezinte „SIEGFRID", (terasa unei cofetării). La ora indicată, „SIEGFRID" și-a făcut apariția, arborând semnalul că totul este în regulă și putem lua contact fizic.

La rândul meu am arborat același semnal și ne pregăteam să realizăm întâlnirea, când spre surprinderea mea și-a făcut din nou apariția filajul.

Bineînțeles că l-am avertizat pe „SIEGFRID", care a sesizat și el acest lucru, având o bogată experiență în munca de spionaj și operațiuni ilegale, în favoarea VATICANULUI.

În acel moment îți trec prin minte multe gânduri cărora trebuie să le faci față prin decizii rapide și dacă se poate cât mai inspirate.

Filajul mă căuta pe mine și „scotocea" zona pentru a mă localiza. În acel moment m-am rugat cu toată ființa Domnului Nostru IISUS HRISTOS să-l apere pe „SIEGFRID" să nu fie interceptat de filaj. Consideram că el este în pericol din cauza poziției sale în structurile VATICANULUI, și mai puțin eu care mă bucuram de imunitate diplomatică.

Totul a durat câteva secunde care mi s-au părut ani, și, fără

explicație, ca din senin, atât locul în care eram așezat cât și locația în care se afla „SIEGFRID" au fost acoperite de un fel de nor, dar care atât mie cât și lui „SIEGFRID" ne permitea să vedem prin el, însă filajului nu. După „cercetarea" zonei, filajul a părăsit în viteză străzile din jurul nostru, plecând în căutarea mea.

Odată „liniștită" zona, am răsuflat ușurat, i-am mulțumit bunului DUMNEZEU și am realizat întâlnirea cu „SIEGFRID". Eram curios și uluit de apariția fenomenului amintit, de aceea prima mea întrebare a fost să aflu de la partenerul meu, erudit teolog, o explicație convingătoare.

„SIEGFRID" mi-a răspuns printr-o întrebare: la ce te-ai gândit în momentul în care ai sesizat pericolul? I-am răspuns sincer că m-am rugat lui IISUS HRISTOS să-l apere pe el, știindu-i postura extrem de delicată.

Atunci „SIEGFRID" m-a mângâiat pe mâini și mi-a spus pe un ton emoționant și plin de afecțiune că „explicația fenomenului este efectul rugăminții din inimă adresată Mântuitorului nostru, nu pentru a fi eu salvat, ci „SIEGFRID", ceea ce denotă că deși aparțin unei țări comuniste și lucrez în spionaj, totuși sunt un om credincios și plin de generozitate, ceea ce a plăcut Domnului".

De altfel, „SIEGFRID" mi-a mărturisit că el s-a rugat Domnului ca la rândul meu eu să nu pățesc ceva, explicându-mi că cele două rugăminți s-au întâlnit în același timp și l-au impresionat pe IISUS HRISTOS, care a venit în ajutorul nostru.

Tot cu această ocazie, „SIEGFRID" mi-a mărturisit că supervizează activitățile arhivelor VATICANULUI și că este posibil ca în viitor să fie numit să le conducă, având acces la documente secrete, la care nu toți membrii Curiei Romane au acces.

M-a asigurat în continuare de tot sprijinul, fiind convins că datorită credinței mele, nici un efort din partea lui nu este prea mare.

La despărțire m-a atenționat că în curând cineva din familia mea va părăsi această lume, dar DUMNEZEU mă va întări și voi putea merge mai departe.

Afirmația sa m-a șocat, deoarece în urmă cu câteva luni

pierdusem pe soacra mea (foarte tânără și dragă sufletului meu) și doi frați de-ai tatei foarte apropiați și bunica din partea mamei. Eram îngrijorat de starea sănătății tatălui meu, pe care-l lăsasem internat în spital, fiind suspect de cancer, dar telegramele primite din Centrală erau liniștitoare. Într-adevăr, la sosirea în țară, tatăl meu a decedat la spital, însă am avut șansa să-l prind în viață.

Despre cazul „SIEGFRID" am scris în detaliu în lucrarea „RECVIEM PENTRU SPIONI", VOL. 2, când m-am referit la serviciul de spionaj al VATICANULUI.

După cum vedeți, credința în DUMNEZEU și rugăciunea inimii curate ajută inclusiv în spionaj, unde riscul și relativitatea fac casă bună.

STĂRILE MULTIPLE ALE FIINȚEI SAU SUFLETULUI

Au constituit din timpuri imemoriale subiecte predilecte pentru marele sacerdot și pentru inițiații în micile și marile mistere.

Scriptura sacră a zoroastrienilor „AVESTA" conține, printre altele, prevederi care se referă la: vindecarea bolilor, moarte, căsătorie, înviere, iubirea aproapelui, ultimul om, judecata de apoi, metamorfoza spiritului, sub forma unor dialoguri dintre ZOROASTRU și un înțelept.

Vom reda câteva din aceste perle de înțelepciune, care astăzi, mai mult ca oricând, își dovedesc actualitatea, într-o perioadă când omenirea își caută o altă direcție.

Cele trei metamorfozări ale spiritului: când spiritul devine CĂMILĂ, când CĂMILA devine LEU, când LEUL devine COPIL.

„ ... *Ce este mai greu? Se întreabă spiritul robust și îngenunchează precum cămila și vrea o încărcătură bună.*

Spiritul robust se încarcă cu toate aceste greutăți ca și cămila, care de îndată ce este încărcată se grăbește în deșert. La fel și SPIRITUL, se grăbește spre propriul deșert. Dar, în fundul deșertului cel mai sigur, se împlinește a doua metamorfoză.

Și atunci spiritul devine LEU și vrea să cucerească libertatea și să

fie stăpân pe propriul deșert.

Să fie liber, să se opună negației divine, chiar obligației: aceasta este sarcina sau nevoia LEULUI, să se elibereze pentru o nouă creație ... A cuceri acest drept de a crea valori noi este cea mai teribilă cucerire pentru un spirit nerăbdător și respectuos ... În realitate, acesta este un act feroce, pentru el, și-l face animal de pradă ... .

Pentru ce LEUL ar visa să fie COPIL? Ce ar putea face COPILUL? Copilul este inocență și uitare, este o roată care se învârte, o primă mișcare, o afirmație sfântă.

Da. Pentru jocul divin al creației, trebuie o sfântă afirmație. Spiritul vrea acum propria sa voință, cel care a pierdut lumea, vrea să-și câștige propria lume".

Vorbind despre această copilărie a umanității, care reprezenta de fapt PARADISUL pierdut, regretatul filosof și patriot român OCTAVIAN PALER ne-a lăsat câteva cuvinte nemuritoare, pline de înțelesuri tainice.

„*... Singurul PARADIS pierdut e această copilărie, acest OLIMP în care nu ne mai putem întoarce decât lucizi, căci ne-am pierdut inocența și puterea de a privi un copac ca pe o poveste ... Nici un copil nu este sceptic, toți ne naștem cu darul de a crede în ceea ce descoperă simțurile noastre și în ceea ce ni se propune și, de aceea, probabil, numai atunci putem fi fericiți cu adevărat. Pe măsură ce ne-am îndepărtat de OLIMP, ne-am schimbat, am coborât mai jos, la poalele acestui OLIMP personal, până ne-am văzut despărțiți pentru totdeauna de propria noastră copilărie, al cărei miracol rămâne unica mitologie adevărată ...*"[193].

Despre stările multiple ale spiritului, ființei, reprezentantul cel mai autorizat al esoterismului creștin și islamic, RÉNE GUÉNON scria că: „*Nu este vorba de o simplă multiplicitate numerică, sau chiar mai general, cantitativă, ci de o multiplicitate de ordin «transcedental» sau cu adevărat universal, aplicabilă tuturor domeniiilor care constituie diferitele «lumi» sau niveluri ale EXISTENȚEI, considerate separat sau în ansamblu, cantități sub toate modurile sale ...*"[194].

193 OCTAVIAN PALER –„MITOLOGII SUBIECTIVE", ED. EMINESCU, 1975.
194 RÉNE GUÉNON – „LES ETATS MULTIPLES DE L'ÊTRE", (1932).

Multiplicitatea e cuprinsă în unitatea primordială, neîncetând să fie cuprinsă în ea prin faptul desfășurării ei în mod manifest. Ea există în unitatea însăși și neavând decât o existență contingentă în raport cu aceasta, nu poate afecta unicitatea.

„*Ființa este una în sine și, prin urmare, EXISTENȚA UNIVERSALĂ, care este manifestarea integrală a posibilităților sale, e unică în esența și natura sa intimă; însă nici unitatea FIINȚEI, nici «unicitatea» EXISTENȚEI nu exclud multiplicitatea modurilor de manifestare, de unde indefinitatea treptelor EXISTENȚEI, în ordinul general și cosmic și cea a stărilor ființei, în ordinul existențelor particulare*”[195].

Potrivit esoterismului islamic, uniciatatea EXISTENȚEI, EXISTENȚA chiar în unicitatea sa comportă o infinitate de trepte, corespunzătoare tuturor modurilor manifestării universale (ideatică în fond existența însăși) și această multiplicitate indefinită a treptelor EXISTENȚEI implică tot o manifestare a multiplicității de stări indefinite posibile.

Fiecare stare de manifestare a unei ființe corespunde unei trepte a EXISTENȚEI.

În NEFIINȚĂ nu poate fi vorba de o multiplicitate de stări, deoarece aceasta este esențialmente de domeniul indiferențierii și chiar al necondiționatului: necondiționatul neputând fi supus determinărilor unului și multiplului, iar indiferențierea nu poate exista distinctiv.

Stările de nemanifestare sunt de domeniul NEFIINȚEI, iar cele de manifestare, așa cum am văzut, țin de domeniul FIINȚEI, considerată ca integralitatea sa.

Ierarhizarea stărilor multiple în realizarea efectivă a ființei totale permite înțelegerea, din punct de vedere metafizic, a ceea ce se numește în general „ierarhiile spirituale”, adică ierarhii diferite de om și diferite între ele, ca și cum fiecare grad ar fi ocupat de ființe speciale, limitate la stările corespondente. Stările „angelice” sunt stări supra-individuale, care constituie manifestarea informală, însă nu li se pot atribui nici una din facultățile de ordin individual, nu pot fi înzestrate cu rațiune, ele

195 IDEM.

pot avea doar o inteligență pur intuitivă, acționând la cuvâtul Marelui Creator, transmițând mesajele acestuia.

„*Tot ceea ce se spune în mod teologic despre îngeri poate fi spus în mod metafizic despre stările superioare ale ființei, la fel cum, în simbolismul astrologic al Evului Mediu, «cerurile», adică diferitele sfere planetare și stelare, reprezintă aceleași stări, de asemenea gradele inițiatice corespunzătoare realizării lor; și la fel, «cerurile» și «infernurile» reprezintă stările superioare sau inferioare în raport cu starea umană*”[196].

Referindu-se la esoterismul operei lui DANTE, nu putem trece neobservat faptul că, în partea dedicată PURGATORIULUI, cele trei părți ale poemului se termină cu același cuvânt, „stelle”, pentru a afirma importanța cu totul particulară pe care DANTE o acordă simbolismului astrologic.

Ultimele cuvinte din „INFERNO”, „riveder le stelle”, se referă la reîntoarcerea la starea proprie omului, de unde este posibil să se perceapă această stare ca o reflectare a stărilor superioare. Versul de final al „PURGATORIO”explică ceea ce am prezentat mai sus.

Cât despre versul final din „PARADISO”: „L'Amor che move il Sole e l'altre stelle”, acesta desemnează, ca un ultim termen al „voiajului divin”, centrul divin, care este potrivit lui Aristotel „motorul” tuturor lucrurilor.

Revenind la ierarhiile spirituale, menționăm că acestea sunt ansamblul stărilor FIINȚEI superioare individualității umane, în special stările informale sau supra-individuale, realizabile pentru ființă pornind de la starea umană, chiar în cursul existenței sale corporale terestre.

„*Ființa se realizează numai prin cunoaștere, în alt mod nu se poate realiza. Cunoașterea adevărată fiind imediată, poate fi mai mult sau mai puțin completă, mai mult sau mai puțin adevărată sau profundă, dar nu poate fi esențial relativă ... Cunoașterea relativă nu este altceva decât, metafizic vorbind, cunoașterea relativului sau contingentului, deci ceea ce se aplică manifestatului; însă valoarea acestei cunoașteri, în interiorul propriului ei domeniu, și nu așa cum o înțeleg cei ce vorbesc*

196 RÉNE GUÉNON – „L'ESOTERISME DE DANTE”, ED. GALLIMARD, 1957.

de relativitatea cunoașterii" ... „Cunoașterea și adevărul nu sunt decât ceea ce am numi «aspecte ale INFINITULUI». Cunoașterea și FIINȚA sunt cele două fețe ale aceleiași realități, termenul «ființă» nu trebuie luat decât în sensul său analogic și simbolic, deoarece cunoșterea trece dincolo de FIINȚĂ"[197].

MIHAI VÂLSAN[198], cunoscut ca unul dintre cei mai mari maeștri contemporani ai esoterismului islamic, convertit la islam sub numele SHAZKN MUSTAFÂ̂ IBN al AZIZ, este continuatorul ales și calificat al operei guenoniene.

Vorbind despre doctrina Sinelui Universal și al stărilor multiple ale ființei, arată că: „*învățații recunoscuți ai Bisericii Creștine sau maeștrii vieții spirituale creștini, nu sunt împotriva acestei doctrine, și dacă nu o profesează deschis, cel puțin nu o exclud*".

Psalmul 81 spune: „*Eu am zis: DUMNEZEI sunteți, și toți fii ai Celui Preaînalt*".

Atât în Vechiul, cât și în Noul Testament avem definiția principală a ființelor, iar Sfântul DIONISIE AREOPAGITUL ne învață că: „*Noi suntem tipuri sau exemplare ale rațiunilor creatoare*".

Sfântul AUGUSTIN vine cu o precizare importantă: „*Veșnicul Adevăr a făcut toate lucrurile ce sunt în timp, cărora le vedem cu ochiul sufletului «forma» conform căreia suntem și facem ceea ce facem în noi sau în corpuri cu dreaptă și adevărată rațiune*".

MIHAI VÂLSAN citează în lucrarea menționată pe Sfântul TOMA D'AQUINO, care afirma că: „*DUMNEZEU este cauza primă exemplară a tuturor lucrurilor ... trebuie spus că în Înțelepciunea Divină sunt conținute rațiunile tuturor lucrurilor pe care le-am numit idei, prin care se înțeleg formele exemplare existente în Înțelepciunea Divină ... DUMNEZEU însuși este Primul Exemplar al tuturor lucrurilor ... Nu printr-o asemănare de specie ajung creaturile să fie asemănătoare lui DUMNEZEU, ci prin faptul că reprezintă rațiunea aflată în inteligența*

197 RÉNE GUÉNON – „LES ETATS MULTIPLES DE L'ÊTRE".

198 MIHAI VÂLSAN – „STĂRILE MULTIPLE ALE FIINȚEI ÎN CREȘTINISM" (n.1907–d.1974). Este inițiatorul studiilor akariene moderne, dăruindu-ne, cu fiecare traducere a textelor marelui maestru al esoterismului islamic, o adevărată „enciclopedie" a învățăturilor sufite.

LUI, așa cum casa materială reprezintă casa concepută de inteligența arhitectului ...”.

JAN van RUYSBROECK scria: *„În toți oamenii aflăm, chiar prin natura lor, o întreită unitate, care, în plus, la cei drepți este supranaturală.*

Prima și cea mai înaltă unitate a omului este cu DUMNEZEU, căci toate creaturile sunt legate de această unitate divină; cât privește esența, viața și conservarea ei, dacă, sub acest raport, s-ar separa de DUMNEZEU, ele ar cădea în nimic și ar deveni neant.

A doua unire, există în noi prin natură; este de fapt aceeași unitate pe care o avem în DUMNEZEU, dar luată din punct de vedere activ, în loc să fie luată din punct de vedere esențial. Și spiritul este o întregime în ambele unități, în totalitatea substanței sale. Din această unitate provin: memoria, inteligența, voința și orice posibilitate de activitate spirituală. Sufletul poartă aici numele de SPIRIT.

A treia unitate, aflată în noi prin natură, este de domneiul puterilor inferioare și își are sediul în inimă ca principiu și sursă a vieții animale. Din activitatea inimii se revarsă activitățile corpului și cele cinci simțuri.

Aceste trei unități, care sunt în om prin natură, este ca o împărăție și un lăcaș veșnic, sunt împodobite și luate în stăpânire de virtuțile morale unite cu milostenia și viața activă; dar podoaba cea mai demnă și mai fericită este dată de o viață contemplativă interioară.

Unitatea inferioară aflată în corp este stăpânită în mod supranatural prin practicile exterioare, îndeplinite conform virtuților morale, după exemplul lui IISUS HRISTOS și al Sfinților Săi.

A doua unitate, aflată în spirit și cu totul spirituală, este împodobită și stăpânită de supranatural, de cele trei virtuți teologice: credința, nădejdea, dragostea.

A treia unitate, cea mai elevată, deși este în mod esențial în noi, o avem în chip supranatural atunci când, în toate lucrările noastre virtuoase, este intenția noastră de proslăvire a lui DUMNEZEU și când aflăm pacea în EL, mai presus de toate lucrurile și mai presus de noi înșine...”[199].

199 JAN van RUSYBROECK (1293–1381), discipol al lui MAISTER ECKHART, ocupă un

Vorbind despre ipotetica „discontinuitate" între treptele omului și îngerului, JAN van RUYSBROECK ținea să precizeze: „*Așa cum vedem, mulți oameni atât de grosolani și de o natură atât de josnică încât nu par să fie altceva decât animalele, la fel trebuie să afirmăm și să credem cu fermitate că există și suflete de o natură atât de nobilă și de elevată încât ating treapta de înger; altfel umanitatea nu s-ar mișca în sensul ascendent precum în celălalt, ceea ce nu se poate*"[200].

ARISTOTEL numește aceste ființe divine, iar DANTE arată că: „*Bunătatea lui DUMNEZEU este primită în moduri diferite de substanțele distincte, adică de îngeri, ce sunt lipsiți de materie grosieră și aproape diafan prin puritatea formei lor, și de natura umană, care este liberă în parte și înlănțuită în parte ...*".

Problema Sinelui Universal și a stărilor multiple ale ființei este tratată de Sf. DIONISIE AREOPAGITUL în lucrarea „NUMELE DIVINE" astfel: „*Fiindcă DUMNEZEU există în chip supra-esențial, EL dă existență tuturor celor ce sunt și aduce la existență pe toate ființele. Se spune că Cel Unu, care există, se multiplică prin producerea din EL a existenței celor multe, dar rămânând întru nimic mai puțin EL și UNUL în actul multiplicării, nediferențiat în procesul de emanație și deplin în diferențiere prin faptul că EL transcede, în chip supra-substanțial, existența tuturor lucrurilor*"[201].

Despre „facultatea de înțelegere comună omului și îngerului", DANTE formulează clar situarea ierarhică a DOAMNEI- FILOSOFII (Înțelepciunea lui DUMNEZEU) astfel: „*Se vede astfel că această doamnă aparține înainte de toate lui DUMNEZEU, și în mod secundar altor inteligențe separate printr-un act neîntrerupt al vederii; deabia apoi ea aparține inteligenței umane ce nu o poate vedea decât în mod*

---

loc important în mistica creștină flamandă. Oprele sale sunt inspirate din cele ale doctrinelor Sf. DIONISIE AREOPAGITUL. A fost sanctificat în 1908 de PAPA PIUS XII. Opera sa, „L'ORNEMENT DES NOCES SPIRITUALLES", scrisă în flamandă, a fost tradusă în franceză în 1891, din care am dat citatul, este o capodoperă a literaturii teologice. Alte lucrării: „LES SEPT CLÔTURES", „LE LIVRE DE LA PLUS HAUTE VERITÉ".

200 IDEM.

201 DIONISIE AREOPAGITUL – „DESPRE NUMELE DIVINE. TEOLOGIA MISTICĂ". Trad. CICERONE IORDĂCHESCU și THEOFIL SIMENSCHY, INSTITUTUL EUROPEAN, IAȘI, 1993.

discontinuu; Ființa acestei DOAMNE place atât de mult Celui ce i-a dat-o, încât EL rânduiește VIRTUTEA neîntrerupt în adâncul său, mult dincolo de putința naturii noastre, pe care o face frumoasă și virtuoasă”[202].

Tot DANTE precizează că: „*Primul Agent, DUMNEZEU, își imprimă VIRTUTEA în anumite lucruri printr-o rază directă, iar în altele își reflectă SPLENDOAREA; astfel în Inteligențele pure, Lumina divină strălucește fără intermediar, iar în celelalte ea se răsfrânge prin aceste Inteligențe iluminate inițial*”[203].

Împreună cu AVICENNA, DANTE formulează o doctrină a treptelor ierarhice ale Luminii în corespondență cu treptele existenței universale: LUCE, ca LUMINĂ, este PRINCIPIUL; RAGGIO, în măsura în care ea radiază și este intermediară între PRINCIPIU și primul corp la care ajunge; SPLENDORE în măsura în care este răspândită asupra altei părți luminate de ea.

În „CANZONE”, DANTE oferă următoarele explicații: „*Acolo unde vorbește, ea coboară din cer, adică acolo unde Înțelepciunea Divină este în act – iubirea efectivă a ei – coboară un gând ceresc în care se vede bine că aceasta (FILOSOFIA) este mai mult decât o lucrare umană. Cuvântul spune: «din aer» pentru a face să se înțeleagă că, nu doar ea (FILOSOFIA), ci și gânditorii ce o induc sunt mult deasupra lucrurilor joase și terestre*”.

În note anexe la prezentul capitol cititorul poate consulta o serie de lucrări care fac referire la subiectele abordate.

SINELE este o fază a spiritului care se poate manifesta numai în cadrul vieții comunicate, ca parte a ei, de natură psihospirituală și psihoenergetică.

„*Sentimentul de sine al copilului se critalizează prin atitudinea mamei față de pruncul ei ... Sinele latent este acel nucleu din străfundurile spirituale ale ființei omenești pe care nu-l putem confunda cu nici una din configurațiile care nu-l pot epuiza. Criza sinelui și chiar pierderea de sine se pot manifesta la cei care își pierd credința. Sf. AUGUSTIN*

202 MIHAI VÂSLAN – „STĂRILE MULTIPLE ALE FIINȚEI ÎN CREȘTINISM”.
203 ILIE BĂDESCU – „SOCIOLOGIA NOOLOGICĂ. ORDINEA SPIRITUALĂ A SOCIETĂȚII”, ED. MICA VALAHIE, 2007.

spunea: «În mine erai, Doamne, și eu eram în afara mea și nu te-am cunoscut»"[204].

Perfecționarea sinelui este marea operă, începutul și sfârșitul înțelepciunii, este darul și finalitatea Marii Opere. Omul atingând această stare de desăvârșire este de mare folos semenilor săi, pentru el însuși, și darul cel mai de preț care exprimă devoțiunea pentru DUMNEZEU.

„*Împotriva ignoranței dogmatice a apărut figura luminoasă a Marelui Înțelept al adevărurilor uitate, Contele de SAINT-GERMAIN, care a adus umanității lumina vie a Soarelui filosofic, care aduce o rază de speranță setei de cunoaștere prin desăvârșire spirituală a omenirii, punând la baza ei mutarea non-sinelui în Sine, colorarea vieții exterioare cu harul interior; proiectarea sufletului pe mediul fizic; sublimarea răului în bine; multiplicarea frumuseții, iubirii și adevărului, iar la final înțelepciunea care va colora întreaga lume*"[205].

Ființa ca principiu al manifestării este identică Dumnezeului personal al religiilor, simbolizat de Unitatea primordială.

RÉNÉ GUENON afirmă că „*pentru a nu-și limita posibilitățile, Ființa și le manifestă prin intermediul esenței («purusha») și substanței universale («prakriti»), sub forma unei multiplicități de stări, care sunt tot atâtea lumi, comportând tot atâtea modalități, în funcție de ansamblul condițiilor care le limitează existența*"[206], iar în altă lucrare subliniază că: „*ansamblul manifestării ființei este format din trei lumi: spirituală (spiritus), subtilă (anima) și corporală (corpus), omul însuși fiind o ființă care le integrează, împreună cu PRINCIPIUL și Creația formează o triadă (DEUS, HOMO, NATURA)*"[207].

Visul este o stare de modificare a conștiinței, care permite accesul la o sursă de informații în scop de îndrumare în acțiuni ce urmează a fi săvârșite în viitor.

SIGMUND FREUD considera visul ca fiind: „*calea regală de*

204 IDEM.

205 CONTELE DE SAINT-GERMAIN – „TRINOSOFIA – Sfânta și întreita înțelepciune", ED. HERALD, 2012.

206 RÉNÉ GUÉNON – „LA CRISE DU MONDE MODERNE", ED GALLIMARD, 1946.

207 RÉNÉ GUÉNON – „OMUL ȘI DEVENIREA SA DUPĂ VÊNDÂNTA".

descifrare a inconștientului, este un mesager care aduce informații din inconștient, este o comunicare directă și personală plină de sens. Visele premonitorii le găsim în scrierile biblice, cât și în Cărțile Sacre ale Orientului și Occidentului, când erau considerate în antichitate ca fiind expresia «voinței zeilor» (Oracolele, Vedele, etc.)"[208].

Visul poate fi considerat o gândire prelogică exprimată prin imagini. În experiența extatică, spiritul poate să participe la o realitate superioară și universală, care poate avea ca obiect DIVINITATEA.

Visul anticipativ, profeție, premonitoriu, este unul din marile mistere ale creierului uman, este purtătorul de cuvânt al inconștientului, căruia i se atribuie gândirea onirică ca modalitate principală de expresie. Visul premonitoriu este legat de existența unei Surse inteligente, în care este înscrisă anticipat informația.

De-a lungul vieții am avut parte de multe momente în care s-a manifestat visul premonitoriu, dar cel mai recent datează din luna martie 2013, când am visat că *eram invitat în locuința unde mi-am petrecut peste două decenii, întrucât s-a anunțat o doamnă care ar intenționa să o cumpere și trebuie să discutăm detaliile.*

Este nevoie de o mică explicație pentru ca cititorul să înțeleagă contextul. Casa în care am locuit și am cumpărat-o legal în 1997 în baza Legii 112, a fost revendicată de proprietar care a rămas ilegal în străinătate. După procese care s-au întins pe durata a 13 ani, în octombrie 2012 s-a dat hotărâre definitivă și irevocabilă în favoarea noastră.

Așteptam cu nerăbdare să ni se trimită de la instanță hotărârea și motivația scrisă, fapt ce întârzia ca de obicei să apară. În noaptea de joi spre vineri am avut acest vis, pe care voi continua să-l dezvălui.

Așa cum era de așteptat, m-am deplasat la locuință, unde m-a întâmpinat sora mea și cu o doamnă în vârstă îmbrăcată într-o ținută vestimentară mai mult decât modestă. Am început să discutăm, doamna

208 SIGMUND FREUD (SIGISMUND SCHLOMO FREUD), 1856–1939. Neurolog austriac, sondatorul psihanalizei, știința inconștientului, care a fost introdusă ca nouă disciplină de științele umane în 1920. „L'INTERPRETATION DES RÊVES" (1900), ED. PUF, 2005 .

m-a întrebat dacă avem documentele în regulă și dacă putem realiza tranzacția, dânsa fiind interesată să cumpere casa. Pe un ton amiabil i-am explicat că totuși este vorba de o sumă destul de mare, la care doamna, zâmbind, mi-a spus să nu-mi fac griji, că este un om de afaceri prosper, chiar dacă vestimentația indică cu totul altceva.

Mi-a explicat, după consultarea documentelor de cadastru, că a observat unele neconcordanțe între măsurătorile înscrise în documente și cele efectuate de ea, care erau în favoarea noastră, și ne roagă să nu mai refacem cadastrul și să rămânem la cifrele existente, diferența să o considerăm ca o scădere a prețului discutat inițial, ca rezultat al negocierilor ... Am fost de acord ... Așa se termină visul.

A doua zi i-am telefonat sorei mele, i-am povestit visul și i-am spus că sunt convins că în aceeași zi vom primi telefon de la avocat să ne anunțe că se află în posesia hotărârii instanței mult așteptată.

Exact așa s-a întâmplat, iar eu am descifrat că acea „doamnă" poate că a fost Sfânta Vineri sau Maica Domnului, căreia în numeroase rânduri i-am înălțat rugăciuni. Dar surpriză! Deși am găsit un cumpărător, nu am putut încheia tranzacția din cauza cadastrului.

Toate aceste lucruri despre vise vin să consolideze ideea că: inițial, omul a trăit în sacru, într-o legătură directă și permanentă cu DIVINITATEA și ființele divine, cu care comunica. Este perioada magică a gândirii. Odată cu pragul cunoașterii, teritoriul sacrului s-a îngustat și se îngustează tot mai mult, în favoarea profanului, omul modern îndepărtându-se de Marele Creator, pe care-l provoacă și chiar îl înfruntă demonstrând că otrava trufiei s-a răspândit repede, amenințând însăși Creația. Dumnezeu, în imensa sa iubire față de om, așteaptă răbdător ca omul să-l recunoască pe Dumnezeu, cu care se află în raport de filiație prin intermediul Domnului Nostru IISUS HRISTOS. Astfel, omul modern și-a pierdut inocența copilăriei, când se afla în dialog permanent cu DUMNEZEU și în armonie cu legile UNIVERSULUI și ale naturii la care era conectat și se simțea ca parte a Creației Divine.

„*Starea de vis este una din modalitățile de manifestare a ființei umane, corespunzând părții subtile (adică necorporale) a individualității*

sale și în care această ființă produce o lume ce provine în întregime din ea însăși și ale cărei obiecte constau exclusiv din concepții mentale, adică din combinații de idei îmbrăcate în forme subtile, aceste forme depinzând de altfel în mod substanțial de forma subtilă a individului însuși, în care obiectele ideale ale visului nu sunt în definitiv decât tot atâtea modificări accindentale și secundare"[209].

Visul trebuie privit ca un mod de realizare pentru posibilitățile care, deși aparțin domeniului individualității umane, nu sunt susceptibile să se realizeze în mod corporal.

Visul este mijlocul prin care se poate identifica cu alte ființe, fără a înceta să fie ființă umană aflată în stare subtilă.

Ceea ce determină realitatea acestei lumi a visului e doar conștiința individuală, considerată în toată desfășurarea sa, în toate posibilitățile de manifestare pe care le cuprinde.

Această conștiință, considerată în ansamblul său, cuprinde această lume a visului cu același titlu ca și pe toate celelalte elemente ale manifestării individuale.

Conștiința este ceva particular, fie stării umane, fie altor stări individuale, mai mult sau mai puțin analoage acesteia.

Subconștientul și supraconștientul nu sunt în realitate decât simple prelungiri ale conștiinței, care nu pot fi asimilate cu inconștientul, așadar cu ceea ce este în afara conștiinței, ci, dimpotrivă, trebuie cuprinse în noțiunea completă a conștiinței individuale.

Mentalul este ceea ce există în mod special în om, ceea ce nu are în comun cu ființele non-umane.

Ființele angelice sunt stările supra-individuale ale manifestării, adică cele ce aparțin manifestării informale.

Facultatea mentală unită în mod ditrect cu conștiința îi aparține propriu-zis gândirea individuală, care este de ordin formal (rațiunea, memoria, imaginația), nefiind inerentă intelectului transcendent, ale cărui atribute sunt în mod inerent formale.

Deosebirea dintre intelect și mental constă în faptul că primul este de ordin universal, pe când cel de-al doilea este de ordin individual.

209 RÉNÉ GUÉNON – „OMUL ȘI DEVENIREA SA DUPĂ VÊNDÂNTA", CAP XII.

Este interesant pentru cititor un exemplu de vis descris de HUANG-ZI, care explică în mod simbolic aceste forme de manifestare ale conștiinței: „ ... *Odinioară, o noapte, am fost fluture ce zbura fără griji încoace și încolo; când m-am trezit, eram HUANG-ZI. Cine sunt eu în realitate? Un fluture ce visează că este HUANG-ZI sau HUANG-ZI ce-și imaginează că a fost fluture? În cazul meu, există doi indivizi reali? A avut loc o transformare reală a unui individ în celălalt? Nici una, nici alta; s-au petrecut două modificări ireale ale ființei unice, a normei universale, în care toate ființele în toate stările lor sunt una*”[210].

A înțelege conștiința înseamnă a te cunoaște pe tine însuți, înseamnă a înțelege Universul. Dacă Universul era în afara conștiinței, eu n-aș fi avut conștiință și nu l-aș fi putut iubi pe Marele Creator. Totul este spirit. Spiritul, după cum am văzut, e conștiinta mai multor universuri.

„ ... *Conștiința nu se opune materiei, ci o constituie, ci din contră, singură o sufocă. Universul nu face decât formele conștiinței și interacțiunile lor. Informația dată prin conștiință este considerată ca o îngustare a cunoașterii*”, susține THÉRÈSE BROSSE. [211]

„*Conștiință - energie, este cheia structurii umane, este în mod obligatoriu parte a Universului, pentru că amândouă sunt aspecte ale aceleiași manifestări...* ”[212], continuă autoarea.

În concluzie, conștiința ca parte a Universului este o realitate, dar nu fizică, o cunoaștem, asta nu înseamnă că nu este reală.

După aceste subcapitole mai complicate, vom face o incursiune în lumea nevăzută a DUHURILOR, unde BINELE și RĂUL se apropie și se resping, conform Legii Universale a atracției, sunt YIN-YANG, și a dualismului.

Pentru aceasta vom face recurs la unele texte ale cărților sacre ale Orientului și Occidentului, cât și la opinia unor filosofi, spiritiști, teologi.

---

210 HUANG-ZI – CAP II.

211 THÉRÈSE BROSSE – „LA CONSCIENCE – ENERGIE. STRUCTURE DE L'HOMME ET DE L'UNIVERS”, ED. PRESENCE.

212 IDEM.

Ne vom referi mai întâi la cele 17 imnuri (GATHAS), lăsate moștenire umanității de către ZOROASTRU, ce conțin elemente esențiale ale doctrinei sale și au la bază principiul dualismului: BINE–RĂU, reprezentat mitologic prin existența pe de o parte a spiritelor luminii și binelui (AHURA), iar pe de altă parte de spiritele întunericului și răului (DEVELE).

„*AHURA–MAZDA, DUMNEZEUL LUMINĂ VEȘNICĂ, zeul luminii binelui, stă la baza religiei mazdeene. ANGRA - MAINYU sau AHRIMAN este zeul întunericului și răului.*” Mazdeismul este considerată cea mai veche religie, iudaismul și creștinismul datorând mult lui ZOROASTRU și doctrinei sale.

În lumea nevăzută, spunea ZOROASTRU, „*locuiesc șapte diavoli care corespund celor șapte sfinți ARHANGHELI, fiecare duh bun își are oponentul său, tot așa cum fiecare idee bună a omului are și paralela rea, iar DUMNEZEU este nu numai creatorul BINELUI, dar și al RĂULUI; EL este Domnul Spiritului și Materiei, este ZEU al ADEVĂRULUI și minunii; scopul său este să-l conducă pe om prin Sfânta SEPTADĂ la împlinirea conștiinței de DUMNEZEU*”.

Scriptura sacră a zoroastrienilor, „*AVESTA*”, conține următoarele versuri, care vorbesc despre duhurile bune și rele: „*Un duh este bun, celălalt este rău, înțelepții vor alege corect. Neînțelepții nu vor alege astfel și se vor rătăci*”, iar despre DUMNEZEU spune că: „*EL a creat toate făpturile spre bunăstare, care este VOIA LUI, și este necesar, de obicei, să se promoveze ceea ce constituie dorința lui DUMNEZEU, pentru ca dorințele noastre să se împlinească*”.

PITAGORA admite că: „*Spiritul omului sau intelectul ține de DUMNEZEU, de natura sa nemuritoare, indivizibilă, absolut activă, căci acest SPIRIT este ceea ce-l mișcă în el însuși*”. El numea corpul „*partea divizibilă, muritoare, pasivă, iar ceea ce numim SUFLET este strâns legat de SPIRIT și formează al treilea element intermediar, care provine din fluidul COSMIC. În centrul Universului se află FOCUL SACRU, simbolizând SPIRITUL CONȘTIINȚEI DIVINE UNIVERSALE*”.

În „MANUSCRISELE DE LA MAREA MOARTĂ”[213] se vorbește

213 „MANUSCRISELE DE LA MAREA MOARTĂ” (iii, 13- iv, 26), ED. HERALD, 2007.

astfel despre cele două duhuri care sălășluiesc în om: „*Înainte de tot ceea ce vedem să fie făcut, DUMNEZEU a rânduit lucrarea lor, a hotărât firea lor, iar apoi acestea au primit un loc în lume potrivit planului minunat rânduit de DUMNEZEU. Nimic nu poate fi schimbat, căci în mâinile Sale stă cârmuirea tuturor lucrurilor. Și doar DUMNEZEU este cel care le este sprijin în tot ce le este de trebuință. Iar DUMNEZEU a creat omul să cârmuiască și să stăpânească lumea și a pus în el două duhuri, a căror călăuzire trebuie să meargă până la judecata de pe urmă. Acestea sunt duhul adevărului și al stricăciunii. Temeiul adevărului se află în Fântâna Luminii, iar cel al stricăciunii în Izvorul Întunericului ... Cu toate acestea, DUMNEZEUL lui ISRAEL și ÎNGERULUI ADEVĂRULUI sunt totdeauna acolo spre a da nădejde fiilor luminii ... Un duh al smereniei, răbdării, milei fără margini, bunătății fără sfârșit, pătrunderii, înțelegerii, un duh al puterii dumnezeiești ... Între cele două duhuri, EL a așezat o vrajbă veșnică ... Până acum duhul adevărului și cel al stricăciunii s-au luptat în sufletul omului ... Dar DUMNEZEU va curăți toate faptele oamenilor în cazanul adevărului său, ... ca apa, apa curățirii, EL va pogorî asupra lor duhul adevărului pentru a-i izbăvi de toate nelegiuirile și de toate murdăriile cu care au fost atinși de stricăciune; la urmă, fiind făcuți drepți, oamenii vor ajunge la cunoașterea dumnezeiască și la înțelepciunea copiilor cerului, și fiind făcuți să se căiască de faptele lor netrebnice, vor fi înzestrați cu vederea lăuntrică ...*”.

Potrivit lui CHARLES RICHET, „*existența duhului este trasată de la început, adică trecutul, prezentul și viitorul nesfârșit sunt orânduite, predestinate ... Lumea duhurilor se împarte în trei categorii: duhuri umanizate, astralizate și divinizate, care reflectă de fapt gradul lor de evoluție și desăvârșire spirituală. Duhul fiind nemuritor are o vechime foarte mare, se poate confunda cu eternitatea nemărginită*”[214].

„*Duhurile oamenilor evoluați spiritual, în timpul șederii lor în spațiul de așteptare pentru a primi o nouă «misiune» de reîncarnare și de călătorie în jos, pentru a popula pământul, duc o viață de studii,*

214 CHARLES RICHET – „PREZICEREA” (citată de SCARLAT DEMETRESCU în lucrarea „DIN TAINELE VIEȚII ȘI ALE UNIVERSULUI”). (n.1850–d.1935) psiholog francez, laureat al Premiului NOBEL pentru biologie (1913) și Președinte al Societății franceze de Eugenie. „La selection humaine. L'homme stupide”, (1913).

de analize și concluzii, sunt fericite datorită vibrației eterului, culorii și muzicii lui. Toate simțurile duhului: auzul, văzul și puterea înțelegerii s-au amplificat, iar deplasarea lui în spațiu se face ca fulgerul, iar vederea îi permite să scruteze zările depărtate ale abisurilor cerești. Se spune că sufletul se bucură de o viață sublimă, plină de forme, având un câmp de acțiune infinit. Aceste spirite au trecut într-adevăr din moarte în viață"[215].

Văzduhurile sunt pline de o infinitate de duhuri, care ca și albinele sau furnicile sunt o comunitate în care fiecare își are rolul și locul bine orânduit. Spiritele nu lenevesc în spațiu. Asistăm deci la o diviziune a muncii așa cum este în cer care a fost proiectată și pe pământ. Drept urmare, vom întâlni spirite fizicieni și chimiști cerești care au drept preocupare prioritară studierea mediului în care plutesc și trăiesc; sunt savanți și medici spațiali care studiază anatomia și fiziologia corpului sufletesc, aprofundând cercetarea raportului dintre corpul spiritual și corpul fizic sau carnal.

Toate inovațiile, invențiile, descoperirile realizate pe pământ se datorează sugestiilor și influenței duhurilor cu îndeletniciri în diverse domenii ale științei. În domeniul medical sunt medici cerești „întrupători" care se ocupă de procesul de întrupare a spiritului, iar alții „destrupători" care se ocupă de desfacerea legăturilor care ne mai leagă trupul spiritual de cel carnal, fizic. Sunt spirite care îndeplinesc misiunea de preoți cerești care populează lăcașele de cult de pe pământ, oferind în lumea invizibilă, alături de preoți, slujba în armonia celestă a cerului divin. Există în fiecare lăcaș de cult un duh alb din ceata preoților și călugărilor cerești, care va deveni protectorul acelei biserici sau loc de rugăciune.

Viața duhului în eternitate e o școală continuă, trebuind să învețe despre tot ceea ce a creat FIINȚA SUPREMĂ, DUMNEZEU, principiile care guvernează lumile create de TATĂL CERESC și în primul rând iubirea sub toate formele ei, aplicată de la cea mai mică particulă a materiei, la întregul COSMOS.

Părintele ARSENIE BOCA, vorbind despre răutate și duhurile

215 SCARLAT DEMETRESCU – „DIN TAINELE VIEȚII ȘI UNIVERSULUI".

rele, spunea: „*Răutatea este o osândă, o moarte anticipată, care chinuie firea, dar nu e naturală, e o intrusă, o venetică. Pe aceasta vrea DUMNEZEU să o izgonească din fire, dar cu ajutorul omului, care a introdus-o în fire; i-a dat deci omului apostolia acestei misiuni ... Duhul rău caută odihnă, pe care n-o găsește în pustii, ci numai în inima omului. Deci, inima și mintea pot fi: odihna lui DUMNEZEU și chinuirea duhurilor rele, sau odihna duhurilor rele și chinuirea lui DUMNEZEU*”[216].

Chipul omului se strică dacă își sterge chipul lui DUMNEZEU din sufletul său. Omul, căutând pe DUMNEZEU, se caută pe sine însuși, caută omenirea sa, aspirația sa spre desăvârșire spirituală.

„*Sufletul omului suferă chinurile nașterii, când se naște DUMNEZEU într-însul. Această naștere a lui DUMNEZEU în sufletul omului constituie nașterea autentică a omului. Ea reprezintă mișcarea iubirii lui DUMNEZEU spre om, răspunsul la nostalgia ce o are omul după DUMNEZEU*”[217].

Existența duhurilor rele este afirmată de IISUS HRISTOS și însușită de BISERICA CREȘTINĂ, care s-au luptat cu duhurile rele ce reprezintă ceata îngerilor căzuți la sfatul lui LUCIFER, începătorul trufiei de a fi mai presus de DUMNEZEU, cel care l-a înfuntat pe DUMNEZEU. Sunt ființe spirituale decăzute, care antrenează decăderea, penetrând fără piedică materia vie sau moartă a lumii nevăzute. Ele se cuibăresc în sufletul omului tulburându-i mintea și inima, îndemnându-l la lucruri josnice, la violență, viciindu-i întregul sistem imunitar.

„*Odată intrat în om, duhul rău se multiplică într-o adevărată legiune, distrugând umanitatea, omul fiind transformat în bestie*”[218].

Duhurile rele intră în oameni prin: pomenirea lor, ca pedeapsă pentru răutățile și păcatele comise, dar prin post și rugăciune, prin pocăință și smerenie, omul poate alunga din suflet și din trup duhurile rele, diavolii.

DIAVOLUL, DRACUL, SATAN, LUCIFER sunt numele

216 ARSENIE BOCA – „OMUL. ZIDIRE DE MARE PREȚ”.
217 IDEM.
218 IDEM.

duhurilor rele care sunt bine organizate și care atacă neîncetat ființele divine atât în ceruri, cât și pe pământ. Între duhurile bune și rele se dă o luptă aprigă pentru acapararea sufletelor îndeosebi la moartea fizică a omului, când ieșirea sufletului din corp este supravegheată de îngerul păzitor și de un duh rău.

Aceste duhuri rele au puterea de a-și schimba înfățișarea în îngeri pentru a înșela sufletele neprihănite pe care le ademenesc cu tot felul de promisiuni amăgitoare, așa cum a încercat și cu IISUS HRISTOS în perioada ascezei în deșert.

Despre DIAVOL sau DRAC, Petre Țuțea spunea: „*Eu văd că omul e făcut de DUMNEZEU și cred că DUMNEZEU n-a instalat nici un drac în el. DRACUL a fost asimilat de om, dar nu născut de el. Nu pot să spun că DUMNEZEU a făcut un om purtător de drac. Dacă omul e făptura lui DUMNEZEU, dracul intră ocolit acolo, nu intră cu voia LUI ... Binele și răul sunt concepte pedagogice ale lui DUMNEZEU față de oameni ...*”[219].

Personal cred că DUMNEZEU a creat OMUL ca pe o ființă imperfectă pentru a-i da posibilitatea ca pe parcursul vieții să-și descopere singur imperfecțiunea în modul de gândire, comportare și credință, și să lupte permanent pentru desăvârșirea spiritului și a deveni mai bun. Aceasta este de fapt frumusețea acestui miracol divin care este omul, ce se poate mântui de păcate prin credință în DUMNEZEU, singura Sa nădejde pentru salvarea sufletului.

Răul, DIAVOLUL, pătrunde în sufletul omului atunci când acesta este vulnerabil, când este confuz în credința în DUMNEZEU, când se îndoiește de puterea și influența sa izbăvitoare.

ION MINULESCU are o nuvelă extrem de interesantă care poartă și un titlu sugestiv: „DE VORBĂ CU NECURATUL”[220], în care descrie pe DAMIAN, personajul principal (NECURATUL), ca fiind „*omul fără umbră*”, care avea posibilitatea să fie prezent în același timp, la aceeași oră, în diverse locuri din țară și străinătate. NECURATUL

219 PETRE ȚUȚEA – „322 DE VORBE MEMORABILE”.
220 ION MINULESCU – „DE VORBĂ CU NECURATUL”, ED. CULTURA NAȚIONALĂ, 1930.

este descris ca apărând a fi un „*individ slab, cu fața prelungită cu câteva fire de păr în barbă, cu un behăit de capră, care aducea pe departe cu voce omenească, cu o pălărie pe cap, îmbrăcat în negru, având un baston, șchiop de un picior, având mâna rece ca pielea de șarpe*".

Este interesant „dialogul" dintre DAMIAN și un interlocutor pe care-l avea în intenție să-l atragă de partea sa.

– ... „*Singura pildă ce mi-am permis să ți-o dau și pe care o repet și astăzi, este că degeaba încercați să inversați cu povestirile dumneavoastră fantastice rosturile celor două lumi, din care ieșiți de obicei prea devreme, după ce mai totdeauna intrați prea târziu ...* ".

– ... "*Dumneata știi care este menirea omului pe pământ? ... Să facă umbră sau să facă treabă? ... O să vă spun un secret: umbra omului este un fenomen secundar. O face sau nu o face, ea nu poate influența cu nimic asupra efortului cu care încearcă sa-și evidențieze personalitatea în viață. De aceea, și înțelepciunea poporului român spune despre oamenii inutili că nu sunt buni pentru altceva decât să facă umbră pământului*"...

– ... "*Dracul nu există ... Dracul suntem noi înșine ... Dracul nu cumpără umbră omului. El face numai schimb, fiindcă noi nu ne putem cumpăra pe noi înșine. Ne împrumutăm însă intențiuni care, la un moment dat, pot cadra cu personalitatea răului despărțită de a binelui, anume ca să ne putem ipostazia la infinit minciunea vieții. Binele și răul însă sunt același lucru, sau mai bine zis nu există nici bine, nici rău. Există numai biletul pe care ni-l fabricăm noi înșine pentru loteria momentului în care credem că ne încercăm norocul. Dar și norocul, ce este în definitiv?*"...

– ... „*Eu m-am născut fără umbră (DAMIAN) ... Vreți să vă vindeți umbra? ... Vreți să vă dau la schimb lucruri reale ... Aur! ... Știți cât de scump este aurul?*"... .

„*DAMIAN a dispărut brusc la apariția preotului satului cu crucea într-o mână și cu busuiocul în alta ...* ".

Dispariția bruscă a lui DAMIAN a fost explicată de acesta prin existența fenomenului „mimetism". (Într-o notă la prezentul capitol voi prezenta cazul de „mimetism" al Contelui GUILLAUME APOLLINAIRE în 1910).

„«Mimetismul», explicat de DAMIAN, este proprietatea pe care o au anume vietăți de a împrumuta asemănarea cu mediul în care se găsesc la un moment dat ... ”.

... „În lume nu este nimic imposibil. Ceea ce nu există pentru noi, care confundăm știința cu birourile autorităților oficiale, unde totul se face după anumite formalități, în realitate există și se manifestă prin așa-zisele fenomene neexplicabile ... Pentru mine, acest «mâine» este mai mult decât un «azi». Este un «ieri» și încă de multă, foarte multă vreme”.

Problema BINELUI și RĂULUI a stârnit vii dezbateri în rândul filosofilor și teologilor buddhiști, încă din secolele IV – III î. Hr., care se continuă și astăzi.

De pildă, MENCIUS (aprox. 372 - 289 î. Hr), considerat cel mai mare gânditor confucianist, sublinia că „*omul în chip natural este bun, cum iarba e verde; bunătatea este însăși firea profundă a omului, chiar dacă el se lasă adeseori pradă pornirilor ignobile*”[221].

Potrivit doctrinei lui SUN – ZI (JUN SHI), „*omul este rău din fire, de aceea dorește să dobândească un caracter moral, pentru că nu-l are, la fel ca săracul care caută bogăția. Dacă acceptăm binele ca natură primară a omului și răul natura sa secundară, de ce se află atât de des la dispoziția acestei naturi secundare? Asta înseamnă că natura primară este subordonată celei secundare*”.

Doctrina lui YAN HIUNG (YOYU) vorbește despre firea omului în lucrarea FAH ZEN (HOGEN), subliniind că: „*firea omului este și bună și rea, întrucât binele nu este mai real decât răul, iar răul nu este mai ireal decât binele. De aceea, firea omului trebuie să fie dublă*”. Dacă omul are o natură dublă, de ce așează binele deasupra răului și cum a ajuns să creadă că trebuie să fie bun și nu trebuie să fie rău...?

SU SHIN (SOHOKU; 1042 – 1101 î. Hr) susține că: „*Omul nu este nici bun, nici rău din fire, ci este amoral, semănând cu o coală albă ce poate fi colorată în orice nuanță dorim*”.

Nu există nici un muritor fără prihană, creștinii convinși fiind că natura lui IISUS HRISTOS a fost neprihănită îl plasează în categoria

221 G. PAUTHIER – „DOCTRINE DU CONFUCIUS” ED. GARNIER FRÈRES, 1852 citează pe MENCIUS.

primă a celor întru totul morali, lipsiți de orice înclinație imorală. Nu există nici un muritor moral sau întru totul moral, și cel mai păcătos om dă măcar un semn de bunătate în intreaga Sa viață.

Credința, compasiunea, generozitatea nu-și găsesc sălașul numai în palate și biserici, ci ele se pot afla și în lucrurile cele mai decăzute sau în temnițe. De multe ori, veșmintele scumpe pot ascunde sub ele vicii abjecte și crime sângeroase.

„*Concepția unanim acceptată de doctrina buddhistă ar putea fi formulată astfel: o faptă, o acțiune bună este atunci când slujește individului sau familiei; este și mai bună când slujește unui ținut sau unei țări, și cât se poate de bună când slujește intereselor lumii, și invers*”[222].

Pentru a arăta că firea omenească transcende dualitatea dintre bine și rău, AVATAMSAKA – SUTRA spune că: „*Toate ființele vii poartă în sinea lor spiritul Iluminării originare. EL este neschimbător și pur, strălucitor și clar dintru veșnicie. EL mai este numit natura lui BUDDHA sau TATHAGATA – GARBHA*”.

Iluminarea presupune a intui corect natura Sinelui, a risipi iluziile referitoare la ea. Tot răul din lume își află originea într-o concepție greșită despre Sine. Mintea este o formă de viață spirituală la fel de vremelnică, dincolo de care nu vom găsi vreun suflu neschimbător. Căzută în plasa iluziei, mintea e dependentă de suflet privit ca ego. Relația minții cu exteriorul se actualizează prin intermediul simțurilor, iar relația trupului cu interioritatea se exprimă prin introspecție cu ajutorul minții. Trupul face mintea să funcționeze, iar mintea pune trupul în funcțiune. Sufletul este principiul unificator dintre minte și corp. Omul datorează totul naturii, al cărei fiu este. „*Pentru a stăpâni Natura, omul trebuie mai întâi să o slujească. Dar omul este sortit să slujească natura chiar și în calitate de stăpân*”[223].

„*Semnificația istoriei zbuciumate a umanității nu ține de domeniul vizibilului*”[224].

Am încheiat un nou capitol și urcăm o nouă treaptă pe calea

222 KAITEN NUKARIYA – “ZEN. THE RELIGION OF THE SAMURAI”.
223 W.R. ROYCE GIBSON – “EUCKEN'S PHILOSOPHY OF LIFE”.
224 KAITEN NUKARIYA, OP. CIT.

înțelegerii profunzimii ființei umane, ajungând să poposim la gând.

NOTE LA CAPITOLUL V

1. ZOHAR – CARTEA SPLENDORII, tradusă de ILIE ILIESCU;

KABALA sau doctrina esoterică a evreilor cuprinde două învățături: una de esență divină și referitoare la modurile de manifestare rezumată de ZOHAR și alta referitoare la creație și legile misterioase descrise în SEPHER YETSIRAH.

ZOHARUL este un corpus literar redactat între secolele XIII – XIV, care cuprinde prelegeri, comentarii, discuții pe marginea PENTATEUCH-ului, a cărui importanță și influență asupra gândirii teologice și filosofice evreiești și creștine a fost subliniată de H. GINSBURG în lucrarea „ESAY OF THE KABBALAH" astfel: „*sistem filosofic și religios, KABALA a exercitat timp de secole o influență covârșitoare asupra dezvoltării mentale colective la evrei, dar a captivat în egală măsură și cele mai luminate minți ale creștinătății în secolele XVI - XVII.*

ZOHARUL cuprinde cele mai profunde mistere ale Legii și ale KABALEI și reflectă fidel adevărul așa cum a fost scris de oamenii care au trăit destul de târziu pentru a cunoaște MISRA și toate preceptele orale".

2. THEOPHRASTUS PARACELSUS în lucrarea „ARS ALCHIMICA", pe parcursul celor șapte tratate alchimice scrise în diverse perioade într-un mod concis și clar, ne dezvăluie tainele KABALEI și secretele alchimiei naturale, susținând cercetarea experimentală și adresând critici severe celor care refuzau să cerceteze problema originii lor și să accepte cu ochii închiși autoritatea celor scrise din vechime. El afirmă că: „*Singura carte pe care am studiat-o a fost cartea NATURII, scrisă cu degetul de DUMNEZEU*".

În procesul cercetării obținerii PIETREI FILOSOFALE a ajuns la concluzia că: „*OMUL reprezintă adevărata chintesență. După ce Dumnezeu a creat toate elementele, stelele și orice alt lucru și le-a stabilit*

locul după voia Sa, EL a trecut, în cele din urmă, la crearea OMULUI. A extras esența din cele patru elemente într-o singură substanță. A extras, de asemenea, esența înțelepciunii, a artei și a rațiunii din astre, iar această dublă esență a comprimat-o într-o unică substanță. Din această substanță a fost făcut OMUL, cea mai înaltă creație a lui Dumnezeu. Se poate distinge în această viziune o idee importantă a RENAȘTERII: bunătatea esențială și natura perfectibilă a OMULUI".

C.G. YUNG scria despre PARACELSUS astfel: „*PARACELSUS este un creuzet alchimic, în care ființele umane și demonii acelei epoci uimitoare – prima jumătate a secolelor XVII, și-au revărsat esențele lor specifice*".

3. BARDO THODOL – CARTEA TIBETANĂ A MORȚILOR, Traducerea, HORIA CABUTI - „*Lucrarea este o culegere de texte stranii, care îndrăznește în mod tulburător să prezinte amănunte referitoare la ceea ce se produce după moarte. Este vorba de un fenomen psiho-social complex de pierdere a sentimentului religios, manifestându-se prin desacralizarea morții*", cum afirma savantul și istoric al religiilor, MIRCEA ELIADE.

4. CARTEA LUI ENOH, Trad. ALEXANDRU ANGHEL Este una dintre cele mai vechi mărturii mistice existente și cel mai important text al corpusului pseudoepigrafic biblic, despre care se vorbește în ZOHAR și în Epistola Sfântului IUDA, influențând gândirea religioasă și filosofică a evreilor și creștinilor.

A fost scrisă în secolele II – I î. Hr. și a fost descoperită în ETIOPIA în anul 1773.

În tratarea temelor, patriarhul ENOH folosește simboluri pentru a descrie viziunile sale legate de îngeri și demoni, de cerurile și iadurile din lumea de dincolo, care sunt egalate de Revelația Sf. IOAN.

Temele abordate în această lucrare sunt: introducerea răului în lume, îngerii căzuți, epoca mesianică, Noul Ierusalim, Învierea, Judecata de Apoi.

5. CORPUS HERMETICUM – HERMES TRISMEGISTOS - Traducerea DAN DUMBRĂVEANU și ALEXANDRU ANGHEL - Conține tratatele de bază ale tradiției trismegiste, redactată în EGIPT în perioada secolelor II – III d. Hr. Acest corpus provine din același

cadru religios și filosofic care a produs neoplatonismul, creștinismul și gnosticismul, care îmbină vechile tradiții ale ORIENTULUI elenizat și gândirea platonică.

F. BARRETT în lucrarea „BIOGRAPHIA ANTIQUA" subliniază că: „*prin aceste cărți, HERMES a trimis cunoașterea divină integră posterității, prin intermediul acestora s-a arătat a fi nu doar un OM cu inspirație divină, ci și un filosof profund care și-a căpătat înțelepciunea de la Dumnezeu și nicidecum de la oameni*".

6. G. DUMEZIL - ÉTUDE DE MYTOLOGIE COMPARÉ INDO–EUROPEENE. Filosof și academician specializat în studiul societăților și religiilor indo-europene, cunoscător a treizeci de limbi, în această lucrare se referă la comparația dintre ambrozie și o băutură indiană similară cu numele „armarta". El nu se limitează la compararea celor două religii, ci le integrează elemente ale numeroaselor mitologii indo-europene.

A călătorit în RUSIA și CAUCAZ, unde a descoperit mitologia osetenilor ca și limbile indo-europene din CAUCAZ. A predat istoria religiilor la Universitatea din ISTANBUL și UPSALA.

Este părintele teoriei trifuncționalității.

7. „LA DISPARITION D'HONORÉ SUBRAC" *– GUILLAUME APOLLINAIRE, 1910.*

Dispariția lui HONORÉ SUBRAC a rămas un mister neelucidat pentru poliția franceză, în ciuda declarațiilor oferite de GUILLAUME APOLLINAIRE. Cazul lui SUBRAC este atât de straniu, încât adevărul pare de necrezut.

Ziarele vremii descriau acest personaj bizar extrem de bogat, care indiferent de anotimp era îmbrăcat sumar și în papuci.

GUILLAUME descrie pe larg acest caz, încercând să redea unele dialoguri cu SUBRAC, în care încearcă să găsească și unele explicații verosimile. Să dăm cuvântul lui GUILLAUME, care redă în esență elemente de dialog.

„ ... Într-o zi l-am întrebat mirat care este motivul unei asemenea vestimentații sumare, iar răspunsul m-a șocat.

– «Pentru a fi cât mai repede dezbrăcat în caz de necesitate. Mă îmbrac așa de 25 de ani».

M-am întrebat pentru ce SUBRAC are nevoie să se dezbrace așa de repede?

Într-o noapte, când intram în casă pe la ora 1 și un sfert noaptea, mi-am auzit numele pronunțat cu voce scăzută din direcția zidului, deși nu vedeam nimic.

– «Nu mai este nimeni pe stradă?» reluă vocea. «Sunt eu, HONORÉ.»

– Unde ești? am strigat uitându-mă în direcția de unde se auzea vocea.

– «Strada este pustie, dragul meu prieten, poți să apari.»

HONORÉ s-a desprins de peretele casei, complet gol, îmbrăcând în grabă halatul și punându-și papucii în picioare.

– «Sunteți foarte mirat, spuse el, dar acum înțelegeți motivul pentru care mă îmbrac atât de straniu. Și totodată nu înțelegeți cum am putut să mă ascund privirilor tale. Este simplu. Este vorba de fenomenul de ***mimetism****. Natura este o mamă bună. Ea a atribuit copiilor săi, pe care îi amenință pericole permanente și nu se pot apăra de ele, harul de a se confunda cu mediul care-i înconjoară ... Știți de altfel că, pentru a se proteja, fluturii se aseamănă florilor, iar numite insecte cu furnicile; ca să nu mai vorbim de cameleon sau de iepurele polar. În acest mod, aceste animale plăpânde scapă dușmanilor lor printr-o ingenioasă instinctivă care le modifică aspectul.*

Prima dată când am exersat această facultate instictivă aveam 25 de ani și aveam o legătură amoroasă cu o femeie căsătorită.

Într-o seară, când eram la ea acasă și ne bucuram de plăcerile vieții, și-a făcut apariția soțul ei cu un revolver în mână. În acel moment, singura mea dorință era să dispar gol pușcă prin peretele din spatele meu, lucru care s-a și întâmplat.

Facultatea mea de mimetism nu s-ar putea exersa dacă aș fi altfel îmbrăcat decât cu halatul și papucii, exact ca în noaptea de pomină.

De atunci, acest soț încornorat mă urmărește peste tot să mă omoare, de aceea sunt atât de panicat și sumar îmbrăcat.»

În acel moment a apărut pe stradă un individ cu un revorler în mână îndreptat împotriva lui SUBRAC, care la vederea individului și-a aruncat halatul și papucii, trecând prin zidul unei cazărmi din apropiere.

Individul văzând că i-a scăpat prada, a tras șase gloanțe în direcția zidului prin care trecuse prietenul meu, după care a plecat.

După plecarea lui, am pipăit zidul care era încă cald și am remarcat că cele șase gloanțe au lovit la înălțimea inimii și capului unui om.

Din acel moment, prietenul meu a dispărut pentru totdeauna".

NOTĂ CAPITOLUL V

Povestea inelului găsit de păstorul GYGES este o fabulă pe care o găsim relatată de PLATON în partea a doua a cărții REPUBLICA, inspirat la rândul său de HERODOT.

Despre ce era vorba?

„ ... *Păstorul GYGES, în timpul unei puternice furtuni care a deschis pământul sub picioarele sale, a găsit un inel care prin rotirea sa permitea deținătorului să devină invizibil. Păstorul GYGES conștientizând puterea inelului, a cerut să fie primit la palatul regal de regele CANDAULE. Acolo, grație inelului care l-a făcut invizibil, a reușit să o seducă pe regină, complotează cu ea și asasinează regele pentru a-i lua puterea. Nimic nu poate rezista în fața unei asemenea arme*".

Rostul acestei fabule este fundamentul pentru discuția și analiza conceptului de justiție în REPUBLICA lui PLATON.

Cartea I a REPUBLICII este consacrată încercărilor de a defini justiția, însă cea mai interesantă a fost formulată de THRASYMAC.

Potrivit lui THRASYMAC, „*Justiția este faptul de a respecta legea și obligațiile sale chiar dacă acestea ar putea fi dezavantajoase. A fi drept, înseamnă a fi inabil pentru a deturna morala și legile în avantajul său. O altă persoană, mai vicleană și mai cinică, va face să pară că respectă legea și morala astfel încât să-i servească cât mai bine intereselor proprii*".

CAPITOLUL VI
GÂNDUL – COMOARĂ DE PREȚ A FIINȚEI UMANE

- **CE ESTE MINTEA ȘI SINELE?**
- **GÂNDUL - ENERGIE**
- **PUTEREA GÂNDULUI**

MOTTO: „Lumina omului este gândul său, care este adevărata sa comoară cea mai de preț. Gândul știe unde să ajungă și nici un obstacol nu-i va sta în cale”.

Gândul este ca o sămânță: o sămânță bună nu poate da rod rău, iar o sămânță rea nu dă niciodată rod bun. Tăria omului este în puterea gândului, care poate fi comparată cu un munte care-și trage tăria din răbdarea sa, din liniștea sa. De aceea, trebuie să fim atenți la gândurile noastre care reprezintă puterea omului care începe cu vorba nerostită. Trebuie să fim atenți la gândurile noastre rele, care trebuie alungate din mintea noastră; să le lăsăm să plece ca fulgerul, altfel ne împing la acte și fapte grave, la păcate regretabile.

Gândirea este un proces natural, care poate fi descris prin modul ei de manifestare, în exteriorul ei; odată cu apariția gândirii artificiale, similare celei mentale, gândirea reapare într-o nouă lumină.

„Gândirea este un proces informațional, este o afirmație necesară dar insuficientă, iar dacă acceptăm modelul de tipul INELUL LUMII MATERIALE, atunci gândirea apare a fi un proces informațional sub forma unor relații dinamice structural-fenomenologice. După modelul INELUL LUMII MATERIALE, gândirea apare ca un proces specific numai substanței vii, deci orice gândire este vie, la propriu, fie naturală, fie artificială”[225].

ȘTEFAN ODOBLEJA susținea că: *„se poate obține tot prin procese*

225 MIHAI DRĂGĂNESCU – „INELUL LUMII MATERIALE” 1989 ED. ȘTIINȚIFICĂ.

fizice, o gândire artificială similară celei naturale, gândirea bazându-se nu numai pe procese fizice, ci mai ales pe procese informaționale”[226].

HEIDEGGER, în lucrarea „WAS HEISST DENKEN” („CE ESTE GÂNDIREA”), atrage atenția și asupra altor aspecte ale gândirii decât cele calculatorii, iar HEGEL consideră gândirea „*drept un principiu de cel mai înalt nivel, mergând până la statutul de gândire numai gândirii despre propria gândire*”, ceea ce este o exagerare.

Gândirea este o activitate psihică, conștientă în ansamblul său, care acoperă procesele prin care sunt elaborate, în răspuns la percepțiile venite din simțuri, imagini, senzații, concepte pe care ființa umană le asociază pentru a înțelege, a crea, a acționa.

Este de asemenea o reprezentare psihică, un ansamblu de idei proprii la un individ sau grup, o manieră de a gândi, o trăsătură de caracter, etc.

Adesea gândirea este asociată cu celebrul „*COGNITO ERGO SUM*” al lui DESCARTES, noțiunea de gândire fiind o moștenire a antichității grecești, romane și iudeo- creștine.

PLATON în „SOFISTUL” definește gândirea ca „*un discurs interior pe care sufletul îl ține în tăcere cu el însuși*”, iar în „THÉÉTÈTE” o definește ca pe un „*discurs pe care sufletul îl ține cu el însuși și cu obiectul examinat*”. Caracteristica esențială a gândirii este reflexivitatea (cu ea însăși, cu el însuși).

Gândurile noastre sunt cele care dau consistență temerilor noastre, temerilor noastre secrete, melodramei psihologice a vieții noastre; ele sunt năvalnice și produc un vacarm neîncetat de fond al mentalului. Predominanța gândirii nu este nimic altceva decât o etapă a evoluției conștiinței.

Relația gândirii cu memoria ne indică faptul că gândirea este condiționată prin greutatea experienței trecute a subiectului gândit, adică EGOULUI. Gândirea poate fi paralizată de o memorie reziduală dacă noi lăsăm în noi probleme nerezolvate. De aceea, este nevoie, ca și la calculator, să curățăm memoria de lucruri, fapte și acțiuni trecute care constituie un balast ce afectează modul de gândire, evaluare și

226 ȘTEFAN ODOBLEJA – „PSIHOLOGIA CONSONANTISTĂ” (1938 – 1939).

acțiune prezentă și viitoare.

Prin ENCICLICA, „FIDES ET RATIO" publicată la 14.09.1998, PAPA PAUL AL II-lea a definit relația credinței cu rațiunea în planul filosofiei creștine.

Fraza întreagă a ENCICLICII de început: „*Credința și rațiunea sunt două aripi care permit spiritului uman să se ridice la contemplarea adevărului*".

Mintea umană rămâne însă un mister neelucidat al naturii, care trebuie lămurit de știința viitorului.

„*Modelul structural- fenomenologic al minții și gândirii, oricât de general ar fi în momentul de față, arată că mintea și respectiv gândirea au o parte structurală, echivalentă unei computații, funcționând în simbioză cu o parte fenomenologică. În funcționarea minții și gândirii nu se poate rupe fenomenologicul de structural*"[227].

Să vedem care este părerea buddhiștilor despre minte.

Mintea și corpul sunt considerate ca fiind în egală măsură două realități care influențează karma.

Potrivit doctrinei HINAYĀNA, „*atât corpul material, cât și mintea gânditoare există din negura timpurilor și vor continua să existe în veșnicie, fiind distruse și recreate periodic, datorită unor cauze directe și indirecte. Lumile iau naștere în virtutea karmei comune a tuturor ființelor care le locuiesc. La fel cum trupul trece prin multe faze în evoluția sa, și lumea trece prin diverse etape, corespunzând formării, existenței, distrugerii și vidului. Kalpa desemnează un ciclu de manifestare cosmică reprezentând întreaga perioadă în care universul fizic își face apariția, ființează și dispare, până în clipa când un alt univers îi ia locul; după kalpa se succed, fără încetare, viața urmează vieții, ciclul cunoașterii nu cunoaște nici început nici sfârșit*"[228].

KAITEN NUKARIYA susține că: „*Daoiștii par a nu ști că a existat o kalpa a Vidului înaintea prezentului Univers, considerând Vidul, Haosul, Gazul primordial drept realități prime și fără de început.*

227 MIHAI DRĂGĂNESCU – „INFORMAȚIA MATERIEI", ED. ACADEMIEI ROMÂNE, 1991.

228 KAITEN NUKARIZA, OP. CIT.

Ei ignoră miliardele de kalpa dinaintea universului actual, cicluri complete de formare, existență, distrugere și vid"[229].

Doctrina DHARMA – LAKSANA, din cadrul MAHĀYĀNA, spune că: „*de la început, toate ființele vii sunt înzestrate cu opt VIJNĀNA diferite, cea de-a opta ALĀYA – VIJNĀNĀ fiind originea tuturor celorlalte; este CONȘTIINȚA DEPOZIT, MINTEA UNIVERSALĂ (realitate ultimă, situată dincolo de orice dualitate). Cele opt VIJNĀNA sunt: simțul văzului, auzului, mirosului, gustului, tactil, conștiința mentală, facultatea introspectivă și ALĀYA – VIJNĀNĀ*"[230].

Mintea Universală conține dintotdeauna ideile - semințe ale tuturor lucrurilor, care, în ochii ignoranților, apar ca obiecte exterioare, ele nefiind decât simple transformări ale ideilor- semințe.

Doctrina nihilistă din cadrul MAHĀYĀNA susține că: „*dacă fenomenele care iau naștere datorită transformărilor sunt ireale, cum pot fi reale acele VIJNĀNĀ care pricinuiesc transformările?*". Și continuă: „*Toate lucrurile din Univers ni se înfățișează sub felurite forme numai unor închipuiri înșelătoare. În lipsa acestor închipuiri și gânduri înșelătoare obiectele exterioare nu pot exista*"[231].

Concluzia învățăturii: „*irealitatea e însuși originea vieții*".

Împăcarea doctrinei contingente cu doctrina veșnică (reală) apare în lucrarea DAO DE JIN (TAO TE KING), potrivit căreia, „*deși își află originea în Realitate, diversele forme de viață nu s-au ivit instantaneu din pură îmtâmplare, ci datorită unor cauze ...* ". „*Realitatea cea unică și spirituală există dintr-un îneceput în toate ființele. Ea nu a fost creată și nu poate fi distrusă, nu sporește, nu scade, nu este supusă schimbării sau decăderii. Realitatea se transcende creației și distrugerea este unită cu iluzia mereu schimbătoare. Această uniune cu iluzia implică atât iluminarea, cât și non-iluminarea, purtând numele de ALĀYA-VIJNĀNĀ. Non-iluminarea duce la apariția ideilor. Această activitate a VIJNĀNĀ se numește «starea karma»*"[232].

229 IDEM.
230 IDEM.
231 IDEM
232 IDEM.

Prin puterea de a crea idei se dezvoltă cultura și inteligența duhului, prin însumarea acestor cunoștințe se dezvoltă memoria și sentimentele divine, iar prin credință se dezvoltă voința. Voința, memoria și inteligența sunt, așadar, cele mai mari facultăți pe care duhul și le dezvoltă în lunga școală a vieții. Aura gândurilor se află mai mult în jurul capului.

Autorul gândirii este spiritul, iar corpul mental nu face decât să proceseze material pentru crearea imaginilor care corespund acelor idei. Când corpurile eterice ale omului sunt într-o vibrație ordonată, obișnuită, imaginile lumilor exterioare se reflectă în corpul gândurilor deslușit, atât de clar că se oglindesc în el nu numai imaginile lumii fizice, ci chiar și ale lumii fluidice. Luciditatea este o facultate care are la bază dezvoltarea corpului gândirii care redă la perfecție imaginea obiectelor și ființelor din lumea înconjurătoare și în special spațială.

„*Creatorul tuturor ființelor, al tuturor corpurilor cerești, al tuturor universurilor, a avut inspirația și a vrut ca noi, la fiecare venire pe pământ să înscriem o pagină albă, o nouă viață, având impresia că acum ne-am născut pentru prima oară, așa se explică și faptul că imensa majoritate a oamenilor nu-și aduc aminte de viața precedentă. UITAREA este una din fericirile cu care Marele Creator l-a înzestrat pe om, altfel existența pe pământ nu ar fi posibilă*”[233].

Important este să sesizezi natura gândurilor și să le arăți sursa lor. În realitate, totul a început printr-un mic gând care, puțin câte puțin, a crescut ca un nor gros de furtună, care, a crescut ca în momentul în care îl pătrunzi realizezi că de fapt este impalpabil. Atunci când privești un gând și când îi identifici sursa, nu găsești nimic tangibil. În acel moment gândul se evaporă, se risipește. Aceasta se numește eliberearea gândurilor privind natura lor, recunoscându-i vacuitatea. „*Un gând astfel eliberat nu va declanșa o reacție în lanț; el se va risipi fără a lăsa urme, ca o pasăre care traversează cerul. Fără practica contemplativă, nu se poate vedea natura spiritului*”[234].

233 SCARLAT DEMETRESCU – OP. CIT.

234 FRANÇOIS REVEL ȘI MATTHIEU RICARD – „LE MOINE ET LE PHILOSOPHIE”.

PUTEREA GÂNDULUI

MOTTO:
„Cum sunt gândurile noastre, așa ne este și viața”.
„Fiecare lucru se întemeiază pe gânduri ... ”[235]
Monahul TADEI.

Gândurile năvălesc cu o forță incredibilă asupra noastră în fiecare clipă fiindu-ne foarte greu să le oprim, de aceea este important să știm că, dacă un gând nu prezintă interes, el nu are putere; deci nu ajunge nici măcar la momentul în care să-ți spui: stop, trebuie să trec peste asta!

Chiar și cei mai experimentați și bine antrenați reușesc doar pentru puțin timp să oprească gândurile prin meditație sau să le încetinească, însă este o muncă grea și care presupune să te ții de ea.

Chiar dacă gândurile revin, nu trebuie să le acorzi atenție, deoarece ele nu-ți vor da pace până nu obțin ceea ce vor de la tine. Așa că, dacă nu le dai oxigen, adică scop, prin credință și interesele tale, ele nu au putere de propagare.

MOOJI spune că: „*este posibil ca cel ce gândește, el însuși să fie un gând; amândoi, gândurile și cel care gândește, sunt doar gânduri ... Ceva are încredere în cel care gândește, o forță în interiorul tău: puterea de a crede, de a te identifica, și forța atenției. Aceste forțe lucrează în interiorul tău. Fără ele, gândurile nu se oxigenează și nu au putere; deci ele trebuie să fie conectate la ceva credință, interes. Când gândurile au putere, sunt ca o hipnoză ... Ele vin, bat la ușa ta. Depinde de tine dacă le deschizi. Nu le poți opri să bată la ușă, dar trebuie să încetezi să le mai deschizi*”[236].

Ființa se manifestă prin gânduri. Cei care au gânduri bune, în aceasta aflăm binele nostru. Dacă gândurile noastre vor fi pașnice, liniștite, vom avea parte de o viață liniștită, tihnită. Dacă suntem blânzi,

235 MONAHUL TADEI n. 1914 în SERBIA. A intrat în monahism la 18 ani. A urcat la Domunl la 19.08.2003 fiind înmormântat la mănăstirea VITOVIȚA. „PUTEREA GÂNDULUI”.
236 MOOJI (ANTHONY PAUL MOO-YOUNG) – „PUTEREA GÂNDULUI”.

liniștiți, calmi, aceste gânduri înrâuresc cu blândețe și au un efect binefăcător nu doar asupra noastră, a sistemului nervos al făpturilor umane, ci și asupra lumii animale și vegetale.

Noi nu depindem nici de voința, nici de dorința noastră. Totul pornește de la gânduri și nestatornicia lor.

Noi creem armonia și dizarmonia, de la nivel de individ, la nivel de comunitate și stat. Când ne dorim din tot sufletul ceva, se pune în mișcare o energie rațională de legătură, care este mult mai precisă decât liniile telefonice. Toți suntem conectați la energia Universului, prin energia Dumnezeiască, dar ne gândim prea puțin la acest lucru.

Pentru aceasta, trebuie să ne păstrăm pacea interioară, liniștea lăuntrică cu orice preț.

Gândurile neliniștite, răutăcioase, în relațiile cu cei din jur, ne produc probleme atât nouă cât și celor din jurul nostru, dar aceste energii negative se propagă și către univers, dar și asupra pământului, perturbând câmpurile energetice.

Astăzi sunt mulți oameni depresivi, care și-au pierdut credința.

Omul se încarcă singuri cu gânduri care nu-i sunt de folos, căci el nu poate face nimic. Nu trebuie să participăm la rău, dar trebuie să-l ajutăm pe cel care este în necaz, întrucât prin această acțiune ne ajutăm și pe noi.

Gândind să facă răul, omul își strică propria stare sufletească; dacă înlătură răul pur și simplu, va fi bine, va fi liniștit. Cu cât cineva îți dorește răul, cu atât DUMNEZEU îți dă mai mult bine.

Nu poți fi bun, dacă gândurile tale sunt rele, din tine radiază numai energii negative. De aceea, trebuie să fim liniștiți, pașnici, plini de dragoste și de bunătate.

Monahul TADEI ne spune că: „*Boala indică omului că nu este pe drumul cel bun. Domnul știe de ceea ce avem nevoie fiecare. Se întâmplă ca oameni aparent sănătoși, să fie în realitate bolnavi. În această situație, omul trebuie să se liniștească, relaxând astfel sistemul nervos, și atunci totul este ușor ... Dacă omul cere prea mult de la el, atunci se chinuie singur ... Ca să se liniștească, omul trebuie să se supună voinței lui*

DUMNEZEU; după cum îi este rânduit ... ”[237].

„*Omul nu trebuie să ceară mult și să aprecieze că totul vine din mâna lui DUMNEZEU. Tot ce i se întâmplă este pronia lui DUMNEZEU și trebuie să se supună. Imediat ce se liniștește, iată mântuirea lui*”[238].

„*DUMNEZEU este viața și energia, și EL dă viață și energie fiecărui lucru ... Când omul se adresează din inimă lui DUMNEZEU, aceasta este o energie incredibilă, cu care omul poate să pună în mișcare tot ceea ce există. Este de necrezut ...! Căci DUMNEZEU este pretutindeni prezent. Când omul este pus în legătură cu DUMNEZEU, cu IZVORUL VIEȚII, ceea ce dorește fiecare se împlinește ... ”*[239].

Așa cum am văzut în capitolele anterioare, nu există nici un suflet născut care să nu aibă în sine energie dumnezeiască, viața însăși fiind o energie dumnezeiască pentru că o primim de la Marele Creator. Și îngerii, și fiecare făptură primește viață de la DUMNEZEU, că EL este dătătorul vieții.

A face bine, fără DUMNEZEU, nu se poate. Numai cu puterea dumnezeiască putem să facem binele, căci singur DUMNEZEU este BUN. În el se află toată bunătatea și milostivirea.

„*Slavă lui DUMNEZEU, că Domnul este pretutindeni prezent și ajută pe toți, pe cel slab și pe cel tare.Toți au nevoie de ajutor. Cu DUMNEZEU putem fi desăvârșiți, fără EL nu putem nimic, deoarece EL este dragoste*”[240].

Legătura cu cei dragi, dispăruți dintre vii, se realizează totdeauna când ne gândim la ei, suntem în legătură cu ei. Când ne rugăm pentru sufletele lor, suntem în legătură cu ei. Oamenii care au sufletul liniștit, pot vorbi în visele lor cu sufletele celor adormiți în veșnicie și de care le este dor, pentru că suntem mult legați de lumea spirituală, mai mult decât de cea materială.

„*Cei adormiți ne cer ajutor de la noi, căci de îndată ce au trecut în veșnicie, nu se mai pot ruga pentru ei și pentru cei în viață; întrucât*

237 MONAHUL TADEI – „PUTEREA GÂNDULUI”.
238 IDEM.
239 IDEM.
240 IDEM.

din momentul trezirii dincolo, își pierd dreptul să se roage, pentru că timpul pocăinței lor a trecut. Cei vii se pot ruga pentru ei și este primit înaintea lui DUMNEZEU ... .

Rugăciunea este și ea un exercițiu. Dacă omul repetă mereu o rugăciune, aceasta îi devine deprindere, rugăciunea devine ceva natural. Rugăciunea este o bucurie inexprimabilă. Când rugăciunea este din inimă și se repetă, devenind o obișnuință, se va declanșa de la sine, fără să-ți dai seama. Atunci simți pace și bucurie, tot ceea ce privești este sfânt pentru tine, tot ceea ce dorești să atingi este sfânt pentru tine. Aceasta este binecuvântarea dumnezeiească care s-a dat omului”[241].

În concluzie: trebuie să devenim mai buni, „*pentru că numai atunci ne vedem sinele, pentru că numai așa ne vom întoarce atenția la gândurile bune și la dorințele bune, să înmulțim tot ceea ce este bun și să ne eliberăm de gândurile rele, de pornirile pătimașe care desfigurează chipul lui DUMNEZEU întipărit în sufletul nostru. Pentru că «homo divinans» care este purtător de DUMNEZEU, este înzestrat cu înclinație spontană spre polul pozitiv al existenței, deci cu o învoire a pieri la bine și înzestrat cu acel dreptar spiritual pe care-l numim bun simț și simplitate populară ...* ”[242].

„*Anatomia spirituală a omului este iluzorie și ea se mișcă perpetuu între DUMNEZEU și DRACUL*”, susține PETRE ȚUȚEA. Și continua: „*Eu disting între omul etern și omul istoric. Omul etern este omul primordial, integral creat de DUMNEZEU după chipul și asemănarea lui. Omul istoric e cel ce devine raportat la acest om primordial, este un fel de neom. Istoria e neomenia lui. Omul religios e omul etern. Omul științific e neomul istoric. Tot ce face el poartă pecetea neomenescului lui*”[243].

DUMNEZEU reprezintă totalitatea gândurilor, EL fiind cel care ne-a creat trupul și sufletul după chipul și asemănarea sa. EL ne iubește necondiționat indiferent ce facem, iar noi, chiar dacă vrem nu vom putea fi separați niciodată de EL.

241 IDEM.

242 ILIE BĂDESCU – „SOCIOLOGIA NOOLOGICĂ. ORDINEA SPIRITUALĂ A SOCIETĂȚII”.

243 PETRE ȚUȚEA – OP. CIT.

Suntem exact ceea ce gândim; dacă gândim la suferință sau la alte lucruri rele, vom avea parte de ele, dacă gândim de bine, cu iubire și compasiune de semenii noștri aflați în dificultate, avem parte numai de bine. Fiecare cuvânt, chiar și nerostit, declanșează câmpul energetic care-l proiectează în eter și în jurul nostru. Tot ce ni se întâmplă în viață nu este întâmplător; poți fi clipă de clipă stăpânul vieții tale după cum gândești. De aceea, este bine să aducem în jurul nostru bucurie, pace, iubire, ca sufletul nostru și a celor din jur să se încarce cu asemenea energii tămăduitoare. Sufletul păstrează în el amprenta tuturor sentimentelor și gândurilor noastre, de aceea este bine să știm că toate trăirile noastre își pun amprenta asupra trecutului, prezentului și viitorului nostru.

NICOLAE STEINHARDT, în „JURNALUL FERICIRII", spunea că: „*Răul îl poate face orice nevolnic ..., că vrem să fim iertați dar noi nu vrem să iertăm; pe cruce s-a suit DUMNEZEU cu omul, concluzionând că doar DUMNEZEU există, totul este numai ipoteză...*".

Pentru a ne schimba în bine modul nostru de a gândi, evalua și judeca, este necesară o legătură cu sinele nostru, pe care odată cunoscut, vom avea posibilitatea să vedem Sinele Universului, să-l cunoaștem pe Marele Creator.

Prin puterea minții și a credinței putem mișca munții, putem schimba lumea în care trăim, putem să intrăm în armonie cu noi înșine, cu semenii noștri, cu natura și cu DUMNEZEU, CREATORUL celor văzute și celor nevăzute.

Gândul va deveni în viitor o armă extrem de periculoasă, dar în același timp și un mijloc eficace de tămăduire a bolilor, de curățire a noastră și a planetei de reziduurile care s-au acumulat de-a lungul existenței umanității prin gândurile energie care au influențat evoluția omenirii și au operat modificări profunde în structura planetei pe care cu generozitate și multă dragoste ne-a dat-o în grijă Marele Creator și ființele celeste.

Puterea gândului a fost și va fi folosită și în viitor în scopuri militare și de „inteligence"; într-adevăr acțiunile de spionaj se vor baza tot mai mult pe inteligența naturală bine antrenată pentru misiuni

speciale, cât și de inteligența artificială, care se va impune tot mai mult și în acest domeniu.

Gândul - imagine va simplifica foarte mult comunicarea, ajungându-se la modalități de comunicare folosindu-se simboluri universale, transformate în limbaj unic planetar, întorcându-ne în perioada când omul comunica prin imagini și mai puțin prin cuvinte. Telepatia sau alte modalități de comunicare la distanță a gândurilor, sentimentelor, va deveni ceva comun, oamenii punându-și mai bine în valoare latențele sufletești dăruite cu multă generozitate de DUMNEZEU când ne-a creat. Dar despre omul viitorului vom vorbi în capitolele următoare, când vom aborda subiecte legate de călătoria sufletelor pe pământ, buna-vestire ca început al mântuirii noastre, judecata de apoi și altele.

Nu putem încheia acest capitol fără a aduce în atenția cititorului conceptul de „gândire genetică" lansat de geneticianul japonez KAZUO MURAKAMI, potrivit căruia: „*există o determinare între minte și gene. Boala se naște în minte și poate fi vindecată prin minte*". Această atitudine pozitivă la care ne îndeamnă geneticianul nipon, practicată în mod riguros și permanent, poate contribui la longetivitate și la o regenerare, reîntinerire a organismului. De aceea, este bine să transmitem gânduri și sentimente de mulțumire și de respect pentru munca lor neobosită genelor sănătoase care răspândesc în tot organismul o stare de armonie, de bună dispoziție, de colaborare între toate sistemele și subsistemele care compun corpul fizic și cel mental. Genele sănătoase, primind aceste mesaje de mulțumire, de iubire și respect pentru lucrarea lor, acționează pe de o parte pentru a ajuta genele bolnave să se însănătoșească, iar pe de altă parte au și rolul de „sanitar de serviciu", eliminând din organism genele moarte, care se pot transforma în reziduuri periculoase pentru funcționarea totului.

Acest concept a revoluționat lumea medicală, demonstrând încă o dată puterea gândului chiar și în modificarea ADN-ului, explicația fiind dată de faptul că există o conectare permanentă a segmentului cosmic al conștiinței noastre cu lumea subtilă a spiritului, având drept sursă structurile invizibile și de rezervă ale ADN-ului, cu care ne-a

înzestrat Conștiința Universală, Marele Creator.

Gândirea, spunea distinsul neurolog DUMITRU CONSTANTIN - DULCAN, *„este de asemenea concomitentă pe mai multe planuri deodată. Fizica cuantică ne relevă o lume continuă conectată cauzal, în sensul influenței reciproce, benefice sau dăunătoare, a tuturor părților componente. Suntem cu toții prinși în plasa Universului, liberi și interdependenți în același timp. Liberi să facem ceea ce vrem și dependenți de consecințele a ceea ce facem. Nimeni și nimic nu poate exista numai prin sine. Existăm ca determinare atât proprie, cât și a celorlalți*”[244].

GREG BRADEN, în lucrarea „TREZIREA LA PUNCTUL ZERO”[245], pledează tocmai pentru această idee de „*purificare a Pământului*” de reziduurile gândirii și acțiunilor negative ale omului, acum când se constată că: „*intensitatea câmpului magnetic al TERREI s-ar afla într-o continuă și rapidă scădere ce ar corespunde parametrilor din vremea când a avut loc nașterea Mântuitorului Nostru IISUS HRISTOS*”.

Deci, este o vreme când Divinul s-ar putea reîntoarce pe Pământ, când se vor deschide Cerurile și Duhul Sfânt va pogorî asupra Pământului, aducându-i noi mesaje din partea lui DUMNEZEU CREATORUL.

„*Schimbarea actualei paradigme, promovarea unei noi conștiințe a purificării printr-un amplu «proces CHRISTIC», va crea un echilibru necesar și la vindecarea supremă a Pământului și a tuturor formelor de viață*”[246].

Dacă omenirea, la acest prag istoric și începutul unui ciclu cosmic, nu-și schimbă comportamentul în relație cu Natura Mamă, cu acest loc minunat care este Planeta Pământ, pregătită cu răbdare și minuțiozitate de Marele Creator și ființele celeste pentru a deveni pentru sufletele încarnate un cămin ospitalier, toate aceste reziduuri ale

244 DUMITRU CONSTANTIN–DULCAN – „ÎN CĂUTAREA SENSULUI PIERDUT” VOL. 2.

245 GREG BRADEN – „TREZIREA LA PUNCTUL ZERO”.

246 DUMITRU CONSTANTIN–DULCAN – „ÎN CĂUTAREA SENSULUI PIERDUT” VOL. 2.

gândurilor și acțiunilor noastre vor avea drept consecință o revoltă a Pământului și Naturii afectate de inconștiența și lăcomia noastră. Vom ajunge la vorba înțelepților noștri că „*nu ne va mai răbda pământul*", dacă în loc să-l iubim, să-l respectăm și să-l înfrumusețăm, îl rănim profund și-i schimonosim chipul.

În susținerea conceptului de gândire genetică, Prof. Univ. Dr. DUMITRU CONSTANTIN–DULCAN aduce în atenția specialiștilor și nu numai, teoria lansată de IONEL MOHÂRȚĂ în 2004, a „*pulsațiilor conștiente sonoluminiscente în care conștiința ar fi formată din «holograme sonoluminiscente învelite într-o undă solitonică»*", iar în 1999 a lansat conceptul de „*psihologie sinergetică*" pentru a explica dinamica energiilor spirituale, care „*lucrează împreună și concomitent unele prin altele și nu unele după altele*".[247]

Aici putem aminti și de gândurile - imagine care se proiectează în spațiu ca și gândul rostit sau neformulat în cuvinte, care au aceeași putere de expansiune și influențare.

Referindu-ne în încheiere la enigmatica și plină de miracol creație a DUMNEZEULUI ATOTPUTERNIC, mai rețin atenția cititorului cu un articol extrem de interesant publicat în revista „NATURE" (1988) de cerecetătorul J. CAIRNS, care studiind o colonie de bacterii, a ajuns la concluzia că: „*există gene care se adaptează la condițiile de mediu reușind să rescrie altă genă în acest sens. Toate ființele au în genom programe care conțin adaptarea la mediu, și deci evoluția nu se face în mod întâmplător*".[248] Este un răspuns indirect la teoria „întâmplării" în procesul evoluției lansată de neodarwinistul JAQUES MONOD. Acesta susține că: „*Hazardul pur, singur hazardul, libertatea absolută, dar oarbă se află la baza prodigiosului edificiu al evoluției. Întâmplarea ar opera mutații genetice, iar prin selecție naturală cele favorabile evoluției sunt păstrate și cele nefavorabile eliminate. Aceste mutații genetice sunt «alterări», erorile genetice păstrate de selecția naturală ar fi singurele*

---

247 IONEL MOHÂRȚĂ este doctor în psihologie, trainer de optimizare și dezvolare a personalității, vice-președinte al Asociației Europene de Psihologie Transpersonală.

248 JOHN FOSTER CAIRNS fizician și expert în bilogie moleculară, britanic, este autorul cărții "MATTER OF LIFE AND DEATH", (1997).

surse de evoluție"[249].

Deci, tot ceea ce se naște, trebuie să trăiască și în acest scop avem înscrise în genele noastre, de către DUMNEZEU CREATORUL, INTELIGENȚA UNIVERSALĂ ORGANIZATORICĂ, toate programele necesare adaptării, după modelul proiectului primordial (INTELLIGENT DESIGN).

Dacă ar fi să ne opim aici, ar trebui să încheiem acest capitol cu concluziile lui RENÉ DESCARTES, care punând bazele metodologiei științifice moderne, a făcut separare între spirit și materie, susținând că: „*numai știința poate să acceadă la adevăruri exacte. Nu este nimic în gândire care să aparțină corpului și nimic în corp care să aparțină gândirii*". Dar, lucrurile au evoluat și știința modernă a „descoperit" ceea ce se cunoștea de mii de ani și transmitea generațiilor, cărțile sacre ale Orientului și Extremului Orient că există o unitate, un TOT între spirit și materie, între corpul fizic și cel mental, care se influențează reciproc. Sau cum a completat profesorul DULCAN: „*Nu este nimic în corp care să nu aparțină gândirii*".

În capitolele următoare ne vom opri mai pe larg la puterea tămăduitoare a gândurilor și credinței.

249 JAQUES MONOD biologist și biochimist francez la Institutul PASTEUR, laureat al premiului NOBEL pentru psihologie (1965), autor al cărții „LE HAZARD ET LA NECESSITE", 1970.

CAPITOLUL VII
OMUL PELERIN PE TERRA

- **BUNA-VESTIRE – ÎNCEPUTUL MÂNTUIRII NOASTRE**
- **CE AȘTEAPTĂ DUMNEZEU DE LA NOI**
- **JUDECATA DE APOI**
- **VINDECĂRILE PRIN SACRU**

MOTTO: „Nu este cu putință cunoașterea omului și a societății dacă se ignoră kenoza dumnezeiască, înomenirea lui DUMNEZEU, grija permanentă și culminativă a lui DUMNEZEU pentru starea lumii și pentru biruința liniei ascendente în manifestările de viață ale «omului călător», homo viator."[250]

Pentru a continua călătoria în timp, la începuturile CREȘTINISMULUI, trebuie ca mai întâi să ne afirmăm puterea credinței în DUMNEZEU TATĂL, FIUL, SFÂNTUL DUH și MAICA NĂSCĂTOARE DE DUMNEZEU, și să ne întrebăm dacă acest demers este conform voinței lui DUMNEZEU. Ca mărturisitor al credinței în Mântuitorul Nostru IISUS HRISTOS, apreciez că omul a fost creat de DUMNEZEU și chemat să devină ființă perfectă, deci să se desăvârșească spiritual gustând din POMUL CUNOAȘTERII. Acest demers, chiar și din partea unui profan, poate fi considerat ca o încercare timidă de a aduce slavă DUMNEZEULUI CREATOR și de a ridica vălurile care plutesc peste misterele vieții și lucrării DOMNULUI NOSTRU IISUS HRISTOS.

DUMNEZEU, MARELE CREATOR, a dat omului la începuturi, o viață pământeană mai lungă, media de vârstă situându-se între 600–800 de ani, însă pe parcursul evoluției umanității și dezvoltării

250 ILIE BĂDESCU – „SOCIOLOGIA NOOLOGICĂ. ORDINEA SPIRITUALĂ A SOCIETĂȚII".

progresului tehnico-științific, care a adus cu el și degradarea mediului înconjurător și a mediului social, speranța de viață s-a redus drastic, atingând în unele zone, îndeosebi cele mai sărace ale planetei, din Africa, America Latină, media de vârstă de 45 – 50 de ani. Tot în aceste zone se întegistrează o rată ridicată a mortalității infantile.

Călătoria sufletului din Ceruri spre Pământ, pentru a se întrupa în corpul planetar, trece prin mai multe văzduhuri și pe măsură ce se apropie de Pământ, sufletul se întristează, știind că va petrece o viață pe o planetă dominată în general de violență, de agresivitate, egoism, ură, fățărnicie, unde ființele umane sunt într-o cursă contra cronometru pentru satisfacerea nevoilor materiale, a diverselor pasiuni bolnave și mai puțin pentru apropierea de DUMNEZEU prin pocăință și smerenie.

De aceea, sufletul încarnat începe călătoria sa terestră cu o anumită teamă de această lume, care îi este complet necunoscută, el părăsind Împărăția Cerurilor, un loc plin de armonie, pace și liniște, iar acum se vede nevoit să viețuiască chiar și temporar în haosul și vacarmul lumii terestre.

Pentru suflet este o adevărată povară, dar și o experiență, de aceea periplul său terestru este marcat de nostalgia reîntoarcerii acasă, la dragostea fără margini a DUMNEZEULUI CREATOR și la muzica îngerilor și lumina ocrotitoare a slavei divine.

Viața omului pe Pământ este ca o trecere necesară și obligatorie pentru ca sufletul să se maturizeze cu noi experiențe, iar pe timpul viețuirii sale terestre să încerce influențarea comportamentului în bine a semenilor săi.

De aceea, am considerat că omul pământean este pelerin, călător pe această planetă pentru un timp determinat scris în marea carte a vieții.

Așadar, voi încerca să surprind momente mai puțin cunoscute cititorului despre viața Cuvântului înainte, și după întrupare, ceea ce va fi pentru noi o școală a învățării umilinței și smereniei, pentru că IISUS HRISTOS a venit în smerenie, umilință și blândețe.

Întruparea cuvântului este o dramă cosmică, întrucât ceea ce

spune VERBUL (LOGOSUL) vine de la TATĂL CERESC, cea mai misterioasă și cea mai inimaginabilă ființă.

Vorbind despre încarnarea în corpul planetar a sufletelor și călătoria lor spre Pământ, mi-am amintit de cartea lui GEOFFREY HOPPE, „ÎNVĂȚĂTURILE LUI TOBIAS”, din care voi reda câteva pasaje concludente care completează ideile lansate în rândurile precedente. Adresându-se sufletelor, TOBIAS, eroul cărții face unele dezvăluiri interesante despre lumea invizibilă omului, lumea ființelor divine, parte a marii creații.

„ ... *Ați fost creatori când erați cei de partea noastră a vălului! Dar, Creația a atins la un moment dat un punct în care nu mai putea merge mai departe. Îl putem numi blocaj energetic. Creația are nevoie de noi moduri de înțelegere, de noi sisteme de înțelesuri, pentru a avansa în continuare. Poate e greu pentru mintea umană să creadă asta, dar există sisteme de înțelesuri necesare pentru SPIRIT, DUMNEZEU, pentru voi și pentru ceilalți. Și de aceea ați venit pe Pământ* ... ”[251].

„ ... *Atunci când ați părăsit Prima Creație și ați luat corp omenesc, ați considerat că purtarea acestui corp reprezintă o pedeapsă, pentru că ați pătruns prea departe de marginea Primei Creații. Este momentul să vă eliberați de această vină și de orice durere. Acceptați-vă eul uman și veți ajunge să vă cunoașteți eul divin. În momentul plecării voastre în această călătorie a actualei voastre vieți, noi am plâns, ne-am întristat, știind că aceasta ar urma să fie cea mai plină de încercări dintre toate viețile trăite de voi. ... Ceea ce apare din voi este o scânteie divină, este conștiința christică. ... Voi sunteți îngerii exploratori și aventurieri. Voi sunteți din Primul Cerc care ați plecat în explorarea întregii Împărăției a lui DUMNEZEU. ... Voi sunteți aceia care creați modele pentru a Doua Creație, și acum încercați să vă amintiți de unde veniți, care sunt rădăcinile, care vă sunt originile. ... În voi este echilibrul Divin. ... Voi și ceilalți îngeri sunteți aceia care ați însămânțat această Planetă*

251 GEOFFREY HOPPE – „ÎNVĂȚĂTURILE LUI TOBIAS”, ED. FOR YOU, 2004. GEOFFREY HOPPE s-a născut dintr-o familie de catolici, în WISCOSIN. În 1999 a înființat CRIMSON CIRCLE (CERCUL PURPURIU), unde se dezvoltă probleme de metafizică, religie și spiritualitate. TOBIAS este de fapt spiritul lui TOBIT, menționat în BIBLIE, scos de acolo de către BISERICA CATOLICĂ în urma conciliului de la TRENT (1546).

cu energie. Ați transformat o stâncă într-un organism viu. Ați sosit pe Pământ în corp de Lumină și ați pus la punct tipare energetice pentru Pământ, transformânu-l într-o forță vie, dinamică și în creștere. ... Au fost multe pregătiri înaintea primei voastre veniri aici, de aceea ați avut nevoie de «ghizi» care să lucreze cu voi, însă care nu au preluat corp fizic așa cum ați făcut voi. Rolul lor a fost să mențină un echilibru al energiei, să mențină un anumit raport spiritual. Deci, nu ați fost singuri, ei au rămas alături de voi, de-a lungul multor voastre vieți pământene, constituind legătura cu cealaltă parte a vălului, legătura cu noi. ...

Înaintea plecării voastre de ACASĂ, nu exista decât o singură creație, însă acum voi ați contribuit la crearea celei de-a Doua Creații pentru SPIRIT. ...

Acum 2500 de ani, vibrația Pământului era pregătită să înceapă apariția acestei semințe a CONȘTIINȚEI DIVINE, ceea ce numim CONȘTIINȚA CHRISTICĂ, din tărâmurile și dimensiunile exterioare, acolo unde se găsea. ...

Senzația de singurătate va fi înlocuită cu dragoste și împlinire, iar cea de separare va fi înlocuită cu cea de unitate cu TOT CEEEA CE ESTE, o unitate cu sinele și cu SPIRITUL, cu omenescul și cu DUMNEZEU. Tot ceea ce sunteți și ceea ce veți deveni se află în ființa voastră. ... Noi am fost întotdeauna UNUL și suntem UNUL sub forma mai multor înfățișări, în sens filosofic, da, suntem toți «gemeni». ...

... Pasiunea divină vine de la originea voastră, din Împărăția lui DUMNEZEU, este dreptul vostru din naștere, care v-a însoțit până în momentul când ați venit pe Pământ: Pasiunea divină vine de la a da voie, de la a ști. Vine de la sufletul vostru, ea nu se poate forța, nici controla. ... Sub veșmântul liberului arbitru s–a aflat totdeauna Divinitatea, Liberul Arbitru a fost doar o iluzie; voi nu ați fost niciodată singuri, nu ați fost fără Divinitate, Spiritul a fost întotdeauna cu voi. ...

... Voi ați început cu vidul și acum voi continuați cu un nou Cerc; Prima Creație s-a transformat în a Doua Creație.

Atunci când vă înălțați, să știți că nu vă întoarceți Acasă. Cu timpul, «Acasă» va deveni și aici, la voi. TOT CEEA CE ESTE se va extinde în ceea ce sunteți. Înălțarea înseamnă intrarea în Noua Energie,

unde Divinitatea voastră strălucește în acest loc căruia voi i-ați dat naștere. Voi existați în afara a TOT CEEA CE ESTE și aceasta s-a întâmplat când ați părăsit Împărăția Cerului ... ".

Chiar dacă la prima vedere, aceste mesaje primite „de dincolo" nu ar inspira încredere ca autenticitate, conținutul lor îl regăsim în multe asemenea comunicări receptate de mediumuri, ori de persoane care s-au aflat în moarte clinică și au povestit călătoria extracorporală a sufletului în lumea invizibilă și lupta pe care sufletul o dă să se desprindă de corpul planetar.

Referiri la Împărăția Cerului, această lume celestă îmbrăcată în Slava Dumnezeiască, o găsim în scrierile vechi sacre ale Orientului și Occidentului, ale unor mistici creștini, musulmani, evrei, buddhiști, dar și a unor esoteriști care prin meditație au intrat în contact cu alte lumi.

IOAN IANOLIDE scria pe bună dreptate că: „*Pornind de la HRISTOS, se vor dezlega toate problemele lumii. Pornind de la suflet, vom ști cum să trăim și să ne organizăm. DUMNEZEU este realitatea care doare și umple de nădejde omul secolului XX (și cu atât mai mult, omul secolului XXI). Nu putem trăi fără DUMNEZEU, nu putem fi stăpâni pe Pământ fără DUMNEZEU; fără DUMNEZEU, riscăm a nu mai fi ...* "[252].

Vorbind despre Împărăția lui DUMNEZEU, ARSENIE BOCA spunea că ea are două vârste: „*prima este odată cu venirea lui IISUS printre oameni, iar a doua când va veni pe nevăzute, ca fulgerul de la răsărituri până la apusuri, fiindcă a doua venire este în slavă și mărire*"[253].

Mult așteptata venire a lui IISUS HRISTOS printre oameni, prorocită de profeți cu multe secole, s-a împlinit în ziua în care îngerul GABRIEL, mesagerul lui DUMNEZEU, a vizitat pe fecioara MARIA, aducându-i vestea ÎNTRUPĂRII, vestea cea BUNĂ (BUNA-VESTIRE, BLAGOVEȘTENIE). BUNA-VESTIRE a întrupării FIULUI lui DUMNEZEU în om, kenoza, marchează începutul mântuirii noastre.

---

252 IOAN IANOLIDE – „ÎNTOARCEREA LA HRISTOS", FAMILIA ORTODOXĂ, nr. 8/2012.

253 ARSENIE BOCA – „UCIGAȘA CETATE" ED. PELERINUL, IAȘI 2002.

„Când DUMNEZEU se întrupează, ia trup, cerul și pământul sunt reunite. Căci EL este DUMNEZEU adevărat, a doua persoană a Sfintei Treimi, EL sălășluiește în cer la dreapta TATĂLUI și este în același timp om adevărat, cel de-al doilea ADAM, iar Maica Domnului este numită Scara lui IACOV, pentru că ea este legătura între cer și pământ, este ușa cerului, căci prin ea DUMNEZEU, în PERSOANA lui IISUS, își face intrarea printre oameni, este Noua EVA, este FECIOARA SEMNULUI, care va zămisli și va purta în pântec și va naște un fiu și-i va da numele EMANUEL – DUMNEZEU este cu noi. Cele trei stele aflate pe veșmântul Fecioarei MARIA, simbolizează fecioria sa: Fecioria înainte, Fecioria în naștere, Fecioară după naștere”[254].

Nașterea Mântuitorului Nostru IISUS HRISTOS, CRĂCIUNUL simbolizează pacea pe pământ și iubirea între oameni. De fapt, suntem în prezența unei kenoze, adică FIUL lui DUMNEZEU s-a smerit pe sine, până la a deveni copil, un copil fără apărare, culcat pe paie la picioarele animalelor; adică micșorarea lui DUMNEZEU la coborârea Sa pe Pământ.

În Sfintele cărți, IISUS este numit „*DOMN al PĂCII fără sfârșit; Împărăția Sa nu se va nărui ca toate celelalte împărății, domnii, guvernări, dictaturi*”[255].

Sfântul Apostol PAVEL îl numește pe IISUS „*NOUL ADAM, Cel ce a mântuit lumea de păcat*”[256], iar sfinții Părinți o numesc pe MAICA DOMNULUI „*NOUA EVA, ea lucrătoare cu FIUL ei la mântuirea lumii*”, iar Sfântul IOAN ne explică în mod convingător legătura noastră de filiație cu DUMNEZEU prin Domnul Nostru IISUS HRISTOS, odată cu botezul nostru.

„*Celor care l-au primit pe CRISTOS, celor care cred în numele LUI, le-a dat puterea de a deveni copiii lui DUMNEZEU care nu din sânge, ci din DUMNEZEU s-au născut. DUMNEZEU TATĂL ne-a rânduit mai dinainte pentru înfiere prin IISUS CRISTOS, pentru SINE,*

254 „VIU ESTE DUMNEZEU – CATEHISM PENTRU FAMILIE” (trad. din limba franceză de AUREL BROȘTEANU și părintele GALERIU), ED. HARISMA, 1992.
255 IDEM.
256 Sfântul Apostol PAVEL – „CORINTIENI” 15, 45.

după buna plăcere a voinței Sale”[257].

Creștinul care se naște din DUMNEZEU ar trebui să semene cu TATĂL SĂU din Cer, fiind parte a naturii sale divine, intrând astfel într-o lume supranaturală, lumea lui DUMNEZEU.

Fiind cu toții copiii lui DUMNEZEU TATĂL, înseamnă că nu există decât o singură rasă – aceea a copiilor lui DUMNEZEU, nu există altă limbă decât aceea care vorbește inimii și minții, făcându-i să-l cunoască pe DUMNEZEU și să ne iubim unii cu alții. Deci, nu există popor ales, toți suntem la fel de iubiți de DUMNEZEU.

Știindu-ne copiii lui DUMNEZEU, indiferent de împrejurarea în care ne aflăm, dobândim o mare pace, chiar în mijlocul necazurilor și nenorocirilor, filiația divină ne face să-i tratăm cu mai mult respect pe semenii noștri. Dar, trebuie să știm că mântuirea noastră este IISUS „*nume care este mai presus de orice nume, pentru că în numele lui IISUS se pleacă orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ*”[258], nume ce trebuie binecuvântat și demn de laudă, de acum și până în veacul viitor. Simpla invocare a numelui său poate duce la dispariția unor obstacole și lecuirea unor boli. Credința în IISUS HRISTOS este forță tămăduitoare pentru bolile sufletului și fizicului.

Chiar în momentele cele mai grele ale vieții, nădejdea în DUMNEZEU ne îndreaptă spre abandonare liniștită și cu demnitate a vieții pe pământ, cuvintele de încurajare și iubire pentru DUMNEZEU adresate de THOMAS MORUS fiicei sale (fiind închis în TURNUL LONDREI) și ale Sfântului CONSTANTIN BRÂNCOVEANU adresat fiului său (în așteptarea dreptății), sunt o pildă vie a dragostei necondiționate și plină de devoțiune în DUMNEZEU.

Dar, să dăm cuvântul ilustrului demnitar britanic. „*Fii curajoasă, fiica mea, și nu te îngriji de mine, orice mi s-ar întâmpla în această lume. Nu mi se poate întâmpla nimic din cele ce DUMNEZEU nu ar vrea să mi se întâmple. Și tot ce vrea EL, oricât de rău ni s-ar părea nouă că este, e, în realitate cel mai bine*”.

---

257 FRANCISCO FERNANDEZ CARVAJAL – „DE VORBĂ CU DUMNEZEU”, ED. ARS. LANGA, 1998.

258 IDEM.

Iar Sfântul Mare Voievod CONSTANTIN BRÂNCOVEANU, martir pentru dreapta credință în IISUS HRISTOS, se adresa fiilor săi care așteptau lovitura călăului astfel: „*Fiii mei! Iată, toate avuțiile și tot ce am avut am pierdut. Să nu ne pierdem încă și sufletele! Stați tari și bărbătește, dragii mei, și nu mai băgați în seamă moartea trupului. Priviți la HRISTOS, MÂNTUITORUL nostru, câte a răbdat pentru noi și cu ce moarte de ocară a murit. Credeți tare întru aceasta și nu vă mișcați, nici nu vă clintiți, din credința cea pravoslavnică, pentru viața și lumea aceasta*”[259].

Acestea au fost ultimele cuvinte ale lui Vodă BRÂNCOVEANU pe eșafod, la 15 august 1714, când a fost executat din ordinul sultanului AHMED al III-lea alături de cei trei fii și de vistiernicul VĂCĂRESCU. Atunci, ca și acum, la aproape patru secole distanță, omenirea se află la un prag istoric, când trăim cele mai bune vremuri pentru mântuire.

Despre CREȘTINISM, PETRE ȚUȚEA ținea să precizeze: „*A fi creștin înseamnă a coborî ABSOLUTUL la nivel cotidian. Omul creștin e suveran față de natură, supus divinității, nemuritor și liber prin depășirea extramundană a condiției sale. ... Nimic nu poate înlocui CREȘTINISMUL; nici toată cultura antică precreștină. Eu sunt de părere că apogeul Europei nu este ATENA, ci în EVUL MEDIU, când DUMNEZEU mergea din casă în casă. IISUS HRISTOS este ETERNITATEA care penetrează istoria*” [260].

Pentru ARSENIE BOCA, IISUS „*este sensul vieții, reazimul ei în ispite și furtuni; asemănarea după care tânjim, este PRIETENUL nostru, singurul care nu ne părăsește niciodată. Este Sfânta noastră ÎMPĂRTĂȘANIE cu desăvârșire și foamea noastră metafizică. ... Pentru unii, venirea lui MESIA era o așteptare politică, pentru alții, mult mai puțin, o așteptare religioasă. Irod a sărit cu sabia în calea istoriei ... toate acestea dădeau așteptării o tensiune de fior metafizic, unic în istorie, era o așteptare de mii de ani ...* ”.

Semnificația cosmică a nașterii lui IISUS o integrăm în marile referințe ale lui DUMNEZEU la CREAȚIE.

259 ARSENIE BOCA – „OMUL ZIDIRE DE MARE PREȚ”, ED PELERINUL, 2002.
260 PETRE ȚUȚEA – „322 de vorbe memorabile”.

„DUMNEZEU s-a făcut om, ca de la om să înveți cum se face un DUMNEZEU” (CLEMENT ALEXANDRINUL). De fapt, acesta este omul nou, făptura cea nouă, omul născut de sus, omul cu reflexul veșniciei lui IISUS răspândit în afară, în chip simplu, din toată ființa lui. Fiindcă IISUS este omul cerului, nu a-l pământului cum a fost ADAM, și s-a țesut pe sine în firea omenească, de aceea se impune ca EL tuturor oamenilor și veacurilor, cu atât mai mult cu cât azi sunt mulți care ar vrea să scape de EL.

În lucrarea „DESIGNUL INTELIGENT. MESAJ DE LA DESIGNERI”, autorul CLAUDE VORILHON (RAEL) are o explicație interesantă privind venirea pe Pământ a Mântuitorului Nostru, IISUS HRISTOS: „*ELOHIM spunea că ei au pregătit un MESIA să poată comunica în toată lumea ceea ce ISRAEL știa numai el pe vremea aceea; rolul lui IISUS de a răspândi ADEVĂRUL SCRIPTURILOR BIBLICE în toată lumea, pentru a servi ca dovadă întregii omeniri atunci când anii științei vor explica în sfârșit totul. De aceea, Creatorii au hotărât în așa fel ca un copil să fie născut dintr-o femeie pe pământ și unul dintre Creatori, copilul urmând să moștenească anumite însușiri supranaturale* ... ”. Inițierea lui IISUS ar fi debutat prin botez când „s-au deschis cerurile și duhul lui DUMNEZEU s-a văzut pogorât ca un porumbel și venind peste EL, iar din cer s-a auzit un glas: «Acesta este FIUL MEU cel IUBIT întru Care am binevoit».

Atunci IISUS a fost dus de Duh în pustiu pentru a fi ispitit de DIAVOL (creator sceptic care susținea că nimic bun nu poate ieși din omenirea creată pe Pământ). Prin DIAVOL a fost testată credința lui IISUS în CREATOR, iubirea și respectul față de EL” [261].

Despre venirea pe pământ a unui Salvator sau a unui MESIA, anticipată de profeții biblici, scrie EDOUARD SCHURÉ astfel: „*Timp de secole, nefericirilor naționale verbul tunător al profeților plutea deasupra poporului evreu, ideea și imaginea lui MESIA, apărând când ca un răzbunător teribil, când ca un înger al binecuvântării. ... Dacă marii profeți l-au văzut sub trăsăturile unui drept, ale unui martir, ale unui adevărat FIU al lui DUMNEZEU, poporul credincios ideii iudaice*

261 CLAUDE VORILHON (RAEL) – „DESIGN INTELIGENT”.

îl asimila lui DAVID, SOLOMON, sau un nou MACCHABEE. Dar, indiferent cine era acest restaurator al gloriei ISRAELULUI, toată lumea credea în el, îl aștepta, îl chema. Aceasta era forța de atracție a acțiunii profetice ... ”[262].

Întrebările care erau tot mai frecvente în templele și confreriile profeților se refereau la: unde se va naște copilul divin? Ce dragoste a energiei supra-omenești va determina coborârea acestui suflet din cer pe pământ? Care vor fi consecințele pentru umanitate?

Nimeni nu putea da răspunsuri clare, însă toată lumea aștepta. Încă din secolul VIII î.Hr, profetul ISAIA anunța că: „*binele social va fi legat de pacea eternă și condiționat de faptul că DUMNEZEU va trimite în lume un «DOMN al PĂCII»*”[263], iar ZOROASTRU îl anunța pe IISUS HRISTOS poporului persan, arătând că: „*EL este acolo sus, EL se apropie încetul cu încetul de Pământ, și va locui, cândva, aici, jos într-un corp fizic*”.

Viața și misiunea pe Pământ a Mântuitorului Nostru IISUS HRISTOS, a făcut obiectul unor cercetări aprofundate în ultimele două secole, atât din partea teologilor, filosofilor, cât și a istoricilor și arheologilor biblici, dornici să aducă noi informații și interpretări celor patru EVANGHELII, cât și a multor documente cu caracter istoric și religios, care anunțau venirea mult așteptată a FIULUI DOMNULUI.

ARSENIE BOCA vorbește despre venirea Mântuitorului ca fiind: „*învăluită în smerenie, care însă nu a fost primită cum era firesc și cum era așteptată și proorocită de treizecișișapte de secole. ISRAEL nu i-a făcut nici o primire. Și doar le era în ochi Sfânta Fecioară Maria, cu care au făcut unica excepție în toată istoria lor – de a o aduce în Sfânta Sfintelor, loc în care a stat doar 12 ani. ... Semnificația cosmică pe care o are nașterea din BETLEEM o integrăm în marile suferințe ale lui DUMNEZEU la creație.*

... Ordinea istorică a faptelor lui DUMNEZEU este: CREAȚIA lumii din iubire: «Eu sunt ALFA și OMEGA, începutul și sfârșitul.

262 EDOUARD SCHURÉ – „LES GRANDS INITIES” – JESUS.

263 IOAN BANU – „PROFEȚII BIBLICI VORBIND FILOSOFIEI”, ED. ȘTIINȚIFICĂ, 1994.

Proporția cosmică a nașterii Domnului este reprezentată de despicarea istoriei omenirii în două și se începe numărătoarea timpului în ambele sensuri: spre începutul timpului și spre sfârșit. ... Pacea pe pământ e condiționată de mărirea care i se dă sau i se refuză lui DUMNEZEU. IISUS aduce omului pacea care vine de la DUMNEZEU. Aceasta este un bun duhovnicesc care nu poate fi creat și menținut cu arme ... ».

... IISUS a creat o nouă ordine spirituală în om, EL însuși s-a integrat naturii omenești, de aceea EL este mereu viu: și în Sine ca ființă supremă și e viu și în noi, ca viață veșnică și ca posibilitatea nesfârșită de desăvârșire ... ”[264].

... „În ordinea religioasă, ADEVĂRUL devine ființă activă, capabil să ridice sufletul la alt nivel de existență. Așa înțelegem pe IISUS HRISTOS când a spus că EL este ADEVĂRUL, CALEA și VIAȚA – și acestea veșnice”[265].

Despre IISUS istoric și IISUS al credinței, PAPA BENEDICT al XVI-lea arată că: „*IISUS în care credem este de asemenea IISUS personaj istoric, același pe care ni-l arată EVANGHELIILE, însă prezentat mult mai realist și mai credibil decât numeroase alte figuri ale lui IISUS, care ni se înfățișează neîncetat de către diverși teologi, istorici ai religiilor, ori arheologi biblici*”[266].

În continuare, Sanctitatea Sa ține să sublinieze: „*IISUS este acela care are toate puterile, DOMNUL UNIVERSULUI, DUMNEZEU însuși, devenit om. Fenomenul IISUS a transformat lumea, așa cum nu a fost niciodată. EL constituie cea mai mare bulversare a istoriei umanității...*”[267].

„*Omagiul dat lui CRISTOS la naștere de cei trei MAGI,* simbolizează, potrivit lui RÉNE GUENON, *cele trei chei ale CENTRULUI SPIRITUAL SUPREM: lumea terestră, lumea intermediară și lumea celestă, conform doctrinelor orientale*”[268]. Cei trei MAGI nu sunt decât depozitarii autentici ai tradițiilor

264 ARSENIE BOCA – „UCIGAȘA CETATE”, ED. PELERINUL, IAȘI 2002.
265 IDEM.
266 PAPA BENEDICT AL XVI-lea – „JESUS DE NAZARETH” ED. FLAMARION, 2007.
267 IDEM.
268 RÉNE GUENON – „ROI DU MONDE” (1950).

primordiale, păstrătorii depozitului REVELAȚIEI făcută umanității, a unor revelații terestre. Acești reprezentanți au recunoscut în IISUS divinitatea și regalitatea.

Despre CREȘTINISMUL timpuriu, persecuțiile, evoluția CREȘTINISMULUI și agonia sa, am prezentat o serie de date interesante și bine documentate în lucrarea „EUROPA CU CAPUL ÎN STELE ȘI TRUPUL ÎNSÂNGERAT" (ED. ROMÂNIA ÎN LUME – 2011), de aceea nu voi mai insista asupra subiectului.

Doresc însă să aduc la cunoștința cititorului existența unei cărți fascinante despre perioada CREȘTINISMULUI timpuriu și persecuțiile la care a fost supus în timpul domniei Împăratului DIOCLEȚIAN, scrisă de vicontele FRANÇOIS - RÉNE DE CHATEAUBRIAND, „LES MARTYRS"[269].

Voi reda câteva pasaje semnificative care se referă la lupta BISERICII lui IISUS HRISTOS împotriva religiilor păgâne care dominau în Imperiul Roman.

... „*De nouă ori BISERICA lui CRISTOS a văzut Spiritele Întunericului complotând contra ei; de nouă ori această navă, care nu trebuia să piară, a scăpat naufragiului. Pământul se odihnea în pace. Dioclețian ținea în mâinile sale abile sceptrul lumii. Sub protecția acestui mare prinț, creștinii se bucurau de o liniște pe care n-au mai cunoscut-o până atunci. Altare ale DUMNEZEULUI ADEVĂRAT începeau să-și dispute altarele idolilor păgânismului. Numărul credincioșilor creștini creștea zi de zi; onorurile, bogăția și gloria nu mai erau singura moștenire ce trebuia împărțită de adoratorii lui JUPITER cu creștinii. Infernul, amenințat de a pierde imperiul, a vrut să întrerupă cursul victoriilor celeste. DUMNEZEU, care vedea virtuțile creștinilor slăbind din cauza prosperității, a permis demonilor să provoace o nouă persecuție; dar, prin această ultimă și teribilă încercare, CRUCEA trebuia să fie plasată în sfârșit pe tronul Universului, și templele falșilor dumnezei urmau să se transforme în pulbere*".

EUSEBIU din CESAREEA (265−339) în lucrarea sa

269 FRANÇOIS RÉNE DE CHATEAUBRIAND − „LES MARTYRS" scrisă în 1809, republicată de ED. FLAMARION, PARIS, 1933.

„L'HISTOIRE ECCLESIASTIQUE" a dat aceeași motivație persecuțiilor sub DIOCLEȚIAN[270].

CHATEAUBRIAND a scris prima carte despre creștinism în 1804 sub titlul „L'APPARITION DU GENIE DU CHRISTIANISME", în care se referă la epopeea creștină, religie abia născută, în opoziție cu păgânismul, cartea fiind considerată un eveniment literar la vremea respectivă. Potrivit afirmațiilor sale: *„religia creștină îmi părea mult mai favorabilă decât păgânismul în dezvoltarea caracterelor, moralei, dar și în ceea ce privește simplitatea ceremoniilor și sacrificiilor ... "*.

CE AȘTEAPTĂ DUMNEZEU DE LA NOI, este o întrebare care s-a pus obsedant de la începutul CREȘTINISMULUI și pe tot parcursul său zbuciumat

Timp de două milenii, teologi, filosofi, istorici ai religiilor, mistici creștini au oferit o serie de răspunsuri, care duc în final la afirmarea sensului vieții, a Creației lui DUMNEZEU.

Vorbind despre VOINȚA lui DUMNEZEU, regretatul monah TEOFIL PÂRÂIANUL, arhimadritul mănăstirii SÂMBĂTA de SUS, urcat la Domnul la 31 octombrie 2009, ne-a lăsat cuvinte pline de evlavie și înțelepciune: „*Cum putem afla VOINȚA lui DUMNEZEU? Raportându-ne la ceea ce vrea DUMNEZEU cu omul, aflăm că vrea ca el să devină mărturisitor al CREDINȚEI în DUMNEZEU, iar mărturisirea nu se face după un program, ci tot timpul. Cine se sfiește, nu face VOIA lui DUMNEZEU...*

Ce trebuie să fac ca să mă mărturisesc? Oriunde vei merge să ții seama de DUMNEZEU; EL ne cere să iertăm, iar noi avem ezitări.

---

270 EUSEBIU din CESAREEA, grec, episcop din CESAREEA (310−339), teolog și apologet creștin, a fost un admirator al lui ORIGENE. Este autor al „L'HISTOIRE ECCLESIASTIQUE", „LA VIE" (în care aduce laude împăratului CONSTANTIN I căruia îi atribuie „misiunea divină" de a recunoaște religia creștină și de a o impune ca religie de stat în tot imperiul), „LETTRES DES CHRETIENS, DE VIENNE ET DE LYON" (în care prezintă lista celor 12 episcopi ai ROMEI și despre martiriul lui SANCTUS și BLANDINE).Deși a fost apropiat lui OSSIUS din CORDOBA și prin el împăratului CONSTANTIN, totuși cu greu a acceptat simbolul Consiliului de la NICEEA în noțiunea de „homoousios", adică IISUS și DUMNEZEU Împărat aceeași „esență" (325). La NICEEA a pronunțat panegiricul inaugural adresat Împăratului CONSTANTIN.

Acum știm Voia lui DUMNEZEU, dar nu ținem să o îndeplinim ... .

Omul a fost creat cu un destin ... Sufletul omului este creat de DUMNEZEU, DESTINUL nu constrânge, ci doar dirijează, dar nu există predestinare. ... Iubirea este o calitate dată de DUMNEZEU; CREDINȚA este un dar de la DUMNEZEU pe care omul poate sau nu să-l folosească. Nădejdea o ai în conștiința ta, iar SMERENIA este un dar de la DUMNEZEU, îl cunoaște doar cel care îl are, este POARTA CERULUI ... ”.

Răspunsuri la această întrebare le găsim în „INTERVIU CU DUMNEZEU”, în care regăsim pe filosoful OCTAVIAN PALER, într-un dialog memorabil cu DUMNEZEU.

Dar să redăm pe scurt „interviul”:

„*– Ai vrea să-mi iei un interviu, deci ... zise zâmbind DUMNEZEU.*

– Dacă ai timp .... i-am răspuns. DUMNEZEU mi-a zâmbit.

– Timpul meu este eternitatea ... Ce întrebări ai vrea să-mi pui?

– Ce te surprinde cel mai mult la oameni? DUMNEZEU mi-a răspuns:

– Faptul că se plictisesc de copilărie, se grăbesc să crească ... iar apoi tânjesc să fie copii, că își pierd sănătatea pentru a face bani ... iar apoi își pierd banii pentru a-și recăpăta sănătatea. Faptul că se gândesc cu mult timp la viitor și uită prezentul, iar astfel nu trăiesc nici prezentul nici viitorul; că trăiesc ca și cum n-ar muri niciodată și mor ca și cum nu ar fi trăit.

DUMNEZEU mi-a luat mâna și am stat tăcuți. Apoi am întrebat:

– Ca părinte, care ar fi câteva din lecțiile de viață pe care ai dori să le învețe copiii tăi?

– Să învețe că durează câteva secunde să deschidă răni profunde în inima celor pe care-i iubesc ... și că durează mai mulți ani pentru ca acestea să se vindece; să învețe că un om bogat nu e acela care are mai mult, ci acela care are nevoie de cel mai puțin; să învețe că există oameni care-i iubesc, dar pur și simplu nu știu să-și exprime sentimentele; să învețe că doi oameni se pot uita la celași lucru și că pot să-l vadă diferit; să învețe că nu este suficient să-i ierte pe ceilalți, și că, de asemenea, trebuie să se ierte pe el însuși.

– Mulțumesc pentru timpul acordat ... am zis umil. Ar mai fi ceva ce a-I dori ca oamnenii să știe? DUMNEZEU m-a privit, și zâmbind a spus:

– Doar faptul că sunt aici, întotdeauna ...”[271].

Multe din aceste idei despre inocența copilăriei umanității le regăsim în lucrarea „MITOLOGII SUBIECTIVE” scrisă de regretatul OCTAVIAN PALER.

DUMNEZEU își cheamă copiii prin mai multe graiuri, spunea părintele duhovnic al românilor, ARSENIE BOCA, prin: „*chemarea lăuntrică a conștiinței; chemarea din afara cuvântului; chemarea prin necazurile vieții; chemarea prin semnele mai presus de fire; chemarea la Judecată*”[272].

La venirea lui HRISTOS pe Pământ și unirea Sa cu AURA PĂMÂNTULUI, IERARHIILE au dat naștere unor ființe-spirit noi ce slujesc misiunii christice a iubirii și înfrățirii. Purtând prin întregul COSMOS IUBIREA și LUMINA TATĂLUI, mii de popoare de îngeri lucrează necontenit la devenirea lumilor toate, în conformitate și în armonie cu legile universului transmise de Marele Creator, DUMNEZEUL ATOTPUTERNIC, popoarelor, prin intermediul unor suflete întrupate în chipul unor legiuitori. Aceștia au codificat aceste porunci ale lui DUMNEZEU, pentru a organiza viața politică, economică, militară, spirituală și socială, după principiile și morala Justiției Divine. Acești legiutori și întemeietori de state și religii s-au numit: MANU, HAMURABI, ZOROASTRU, KHRISHNA, RAMA, MOISE, BUDDHA, ZAMOLXIS, MAHOMED, etc. Ei au rămas în istoria umanității prin legile date: Legea lui MANU, Codul lui HAMURABI, AVESTA, BIBLIA, VEDELE, LEGILE BELAGINE (ZAMOLXIS), CORANUL, etc.

În primele secole ale creștinismului timpuriu, în simbolismul teologic, îndeosebi la catolici, rănile lui IISUS sunt o preocupare

271 OCTAVIAN PALER contestă a fi autorul „interviului” apărut în „ROMANIAN MERIDIAN” – CHICAGO, 17. 12. 2005.
Părerea lui O. PALER despre interviu este consemnată de DANIEL CRISTEA în „CONVORBIRI CU OCTAVIAN PALER” ED. CORINT, 2007.

272 ARSENIE BOCA – „CUVINTE VII”.

constantă a scriitorilor ecleziastici.

Partea dreaptă a corpului Mântuitorului Nostru, aceea pe care tradiția cea mai veche o consideră ca cea care a fost străpunsă de lancea lui LONGINUS, este simbolizată prin intrarea în Templu plasată în dreapta.

EZECHIEL a văzut, în această rană, templul din care țâșnește apa sfântă: „*Din această rană a corpului Mântuitorului iese apa și sângele, semne și garanții ale Mântuirii. De aceea, alături de crucifixe, îndeosebi în Evul Mediu, în dreapta se așeza potirul sfânt cu apa sființită simbolizând apa adunată din rana provocată de LONGINUS.*

Apa și sângele din această rană trebuie să se răspândească asupra întregii lumi, pentru a o purifica, transmițând astfel umanității binefacerile Mântuirii".

Sfântul Episcop HIPPONE continuă această idee subliniind că: „*Acest sânge a fost răspândit în lume pentru iertarea păcatelor, această apă amestecată în vasul sfințit ne spală și pe noi, de aceea trebuie să o sorbim. Această deschizătură în trupul lui IISUS simboliza ușa pe care o amplasase NOE în partea dreaptă a ARCEI sale, și prin care intrau ființele vii care erau salvate de la POTOP; ceea ce simboliza de fapt imaginea BISERICII CREȘTINE.*

În același timp, prima femeie a fost făcută din coasta bărbatului adormit și a fost numită viață și mama ființelor vii, care era un semn bun înainte de căderea în păcat.

Acest al doilea ADAM, cu capul înclinat, este adormit pe cruce, pentru ca din EL să fie trasă soția Sa (Biserica Creștină).

O moarte care face să reînvie morții! Ce este cel mai imaculat decât acest sânge! Ce este mai folositor sănătății decât această rană!"

O altă interpretare a acestui simbol, ne-o oferă Sfântul GRIGORE cel MARE (604), care face trimitere la textul din „CÂNTAREA CÂNTĂRILOR": „*Vino porumbița mea, în crăpăturile pietrei, în deschiderea pietrei*", text pe care-l explică după cum urmează: „*Prin crăpăturile rocii trebuie să înțelegem rănile mâinilor și picioarelor lui CRISTOS suspendat pe CRUCE; prin deschiderea pietrei, rana din partea dreaptă deschisă de lance ...* ".

Este vorba de fapt de dorința sufletului simplu de a urma calea lui IISUS în amintirea patimilor sale pe CRUCE și de a se hrăni din rănile sale.

Starețul mănăstirii FULDA, apoi episcop de MAYENCE (853), RABAN MAOR, vine cu noi precizări în legătură cu semnificația rănilor lui IISUS:

„*CRISTOS a dorit să moară cu brațele întinse ca pentru a ne reuni cu toți într-o singură îmbrățișare; EL ne cheamă pe toți și nu respinge pe nimeni; își înclină capul și transmite dușmanilor un sărut de pace ... corpul său plin de răni, coasta Sa din dreapta deschisă, ne indică că EL ne-a dat corpul Său, sângele Său, inima Sa și sufletul Său, și mai mult, divinitatea și umanitatea Sa, și cu ele viața și regenerarea, nouă tuturor și fiecăruia în parte*".

Este imaginea lui IISUS răstignit pe cruce care agonizează de peste două milenii, așteptând răbdător și cu multă dragoste ca omenirea să-și amintească că jertfa Sa a avut ca scop crearea unui om nou, omul christic, spălat de păcatul originar, care să răspândească în lume dragostea și iubirea de oameni, meliorismul, pacea și înțelegerea mai corectă a sensului CREAȚIEI.

Cum a evoluat omenirea în aceste două milenii, vedem rezultatele astăzi, când se anunță apusul civilizației materiale care a adus cu ea noi idoli, goana după bani și profit, idoli necruțători care au schilodit chipul creației, a introdus lupta acerbă pentru competiție în toate domeniile, generând conflicte, războaie, sărăcie, înstrăinarea omului de propriul suflet, în care mai pâlpâie scânteia dumnezeirii.

Suntem la un prag istoric, când umanitatea decontează toate nenorocirile și fărădelegile comise, suntem în așteptarea întâlnirii cu destinul omenirii, judecarea în fața Mântuitorului Nostru, moment revelat profeților și misticilor creștini în momentele de mare și duioasă iubire a Marelui Creator pentru fiii săi care au rătăcit calea. Înaintea acestui moment decisiv pentru umanitate și pentru fiecare dintre noi, se pune jertfă și încă jertfă pe CRUCE?

Un răspuns aflăm de la ARSENIE BOCA, care în lucrarea „UCIGAȘA CETATE" precizează: „*că singurul grai care mai poate*

răzbi la inima oamenilor s-a dovedit că nu rămâne altul decât jertfa cuiva pentru ei. Când moare cineva pentru tine, pe acela nu-l poți uita niciodată. DUMNEZEU cere omului sfințenia pe care a pierdut-o.

Unul din rosturile pentru care DUMNEZEU a trimis pe FIUL SĂU în lume a fost și acesta, să pacifice oamenii. Noi, creștinii, propunem lumii întregi «pacea lui HRISTOS»!. Pacea care covârșește toată mintea. Pacea Împăratului PĂCII – HRISTOS! Iar fiindcă «lumea» nu vrea să fie pacea lui HRISTOS, ci «pe pacea ei» - de aceea are războaie. Războaiele au zdruncinat întotdeauna viața omenească. În necazuri se vede iubirea omului de DUMNEZEU și de oameni. În cuptorul suferințelor de tot felul se curățește sufletul omenesc pentru Împărăția lui DUMNEZEU".

... „Cetatea ucigașă de prooroci își aude și ea osânda, urgia lui TITUS, la anul 70, n-a mai lăsat în picioare decât «zidul plângerii».

Răutatea a înfrânt pe DUMNEZEUL iubirii, dar se va înfrânge de DUMNEZEUL JUDECĂȚII"[273].

RUDOLF STEINER, fondatorul antropozofiei, în calitatea sa de ROZCRUCIAN, a susținut că: „*Religia lui CRISTOS are o însemnătate deosebită în evoluția omului și a acestei planete. Această însemnătate are mai puțin de a face cu aspectul etic, căruia i s-a acordat o mai mică atenție, ci cu ceea ce el a numit Imperiul CHRISTIC; o forță divină care a accelerat evoluția noastră pe Pământ într-o măsură în care numai inițiatorul o poate aprecia ... CHRISTOS i-a salvat pe oamenii acestei planete făcând supremul sacrificiu de a se încarna pe pământ numai în acest scop.*

Sufletul său a venit dintr-o altă planetă mult mai evoluată decât a noastră; de unde rezultă că propria Sa evoluție nu a început pe planeta noastră. ...

Prin sacrificiul lui CHRISTOS, conștiința christică este potențial prezentă în inimile tuturor oamenilor, dar, modul în care ea se manifestă, depinde de sensibilitatea fiecăruia în parte. ...

CHRISTOSUL istoriei și CHRISTOSUL din inima fiecăruia reprezintă mai mult decât niște doctrine religioase, ele sunt evenimente

273 ARSENIE BOCA – „UCIGAȘA CETATE".

planetare"[274].

După cum am văzut, IISUS HRISTOS s-a întrupat ca om pentru a vindeca lumea care căzuse într-o mare imoralitate, întrucât cunoștea că imoralitatea este o boală a spiritului uman.

Stadiul actual al evoluției societății omenești arată că s-a ajuns la un punct terminus, când ne apropiem cu pași repezi de momentul ADEVĂRULUI, când regi și oameni simpli ne vom încolona și vom merge să dăm socoteală pentru faptele, gândurile și acțiunile noastre, în fața JUDECĂTORULUI SUPREM, așteptând MÂNTUIREA.

Va fi o judecată fără părtinire a sufletului umanității, apoi pe nații, după care o judecată individuală a fiecărui suflet de pe Pământ.

Judecata de Apoi va fi marcată de Războiul Fiilor Luminii împotriva fiilor întunericului (ARMAGHEDON), de care se vorbește în APOCALIPSA după IOAN și DANIEL.

Într-unul din Manuscrisele de la Marea Moartă[275] se face referire la „*Războiul împotriva lui GOG și MAGOG, care va marca sfârșitul prezentului Veac al Fărădelegii, dar nu și sfârșitul lumii. Va dura patruzeci de ani, perioadă numită a «travaliului mesianic», pentru a netezi calea pentru «Veacul Îngăduinței Divine»*".

Este interesantă descrierea acestei confruntări, la care se alătură „*puterile cerești, oștilor oamenilor, Fiii Luminii luptând împotriva fiilor întunericului cu adevărată putere dumnezeiască, în mijlocul strigătelor de război ale zeilor și oamenilor, în ziua prăpădului. ...*

Lupta decisivă va fi la al șaptelea atac, când mâna Domnului va birui până la urmă oștirea Satanei. Căci Domnul va chema laolaltă pe toți îngerii și pe toți bărbații care au păzit poruncile sale. EL va apărea în mijlocul Ființelor Sfinte și va da ajutor și va face ca ADEVĂRUL să lumineze, aducând blestem asupra Fiilor Întunericului și ei se vor da prinși ... ".

Viitorul este prefigurat astfel: „ ... *Licări de lumină vor străluci de la un capăt la celălalt al lumii, crescând în luminozitate până ce Veacul*

274 RUDOLF STEINER – „ORDINEA SOCIALĂ", 1919.

275 MANUSCRISELE DE LA MAREA MOARTĂ – BIRUINȚA LUI DUMNEZEU, pag 235.

Întunericului se va sfârși. Apoi, în Veacul Domnului, măreția Sa va aduce lumină întru veci, și Fiilor Luminii le va da pace și binecuvântare, bucurie și zile fără sfârșit ...”.

A treia carte a oracolelor sibiline (334 – 40), lucrare iudaică fundamentală, scrisă în 140 î.Hr, prezice căderea unei comete pe Pământ înainte de marele dezastru.

Manualul de disciplină pentru viitoarea frăție a lui ISRAEL se referă la: „*Noul Legământ, Judecata de Apoi*” (pag. 269 – 274).

„ *... Ceea ce urmează să se întâmple, înseamnă că orice nedreptate va fi închisă în pântec și nu i se va îngădui să se nască. Răul va dispărea din fața BINELUI așa cum întunericul dispare în fața LUMINII ... Lumea se va rezuma la o temelie trainică. Toți cei ce se agață de științe deșarte vor fi nimiciți. Lumea se va umple de cunoaștere, iar neștiința va dispărea total ...* ”.

SCARLAT DEMETRESCU ne vorbește în lucrarea sa „DIN TAINELE VIEȚII ȘI ALE UNIVERSULUI” că „*la fiecare 26.000 de ani are loc Marea Judecată, de care vorbește Sfânta Scriptură, și care are loc la Suprafața Pământului, în fața Supremului și Divinului nostru stăpân. Lumea cerească, invizibilă, a Pământului nu se află într-un loc anume din spațiile Universului, ci este chiar în jurul Pământului, fiind orânduită în diferite nivele și zone, după vechimea și meritul ei. De aceea, OMUL care a trăit pe Pământ fiind preocupat numai de acumularea de bunuri materiale și într-un mod egoist, când va trebui să treacă la cele veșnice va pluti în prima perioadă la nivelele cele mai apropiate Pământului, în zona unde își duc viața eterică sufletul animalelor care vor avea față de sufletul omului o atitudine dușmănoasă*”.

Și în cercurile ezoterice, în marile temple ale organizațiilor secrete, se discută în mare taină despre a doua venire a Mântuitorului Nostru IISUS HRISTOS, ajungându-se la concluzia că ea va influența puternic cele trei lumi ale evoluției umane, adică planul mental, emoțional și planul fizic.

Astfel, în plan mental, EL va influența gândirea discipolilor și inițiaților pe cale telepatică, creând prin intermediul acestora avanposturi ale Conștiinței Sale în fiecare națiune și astfel EL va

putea să-i îndrume. Sub influența Sa, planul emoțiilor (astral) va revărsa asupra oamenilor Conștiința Christică, eliberându-se astfel puterea bunăvoinței în sufletele lor, pentru a-i inspira să adopte un comportament lipsit de egoism și de stabilire a unor relații mai bune între ei.

În plan fizic, EL va putea să stabilească, prin oameni, un puternic focar de energie ierarhică pe Pământ, într-un fel care nu a mai fost posibil până acum.

A doua venire a lui IISUS HRISTOS pe Pământ, în mijlocul oamenilor, nu va mai semăna cu prima Sa venire și nici EL nu va mai fi un „om al durerii" cum ni-l prezintă EVANGHELIILE, nu va mai fi gânditorul tăcut și nici vestitorul învățăturilor spirituale care au făcut obiectul interpretărilor, nu întotdeauna corecte. Deoarece, în urmă cu două milenii, EL a fost conducătorul suprem al Bisericii Nevăzute, din rândul discipolilor aparținând tuturor credințelor, EL le va recunoaște nu numai pe cele creștine, ci și pe toate celelalte care au rămas credincioase lui: BUDDHA, MAHOMED și altor întemeietori de religii. EL va ține seama și va recunoaște toate credințele ale căror obiect îl constituie iubirea de DUMNEZEU și de oameni.

Trimis al iubirii Divine, IISUS HRISTOS se va întoarce în trup într-o lume în care mesajul Său din trecut a fost uitat, negat sau greșit interpretat timp de două mii de ani și în care ura și dezbinarea au caracterizat mai toate aspectele vieții oamenilor.

Acestea sunt concluziile desprinse din dezbaterile ce au loc în cadrul unor societăți secrete care văd un mare pericol și o mare provocare pentru viitorul acestei civilizații, care a împins omenirea pe calea relativismului și unei lupte zilnice pentru supraviețuire într-o societate transformată într-o junglă unde legea forței, răutatea și goana după îmbogățire au schimonosit sufletul omului.

Marile companii care controlează toate domeniile vieții gândesc strategii pentru a face față influenței Mântuitorului Nostru, își propun ca prin diverse organizații oculte să preia controlul asupra religiilor pentru ca la întâlnirea cu IISUS HRSITOS să se opună cu toată forța purificării spirituale a omenirii și primenirii energetice a Pământului

apăsat de reziduurile care s-au concentrat în straturi groase în jurul planetei, făcând tot mai greu accesibilă comunicarea cu conștiința Supremă a Universului și cu Ființele Divine care populează cerurile.

Prin noile realizări ale științei viitorului se va încerca să se demonstreze că omul modern este egalul lui DUMNEZEU, Creator de ființe vii prin clonare și mutații genetice, modificând Planul Creației divine. Se vorbește în cercurile oculte de a doua creație, realizată de această dată de om prin intermediul științei, care să slujească falși dumnezei, necondiționat și fără cârtire. Trăirile mistice vor fi dirijate prin controlul minții și spălarea creierului, intenționându-se ca, prin manipulare genetică, ADN-ul uman să fie modificat, informațiile acumulate șterse și rescrise conform „noii religii" ce va fi inventată pentru a asigura controlul total al comportamentului uman, care va fi direcționat în funcție de interesele „Marelui Creator" care din umbră va trage sforile acestei mari conspirații împotriva revenirii lui IISUS pe Pământ. Aceasta este de fapt „APOCALIPSA" și ARMAGHEDONUL care va opune două lumi: civilizația actuală și viitoare, ce se vrea a fi bazată pe știință, ce va fi transformată în NOUA RELIGIE, aflată sub puterea ANTICHRISTULUI și noua lume, ce dorește să o instaleze pe Pământ IISUS HRISTOS, o lume a păcii, iubirii și solidarității oamenilor în jurul unor valori spirituale, așa cum era Biserica lui HRISTOS în primele secole, o biserică a martiriului.

Interesante sunt aprecierile formulate de CYRIL SCOTT, care exprimă de fapt puncte de vedere ale unor organizații oculte ce pregătesc terenul pentru „marea confruntare".

Dar, să dăm cuvântul compozitorului, scriitorului și filosofului: „*Religia, așa cum este prezentată în biserici, nu mai satisface pe cei din generația tânără, unii căutându-și refugiul în spiritism, alții au îmbrățișat teozofia, alții mai ales în ANGLIA s-au orientat către Știința Creștină, NEW-AGE, BISERICA SCIENTISTĂ, etc.*

Toată confuzia creată de dogmele bisericii creștine, îndeosebi în ultimele trei secole, progresele înregistrate de știință în cât mai diverse domenii, care și-au dovedit limitele, s-a suprapus în ultimele decenii pe o puternică dorință a oamenilor de a-și satisface setea mentală și

spirituală, de a găsi răspunsuri la întrebările la care nici religia și nici știința nu au fost capabile să le ofere.

La toate aceste probleme, filosofia ocultă se străduiește să ridice vălul, arătând că viața cosmică nu este acea ordine mecanică a lucrurilor postulată de materialiști, ci prezintă viața ca o « spendidă aventură » care nu începe numai cu nașterea și nici nu se încheie cu moartea. Filosofia ocultă explică ceea ce aparent este inexplicabil, fără însă a epuiza întrebările cu privire la credință, considerând rațiunea drept mijlocul cel mai bun și mai demn de încredere în procesul cunoașterii”[276].

Este părerea unui om avizat, care a frecventat anumite cercuri oculte cu influență la nivel planetar.

DUMNEZEU este Lumina Lumii, cine-l urmează pe DOMNUL NOSTRU IISUS HRISTOS va fi călăuzit de lumină, de lumina cunoașterii ADEVĂRULUI SUPREM, cei care nu-L urmează vor orbecăi în întunericul ignoranței și al manipulării ADEVĂRULUI.

Voi încheia acest subcapitol cu „RONDELUL DE ZECE SILABE” care cuprinde în structura sa versuri cu puternice conotații esoterice, cu referiri la Atotputernicul Arhitect al Universului, care stăpânește prin harul său viața și moartea, atât în CER, cât și pe Pământ, înscriind în Cartea Vieții faptele oamenilor în așteptarea Judecății de Apoi:

„ ... *Faci ceea ce ești prin harul tău viu*
Dincolo de viață și de moarte
De iubirea dintre Tată și Fiu
De ceea ce era scris în Carte.

Poate niciodată nu o să știi
Când gândul de faptă se desparte
Faci ceea ce ești prin harul tău viu
Dincolo de viață și de moarte.

276 CYRIL MEIR SCOTT (1879–1970) – „AN ON OUTLINE OF MODERN OCULTISM”, 1925. Este și părintele muzicii pentru pian de la începutul secolului XX, cu conținut occult. A scris 41 de cărți, abordând subiecte diverse: medicina alternativă, etică, filosofie, creștinism, occultism. Menționăm câteva titluri: L'INITIÉ; L'INITIÉ DANS LE NOUVEAU MONDE; L'INITIÉ DURAND LE CYCLE OBSCUR.

La marginea cuvântului târziu
Unde aproapele e departe
În minciuna timpului străveziu
Care ne mai ține loc de soare
Faci ceea ce ești prin harul tău viu ... ”[277].

Am vorbit în acest subcapitol de conștiință christică care înseamnă a ști împreună, la fel, iar cei ce știu împreună, la fel, sunt DUMNEZEU și OMUL. „*Conștiința este ochiul în care vede OMUL pe DUMNEZEU. Cum îl văd, așa mă vede. Glasul conștiinței însă, fiind și capătul lui DUMNEZEU, din fiii Săi, prin firea Sa, nu va putea fi înăbușit mereu. Odată și odată începe să strige la noi, punându-ne înaintea lui DUMNEZEU și înaintea noastră toate fărădelegile noastre*”[278].

VINDECĂRILE PRIN SACRU dovedesc existența lui DUMNEZEU.

Domnul Nostru IISUS HRISTOS, MÂNTUITORUL NOSTRU, a adus din ceruri oamenilor o alternativă la tratarea clasică a bolilor prin administrarea de medicamente, vindecarea prin sacru, prin miracole.

Acest nou concept poate fi definit astfel: credința, iubirea, ca forțe de coeziune și iertarea, contribuie la vindecarea unor boli fizice și psihice. Vindecarea miraculoasă a orbului, ologului, și alte tămăduiri menționate în Noul Testament evidențiază puterea tămăduitoare a credinței în DUMNEZEU atunci când credința este asociată iubirii față de semen, generozitatea și blândețea față de cei aflați în suferință. „*Credința te-a vindecat*; *Cu credință poți muta munții; Iertarea este condiția vindecării*”, etc, sunt cuvinte rămase săpate în sufletul credincioșilor ca moștenire a conștiinței christice. Istoria umanității în cei două mii de ani de creștinism cunoaște numeroase exemple de vindecări prin sacru, adevărate miracole în locuri încărcate de energie dumnezeiască (FATIMA, MAGLAVID, LOURDES, etc) cât

277 GEORGE VIRGIL STOENESCU – „LUMINA UMBREI” ED. UNIVERS ENCICLOPEDIC, 2004.
278 ARSENIE BOCA – „CUVINTE VII”.

și prin intermediul unor sfinți tămăduitori ca: IEREMIA VALAHUL, SERAFIM DE SAROV, Sf. NECTARIE, ARSENIE BOCA, ș.a.

Vindecarea prin sacru a deschis calea medicinei alternative, care combină credința pacientului cu înalta credință lăuntrică a vindecătorului, pregătirea sa complexă atât în medicina clasică, cât și în psihologie, tămăduirea bolilor fizice fiind realizată prin tratarea cu prioritate a sufletului, suferința, durerile, bolile fiind în strânsă legătură cu starea de spirit a pacientului și cu gradul de imunitate al organismului.

Încă din antichitate, sănătatea și omul aveau o abordare holistică, se căutau cauzele ce trebuiau tratate, și nu efectele; de aceea, îndemnul lansat de înțelepții vremurilor străvechi de a realiza o armonie între corpul fizic și cel mental s-a postulat în conceptul „*Minte sănătoasă în corp sănătos*".

Odată cu progresul științific și cu dezvoltarea fără precedent a industriei medicamentelor, medicina tradițională a fost înlocuită treptat cu o medicină „științifică", care se bazează aproape în exclusivitate pe medicamente de sinteză pentru a trata efectele bolilor și nu cauzele care le generează, de aceea asistăm astăzi la o adevărată cruciadă împotriva acestei abordări, care a evidențiat pericolul pentru sănătatea oamenilor a folosirii excesive a medicamentelor de sinteză care produc dependență, dereglează sistemul imunitar și generează efecte secundare periculoase.

Vindecarea prin credință presupune un act de credință săvârșit în mod conștient fie prin reprezentantul sacrului, fie de bolnav, este un proces de durată, este nevoie de prezența martorilor, o singură vindecare nu este concludentă.

Taina Sfântului MASLU este chiar sacramentul vindecării pentru Biserica Ortodoxă care are la bază rugăciuni pentru sănătatea sufletească și trupească a creștinului bolnav.

Creștinismul răsăritean, față de celelalte religii și credințe, accentuează că vindecarea trebuie să înceapă cu sufletul, care trebuie mai întâi curățat de păcate și de starea de vină în care l-a aruncat nesupunerea și abaterea de la legile lui DUMNEZEU.

Biserica Catolică are o cu totul altă abordare, sănătatea fiind considerată o problemă de justiție, pace, integritate, creație și spiritualitate. Un raport întocmit de Consiliul Ecumenic al Bisericilor a relevat că sănătatea este și o problemă de justiție, argumentând că „*o cauză majoră a bolii este sărăcia, ce decurge din opresiune, exploatarea omului și războaie. De aceea, Bisericile Creștine sunt ținute să ridice cu toată energia această problemă în toate centrele de putere, fie la nivel local, național, regional și mondial. Totodată, Bisericile sunt chemate să se angajeze în favoarea unei distribuții mai echitabile a resurselor sanitare disponibile, în interiorul țărilor cât și între ele. Profeții s-au ridicat în timpul lor contra opresiunii și exploatării săracilor. Chiar IISUS, citând din profetul ISAIA a proclamat eliberarea captivilor, a acordat îngrijiri bolnavilor, înfăptuind în domeniul medicinii multe minuni*”[279].

... „*Sănătatea e problemă a păcii ca urmare a violențelor cauzate de conflictele inter-etnice sau religioase, de războaie zonale, de guvernări tiranice, ori militare, cu efecte dramatice pe termen mediu și lung asupra sănătății fizice și mentale a popoarelor. Amenințarea nucleară care planează asupra omenirii prăbușește speranța care dă viață. De aceea, bisericile trebuie să se implice în continuare pentru a fi artizanele păcii*”.

... „*Sănătatea, o problemă de salvare a creației, determinată de faptul că bolile rezultă din răul pe care noi îl facem la nivel individual și colectiv, fie din ignoranță, lăcomie sau lipsa de a ne controla noi înșine actele și faptele, producând astfel daune fizice, morale, spirituale și ecologice. În țările industrializate se estimează că 80% din boli și decese sunt legate de modul nesănătos de viață. Proliferarea deșeurilor nucleare care rezultă direct din cursa înarmărilor pentru supremație militară și tehnologică între națiuni, mari și mici, pune în pericol sănătatea întregii planete. Evanghelia cheamă Bisericile să apere integritatea Creației și să contribuie la salvarea ei*”.

... „*Sănătatea este o problemă de spiritualitate, dimensiunea spirituală este un element capital pentru sănătate. Anumite persoane care trăiesc în sărăcie extremă sunt mai sănătoase față de cele care*

279 „LA GUERISON ET L'INTEGRALITÉ” – CONSEIL OECUMENIQUE DE EGLISES, GENEVE, 1990.

trăiesc în bogăție și sunt bolnavi cronici. Care ar fi rațiunea? Medicina începe să regăsească acest adevăr biblic potrivit căruia, convingerile noastre, credința în DUMNEZEU sunt cele mai puternice instrumente de vindecare. Cei care trăiesc în armonia inimii cu DUMNEZEU și cu oamenii, sunt capabili să depășească mai bine tragediile sau suferințele vieții, și luptele lor îi fac mai puternici. Evanghelia se adresează direct acestei realități spirituale care este sănătatea, mai mult încă, cu certitudinea că intervenția lui DUMNEZEU în istorie, în CRISTOS, aduce lumii salvare și vindecare".

... „«Viața este un dar de la DUMNEZEU, ... viața în toată plenitudinea ei» (IOAN 10,10), de aceea este important să înțelegem bine aceasta, pentru că, primul semn al domniei lui DUMNEZEU este viața. Alegând viața, noi am ales de asemenea sănătatea, care este o stare dinamică de bunăstare a individului și societății, o stare bună fizică și mentală, spirituală, economică, politică și socială; o stare de armonie cu alții, cu mediul înconjurător, cu DUMNEZEU. Noi credem că IISUS este cel care ne-a dat viață, prin calitatea, funcția sa de a vindeca, subliniind importanța credinței, învățăturile sale fiind centrate pe legătura dintre vindecare, viața comunității, credință în DUMNEZEU. A cunoaște sănătatea, vindecarea și integralitatea sunt în ochii lui IISUS, a fi eliberat de tot ce blochează drumul la viață. Lipsa de armonie în relațiile umane antrenează fenomene de înstrăinare și separare și face din noi ființe păcătoase"[280].

... „Întâlnirea noastră cu IISUS, vindecătorul, ne reamintește care este sensul și scopul vieții, pe care o regăsim numai în lupta zilnică, dinamică, neîncetată și eliberare împotriva puterilor care se opun lui DUMNEZEU - care ne-a dăruit viața. În EFESENI (4 ,5 – 6) reținem că «Un singur Domn, o singură credință, un singur botez, un singur DUMNEZEU și TATĂ pentru toți, care domnește peste toți, acționează prin toți și rămâne în toți». Credința și rațiunea trebuie să se alieze în tot ceea ce se referă la boală și sănătate ... "[281].

Muzica sacră și poezia cu conotații religioase deschid

280 IDEM.
281 IDEM.

capacitatea de comunicare a omului cu DUMNEZEU, creează, în mediile în care funcționează, energii pozitive, de curățare a mediului de gândurile și acțiunile negative. Locul devine sacru, energiile benefice se impregnează în pereții camerelor și în sufletul celor care locuiesc în ele.

Tot mai frecvent, în sălile de operații, medicii își fac rugăciuni înainte de a efectua intervenții chirurgicale, alocându-și câteva minute pentru meditație și rugăciune, iar în timpul operației o muzică sacră sau de relaxare asigură atmosfera destinsă necesară concentrării.

Deci, și muzica și poezia sacră pot contribui la tămăduirea sufletului bolnavilor, ajutând medicina clasică să performeze.

Medicina alternativă a devenit o necesitate încă din secolul XIX, când o serie de oameni de știință au efectuat ample cercetări asupra modului de funcționare a naturii, descoperind lucruri senzaționale care le-au aplicat apoi în tratarea bolilor ori în perfecționarea mijloacelor de deplasare sau de comunicare.

Înainte de a muri, ANTON MESMER a redescoperit „magnetismul animal", cunoscut de antici și folosit în tratarea unor boli într-o încarnare anterioară, iar în 1837 PHINEAS PARKHURST QUIMBY a avansat ideea unui „om natural" și a unei dubluri superioare a acestuia, „omul spiritual", reușind prin calitățile sale „mesmerice" să vindece diverse boli, chiar și de la distanță. Rezultatele la care a ajuns această personalitate remarcabilă, au fost preluate, însușite și valorificate de o veche pacientă a sa, doamna EDDY, care a publicat lucrarea „ȘTIINȚĂ ȘI SĂNĂTATE", despre care avea pretenția că este o carte revelată ca și BIBLIA.

Vorbind despre metode de vindecare, altele decât cele practicate de medicina clasică, se impune să ne aplecăm cu respect asupra metodei practicată de QUIMBY, și anume de „*a injecta gânduri de vindecare*" în subconștientul în care gândul de boală a pus stăpânire pe bolnav, cu aplicare spectaculoasă bolilor psihice.

„*Dezideratul acestei metode este acela de a aduce conștiința-suflet într-o mai bună aliniere cu corpul, făcând din acesta din urmă un instrument mai potrivit pentru suflet. Când se va ajunge la o asemenea*

evoluție, omul va renunța la medicamente pentru vindecare, care s-au dovedit a fi dăunătoare rasei umane de-a lungul evoluției sale.

Printr-o combinare de gânduri cu voința, omul poate crea vremelnic entități vii care vor asculta de poruncile lui, și deși sunt imprevizibile simțurilor noastre normale, ele pot fi sesizate de un clarvăzător avizat”[282].

ANNI BESANT, continuatoarea TEOZOFIEI întemeiată de ELENA PETROVNA BLAVATSKY, devenită ulterior președinta Societății Teozofice, cu o elocință desăvârșită a explicat adevărurile esoterice ale tuturor religiilor, inclusiv pe cele ale creștinismului, militând asupra necesității înfrățirii religiilor și recunoașterii că nu există deosebiri fundamentale între ele. Pentru adepții societății, ea recomanda castitatea, abținerea de la consumul de alcool și carne, de la fumat, din considerente că acestea „otrăvesc corpul fizic, cât și pe cele subtile”.

Asociatul doamnei BESANT, C.W. LEABEATER (fost preot) a adus o contribuție valoroasă la îmbogățirea literaturii teozofice, aplecându-se cu devotament asupra studiului „*părții nevăzute a naturii, a ceremoniilor și ritualurilor, efectele MISEI SOLEMNIS romano - catolice, Sfintei Taine a Împărtășaniei la protestanți, a festivităților și întrunirilor Renascentiștilor*”[283].

El a urmărit efectele produse de muzică, lectură și procesiunile religioase asupra psihicului; una din contribuțiile cele mai valoroase ale sale se referă la CREZUL creștin, îndeosebi dacă ceremonia este corect îndeplinită, cu efecte benefice asupra psihicului omului, dar și în planurile invizibile.

Rezultatele acestor cercetări, alături de ceremonia LITURGHIEI, obținute de LEABEATER și completate de ANNIE BESANT s-au constituit în lucrarea „CREȘTINISMUL ESOTERIC”, lucrare care subliniază convingător că „*toate religiile sunt doar aspecte ale aceluiași ADEVĂR UNIC și că TEOZOFIA a apărut ca o necesitate pentru a face*

282 CYRIL MEIR SCOTT – „AN ON OUTLINE OF MODERN OCULTISM”.
283 IDEM.

cunoscut lumii acest fapt cu mai multă claritate”[284].

Misiunea TEOZOFIEI a avut o influență și o importanță deosebită din punct de vedere ocult, răspândind în EUROPA și SUA doctrinle reîncarnării și karmei.

Vindecarea presupune armonizarea acțiunii sacrului și profanului în domeniul medical. Vindecarea miraculoasă este o vindecare neexplicată atunci când din punct de vedere medical știința se declară neputincioasă în fața bolii.

Vindecarea pe calea medicinei clasice nu este miraculoasă ci spectaculoasă; cea miraculoasă are un caracter unic și excepțional, având trăsături dramatice.

Fără rugăciune și credință în DUMNEZEU vindecarea miraculoasă nu poate avea efecte sanogenetice.

Vindecarea energetică este analizată în lucrarea „MEDICINA VIBRAȚIONALĂ”, având drept autor pe dr. RICHARD GERBER, în care se susține *că „materia, inclusiv celula umană, este de fapt lumină stratificată*”, iar dr. LEONARD HOROWITZ afirmă fără echivoc că: „*oamenii sunt lumină cristalizată și precipitată*”.[285]

„*Cercetătorii în neurologie indică faptul că, fenomenala capacitate a creierului uman, este nu numai o rezultantă a biochimiei, dar și a impresionantei abilități de a funcționa ca o arhivă holografică de stocat date și ca un sistem de redare ce utilizeată diferite unghiuri de lumină pentru a citi informația.*

Creierul uman este și un bio-computer holografic sofisticat, care operează pe baza frecvențelor electromagnetice. Nu în mod surprinzător s-a demonstrat funcționarea ADN-ului”[286].

„GÂNDIREA GENETICĂ” a lui K. MURAKAMA și cercetările biologului molecular BRUCE LIPTON indică faptul că: „*oamenii își pot modifica singuri ADN-ul și pot depăși pericolul unor boli incurabile printr-o singură modificare a stării de conștiență*”.

284 IDEM.

285 LEONARD HOROWITZ – „DNA: PIRAȚII SPIRALEI SECRETE”; “CODURI VINDECĂTOARE PENTRU APOCALIPSA BIBLICĂ”.

286 SOL LUCKMAN – „AND: ACTIVARE, VINDECARE ȘI ILUMINARE”.

Dr. LEONARD HOROWITZ atacă și tema utilizării sunetului în vindecarea corpului fizic prin restaurarea integrității sale genetice; el descrie războiul rece organizat de instituțiile medicale împotriva unei populații ignorantă în acest domeniu.

Sunetele speciale și restaurarea integrității genetice derivă din străvechea școală de solfegii. Această școală primară de șase note, „pierdută" de Biserica Catolică în sec. XVII a fost recent redescoperită de dr. JOSEPH PUELO.

Se crede că este sunetul sacru de șase note cu ajutorul căruia Creatorul Suprem a modelat lumea.

Telepatia, vindecările prin sugestie și prin transfer energetic sunt expresii ale bioenergiei noastre; ajungem indirect la puterea gândului, la radiocomunicație biologică și la transfer de informație biologică. Gândirea fără cuvinte ar putea fi considerată ca un câmp purtător de informație mentală care precede cuvântul.

Acest prelimbaj ar putea constitui limbajul universal, nemediat de cuvinte și accesibil tuturor ființelor (de la celule izolate și plante, până la om).

Sugestia este o altă formă de transfer energetic care explică vindecări spectaculoase care exced medicinei tradiționale.

CAPITOLUL VIII
ȘTIINȚA VIITORULUI ȘI VIITORUL ȘTIINȚEI

- **TEOZOFIA – RELIGIA VIITORULUI?**
- **UNIFICAREA ȘTIINȚEI CU RELIGIA?**

MOTTO:
„Știința fără conștiință este ruina sufletului".
F. RABELAIS

Voi începe acest capitol cu o apreciere făcută de PAPA BENEDICT AL XVI-lea privind efectele progresului științific înregistrat de omenire și efectele sale perverse asupra evoluției omenești și a Planetei, la acest sfârșit de ciclu cosmic și prag istoric al umanității.

„*La începutul Mileniului trei, popoarele TERREI trăiesc o revoluție de dimensiuni de neconceput, fie ea economică, ecologică sau socială. Oamenii de știință consideră că următorul deceniu va fi hotărâtor pentru supraviețuirea planetei*"[287].

Iar în Omelia Sfântului Părinte la FATIMA s-a referit din nou la acest subiect, atrăgând atenția mai marilor lumii că: „*Omul a putut să declanșeze un ciclu al morții și terorii, dar el nu mai reușește să-l întrerupă*".

După cum se știe, știința explică numai ce poate proba pe bază de experiență, iar restul trece sub tăcere, sau îi neagă existența.

Preocuparea științei moderne, de disociere a materiei și declanșarea energiei atomice, poate să ducă la urmări catastrofale. Povestea „ucenicului vrăjitor" care învățase dezlănțuirea puhoaielor și furtunilor, dar uitase formula de oprire a lor, ne duce cu gândul la semnele care vestesc începutul sfârșitului lumii, autodistrugerea Creației lui DUMNEZEU. Dacă ar fi să medităm puțin la această

287 PAPA BENEDICT AL XVI-lea – „LUMIÈRE DU MONDE".

problemă și să facem trimitere la profeția Sfântului Apostol PETRU care atenționa că: „*atunci cerurile vor pieri cu vuiet mare; stihiile arzând se vor desface și pământul și lucrurile de pe el vor arde cu totul*”, vom înțelege că preocuparea științei moderne de a provoca în construcția materiei procedee primordiale de explozie a energiei se regăsește în această profeție.

Știința a declarat că nu este sens în natură, nu există sens în istorie, drept urmare nu există sens în viață și nici morală. Aceasta exprimă de fapt criza omului modern, o criză morală profundă generată de aplecarea totală spre materialism și ridicând la rangul de idol știința, considerată de omul modern, în trufia sa, cea mai mare mândrie a omului, întrucât știința nu are conștiință.

Astăzi, omul modern, prin violența cu care exploatează până la epuizare resursele planetei, folosind cele mai noi și sofisticate rezultate ale științelor și tehnologiillor, fără să se gândească la responsabilitatea pe care o are față de generațiile viitoare, realizează cu durere că sufletul său, ca și karma planetei, s-au acoperit de zgura păcatelor și devierilor de tot felul care s-au acumulat de-a lungul evoluției umanității, încărcând cu energii negative planeta aflată în agonie ca și umanitatea.

Sub acțiunea gândirii științifice și a descoperirilor spectaculoase, apărute în ultimele decenii în fizica cuantică, biologie, chimie, genetică, s-a reușit „performanța” desacralizării lente a locuinței, a locului de muncă, prin dinamica fără precedent a mobilității pieței muncii, lumea noastră cunoscând transformări profunde în era post- industrială.

Îndepărtându-se tot mai mult de religie, știința și-a pierdut caracterul etic, fiind un mijloc de îmbogățire pentru marile corporații și o armă redutabilă în mâinile politicienilor marilor puteri, pentru a-și asigura supremația militară și tehnologică pe zone cât mai întinse ale planetei, perturbând echilibrul cosmic și ecologic, punând în pericol existența vieții și chiar a planetei.

Încă din deceniul șapte al secolului XX, un raport al Clubului de la ROMA purtând titlul „*Halt à la croissanc*e?”, având drept bază studiile întreprinse de M.I.T. (Massachusetts Institute of Technology), atrăgea atenția asupra evoluției pe termen lung a cinci factori determinanți:

explozia demografică, producția alimentară, industrializarea, epuizarea resurselor naturale și poluarea. Concluziile acestui raport erau destul de pesimiste, putând fi rezumate astfel: „*Sistemul tinde ineluctabil spre o supra-încălzire, urmată de o prăbușire. Cauza este dispariția materiilor prime. Din acest motiv, producția industrială se va prăbuși, antrenând în această cădere cele ale activităților agricole și a serviciilor care depind de industrie. Într-un anumit timp, populația, ținând seama de un timp de repaus relativ lung, va continua să crească. ... Apoi se va deschide o perioadă de recrudescență a mortalității ca urmare a carenței alimentare și a deteriorării condițiilor de higienă și profilaxie*". Raportul se încheia astfel: „*Creșterea se va opri cu mult înainte de 2100 ...* ".

Acest raport ar fi trebuit să pună pe gânduri mai marii lumii care să conceapă strategii menite să diminueze efectele nefaste ale lăcomiei și nechibzuinței de care a dat dovadă omenirea în ultima jumătate de secol.

Raportul trăgea un semnal de alarmă în privința scăpării de sub control a cercetării științifice și nevoia de a alege cu grijă extremă direcțiile cercetării științifice și a modului de aplicare în practică a rezultatelor acestor lucrări.

MICHEL PONIATOWSKI, om politic francez și fost ministru de interne, se pronunța cu toată fermitatea în urmă cu patru decenii că: „*Liberalismul științific integral, la fel ca și liberalismul economic absolut, prezintă avantajul că favorizează dinamismul. Dar, într-un caz ca și în celălalt, nu poți lăsa din mână frânele. În domeniul economic, urmărirea exclusivă a productivității, a randamentului, a eficienței maxime, are drept rezultat consecințe umane și sociale inacceptabile. În domeniul științific, calitatea de a obține profit din orice nouă descoperire apare astăzi din ce în ce mai periculoasă pentru colectivitate. Aceasta impune exercitarea unui control vigilent și în caz de nevoie asupra rezultatelor cercetărilor științifice*"[288].

Câtă înțelepciune și putere de anticipație, și câtă lipsă de responsabilitate din partea decidenților politici și guvernamentali în prevenirea evoluțiilor care au urmat și care astăzi, la începutul

288 MICHEL PONIATOWSKI – „CARTES SUR TABLE" ED. FAYARD, 1972.

mileniului trei, anunță semnele APOCALIPSEI!

„Religia fără știință e oarbă, iar știința fără religie șchioapătă", ținea să ne precizeze marele geniu al umanității, EINSTEIN. De aceea, cred că mai devreme sau mai târziu, religia și știința își vor uni eforturile, pentru a da un nou sens vieții pe pământ slujind omului, naturii și protejând creația divină.

Din păcate însă, prăpastia care desparte știința de religie s-a adâncit foarte mult, fiind nevoie de o bună perioadă pentru a se apropia din nou, întrucât știința nu poate să se dezvolte total independentă fără să creeze morală, nici înțelepciune.

Pentru realizarea unui control eficient al aplicării descoperirilor științifice, cred că este nevoie ca la nivelul fiecărui stat, cât și la nivel internațional, să se instituie un Consiliu Științific care să dea în mod obligatoriu guvernelor, avizul său în privința consecințelor sociale și umane ale deciziilor cu caracter științific și tehnologic. De asemenea, aceleași principii trebuie să guverneze toate cercetările șttiințifice care au repercursiuni biologice și sociale de mare amploare, cu referire directă la experiențele care vizează modificările genetice la plante, animale și în final la oameni, cât și testarea diverselor medicamente și vaccinuri pe oameni înainte de a fi puse în circulație.

Văzând efectele perverse ale unor descoperiri științifice și pericolul scăpării controlului și transformării lor în arme de distrugere în masă (chimice, bacteriologice, psihotronice, etc), numeroși oameni de știință sunt foarte preocupați de efectele descoperirilor lor, încercând să temporizeze experimentarea și punerea lor în producție de marile corporații, interesate de profit și de controlul unor mari zone ale pieței mondiale.

LEE PATRICK STROEBEL, apologet creștin american, a concluzionat că: *„Știința se îndreaptă spre DUMNEZEU, și nu este departe de EL: Cel mai minunat lucru este că Marele CREATOR nu este distant, detașat, sau vreo zeitate dezinteresată. EL nu este DUMNEZEUL deismului – ci acel EL este un DUMNEZEU personal, pe care-l putem întâlni prin HRISTOS, pe care-l putem cunoaște, îl putem experimenta și cu Care ne putem petrece veșnicia. EL a creat din iubire COSMOSUL*

ca habitat pentru mine și pentru tine. EL l-a trimis pe Unicul Său FIU să moară pentru păcatele noastre care ne-au îndepărtat de EL, așa încât noi să fim iar cu EL pentru totdeauna. Aceasta este cea mai minunată veste dintre toate”[289].

Viitorul științei este împăcarea dintre științele umaniste și cele științifice, întrucât împreună este de fapt însăși spiritualitatea omului. În fața spiritualității filosofice, știința nu poate fi străină, din momentul în care filosofia se va baza pe știință, acest lucru fiind valabil și pentru tehnologie.

„*Intuiția depășește informaționalul structural și fizico-structural, făcând să intervină proprietățile fenomenologice ale vieții umane. În intuiție, ca și în creație, un anumit schimb între structural și fenomenologic, proces care se petrece în cazul modelului din ORTOFIZICĂ nu numai în mintea omului, subtil, ca un fenomen mental ce nu poate fi prezent într-o inteligență artificială strict structurală, așa cum dispunem astăzi*”[290].

Vorbind despre evoluția științelor exacte în lumea modernă, academicianul MIHAI DRĂGĂNESCU ne propune o călătorie în lumea profunzimilor fizicii și ortofizicii, aducându-ne în fața ochilor noțiuni mai puțin auzite în medii profane, dar care au fost definite de marii gânditori ai antichității, preluate și explicate mai pe larg în zilele noastre. Vom pătrunde astfel în tainele noțiunilor: apeiron, nous, eon, arche, dar și ale principiilor ordinii implicate și ortofizicii lui DAVID BOHM, cât și în gândurile filosofice ale lui MIHAI EMINESCU, despre substanța imaterială din Univers, sâmburele lumii, etc.

Noțiunea de arheu (arché) apare menționată pentru prima oară în scrierile lui THALES din MILET (secolul VI î.Hr.), mentorul lui PITAGORA, înaintea plecării sale în EGIPT, însemnând „începutul în timp”.

ANAXIMANDROS (610–547 î.Hr.), discipolul lui THALES, preia noțiunea, dându-i înțelesul de „începutul tuturor lucrurilor”. Tot el a afirmat că: „*apeiron-ul este începutul și elementul primordial al*

289 LEE PATRICK STROEBEL – „THE CASE FOR A CREATOR”; ALTE CĂRȚI: „CASE FOR CHRIST”, „PROOF OF JESUS”.
290 MIHAI DRĂGĂNESCU – „INTELIGENȚA MATERIEI”.

lucrurilor, iar mișcarea este veșnică". ANAXIMANDROS invocă două principii: „*substanța apeiron-ului și intelectul (nous)*".

ARISTOTEL, în lucrările sale „FIZICA" și „METAFIZICA", înțelege prin arché „*ceea ce este principiu, început, primul punct de pornire, primul inițiator*". ARCHEUL era „*materia profundă (apeiron-ul) și arheul era ordinul formei*".

La începutul mileniului unu î.Hr., gnosticul VALENTIN, ținea să sublinieze că: „*eon este ceea ce este primul, insondabil, cauza primă, abisul absolut, în care totul se află suprimat*".

LUCIAN BLAGA, vorbind despre simbolistica eon-ului, afirma că: „*cei vechi înțelegeau prin cuvântul eon, perioade istorice lungi, timpuri universale*", continuând cu precizarea că: „*eon înseamnă pentru noi o lume spirituală de lungă durată*"[291].

Se poate vorbi de un eon al materiei profunde, din care se desprinde un eon al universului fizic, urmat de un eon al universului biologic, urmat de eon-uri spirituale, în cadrul unui eon general al conștiinței. „*Omul poate fi înțeles ca timp cu un anumit conținut în manifestări materiale sau spirituale. ... În înțeles ortofizic, poate fi atunci materia profundă cu dublul ei caracter, energetic și informațional, sau eon-ul reprezintă aspectele de lumație și infomaterie, inclusiv de cronos, ale materiei profunde. Cronosul este un rudiment de timp, este primordial ca și ortosensul «a exista».*

Primele principii ale infomateriei sunt cronosul și arheul, care acționează în materie, fiind atribute nedespărțite de materie"[292].

MIHAI EMINESCU nu neagă ipoteza atomilor, este gata să accepte materialismul dacă i se adaugă ceva care să explice viața și fenomenele mentale, mai mult, găsește și o soluție pentru acel ceva, propunând faimoasa „substanță imaterială din UNIVERS", pe care o explică ca nefiind atomică. Care este cea mai bună dovadă că există o substanță în Univers, se întreba EMINESCU? Răspunde că: „*este principiul necesar ca o structură de atomi să devină un organism viu*"[293].

291 LUCIAN BLAGA – „EONUL DOGMATIC" (1931), OP. VOL. 8, ED. MINERVA, 1983.
292 MIHAI DRĂGĂNESCU – „INTELIGENȚA MATERIEI".
293 MIHAI EMINESCU – „FRAGMENTARIUM".

Este în viziunea de astăzi a oamenilor de știință infomateria.

MIHAI EMINESCU explică în continuare că: „*materia trebuie să aibă părți ultime din care se compune, părți reale care nu se mai pot subîmpărți decât ideal, subîmpărțiri care se confundă cu însăși facultatea noastră de a împărți, dar de care natura nu se mai poate servi, ea se compune și descompune are nevoie de ultime particule certe, reale. ... Ultimele părți care nu se mai pot împărți conțin totuși ceva și anume care se confundă cu însăși facultatea noastră de a împărți, deci cu ceva specific suportului gândirii, cu substanța imaterială ...* ". În aceste atoame de spațiu și timp, cât infinit „*prefigurează cuantele de spațiu și mai curând natura discretă a spațiului și manifestarea cuantică a timpului*"[294].

... „*Avem în materie forța ce-i în afară de spațiu, materia există, înainte de spațiu, în sine, în materie există o forță, nu este deci un perfect lucru în sine. ... Nu tot ce-i în afară de spațiu trebuie cu necesitate să apară în formă spațială. ... Conștiința noastră înțelege fenomenele care o confruntă, când în spațiu, când în nespațiu. ... Teoria idealității îndeplinește deocamdată rolul de explicare a fenomenelor până acum neexplicabile. ... Căutarea sâmburelui lumii este o preocupare constantă pentru găsirea principiilor lumii*"[295].

În ANDREI MUREȘANU, poetul scrie:

... „*Încât îmi vine-a crede că sâmburele lumii*
E răul. Cartea lumii de-eternă răutate
E scrisă și-i menită".

Dar dacă omenirea este aceea care introduce răul sau binele în sâmburele lumii? Este o întrebare care preocupă atât mediile științifice, dar și cele teologice și cele oculte.

Să urmărim în continuare conceptul de ordine implicată, supraordine implicată și principiile ortofizicii, lansate de DAVID BOHM[296],

294 MIHAI EMINESCU – „OPERE, VOL II, PROZĂ LITERARĂ".

295 MIHAI EMINESCU – „SPAȚIUL, TIMPUL ȘI CAUZALITATEA".

296 DAVID BOHM – "QUANTUM THEORY" (PRENTICE HALL, NEW YORK, 1951); "CAUSALITY AND CHANCE IN MODERN PHYSIS" (LONDON, 1957); "WHOLNESS AND THE IMPLICATE ORDER" (1980); "SCIENCES ET SYMBOLES, LES VOIES DE LA CONNAISSANCE", (ED. ALBIN MICHEL, 1986); „ORTOFIZICA", ED. ȘTIINȚIFICĂ ȘI ENCICLOPEDICĂ, 1985.

fizician renumit, autorul unor lucrări de referință pentru fizica cuantică.

Încă din 1950, DAVID BOHM preconiza „*obținerea unei mecanici cunatice ca un caz limită al unei mecanici subcuantice, la fel cum mecanica clasică este un caz limită al mecanicii cuantice*".

Mecanica cuantică trebuia să se refere la „*un nivel de realitate mai profund decât cel descris de mecanica cuantică. Nivelul subcuantic în care s-ar manifesta legi calitativ diferite de cele cuantice (variabile ascunse pentru nivelul cuantic, metafizice, nivel în care există totuși mișcare mecanică, dar oricum noi tipuri de mișcări în cadrul unei mecanici subcuantice)*".

„*Ordinea implicată, prin raport cu realitatea imediată pe care o studiem în mod obișnuit, o ordine subadiacentă acestei realități, în afara cadrului spațio-temporal...*" *– ceea ce înseamnă că în materia profundă se* produc ordini profunde¸ fiecărei ordini profunde corespunzându-i, când ea se poate menține, un univers. Odată cu această ordine se nasc spațiul și timpul, împreună cu substanța din univers. Spațiul și timpul provin din ordinea implicată, iar o particulă elementară spre exemplu, electronul „*este o manifestare a acestei structuri profunde a realului, și, din acest punct de vedere, se prezintă ca un produs al unei totalități fondatoare*" (FIZICĂ ȘI FILOSOFIE", 1985).

Supraordinea implicată este mai subtilă, mai profundă, care guvernează prima ordine implicată și o ajută să se organizeze. „*Este totalitatea totului care organizează părțile ...* ".

Materia profundă, ca totalitate a totului, are un ortosens primordial (supraordinea) și un cronos, care împreună exprimă tendința devenirii, producerea prin fluctuație de ortosensuri care constituie programul unui univers (ordinea implicată). Ortosensul primordial al materiei profunde este denumită „a exista" cu componentele sale „în sine, din sine, întru sine", el fiind, în limbajul lui DAVID BOHM, „*ordinea superioară, fundamentală a existenței și devenirii*".

Omul a devenit uman din momentul în care a început să creeze tehnologie, să muncească și să gândească. El a constituit treptat între societate și natură un mediu tehnologic din ce în ce mai dens.

„Gândind, omul a creat cultură și o viață spirituală legată de resorturile lumii. Astăzi el își dă seama că tehnologia face parte din resorturile lumii. Știința va elucida problema omului, dar, pentru a ajunge acolo, trebuie să avem încredere în rolul și destinul său, să dezvoltăm tehnologia care îi face munca creativă, viața mai frumoasă și plină de sens"[297].

Dezvoltarea electronicii, informaticii, nanotehnologiilor, nu poate fi privită separat de dezvoltarea economică, socială, umană.

Cum însă trăim într-o societate globală, trebuie să ținem seama când gândim și de ceea ce se petrece în întreaga lume, de tendințele ce se conturează pe plan mondial, de modul în care alții gândesc procesele contemporane.

Știința are foarte multe semne de întrebare în: fizică, cosmologie, biologie, psihologie, în domeniul inteligenței artificiale.

Viitorul științei va fi legat de informație, care va deveni o forță de producție, dar informația va avea și un puternic rol cultural, mult mai eficace prin informatică.

Societatea viitorului va fi societatea orientată exclusiv informațional. Fără dezvoltarea electronicii și informaticii nu se va putea trece la o societate nouă. În prezent suntem într-o etapă tranzitorie de pregătire a condițiilor pentru aventura cunoașterii inteligente, când inteligența artificială va revoluționa viața noastră, în primul rând cea profesională, va afecta intimitatea vieții personale, va deschide noi orizonturi ale cunoașterii ADEVĂRULUI SUPREM, dar ne va aduce și o însingurare a omului, o izolare a sa de tumultul vieții sociale. Sentimentele, trăirile interioare vor deveni parte a unei lumi virtuale, care va constitui o mare provocare pentru adaptarea spiritului la aceste transformări profunde.

„*În societatea devenită orientată informațional asistăm*, potrivit lui HERBERT A. SIMON[298], *la un mariaj dintre electronică și biologie, putându-se ajunge eventual la funcțiuni de intuiție și creativitate, marile evenimente științifice ca și acesta, urmând să se condiționeze reciproc*".

297 MIHAI DRĂGĂNESCU – OP. CIT.

298 HERBERT A. SIMON – "COHABITING WITH COMPUTERS" ED. JOSEPH TRAUB, 1985.

Știința viitorului și-a propus și să atace teme incitante, precum: reconstituirea leagănului vieții; psihologia viitorului care ar însemna revoluția conștiinței; cunoașterea stadiului radiațiilor din jurul Pământului și efectele asupra vieții pe Pământ; investigarea funcțiilor și puterilor latente ale creierului și modalitățile de intervenție pentru ameliorarea capacităților sale cognitive („neurologia cosmetică"); îmbunătățirea performanțelor inteligenței artificiale care ar putea deveni vie, etc.

Toate aceste subiecte le vom detalia în capitolele următoare, când vom face referiri și la călătoriile spațiale în căutarea de „noi pământuri" pentru a le popula.

Vom constata că toate aceste evoluții ale științelor viitorului au drept țintă finală, chiar dacă nu este dezvăluită profanilor, transformarea omului viitorului într-un CREATOR al unei lumi noi, imitând gestul Marelui CREATOR al Universului. În trufia sa, omul viitorului va călători în hiperspații, în căutarea locului unde-și are casa, Împărăția Cerurilor, DUMNEZEU ATOTPUTERNICUL, nu pentru a-i arăta iubirea și recunoștința, ci pentru a-l înfrunta.

Să sperăm însă, că omenirea prin înțelepții nevăzuți, se va opri la timp din acest proiect nebunesc și se va reîntoarce cu dragoste la vremurile primordiale, când omul binecuvânta măreția Creației și pe Marele CREATOR. Știința oficială de astăzi a pătruns adânc în multe taine ale antichității, iar în viitor va pătrunde și mai adânc.

TEOZOFIA AR PUTEA FI RELIGIA VIITORULUI?

Teozofia, apărută ca nouă știință ocultă, a avut drept scop să armonizeze religia cu știința. În bogata literatură esoterică, publicată de fondatoarea TEOZOFIEI, ELENA PETROVNA BLAVATSKY (rusoaică înzestrată cu darul clatviziunii), a evidențiat că: „*religia creștină era o religie compozită, că Imaculata Concepțiune, Crucificarea, Cina cea de Taină și Sfânta Treime au fost preluate de la religiile precreștine, că manuscrisele creștinismului timpuriu au fost intenționat falsificate*". Ea a citat texte din Noul Testament care

se referă la reîncarnare, criticând orgoliul perioadei victoriene, care „*deși își imagina un DUMNEZEU al iubirii și atotputernic, era considerat un DUMNEZEU vanitos și răzbunător, dacă nu era copleșit permanent de lingușiri și adulări*”[299].

Un alt moment important în evoluția înțelegerii științei oculte, care nu este altceva decât dezvăluirea treptată a puterilor latente ale omului, îl constituie apariția antropozofiei, derivată din ANTROPOSOFIA, care înseamnă OM - ÎNȚELEPCIUNE, termen pe care-l regăsim în scrierile marelui mistic al secolului al XVII-lea, THOMAS VAUGHAN.

ANTROPOZOFIA se deosebește fundamental de antropologie, deoarece ea se ocupă de cunoașterea omului în totalitatea sa, pe când cealaltă de cunoașterea evoluției raselor umane.

RUDOLF STEINER, fondatorul antropozofiei, nu a minimalizat rezultatele științei moderne, dar a susținut că acestea sunt incomplete, atâta timp cât facultățile latente existente în ființa umană nu sunt valorificate.

Știința ocultă se bazează pe progres, adică pe evoluția morală și intelectuală a omului; cu cât omul devine mai doritor de a primi învățăminte, cunoștințe, cu atât maestrul ocultist împrăștie din ce în ce mai multe cunoștințe, idealul pe care-l afirmă acești maeștri fiind, unitate în diversitate. Nici o religie, crez, școală mistică sau ocultă nu deține întreaga cunoaștere, fiecare dintre ele reprezentând doar trepte de urcat pe scara cunoașterii ADEVĂRULUI.

„*Ipocrizia și idealurile ocultismului sunt cu totul incompatibile, de aceea ocultismul privește cu compasiune și toleranță slăbiciunile omenești și prin lucrarea lui caută să ofere o nouă perspectivă și un orizont mai larg vieții, aducând echilibrul și pacea la nivel individual și colectiv*”[300].

Ocultismul îmbracă o formă teoretică, care se ocupă cu studiul vieții și al formei în general, și una practică, care pune în operă acest studiu pentru evoluția individuală, știința ocultă practic îi oferă

299 CYRIL SCOTT – „AN OUTLINE OF MODERN OCULTISM”.
300 CYRIL SCOTT – OP. CIT.

omului șansa să-și manifeste în viața de zi cu zi puterile potențiale din el. Ocultismul identifică potențele latente aflate în „adormire" și ajută omul să parcurgă calea de la imperfecțiune la stări mai înalte ale existenței fizice și spirituale. În această călătorie inițiatică, adeptul este condus de „Marea Ierarhie a Inteligențelor" care au atins aceste stări superioare ale conștiinței, corpul fizic fiind doar un vehicul dens al conștiinței, sau „veșmântul sufletului nemuritor".

Ocultismul este adeptul reîncarnării, susținând pe bună dreptate, că nici un om nu poate atinge perfecțiunea spirituală în timpul scurtei sale vieți pe pământ.

Abordarea ocultismului intră încă de la început în conflict cu cea a omului de știință, pornind chiar de la aprecierea formulată privind conștiința, care există independent de organismul fizic, și poziția biologului care susține că este imposibilă viață fără materie și că toată viața trebuie să aibă o bază materială.

Semnificativă mi se pare atitudinea lui SIR ARTHUR KEITH, biolog, care afirmă că „*gândirea este un produs exclusiv al creierului*"[301], dar critică cu vehemență poziția lui SIR OLIVER LODGE, care postulează că: „*există o entitate care folosește creierul drept instrument al său*"[302].

Dacă ar fi să „observăm" cu atenție modul în care s-au dezvoltat în paralel, timp de secole, știința și ocultismul, vom constata cu surprindere că biserica a întreținut cu bună știință conflictul între religie, știință, psihologie, filosofie, de aceea cred că ar fi nedrept să aruncăm anatema asupra oamenilor de știință, care sunt adevărați căutători neobosiți ai ADEVĂRULUI, pentru limitele cercetărilor lor.

Experiența a relevat faptul că diferite direcții de cercetare încep treptat să conveargă, dar mai rămân suficiente dezacorduri, de aceea,

301 SIR ARTHUR KEITH (1866–1955) – "A NEW THEORY OF HUMAN EVOLUTION" (LONDON, 1948); anatomist și antropolog scoțian, Președintele Institutului Regal de ANTROPOLOGIE. Admirator al teoriei evoluționiste darwiene. În 1907 a descoperit SINOATRIAL NODE (un component al inimii).

302 SIR OLIVER LODGE (1851–1940), fizician britanic, care a îmbunătățit selectivitatea și eficacitatea emițătoarelor și receptoarelor telegrafiei "THE REALITY OF A SPIRITUAL WORLD" (1930).

ocultismul superior încearcă să realizeze o știință de sinteză, în care să regăsim: misticism, psihologie și religie, în formele lor cele mai pure.

Pentru a atinge o cunoaștere superioară, este mai întâi nevoie de activare a facultăților latente cu care ne-a înzestrat divinitatea, care reprezintă de fapt și o rafinare a percepției senzoriale, în conexiune cu facultățile intelectuale și intuitive la cel mai înalt nivel. Pentru aceasta, este nevoie să analizăm: cum, de unde, și de la cine se capătă cunoașterea ocultă.

C.J. HARISSON ne oferă răspunsul, precizând că: „*Un inițiat a însemnat, la origine, cineva căruia i s-au împărtășit cunoștințele, învățăturile, ce i-au permis să pătrundă în regiunea conceptelor superfizice, care sunt ascunse de un văl fin lumii simțurilor, și să facă distincția între iluzie și realitate*”[303].

Dar, pentru a atinge starea de evoluție spirituală, este nevoie mai întâi de purificarea caracterului prin abandonarea egoismului și vanității, și o profundă și necondiționată iubire, toleranță și compasiune pentru slăbiciunile omului. Inițierea fiind un proces îndelungat, presupune pentru maestru o muncă stăruitoare, plină de responsabilitate pentru șlefuirea caracterului neofitului și dezvăluirea treptată a învățăturilor oculte.

Visul lui NIETZSCHE, de a crea supraomul, a devenit o realitate atât în plan bilogic (omul bionic), dar și în planul înțelepciunii, cunoașterii și iubirii aproapelui.

Dar civilizația mileniului trei, în primul său secol, are de înfruntat o realitate dureroasă, și anume „ultimul om”, care este produsul societății profund materialistă și decăzută spiritual, care s-a îndepărtat de DUMNEZEU și de virtuțile moralei, care se închină idolilor moderni: banul, profitul, drogurile, sexualitatea, alcoolismul, egoismul și vanitatea.

Dar, omul visează, la acest prag de ciclu cosmic în care se află umanitatea, cu nostalgie la omul primordial, care trăia în armonie cu divinitatea, cu semenii săi și cu natura, din care făcea parte, simțindu-se mai conectat la legile universului, identificându-se mai bine cu

303 C.J. HARISSON – „UNIVERSUL TRANSCEDENTAL”.

COSMOSUL. Viața omului reprezenta mai bine tipul de organizare a vieții universului, precum în ceruri, așa și pe pământ.

Oare acum, conform principiului analogiei și simetriei, haosul, degradarea morală, nelegiuirea, lipsa virtuților morale înscrise în Cartea lumii, să fie o reflectare în oglindă a acestei stări la nivelul universului, care se răsfrânge și influențează decisiv evoluțiile în această direcție și pe Pământ?

Oare răutatea, lipsa de moralitate, trufia, îndepărtarea de divinitate a pământenilor, concretizate în gânduri, imagini, acțiuni, energii negative acumulate de-a lungul existenței rasei umane, nu s-au transmis în Univers, contribuind la perturbarea echilibrului energetic și emoțional-informațional al Universului?

Sunt întrebări care frământă cercurile oculte și care așteaptă un răspuns pe care încercăm să-l dăm în paginile următoare, evocând experiența unor ocultiști, spiritiști, a unor mistici creștini, musulmani, buddhiști, cu unii având contacte personale din perioadele anterioare.

Potrivit științei oculte, „*întregul univers manifestat ia naștere din energie și din factorii aferenți, substanță și conștiință*". Materia este energie în forma ei cea mai înaltă și subtilă. Astfel, „*materia este spirit care coboară și se degradează, iar spiritul este materie care se înalță și se innobilează*". Este interesant de observat că procesul de naștere a sufletului, cu etapele prin care trece, este asemănător cu procesul de creștere și de dezvoltare a individului.

Când sufletul atinge acele faze care corespund, pe rând, copilăriei și adoloscenței, liberul lui arbitru se face prezent în el într-o mai mare măsură, nu însă în ceea ce privește libertatea de a alege „veșmintele", adică trupul fizic, ci în modul în care se manifestă prin intermediul acestor trupuri.

Când sufletul părăsește „apucăturile copilăriei" și este hotărât și pregătit să-și atingă „maturitatea", el începe să dispună de liberul arbitru pentru alegerea trupului fizic. Prin practica ocultismului, individul își grăbește evoluția și ajunge la acel nivel de ridicare spirituală pe care cei obișnuiți nu-l pot atinge.

Înțelegând în profunzime doctrina reîncarnării ca o etapă

firească a vieții în succesiunea ei în spațiu și timp, ocultistul poate explica cu ușurință celor neinițiați, atracțiile și pasiunile surprinzătoare între oameni, cât și fobiile, întrucât toate aceste manifestări sau întâmplări sunt legate de acte și fapte produse în viețile anterioare, ale căror amprentă a fost conservată în subconștientul memoriei.

„Ieșirea" lor la iveală în anumite momente ale vieții pământene și în diverse forme de manifestare, pot constitui, fie avertisment, pentru evenimente viitoare legate de viața personală sau a celor dragi, ori exprimă gradul înalt de evoluție spirituală, care indică de fapt că neofitul este pregătit deja pentru marea „călătorie lăuntrică" pentru a-și aminti viețile anterioare. Ajungând la acest stadiu, putem afirma că reîncarnarea este strâns legată de legea karmei.

Karma arată că omul trebuie să suporte consecințele acțiunilor sale din viața prezentă sau dintr-o viață anterioară, karma fiind legea cauzei și efectului, „*ceea ce omul seamănă, aceea culege*".

„*Karma activă este karma pe care o creăm acum, prin gândurile, vorbele, faptele și viața noastră în general, cu tot ceea ce are ea bun și rău. Aceasta va da naștere la ceea ce va fi karma pasivă a vieții viitoare. În același fel, karma activă a existenței anterioare a creat karma pasivă a acestei vieți*"[304].

Karma înseamnă destinul pe care omul însuși și l-a creat prin faptele sale, este pomenită și în Noul Testament, care este o carte cu înțelesuri oculte, în care se menționează că „*omul primește răsplata faptelor sale*".

ATIŚA descifrează înțelesurile oculte ale karmei, menționând că: „*ea este o acțiune, e legea acțiunii, a cauzei și a efectului, este răsplată pentru acțiunile și faptele bune, este depozitul meritelor și defectelor cuiva, a faptelor bune și rele, este caracterul*"[305].

Precum indivizii își făuresc propria karmă, tot la fel și națiunile au propria karmă. Istoria umanității ne oferă suficiente exemple de

304 ÔTISH DIPÔNGKOR SRIGÊN (ATIŚA DĪPAMKARA ŚRĪJÑĀNA), celebru buddhist și maestru al meditației, a fost călugăr la mănăstirea VIKRAMASILA, în epoca înfloririi buddhismului în INDIA. A introdus buddhismul în TIBET. "EXPOSITION OF THE DOCTRINE OF KARMA", ED. FORGOTTEN BOOKS, 2012.

305 ATIŚA DĪPAMKARA ŚRĪJÑĀNA – OP. CIT.

grandoare și decădere națională, consecințe firești ale gândurilor, acțiunilor, caracterului specific fiecărei națiuni sau colectivități de-a lungul evoluției.

Karma unei națiuni este în strânsă legătură și cu nivelul de educație și cultură sau bunăstare, a armoniei sau împilării care caracterizează viața politică și socială.

Orgoliul național, antisemitismul, rasismul, xenophobia, sunt ostile spiritului de fraternitate, de pace, colaborare și întrajutorare la nivel planetar, însă aceste manifestări rămân bine întipărite în memoria sufletului națiunilor, păstrându-se în totalitate experiențele acumulate de-a lungul tuturor reîncarnărilor.

Principala cauză a tuturor nenorocirilor omenești este liberul arbitru, dacă nu ar exista el, oamenii ar fi niște ființe automate, care ar acționa întotdeauna, astfel încât chiar perfecționarea lor ar fi, de fapt, o imperfecțiune.

Schema cosmică apare muritorilor ca fiind imperfectă în viziunea noastră limitată, dar dacă am dispune de puterea de a vedea Universul în totalitatea sa, am înțelege că acesta, precum și legile care îl guvernează, sunt perfecte, pentru că legea Universului nu este o lege oarbă, ci dă fiecăruia ceea ce i se cuvine.

Descifrarea enigmelor Universului a preocupat și preocupă în continuare atât mediul științific, cât și cel al ocultiștilor, fiecare având propria abordare, ținându-se separate îndeosebi când vine vorba de cele două planuri ale evoluției: vizibilă și invizibilă.

ERNEST HAECHE, biolog, filosof, liber cugetător german și susținător al teoriilor evoluționiste ale lui CHARLES DARWIN, cel care a dezlegat enigma universului afirmând existența substanței unice din care s-au diferențiat toate lucrurile din natură, s-a pus de acord cu știința ocultă, însă a limitat diferențierile acestei substanțe numai la forme percepute de cele cinci simțuri ale noastre. Ocultiștii vin în sprijinul său completându-l cu susținerea că *„există nu numai materie fizică ci și mentală”*.

ERNEST HAECHE susținea că: „*DUMNEZEU se încarna în legile naturii*”. În acest cadru, el vorbea printre altele de „*memorie*

celulară" și de „*un suflet al cristalelor*"[306].

În lucrarea sa „ENIGMELE UNIVERSULUI", sublinia că: „*Totalitatea forțelor care acționează în spațiul infinit și produc toate fenomenele, este constantă. ... Nu există un asemenea lucru, ca de pildă spațiul gol; partea de spațiu care nu este ocupată de atomi ponderabili este plină de eter*", și completăm noi, de ființe celeste eterate.

Ocultiștii au făcut descoperiri importante, și anume că spațiul este populat de un număr foarte mare și variat de ființe receptive la senzații, care, conform condiției lor, joacă un rol foarte important în planul evoluției. Mă refer la inteligențe cunoscute sub diferite denumiri: îngeri, spirite ale naturii, zânele, etc, care operează în planul evoluției invizibile și că materia din care sunt alcătuite lumile invizibile sau planurile invizibile poate penetra lumea noastră fizică.

Omul nu este numai ceea ce fiziologul, în viziunea sa limitată, presupune logic, ci o ființă mult mai complicată.

CURUPPUMULAGE JINARAJADASA, teozofist și președintele Societății Teozofice din ADYAR a făcut cercetări, împreună cu ANNIE BENSANT și C.W. LEADBEATER, asupra chimiei oculte, subliniind că: „*Există o axiomă în concepția modernă despre evoluție, potrivit căreia, cu cât funcțiile unui organism sunt mai diverse, cu atât mai complexă este structura sa. Este de aceea în ordinea lucrurilor ca omul să aibă o complexitate a structurii pe care nu o găsim în organismele mai puțin evoluate. Dar, complexitatea organismului uman, așa cum apare ea din punct de vedere anatomic și psihologic, este numai o mică parte din întreaga complexitate a omului*"[307].

PARACELSUS ne oferă în mod sintetic o viziune ocultă despre om, afirmând că: „*Omul interior este adevărata realitate, în timp ce celălalt este numai aparență*".

Corpurile subtile, considerate a fi „veșmintele sufletului", sunt strâns legate de corpul fizic, îndeplinindu-și funcțiile prin intermediul

306 ERNEST HAECKE – „HISTOIRE DE LA CREATION DES ETRES ORGANISÉS D'APRÈS LES LOIS NATURALLE", PARIS, 1884. Este un pionier al eugeniei și al ecologiei.

307 CURUPPUMULAGE JINARAJADASA (1875–1953), a fost mason, teozofist. "THEOSOPHY AND RECONSTRUCTION". "CHRIST AND BUDDHA"

acestora, au o durată de viață și existență și după dezintegrarea corpului fizic, dar în funcție de gradul lor de dezvoltare în timpul vieții pământești.

După cum corpul fizic a constituit o frână pentru manifestarea corpului astral, tot așa, și corpul astral a frânat manifestarea deplină a celui mental.

Viața pe planul mental poate fi atât obiectivă cât și subiectivă, tot așa cum este ea și în plan material, dar în timp ce în planul fizic ideile sunt doar idei, pe plan mental, ideile sunt realități.

Planul mental a fost denumit de unele școli filosofice și oculte drept „Împărăția Cerurilor", deoarece pe acest plan omul se bucură de odihnă cerească între încarnările sale.

Călătoria în astral se referă la momentul în care un om își poate transfera conștiința din corpul fizic în corpul astral, eliberându-se de acele limitări ale spațiului care stânjenesc manifestările muritorilor de rând, dar acest lucru îl poate realiza maestrul înțelepciunii care posedă această capacitate de a „se proiecta în astral". Discipolul, dacă este clarvăzător, poate vizualiza corpul subtil, astral al maestrului, și poate comunica cu el ca și când ar fi în carne și oase.

Rasa umană este departe de a fi atins apogeul evoluției sale. Teozofia, deși dezvoltă dogme ale filosofiei orientale, totuși nu cultivă un spirit anticreștin, ci este preocupată pentru unitatea religiilor.

Religiile nu sunt un scop în sine, ci doar mijloace pentru a atinge un anumit scop. Când ele și-au atins ținta, ca de pildă făurirea unei civilizații, începe declinul lor.

În lucrarea „EUROPA CU CAPUL ÎN STELE ȘI TRUPUL ÎNSÂNGERAT", în capitolul III, atrăgeam atenția asupra crizei profunde prin care trece BISERICA CREȘTINĂ, îndeosebi cea CATOLICĂ, și pericolul de islamizare a EUROPEI OCCIDENTALE. Arătam că asistăm la agonia creștinismului, dar și schisme periculoase în interiorul islamului.

Despre religiile viitorului, MIRCEA ELIADE ținea să precizeze că: *„Formele viitoare ale experienței religioase vor fi cu totul diferite de cele pe care noi le cunoaștem în CREȘTINISM, IUDAISM, ISLAM,*

și care sunt fosilizate, desuete, golite de sens. Sunt sigur că vor fi alte expresii. Care ar putea fi acestea? Nu pot să vă spun. Marea surpriză este întotdeauna libertatea spiritului, libertatea sa”[308].

Valorile morale și religioase impun deținătorilor de valori renunțarea la interesul egoist, limitează dorințele și trebuințele nelimitate ale omului, și astfel, contribuie la îmblânzirea instinctelor și pacificarea spiritelor. Valorile politice, statul și instituțiile sale, nu-și pot îndeplini în întregime rostul fără concursul valorilor religioase și morale.

ILARION V. FELEA sublinia că: „*într-o lume fără principii etice și religioase, legile nu mai au nici o putere. Ne facem iluzia că, înmulțind legile, înfruntăm moravurile societății. Direcția aceasta este fundamental greșită, deoarece nu este lege pe care oamenii să nu o poată ocoli sau înfrânge. Valorile religioase introduc etica în valorile științifice, culturale sau politice. Biserica este o trebuință a sufletului nostru, e un așezământ care satisface dorul sufletului nostru, după sfințenie și după DUMNEZEU. De aceea nu ne putem lipsi de ea*”[309]; iar JOSEPH RATZINGER vine să precizeze că: „*Religiile trebuie să procure membrilor săi, prin societățile politice, adevăr, justiție, solidaritate, libertate, pace. Fără acestea nu se poate realiza binele comun. Biserica vede în fiecare om imaginea vie a lui DUMNEZEU însuși și non-violența cere dialog. Cele două principii ortodoxe ale unei bune guvernări sunt: participarea și responsabilitatea. Nici un stat, nici o societate, nu trebuie să se substituie inițiativei și responsabilității persoanelor și comunităților internaționale la nivelul la care ele pot acționa, nici distruge spațiul necesar libertăților*”[310].

Am văzut cum diferite societăți, mai mult sau mai puțin ezoterice, au răspândit cunoștințe filosofice – religioase de-a lungul timpurilor, însă au existat și o pleiadă de inspirați care au răspândit adevăruri mistice sau oculte prin intermediul scrisului, dintre care menționez pe RUYSBROECK (secolul XIV), JACOB BOEHME

308 MIRCEA ELIADE – „L'EPREUVE DU LABYRINTHE”, 1975.

309 ILARION V. FELEA – „RELIGIA ȘI SISTEMELE DUCAȚIONALE”.

310 JOSEPH RATZINGER – „INSTRUCTION SUR LA LIBERTÉ CRETIENNE”, LIBERATION nr. 73/ 1986.

(secolul XVI), EMANUEL SWEDENBORG, ARTHUR EDWARD WAITE, ALICE A. BAILEY.

De pildă, BOEHME, luteran convins, a descris experiențele sale mistice, încercând să arate semenilor interesați că: „*Extazul spiritual nu este privilegiul celor care duc viață monahală sau care respectă cu strictețe doctrinele catolicismului, ci este la îndemâna fiecărui om care duce o viață simplă, într-o uniune cu DUMNEZEU și cu sufletul curat*". Personal a descris că timp de șapte zile a trăit stări de pace binecuvântată și a fost pătruns de o lumină divină.

În ceea ce-l privește pe EMANUEL SWEDENBORG, om de știință, teolog, filosof suedez, supranumit LEONARDO DA VINCI al NORDULUI sau ARISTOTEL al SUEDIEI, a hotărât la vârsta de 50 de ani să renunțe la știința materialistă, optând pentru știința ocultă, făcând cunoscute trăirile sale interioare, în planul astral și mental, și comunicările sale cu îngerii, dervași. Unele din afirmațiile sale se aseamănă cu cele ale unor școli mistice orientale.

SWEDENBORG a scris despre natura relației lui DUMNEZEU și ființa umană; descrierea legilor spirituale care acționează în univers; karma, cauza bolilor, războaielor și suferințelor în general.

Dar să dăm cuvântul eminentului om de știință și teolog: ... „*DUMNEZEU, ca IUBIRE, nu poate rămâne singur, deoarece iubirea nu se poate cuprinde numai pe SINE, ci se revarsă și asupra celorlalți; de aceea EL a creat ființe. Din iubire, EL a creat, cu înțelepciunea Sa, lumea, direct prin soarele spiritual și indirect prin Soarele natural care este vehiculul celui dintâi*"[311].

Cât despre ARTHUR EDWARD WAITE[312], putem menționa că a fost unul dintre cei mai prolifici scriitori, autor de texte despre ocultism, ghicire, roscrucianism, francmasonerie, magie neagră, kabala, alchimie.

El s-a dedicat misticilor și misticismului, prezentând

311 EMANUEL SWEDENBORG (1688–1772) – „LES ARCANES CELESTES", 1748. Alte lucrări: „RÊVES", 1743; „LE JUJEMENT DERNIER"; „DOCTRINE SUR SEGNEUR".

312 ARTHUR EDWARD WAITE (1857–1942) – "THE HOLY GRAAL" (1933); "THE MYSTERIES OF MAGIC".

omului modern rațiunea fundamentală a misticismului și înțelesul tainic al alchimiei, dar a făcut cunoscută și semnificația ocultă a Francmasoneriei. Prognozele asupra viitorului și arta meditației atât de necesară în aducerea planului fizic în armonie cu planurile subtile, au fost subiecte predilecte cărora li s-au acordat atenție particulară în producția sa literară.

Referitor la caracterul ocult al poeziei, trebuie să reținem că ea a fost și va fi îndreptată în trei direcții: să facă cunoscută înțelepciunea, să aibă un caracter profetic și să inspire o mai bună înțelegere a frumosului.

FR. NIETZSCHE, abordând unele aspecte oculte ale artei, afirma pe bună dreptate că: „*Trebuie să învățăm de la artiști să vedem lucrurile așa cum sunt și totuși să fim mai înțelepți decât ei. Pentru că noi vom fi poeții vieții noastre și, mai presus de orice, în lucrurile cele mărunte de fiecare zi.*

Oh, dacă poeții ar fi din nou, așa cum le era obiceiul să fie, profeți care să prezică despre viitorul nostru posibil!".

Poezia adevărată, pe lângă elementele prezentate mai sus, mai are și altceva atât de subtil, încât este foarte greu de definit; noi știm numai că se produce printr-o combinație a cuvintelor, muzicalității și ritmului poeziei, care produce o mantră ce afectează corpurile subtile, având o putere magică.

De asemenea, muzica a avut de-a lungul epocilor o influență ocultă asupra gândirii și emoțiilor omenirii, este folosită pentru vindecarea unor boli, prin intermediul sugestiei și repetării, direct sau indirect.

„*... Omenirea se comportă încă foarte copilărește; dacă muritorilor li s-ar fi încredințat cunoștințele care le-ar fi permis să trăiască mult peste durata obișnuită de viață, ar fi însemnat să li se fi fost comunicate și alte cunoștințe pentru care, din punct de vedere moral, ei nu sunt destul de copți, de aceea trebuie să ținem seama de karma și să achităm mai întâi datoriile karmei*"[313].

Despre miracolul misticilor creștini am vorbit exemplificând cu

313 CYRIL SCOTT – OP. CIT.

extazul unor mistici care ne-au descris comunicările cu îngeri, IISUS CRISTOS, cu FECIOARA MARIA, însă nu putem neglija misticii musulmani, aparținând diverselor confrerii. Vom aborda acest subiect într-un capitol viitor, când vom aduce în atenția cititorului unele date interesante despre SUFISM, ce înseamnă a fi musulman sau a fi creștin într-o lume aflată în schimbare.

În încheierea acestui capitol, ne vom referi la modul în care, cercetătorul francez OLIVIER COSTA de BEAUREGARD, a abordat problema miracolului mistic prin prisma studiilor realizate timp de două decenii asupra simetriei „trecut-viitor", susținând că: „*apare posibilitatea de a se injecta informație, pe cale indirectă a microfizicii, în derularea fenomenelor care nu se suprapun, la nivelul nostru microfizic, decât hazardului și necesității, și care capătă atunci aparențele unui «miracol»*"[314]. Deci, miracolul mistic apare ca o acțiune fizică ce nu-și are originea în lumea cauzelor prime, ci în libertatea spiritului și subiectivitatea dorinței, sau, mai degrabă, a iubirii.

Natura vie se organizează la acest nivel al fenomenelor cuantice, întemeindu-se pe această microfizică paradoxală care a înlocuit-o pe cea veche, ceea ce demonstrează că până la apariția fizicii cuantice la începutul secolului XX cunoștințele noastre erau limitate doar la macrofizică.

AIMÉ MICHEL redă, într-o manieră plină de simboluri, originea Universului și a umanității: „*Ne întrebăm cine suntem și iată-ne a fi produsul ultim al unui laborios travaliu la fel de străvechi ca și BIG-BANG-ul și la fel de vast ca UNIVERSUL, iată-ne aflând că suntem fructul unui arbore care a încolțit cu șaisprezece milioane de ani în urmă, care a crescut, s-a întins, dând ramuri și flori, până la noi. E oare plauzibil ca acest arbore, sau grădinarul său, să ne dea porunca de a-l iubi? De a-l iubi mai mult decât orice*"[315].

Dacă TEOZOFIA va reuși să armonizeze științele cu religiile, atunci ea ar putea fi religia viitorului, o gândire religioasă și științifică

---

314 OLIVIER DE BEAUREGARD – „EXISTENCE D'UNE REACTION DE L'OBSERVATEUR SUR CE QUI EST OBSERVÉ", 1980.

315 AIMÉ MICHEL – OP. CIT. ESEUL „TRANDAFIRUL ȘI GRĂDINA".

de sinteză, care să apropie tot mai mult știința de legile morale și etice care guvernează întregul Univers.

Sunt convins că DUMNEZEU, în marea sa înțelepciune și iubire de oameni, va transmite umanității, prin mesagerii Săi, comunicări esențiale pentru evoluția viitoare a vieții pe Pământ și regulile care să le guverneze.

Să sperăm, că Bunul DUMNEZEU va fi mai prezent în inimile noastre, iar legătura cu EL, cu FIUL Său Preaiubit și Maica Preacurată, va fi de la suflet la suflet, mai direct, renunțându-se treptat la împovărătoarea ierarhie bisericească, omul contopindu-se cu DUMNEZEU care s-a multiplicat în oameni.

CAPITOLUL IX
OMUL VIITORULUI ȘI VIITORUL OMENIRII

- **CREIERUL INIMII. VEDEREA INIMII.**
- **INTELIGENȚA ARTIFICIALĂ. SPERANȚE ȘI TEMERI.**
- **PARADOXUL LIMBAJULUI**
- **SPRE O ȘTIINȚĂ A SUFLETULUI?**

MOTTO: „Omenirea nu va rămâne veșnic pe pământ, ci în goana după lumină și spațiu, va cuceri, pentru sine, întregul spațiu perisolar”[316].

CARL GUSTAV JUNG spunea, pe bună dreptate, că: „*Nevroza principală a vremurilor noastre este goliciunea spirituală ...* ”.

Fiecare dintre noi, ne dorim din suflet ca viața noastră să aibă un sens, să aibă profunzime, și toată viața orbecăim în întunericul ignoranței, printr-un labirint al necredinței, în căutarea sensului pierdut, a ADEVĂRULUI SUPREM.

Omul viitorului desenează de pe acum viitorul omenirii, care nu se anunță a fi roz. Din contră. Evoluția umanității, potrivit lui W. STEMŰLER[317] și GILBERT HOTTOIS[318] cunoaște trei praguri:

- Reproducerea sexuală, sexualitatea biologică oferind enorme posibilități combinatorice și de evoluție;
- Limbajul, care a produs o nouă deblocare a evoluției și care se confundă cu istoria și cultura;
- Informatica, inaugurând o tehnorevoluție care integrează pe precedentele într-o direcție care, după părerea lui STEMŰLER nu poate fi anticipată.

316 KONSTANTIN TIOLKOSKI (1930), unul dintre pionierii astronauticii ruse.

317 W. STEMŰLER – „HUPTRŐMUNGEN DER GEGEN WARTSPHILOSOPHIE”, VOL 2, STUTTGARD, KRŐMER, 1975.

318 GILBERT HOTTOIS – „LA PHILOSOPHIE DEVANT L'INFORMATIQUE E SOCIETÉ”, 1984.

În atenția oamenilor de știință, teologilor și ocultiștilor, în secolul XXI vor sta următoarele probleme, potrivit lui HERBERT A. SIMON[319]: „*natura materiei, natura universului, natura vieții și natura minții*". Societatea omenească va fi dominată de informatizarea tuturor domeniilor vieții, de apariția băncilor de date pe domenii de activitate, la nivel planetar: sănătate, agricultură, energie, chimie, petrol, gaze, finanțe, mediu înconjurător, tehnologie, patente, armament, opere de artă, etc.

Omenirea astăzi se află într-o agonie profundă, într-o comă din care sper să ne trezim renăscuți spiritual, așa cum se întâmplă adesea cu oamenii aflați în moarte clinică, iar, odată cu revenirea la viață, după călătoria în cele două lumi a sufletului, își schimbă complet atitudinea față de viață, văd cu totul altfel rostul lor pe pământ, se îndumnezeiesc pentru că și-au văzut adevăratul cămin și lumea plină de armonie populată de ființe celeste, care ne așteaptă răbdătoare și cu multă iubire.

Poate că omenirea trezită din acest coșmar al relativismului și unei civilizații supertehnologizată, materialistă și consumeristă, se va hotărî să facă „le grand retour", la vremurile primordiale edenice, înainte de marea cădere, când omul era în armonie cu întreaga materie din care făcea parte și privea cu admirație și iubire pe Marele Tot, Creatorul lumilor văzute și nevăzute, care-l surprindea continuu cu măreția și miracolele Creației Sale.

În acel moment de supremă iubire și beatitudine, ne vom apropia tot mai mult de cunoașterea „paradisiacă", cum spunea LUCIAN BLAGA, care prin natura sa reprezintă „*întâia cunoaștere, care privită în ansamblu, se caracterizează prin fixarea asupra obiectului socotit în întregime, dat sau cu posibilități de a fi dat, fie în intuiție, fie în abstracțiune, fie în imaginație. ... Cunoașterea paradisiacă se caracterizeată printr-un fel de alipire familiară la obiectul său, pe care-l socotește complet dat sau cu posibilități de a fi dat. ... Pe un alt plan, cunoașterea luciferică are drept obiect un «mister» care de o parte se arată prin semnele sale și pe altă parte se ascunde după semnele sale.*

319 HERBERT A. SIMON – „COHABITING WITH COMPUTERS", ED. JOSEPH TRAUB, 1985.

... Cunoașterea luciferică și cea paradisiacă sunt moduri ale cunoașterii înțelegătoare; amândouă mișcându-se pe cele două planuri: al intuiției și al conceptualului"[320].

Despre cunoaștere, PETRE ȚUȚEA spunea că: „*Dacă nu cunoști revelat – prin grație divină – sau inspirat, nu cunoști nimic. ... Fenomenele lumii interioare și ale lumii exterioare tac. Iar omul autonom și orgolios crede că explorează lumea interioară și exterioară cu jocul de ipoteze și că descoperă ceea ce vrea el. El caută; dar eu spun că el caută, nu că află. Sau dacă află trebuie să fie inspirat ...*"[321].

Relativismul și confuzia și-au lăsat un văl dens asupra umanității, împiedicând-o să aibă căile senine de comunicare cu divinitatea, omenirea ajungând la un punct critic, care anunță o inerentă transformare, cu sau fără catastrofe, totul depinzând în final de puterea omenirii de a pune stop sau măcar a frâna manifestările dezordonate și periculoase ale oamenilor în raport cu natura, cu semenii și cu DUMNEZEU.

Momente de răscruce pentru umanitate au mai fost și în trecut și se vor mai petrece și în viitor, fie că este vorba de întreaga umanitate, fie o rasă sau un popor, și sunt în strânsă legătură cu legile universului și cu karma respectivelor popoare. Prin analogie, ceea ce se întâmplă în Cer, așa și pe Pământ.

Decăderea omului modern, a civilizației actuale aflată în agonie, exprimă de fapt starea permanentă a omului de căutare neobosită, de năzuință mereu spre mai mult și mai bine, este nostalgia după starea paradisiacă pierdută, este acea sete permanentă de DUMNEZEU, este golul infinit lăsat în sufletul său de absența lui DUMNEZEU. Este dorința delirantă a omului de a deveni egalul lui DUMNEZEU sau chiar DUMNEZEU, de aceea tot ceea ce a creat omul prin știință este subordonat orgoliului său de a-l înfrunta pe DUMNEZEU la El acasă, pe terenul său, chiar în Împărăția Cerului, fără a gândi că ar putea fi tratat ca „un musafir nepoftit" și chiar nechibzuit pentru îndrăzneala sa. Deși omul se poartă în continuare trufaș în relația cu

320 LUCIAN BLAGA – „CUNOAȘTEREA LUCIFERICĂ", ED. HUMANITAS, 1993.
321 PETRE ȚUȚEA – „322 DE VORBE MEMORABILE", ED HUMANITAS, 2009.

Tatăl Creației, ca un copil neascultător și obraznic, totuși Tatăl Ceresc, în imensa sa bunătate și milostivire, nu-și părăsește creatura Sa cea mai de preț, OMUL, pe care-l apreciază tocmai pentru această îndrăzneală și temeritate. DUMNEZEU îngăduie deci, încercarea care pune în valoare și dezvoltă calitățile slujitorilor Săi și le întărește caracterul; le încearcă periodic credința și le testează iubirea lor față de Creator.

Aceasta îmi amintește de istoria Sfântului IOV, om drept și fără de prihană, cu frica lui DUMNEZEU, cum se spune și la noi în popor, care se ținea departe de rău. DUMNEZEU l-a supus la grele încercări pentru a-i testa statornicia în credință, însă bunul IOV le-a primit atât pe cele bune cât și pe cele rele ca binecuvântări de la DUMNEZEU, rămânând neclintit în dragostea și iubirea față de EL.

În final, IOV este răsplătit cu apariția lui DUMNEZEU (teofanie), care i se adresează, înțelegând prin acest gest, înțelepciunea lui DUMNEZEU care dă sens suferinței și morții, sens care rămâne neînțeles lui IOV, dar pe care îl va revela HRISTOS.

Istoria Sfântului IOV ne dă speranță, cu toate că, chipul lui DUMENZEU în om a fost întunecat prin păcatele lui ADAM, EVA, CAIN, cât și prin păcatele și fărădelegile fiecăruia dintre noi, că va veni un drept și biruitor MESIA, care va învinge răul și va restabili chipul lui DUMNEZEU în om, cu întreaga sa lumină și frumusețe.

Este demn de subliniat aici aprecierea lui PETRE ȚUȚEA despre istoria zbuciumată a umanității, care *„este întemeiată pe conversația dintre EVA și dracul. Așa începe istoria, această rătăcire a omului, ca o damnație. Iar la apariția lui CRISTOS, atunci s-au suprapus tantric omul divinizat și divinitatea devenită om și istoria a fost anulată. ... Omul e liber și eliberat în templul creștin, acolo, în ritual, când se comunică tainele care învăluiesc deopotrivă și pe sacerdot și pe credincioși. Ca să fii cu adevărat liber, trebuie să înlocuiești infinitul și autonomia gândirii, cu credința în DUMNEZEUL creștin: «Robește-mă, Doamne, ca să fiu liber» Libertatea omului este partea divină din el. ... Luciditatea este o limpezire a spiritului, nimicitoare. Când ești lucid, ești în fața cimitirului. ... În măsura în care DUMNEZEU trebuie primit, și*

nu înțeles, la DUMNEZEU nu ai acces prin luciditate ... ”[322].

Trufia științei, autonomia rațiunii, magia necredinței, luciditatea și răutatea a dus omenirea în fața ... cimitirului, așteptând semnele timpului „*care anunță sfârșitul timpului oferit umanității; însă se spune că lumea nu va dispare, ci va fi orientată într-o altă direcție, care ar putea fi legată de reîntoarcerea lui CRISTOS*”[323].

Este important astăzi mai mult ca oricând să vedem că DUMNEZEU există, că EL ne privește și ne răspunde, că așteaptă răbdător să ne trezim la adevărata viață, iar religiile să mențină aprinsă flacăra sacră a credinței și cuvântului DOMNULUI, prin simplitatea ritualurilor și profunzimea trăirilor mistice.

Cauza desfigurării omului și civilizației umane stă așa cum am mai arătat în căutarea greșită a fericirii sale, în lucrurile acestei lumi aflată în agonie.

Părintele ARSENIE BOCA, pe bună dreptate, ținea să reamintească omului modern obârșia sa divină, pentru a ne convinge că nu este prea târziu să ne întoarcem cu iubire și recunoștință fața spre DUMNEZEU.

„ ... *E atât de mare sufletul omului, după obârșia sa, încât numai DUMNEZEU îl poate umple. Cu orice altceva de-ai încerca să-ți saturi sufletul, nu faci decât să ți-l îngustezi pe măsura dorinței urmărite: asta-i desfigurarea lui ...* ”[324].

Chiar dacă omul biologic se va schimba sau dacă vor apărea inteligențe artificiale vii, tendințele fundamentale vor rămâne în esență aceleași, deoarece trebuie să corespundă unor manifestări profunde ale existenței. Pericolele decăderii rămân întotdeauna, însă el și societatea au capacitatea de a fi creativi și de a se schimba, pentru a face față provocărilor viitoare care vor veni din interiorul civilizației ce se va naște, cât și din ceruri.

În univers, conștiința umană apare ca un fapt extraordinar, ca o parte a CONȘTIINȚEI UNIVERSALE, ca o emanație a evoluției sale,

322 IDEM.
323 PAPA BENEDICT AL XVI-lea – „LUMIÈRE DU MONDE”.
324 ARSENIE BOCA – „OMUL ZIDIRE DE MARE PREȚ”.

o reflectare a sa și o proiectare spre Pământ de marea oglindă, care este UNIVERSUL INFINIT și INTELIGENȚA SUPREMĂ.

În ciuda rezultatelor spectaculoase ce vor fi obținute de științele viitorului, care vor avea tendința de a îmbunătăți „durata de folosire a corpului fizic" mărindu-i performanțele, omul devenind din omul biologic, o specie nouă, „omul ciberneticus", căruia i se vor schimba organele interne sau externe uzate cu „alte piese de schimb" mai performante, chiar dacă „carcasa" sa exterioară și interioară va suferi transformări esențiale, totuși sufletul nu poate fi înlocuit, el rămâne nemuritor și neschimbat, într-un univers și o lume aflată în perpetuă mișcare și transformare.

Omenirea speră că odată cu încheierea „vârstei sumbre" a umanității, numită în doctrina hindusă KALI-YUGA, care ar data de mai bine de șase milenii, civilizația terestră, în marea sa aventură a cunoașteriii spațiului infinit, să ajungă în sfârșit la momentul ADEVĂRULUI ABSOLUT, când ceea ce-i era ascuns să redevină vizibil, iar vălurile dense care i-au acoperit ochiul cunoașterii, să fie ridicate.

Cum dezvoltarea ciclică are un sens descendent de la superior la inferior, ceea ce semnifică o îndepărtare tot mai mare de la PRINCIPIUL din care provine, tot la fel și aspirația omului spre desăvârșire spirituală și reîntoarcere la PRINCIPIUL PRIMORDIAL, adică la el acasă, este o mișcare ascendentă, este o reprezentare de fapt a modului în care ne imaginăm SCARA lui IACOV.

RENÉ GUENON ne aduce o precizare în plus, și anume că: *„Așa cum fiecare lucru presupune două tendințe opuse, descendentă și ascendentă, centrifugă și centripetă, predominanța uneia sau celeilalte crează două faze de manifestare, una de îndepărtare, iar cealaltă de apropiere, de reîntoarcere la PRINCIPIU"*[325].

„În această perioadă a lui KALI-YUGA, faza cea mai întunecată a «vârstei sumbre» a umanității, asistăm la disoluția instituțiilor, la dezordine, confuzie, care au atins toate domeniile și care depășește cu mult tot ceea ce s-a petrecut înainte și, pornind de la occident, amenință

325 RENÉ GUENON – „LA CRISE DU MONDE MODERNE".

acum să invadeze întreaga lume”[326], anunțând semnele celei mai grave și profunde crize pe care umanitatea a avut-o de traversat în actualul ciclu, trecerea de la un ciclu cosmic la celălalt neputându-se îndeplini decât în obscuritate, la lumina difuză a templelor și organizațiilor oculte care hotărăsc destinele omenirii.

Laureatul Premiului NOBEL pentru economie, JOSEPH E. STIGLITZ, vorbind despre lucrările Forumului Social Mondial (ian. 2004, BOMBAY), care a reunit peste 100.000 de participanți din toate domeniile și din toate țările, sublinia că sloganul sub auspiciile căruia s-au desfășurat lucrările a fost: „O altă lume este posibilă?”[327].

Răspunsul ar putea fi dat cu toată convingerea: da, o altă lume este posibilă, dacă mai marii lumii ar ține seama de cuvintele pline de înțelepciune înscrise în PSALMII RECUNOȘTINȚEI (Manuscrisele de la Marea Moartă) și de sfaturile cuprinse în PSALMUL 37.

PSALMII RECUNOȘTINȚEI: „ ... *Tu ai rânduit soarta omului întru vecie pentru toți urmașii lui ... Toate lucrurile sunt înscrise dinaintea Ta într-o scriere știută, pentru fiecare moment al timpului, pentru veșnicele cicluri ale anilor, atunci când ele au fost rânduite, Nimic nu este ascuns și nimic nu lipsește din fața Ta*” ... și din PSALMUL 37: „ ... *Depărtează-te de rău, fă binele și vei dăinui pe vecie, căci DOMNUL iubește dreptatea și nu părăsește pe credincioșii lui. Totdeauna ei sunt sub paza LUI, dar sământa celor răi este nimicită*” (37.29).

De asemenea, dacă omenirea ar ține minte și s-ar întipări în ADN-ul viitorului om cuvântul profetului ISAIA (40.8): „*Iarba se usucă, floarea pălește, însă cuvântul DUMNEZEULUI nostru va dăinui în veac...* ”, s-ar putea construi o altă lume care să placă lui DUMNEZEU și să se supună poruncilor Sale, pentru că: „*EL ne-a arătat cunoașterea și tot ceea ce este, este făcut prin puterea Sa, și nu este nimic dincolo de Tine care să se împotrivească planului Tău; nimeni care să înțeleagă sfințenia gândului; nimeni care să privească în adâncul tainelor Tale; nimeni care să pătrundă minunile Tale și măreția puterii Tale ...* ”. (LAUDĂ LUI

326 IDEM.

327 JOSEPH E. STIGLITZ – „UN AUTRE MONDE” – CONTRE LE FANATISM DU MARCHÉ, ED. FAYARD, 2006.

DUMNEZEU. IMNURILE ÎNCEPĂTORILOR, pag 121 – 122).

Deci, omul viitorului și viitorul omenirii, depind de modul în care omul își asumă responsabilitatea misiunii încredințată de Marele Creator, de a se purta cu grijă, recunoștință și iubire, față de creația care i-a fost pusă la dispoziție să-l slujească în aventura sa terestră.

„ ... *Credința ne sesizează cel mai mult teama de asumarea responsabilităților date nouă prin cunoașterea divină, ceea ce ar echivala cu întrebarea lui DUMNEZEU formulată în următorii termeni: dacă ți-am dat viață, iar prin nereținerea de la păcat ai devenit independent – dar dotat cu o cunoaștere responsabilă – nu poate să-ți fie frică decât de tine însuți că nu ești capabil să-ți trăiești viața cu potențialitatea performanțelor pe care ți le-am conferit?”*[328].

Deci viitorul omenirii depinde de alegerile pe care le fac oamenii, de modul în care-și asumă răspunderea faptelor, acțiunilor și a modului în care înțeleg să apere Cuvântul Domnului și să-și construiască viața pe fundamente solide: iubirea semenilor, a naturii și a lui DUMNEZEU, pentru că iubirea lui DUMNEZEU pentru om este permanentă și-l urmărește pe om oriunde ar merge. Iubirea lui DUMNEZEU este îndurerată și nu are hotare, dar iubirea omului este schimbătoare, nestatornică, ajungând în zilele noastre să piardă chipul lui DUMNEZEU - IISUS din făptura sa și să apară tot mai evident, chipul lui IUDA, care a trădat iubirea lui IISUS.

„*Lumea, acum, e ancorată în cultul genialității ca slăvire a progresului în afară. Atât. Ori, cu cât suntem mai avansați mecanic și material, cu atât suntem mai departe de esența reală a lumii, de sfințenie*”[329].

De aceea, avem nevoie ca omul viitorului să întruchipeze figura omului sfințit, care trăiește în pace cu toată făptura sa, ca ADAM înainte de fi păcătuit. Prin sfinți, întreaga natură este pătrunsă de Lumina lui DUMNEZEU, iar într-o zi să sperăm că toată materia creată, întregul UNIVERS, va străluci, fiind transfigurat de lumina Duhului Sfânt.

328 NAPOLEON POP și VALERIU IOAN-FRANC – „CREDINȚĂ ȘI ECONOMIE”, ED.EXPERT, 2012.

329 PETRE ȚUȚEA – OP. CIT.

Cred că este momentul să ne deschidem inimile pentru a primi harul divin, de a înfrâge opacitatea și împietrirea noastră, care sunt stavile în dobândirea luminii harice, să activăm creierul inimii, să vedem cu inima.

CREIERUL INIMII este un nonsesns pentru evoluție, dacă el nu aduce roade întregii omeniri, dacă nu deschide ochiul inimii către lumile nevăzute, dacă inima nu înflorește de iubire ca un lotus.

Inima fiind socotită, tradițional, nu numai centrul fizic al omului, dar și „Cetatea divină, BRAHMA-PUTRA, nu este în natura lucrurilor și a analogiei ca și acele organisme macrocosmice care sunt în oraș, o țară, un continent, pământul, să aibă și ele o inimă palpitând în sistolă - diastolă, într-un solve - coagula care atrage și respinge aspirațiile oamenilor spre centru, spre Reintegrare? Dar nu numai inima este simbol al centrului macrocosmic, mai sunt și altele, nenumărate, arborele, muntele, lancea, coloana, biserica, mănăstirea (aspect sacerdotal), cetatea (aspect legal), o colibă și o Curte – Veche ... Toate sunt punctul de intersecție al lui AXIS MUNDI, al POLULUI cu planul nostru de existență”[330].

Lumile superioare, nevăzute, nu pot fi percepute cu cele cinci simțuri cu care a fost înzestrat omul, fiind nevoie de o configurare diferită a mijloacelor noastre de percepție. „Vederea inimii” crește prin deschiderea unor ochi ai sufletului, chakre, care depind de mișcările și ondulațiile părților noastre nevăzute, a corpului eteric, astral și spiritual.

Dezvoltarea simțurilor superioare depinde totdeauna de dezvoltarea unei inimi tot mai curate și mai iubitoare, consecință firească a comportamentului nostru moral, a atitudinii noastre plină de bunătate și iubire față de semenii noștri, de responsabilitatea pe care o manifestăm în raport cu evoluția întregii societăți omenești.

Inima înflorește ca un lotus cu „o mie de petale”, prin rugăciune, post, meditație, exercițiu, devenind luminoasă asemenea unui astru

330 VASILE LOVINESCU – „AL PATRULEA HAGEALÂC”, ED CARTEA ROMÂNEASCĂ, 1981.

în univers, intrând în comuniune cu lumile nevăzute de pe Pământ și din Ceruri. Astfel, ajungem să comunicăm cu ființele nevăzute, să ne apropiem de ele pentru a le descifra tainele și a le înțelege, contopindu-ne tot mai mult cu Mama Natură și ritmurile sale de evoluție cosmică. A învăța să îngenunchem în fața naturii este cel mai mare gest de iubire, cunoaștere și smerenie în fața Creației divine cât și a Marelui Creator.

Oamenii de știință au ajuns la concluzia că, inima nu este doar o „pompă" a organismului, ci reprezintă un sistem foarte complex, care integrează un creier propriu. Astfel a luat naștere o nouă disciplină, neurocardiologia, care demostrează că inima este un organ senzorial și un centru foarte activ pentru primirea și procurarea feluritelor informații provenite de la întregul organism.

Sistemul nervos al inimii (creierul) îi permite să învețe, să-și amintească și chiar să-și ia decizii în privința modului său de funcționare independent de creierul central al ființei.

Experiențele au demonstrat că semnalele pe care le trimite inima neîncetat creierului central influențează funcționarea centrilor nervoși superiori, care implică percepția, cunoașterea și procesarea emoțiilor.

Pe lângă „dialogul" inimii cu propriul creier, ea comunică informații și către celelalte organe prin intermediul câmpurilor de natură electromagnetică, care sunt de 60 de ori mai intense decât câmpul electromagnetic produs de creier.

Descoperirea „creierului inimii" aparține medicului neurocardiolog J. ANDREW ARMOUR de la INSTITUT HEARTMAPH (CALIFORNIA) care în 1991 a ajuns la concluzia că „*inima are un sistem nervos propriu*", care conține neurotransmițători, o rețea de 40.000 de neuroni și anumite tipuri de proteine asemănătoare celor existente în creierul conștient.

El a denumit acest sistem nervos „creierul inimii", deși majoritatea oamenilor de știință din lumea medicală, la început, a respins această denumire, contestând capacitatea acestui sistem de a fi sediul conștiinței, așa cum susțin călugării buddhiști, isihaștii și spiritualiștii.

Pe baza acestor procese cognitive aferente creierului, inima ar putea avea acces la CONȘTIINȚA UNIVERSALĂ (DUHUL SFÂNT).

Doctorița braziliană SUZANA HERCULANO - HOUZEL, a reușit să numere 86 de miliarde de neuroni în creierul uman și nu 100 de miliarde, cum se cunoștea inițial în lumea medicală. Cu acest prilej s-a trecut la reverificarea rezultatelor cercetărilor realizate de ARMOUR și s-a ajuns la același număr de 40.000 de neuroni, concluzionându-se că se justifică denumirea de „creierul inimii".

Folosindu-se electronoholografia, nanotehnica derivată din electronografie, s-a evidențiat existența unui creier compus din trei emisfere, localizat în dreptul inimii și situat în corpul budic.

Acest creier este format din ganglioni cuantici, cercetătorii oscilând a-l numi creier cuantic sau creier christic, cum au solicitat călugării isihaști și spiritualiștii mistici.

Cercetătorii cerebrocardiaci au constatat cu surprindere că cele două tipuri de cuante, cardionii și psihionii, pe baza cărora funcționează creierul intracranian, precum și cel al inimii, identificat de J. ANDREW ARMOUR , vibrează generând un nou tip de cuant, cardiopsihonii, un hibrid cuantic specific omului.

Cardiopsihonii cuantici au reușit să constituie „materia primă" din care este plămădită conștiința.

Clarvăzătorii cuantici au numărat în cele trei emisfere ale creierului nu mai puțin de 174 de miliarde de cardiopsihoni (aproape dublu față de numărul de neuroni ai creierului intercranian). Cerebrocardiologii și fizicienii cuantici au descoperit că aceste particule, cardiopsihonii, vibrează doar la două tipuri de lungimi de undă:

– propria lungime de undă, acordată ritmului bătăilor inimii și frecvenței SHUMANN, generând un câmp de iubire cerebrocardiac identificat cu conștiința individuală care se „ajută" de conștiința universală;

– pe lungimea de undă a câmpului de iubire cosmic specific Conștiinței Universale (Duhului Sfânt), ducând în final la dizolvarea conștiinței individuale în Conștiință Universală, după părerea

buddhiștilor tibetani, sau la îndumnezeire, după părerea isihaștilor.

Interesant că cercetările au scos în evidență că ritmurile cerebrale se sincronizează cu ritmul inimii. S-a observat că atunci când ființa este cuprinsă de sentimente de iubire și apreciere, presiunea sângelui, ritmul respirației se corelează cu ritmul inimii.

Ritmul bătăilor inimii se modifică în mod semnificativ în funcție de natura emoțiilor; se realizează un „monolog interior al minții” atunci când trăim emoții pozitive, iar emoțiile negative produc disfuncții și incoerență a ritmului.

Fiecare gând bun sau rău declanșează un proces de rezonanță. Tot ceea ce va vibra la unison cu energia gândurilor noastre va fi atras în viața noastră.

Prin gândurile noastre, pe care le emitem prin intermediul creierului, noi emitem permanent energie în exterior, fapt care influențează în mare parte ceea ce atragem în viața noastră.

„Inteligența inimii” este denumirea dată procesului de generare al unui câmp electric al inimii, care arată ca un inel în jurul trupului cu o rază de 2-3 m.

Pornind de la inimă, acest câmp electric influențează la mulți kilometri de noi. Nu numai emoțiile noastre sunt transmise la distanță, ci și convingerile noastre.

„Vederea inimii” este de fapt vedere duhovnicească, despre care Preafericitul Părinte DANIEL, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, spunea în 02.12.2012: „*Este nevoie de o vedere duhovnicească a prezenței lui DUMNEZEU, chiar și atunci când trecem prin suferință. Este o vedere duhovnicească a inimii, a sufletului dincolo de vederea ochilor și această vedere este CREDINȚA. CREDINȚA este o relație cu DUMNEZEU, nu doar o convingere intelectuală. Noi credem în DUMNEZEU, nu doar credem că există DUMNEZEU. Când credem în DUMNEZEU înseamnă că ne-am pus toată nădejdea și sensul vieții noastre în DUMNEZEU ca fiind Izvorul Vieții pământene și al vieții Cerești eterne*”.

Curăția inimii este condiția vederii lui DUMNEZEU.

„*Fericiți cei curați cu inima, căci aceia vor vdea pe DUMNEZEU*” (MATEI, 5, 8), propovăduia Mântuitorul Nostru IISUS HRISTOS, în

fața discipolilor și poporului însetat de dragoste față de DUMNEZEU.

Nu întâmplător am atins acest subiect, întrucât omenirea, pentru a construi o altă lume, o altă civilizație profund spiritualizată, trebuie mai întâi să-și curățească inima de păcatele și fărădelegile comise de-a lungul existenței sale pe pământ, dar acest dar dumnezeiesc nu poate fi valorificat decât prin pocăință, smerenie, meliorism care transformă inima într-un centru duhovnicesc al sufletului, unde se vede chipul lui HRISTOS prin Duhul Sfânt.

Numai o inimă curată care cunoaște rugăciunea lăuntrică a minții și a inimii poate fi un tron dumnezeiesc, este un dar divin, dar și efortul ascetic al omului de a-și vedea păcatele și de lupta pentru purificarea de patimi.

Tocmai de aceea, am spus la începutul capitolului că umanitatea agonizează în HRISTOS, și este cuprinsă de o foame, nu de pâine, ci de dragoste pentru DUMNEZEU-FIUL, nădejdea salvării sufletelor la Marea Judecată.

Creierul inimii, vederea duhovnicească a inimii, creierul christic, a demonstrat oamenilor de știință cât de măreață este CREAȚIA lui DUMNEZEU, care oferă surprize în ceea ce privește descifrarea tainelor lui DUMNEZEU și microcosmosului care este OMUL, ființa cea mai dragă și neascultătoare a Marelui Creator al Universului.

Se prefigurează tot mai clar o apropiere a științei de religie, neuroteologia fiind un prim pas în cercetarea „matricei divine” care conține gena credinței, subiect pe care l-am tratat în capitolele anterioare.

Cunoașterea fără ajutorul lui DUMNEZEU care menține echilibrul Cunoașterii Supreme, devine periculoasă, de aceea și cunoașterea științifică trebuie să fie supusă unui control riguros, pentru a se preveni transformarea ei într-o armă autodistrugătoare a omenirii.

Vom vedea cum cercetarea științifică multidisciplinară a creierului uman împinge treptat umanitatea spre o nouă etapă a evoluției sale și anume spre trasnformarea inteligenței artificiale în inteligență vie, care ar trebui supusă unei legislații specifice.

Provocarea viitorului este ca această inteligență artificială vie să preia controlul asupra „creatorului" său și să-l transforme în sclavul său, luându-și astfel revanșa. Atunci omul va realiza marele păcat comis de la decădere și până în timpurile de azi, când a nesocotit poruncile Creatorului, iubirea Sa, înfruntându-l și arătându-i cu trufie că și el a devenit creator, deci egalul LUI, înfăptuind a „doua creație".

Din păcate, a „doua creație" nebeneficiind de binecuvântarea lui DUMNEZEU ATOTPUTERNICUL, se va întoarce împotriva „ucenicului vrăjitor" care nu mai poate stăpâni creatura sa.

Dar să poposim asupra acestei etape importante din evoluția umanității, și anume apariția *inteligenței artificiale*.

Acad. MIHAI DRĂGĂNESCU punea în discuție acest subiect, subliniind că: *„Știința are foarte multe semne de întrebare: în fizică, în cosmologie, în biologie, în psihologie, în domeniul științei artificiale.*

Când inteligența a început să funcționeze pe un suport electronic, cum este cazul siliciului, deodată s-au ivit câteva întrebări firești. Este inteligența artificială de tipul celei mentale a omului sau nu e?

Este sau nu deosebire între materia vie și nevie?"[331]

Problematica ridicată de distinsul academician este extrem de complexă și controversată, atât în mediul oamenilor de știință, teologilor, dar și filosofilor și ocultiștilor, fiecare încercând să dea propria interpretare. Important de reținut este că odată cu apariția inteligenței artificiale începe era civilizației informatizate, cu implicații profunde pe toate planurile: politic, economic, financiar, militar, cultural, social, religios, educațional. Din acest moment intrăm într-o zonă fără frontieră a inteligenței artificiale, care tinde să se transforme într-o rețea de creiere inteligente la nivel planetar, ce controlează și dirijează evoluția civilizației umane cu o repeziciune uimitoare, pentru care structura inteligenței naturale cu greu îi face față.

În acest context, inteligența artificială ar apărea ca un fel de materie intermediară: nevie pe de o parte, nu are ca substrat o substanță biologică, dar inteligentă ca omul, pe de altă parte, chiar dacă mai limitată astăzi.

331 MIHAI DRĂGĂNESCU – „INFORMAȚIA MATERIEI".

„Informația se manifestă pe plan mental. Apoi se manifestă în tot ce este biologic, este o caracteristică a viului folosirea proprietăților informației. Între timp, biologia prin genetică, descoperise structura acizilor ribonucleici, deci codul genetic ca un tip de informație. Totuși, acest cod este o informație statică, cristalizată, ce servește la construirea organismului, dar care nu este maleabilă ... Oare informația nu este un ingredient primar în materie?

... Oare informația nu-și spune cuvântul de la început și în constituirea matricei vii și a celei nevii?

... Informația își face simțită prezența dintr-o materie profundă, din care provine substanța vie și substanța nevie..."[332].

După cum putem vedea, informația devine astăzi o forță de producție, care împinge societatea înainte către o nouă civilizație a informației și inteligenței artificiale, generând o revoluție tehnologică, industrială și spirituală. Informația va deschide în viața noastră un nou capitol, schimbând în primul rând mentalitatea profesională și creând noi profesii și produse cu o propagare rapidă la nivel planetar.

Oamenii de știință, studiind modul de funcționare al creierului uman, a inteligenței naturale, speră în viitor să obțină posibilitatea direcționării noilor celule neuronale spre zonele lezate din creier, într-un număr suficient de mare pentru o recuperare benefică.

Reputatul neurolog, Prof. Univ. Dr. DUMITRU CONSTANTIN - DULCAN, sublinia, pe bună dreptate, în baza bogatei sale experiențe și cercetărilor de laborator că: „*dincolo de activitatea cerebrală declanșată de stimuli externi, există și o activitate spontană, al cărei scop nu se cunoaște. Este ca și cum creierul s-ar afla în dialog cu el însuși; care se pare generează un consum energetic mult mai mare decât atunci când trebuie să răspundă la stimuli externi*"[333].

Și continuă: „*Prin sine însuși, creierul exprimă sensul și finalitatea existenței; se poate spune că UNIVERSUL vorbește, se exprimă la nivel uman prin creierul nostru. Corpul pare a avea doar rolul de a fi un*

332 MIHAI DRĂGĂNESCU – OP. CIT.
333 DUMITRU CONSTANTIN-DULCAN – „ÎN CĂUTAREA SENSULUI PIERDUT".

vehicul pentru creier și de a reproduce un alt creier”[334].

Gândirea este un proces natural, care ar putea fi descris prin modul ei de manifestare, în exteriorul ei; odată cu apariția gândirii artificiale, problema gândirii apare într-o nouă lumină.

Deosebirea dintre natural și artificial rezultă din modul în care se generează un lucru sau o informație. Artificialul nu este mai puțin natural decât naturalul.

Încă din 1939, ȘT. ODOBLEJA anticipa evoluția gândirii artificiale, afirmând că: „*Obținerea prin procese fizice a unei gândiri artificiale similare celei naturale, este posibilă pentru că, gândirea se bazează nu numai pe procese fizice, ci mai ales pe procese informaționale*”[335].

Mintea umană, gândirea, în ciuda progreselor înregistrate în cercetarea multidisciplinară a acestor procese, ele rămân un mister neelucidat al naturii, care sunt convins, după cum veți vedea în paginile următoare, că într-adevăr a devenit o prioritate științifică.

În fața cercetătorilor care se ocupă de perfecționarea inteligenței artificiale, a apărut o nouă provocare legată de **limbajul natural**, care s-a demonstrat că nu este numai un dicționar de cuvinte, ci este un model al lumii, împreună cu un fond de cunoștințe, fără de care limba nu are cum să funcționeze. Limba naturală fiind un proces viu, presupune și folosirea simbolurilor, de aceea inteligența artificială ar trebui să înțeleagă profunzimea fenomenelor ce se petrec în mintea omului.

Pornind de la o realitate tulburătoare a minții în diversitate, care caracterizează limbajul omenirii astăzi (la aproape șapte miliarde de oameni, peste șapte mii de limbi, dialecte, graiuri), nu putem să nu ne întrebăm cum arăta lumea și cum se realiza comunicarea înainte ca DUMNEZEU să intervină pentru amestecarea graiurilor, pentru a-i pedepsi pentru trufia de a construi Turnul Babel.

„*Studiile efectuate de cercetători și lingviști au evidențiat că limbajul este influențat de climă, vegetație, omogenitatea grupurilor*

334 IDEM.
335 ȘTEFAN ODOBLEJA – „PSIHOLOGIA CONSONANTISTĂ” (1938–1939).

umane în comparație cu grupurile restrânse de la sate sau din zone izolate”[336].

Se menționează studiile antropologilor ROBERT MUNROE (Colegiul PITZER – CALIFORNIA) și CAROL și MELVIN EMBER (Universitatea Yale) care au evidențiat că: „*graiurile folosite în zonele tropicale tind să piardă din consoane, în favoarea vocalelor, datorită faptului că oamenii petrec mai mult timp în spații deschise, vocalele putând fi auzite la distanțe mari, mai ușor decât consoanele*”, față de zonele care abundă în vegetație densă.

În viitor, jumătate din limbile și graiurile folosite în prezent vor dispare, comunicarea bazându-se mai mult pe simboluri general valabile, care va permite înțelegerea oamenilor între ei, dar și cu DUMNEZEU și entitățile nevăzute. Să nu uităm, că în perioada imediat creației, omul, indiferent de rasă, avea același limbaj și putea comunica cu DUMNEZEU, cu animalele și spiritele nevăzute ale naturii.

De altfel, semnele noului limbaj care tinde să devină universal, le sesizăm pe măsură ce inteligența artificială se strecoară la locul de muncă, în locurile în care ne petrecem timpul liber, la domiciliu, în mijloacele de transport și în comunicații, etc, devenind o necesitate de care nu putem să ne desprindem. Observăm deja în comunicările tineretului prin internet un limbaj care pentru omul neavizat pare criptat sau o nouă formă de limbaj, străină limbilor cunoscute.

De aceea, cred că pe măsură ce omul se desăvârșește spiritual, apropiindu-se tot mai mult de divinitate și capacitățile sale de comunicare, atât cu semenii săi de pe pământ, cu viețuitoarele, dar și cu frații noștri de pe alte planete, se vor îmbunătăți. Formele comunicării cred că vor avea drept bază: telepatia, clarviziunea, simbolistica semnelor și a numerelor, și mai puțin comunicarea verbală.

S-ar putea ca a doua venire a lui IISUS HRISTOS printre pământeni să aducă: „*o singură limbă, un singur domn, o singură credință*”, omenirea revenind la starea paradisiacă a cărei nostalgie o resimte acut.

Dar până atunci să ne referim la **inteligența artificială**, privită

336 ADRIAN NICOLAE – „PARADOXUL LIMBAJULUI”.

de oameni cu speranță că îi va ajuta în îmbunătățirea vieții, dar și cu teamă și neîncredere, știind că treptat omul ar putea fi înlocuit de această inteligență, care se va dovedi mai eficientă (îndeosebi în zone de risc) și mai puțin pretențioasă pentru angajator.

Să pornim deci într-o călătorie fascinantă a noilor descoperiri științifice, realizate în domeniul studiului inteligenței naturale și aplicațiile în zona dezvoltării formelor de inteligență artficială.

Recent, THE WALL STREET JURNAL, prezenta o știre potrivit căreia, un tânăr de 20 de ani, ZHAO BOWEN din HONG-KONG, cunoscut drept „BILL GATES-ul CHINEI", coordonează departamentul de genomică cognitivă din cadrul companiei BGI, cercetează 2200 mostre ADN care provin de la cele mai inteligente persoane din SUA, care depășeșc 160 IQ.

Cercetătorii din HONG-KONG încearcă descifrarea tainei inteligenței umane, în ce măsură aceasta este o moștenire genetică, sau de altă natură, comparând variațiile genomilor IQ ai persoanelor de rând cu cei ai celor cu IQ excepțional.

ZHAO BOWEN a declarat că: „*bazele genetice ale inteligenței au fost ignorate de prea multă vreme. Datele noastre vor fi gata peste trei luni*".

ROBERT PLOMIN, profesor de genetică comportamentală de la KING's COLLEGE – LONDRA, afirma că: „*dacă putem identifica din timp copiii care au probleme de învățare, putem interveni la începutul vieții lor cu ajutorul unor programe educaționale speciale*".

La 23 ianuarie 2013, Comisia Europeană, a aprobat finanțarea programului HUMAN BRAIN PROJECT cu suma de 1,19 miliarde dolari, pentru o perioadă de 10 ani, scopul proiectului fiind: „*o mai bună cunoaștere a creierului și mecanismelor sale fundamentale pentru integrarea rezultatelor obținute în domeniul neuroștiințelor și informaticii, să se poată crea platforme informatice capabile să stimuleze creierul uman. Dar se are în vedere și crearea unei platforme informatice medicale, care va uni date clinice din întreaga lume, privitoare la maladiile neurologice, pentru aprofundarea mecanismelor biologice care generează asemenea afecțiuni. Proiectul are în vedere și generarea de noi sisteme informatice și robotice, care vor imita funcționarea circuitelor*

cerebrale." La proiect participă 80 de centre din UE, AMERICA de NORD și JAPONIA.

Și genetica viitorului va aduce o contribuție importantă informaticii, îndeosebi în privința stocării de date, întrucât volumul imens de informații ce se acumulează la nivel planetar, pune serioase probleme în privința suportului ce va fi folosit pentru stocarea lor.

Celebrul genetician GEORGE CHURCH a declarat că: „*întregul ansamblu de date furnizate anual de civilizația noastră (1.800 miliarde GIGAOCTEȚI, care ar încăpea pe 200 miliarde de role de film HD de 90 de minute fiecare) poate fi stocat de doar 4 grame ADN, această fabuloasă memorie naturală, care are avantajul că poate rezista timpului sute de mii de ani …*". În mai puțin de un deceniu, pentru o societate care se mișcă cu o viteză nebună, și în care informația va fi și principalul mijloc de producție, deci de existență, numărul creatorilor va crește exponențial, așa cum se pare că ne obligă ADN-ul Universului Genomic în care trăim.

Pe un alt plan, ROY HAMILTON[337], cercetător neuroștiințific la Universitatea PENNSYLVANIA, este primul care vorbește de „neurologie cosmetică", care merge pe drumul chirurgiei estetice, fapt ce a generat vii dezbateri în mediile științifice și academice, privind aspectul etic al acestei științe.

PAULO BAGGIO, cercetător în neuroștiință cognitivă la Universitatea MACKENZIE din SAO PAOLO, a inventat un aparat compus dintr-o baterie de 9 volți, 2 electrozi și neurostimularea poate începe la un curent continuu de 2 miliamperi, dispozitivul părând a fi primitiv. Subiectul poartă de o parte și de alta a capului doi bureți decupați în formă pătrată, atașați cu două benzi elastice. Ei sunt îmbrăcați în 2 fire electrice, care sunt pe post de electrozi, îmbibați în ser fiziologic pentru a facilita trecerea curentului.

Acest procedeu se recomandă pentru tratarea epilepsiei, depresiilor, pentru regăsirea capacității cognitive și motrice după un accident vascular cerebral. Rămân însă multe necunoscute.

337 LE MONDE – SCIENCE ET TEHNO (28.02.2013) „CURENTUL CONTINUU STIMULEAZĂ NEURONII".

La începutul lunii februarie 2013, la GENEVA, s-a organizat conferința asupra noilor tehnologii LIFT 13, prilej cu care cercetătoarea KATE DARLING de la MESSACHUSETTS INSTITUTE OF TEHNOLOGY (MIT) din BOSTON, departamentul pentru proprietate intelectuală, a ridicat problema de a se acorda drepturi roboților, chiar dacă nu s-a ajuns la un nivel tehnologic care ar ridica această problemă.

Legăturile și relațiile ce se creează între utilizator și roboții sociali ar putea impune în viitor adoptarea unei legislații care să le asigure roboților protecție juridică, apropiată de cea privind protecția animalelor.

Argumentele pro pentru adoptarea unor asemenea măsuri ar avea în vedere și prevenirea comportamentului violent, nociv, din punct de vedere etic cât și în privința maltratării roboților sociali în timpul utilizării lor în diverse operațiuni care-i pun în pericol securitatea existenței. Este totodată și un mijloc eficient de educare a copiilor, care de multe ori lovesc sau distrug diversele obiecte care le asigură distracția (jucării – roboți) și care în contact cu animalele sau chiar cu semenii lor au un comportament violent.

Chiar dacă un obiect nu este o ființă vie, în tradiția shintoistă japoneză și taoistă, chineză, se consideră că și obiectele au suflet, de aceea, în concepția lor filosofică, nu împart lucrurile între „vii" și „nevii", atitudine care facilitează în acestă zonă geografică compania roboților atât în activitatea profesională, cât și în cea domestică.

Studiile arată că oamenii au reacții emoționale atunci când roboții al căror schelet este acoperit cu carnație, au autonomie și interacționează cu noi, cea ce susținea inițiativa prezentată mai sus.

„*Recent, folosirea de către echipele de geniu americane din IRAK a roboților care se prezintă sub formă de animale: panteră, tigru, etc. a stârnit emoția comandantului de pluton, care după detonarea unei încărcături explozive un asemenea robot a rămas fără un picior. Din acel moment s-a renunțat la folosirea acestui gen de roboți, considerându-se că aceștia suferă în urma unor asemenea incidente profesionale*"[338]. Se

338 LE MONDE, 28 februarie 2013.

poate aprecia că starea permanentă de alertă cu bombe și numeroasele atentate împotriva trupelor de ocupație și a colaboraționiștilor au produs profunde transformări în psihicul militarilor americani, însă realitatea ar putea îmbrăca aspecte mult mai complexe.

Continuând călătoria în zona evoluției spectaculoase a noilor tehnologii, observăm tendința că multe dintre științele care se luptau pentru a-și apăra teritoriul cucerit și a-și păstra identitatea, de a se apropia tot mai mult de altele, încercând să-și unească eforturile pentru atingerea unor obiective științifice comune.

Menționăm un exemplu recent, oferit de o echipă de cercetători de la CEA-LETi a C.N.R.S. și a Universității JOSEPH – FOURIER (GRENOBLE), care a pus la punct o metodă de a îngrămădi diferite funcții (memorie, captare, procesare) unele peste altele și de a le lega prin fire conductoare ceea ce permite consum diminuat de energie, transferul informației mai rapid și o densitate mai mare a calculelor celor mai importante.

Mariajul între siliciu (inert) și viu este posibilă datorită implicării microbiologiei în proiectele tehnologiei informației.

Acest experiment relevă că, de fapt, scheletul conexiunilor electrice, este același cu cel al celulelor noastre: filamente de actină, o proteină adunată în lanțuri jucând rolul de cabluri, asigurând forma celulelor, ne apropie foarte mult de configurația celulelor vii. (SCIENCE AND TEHNO, 14.02.2013).

*

* *

După cum observăm, cercetările sunt destul de avansate în direcția perfecționării inteligenței artificiale, încât, în scurt timp, va deveni imaginea în oglindă a inteligenței umane.

Problema care se pune, inclusiv din motive etice, este dacă se va accepta de către mediile științifice și academice ca inteligența artificială să atingă nivelul biologic, de a avea conștiință, sine, sentimente, emoții ca și creatorul său, OMUL?

Dacă am crea robotul biologic (deja avem roboți sociali), care vor fi legile care ar trebui să le guverneze activitatea profesională, socială, existența și moartea? În caz de nevoie, am putea eutanasia robotul?

Am putea ajunge și la „performanța” căsătoriei între roboți, pe de o parte, și între oameni și roboți, dacă tot se duc ample campanii pentru legiferarea căsătoriei între persoane de același sex?

Am putea crea și copii-roboți, pentru a „rezolva” problema adopțiilor?

Vom crea roboți care să reprezinte o singură rasă, sau diferențiați după zona geografică unde vor fi creați și folosiți?

Dacă roboții vor fi atât de avansați, li se vor implanta și „gena credinței” față de creator-OMUL, pe care să-l slujească și căruia să-i aducă osanale?

Acestea sunt adevăratele provocări pentru mediile științifice, academice, oculte și teologice, cărora trebuie să le facă față omenirea în secolul XXI.

Dezvoltând subiectul creării robotului înzestrat cu sine și conștiință, înseamnă că trebuie să-l tratăm ca pe un semen al nostru, care ar putea avea dualitatea sentimentelor și trăirilor.

Dacă CREATORUL – OMUL îi stabilește niște reguli pe care acesta (robotul) le încalcă din dorința de a cunoaște Adevărul Sublim al creației sale și ar stabili că omul l-a creat nu din iubire, ci din necesitatea de a fi slujit, suplinindu-l în treburile cele mai riscante, nu putem asista la o revoltă a roboților împotriva Creatorilor?

Ce s-ar întâmpla atunci, când deja la nivelul conștiinței artificiale planetare s-ar da ordin ca toți roboții (cyborgi, roboți biologici, etc) să atace civilizația umană, ocupându-i infrastructura și controlându-i toate punctele strategice: finanțe, apărare, comunicații, energie, etc, inclusiv infrastructura spirituală?

Ar trebui să ne pregătim ca în acel moment să părăsim TERRA, în căutarea unui nou cămin? Vom deveni pribegi în căutarea unui loc de campare pe alte planete? Ori vom rămâne pe TERRA să ne războim cu propria creație faustiană?

Cei cu bani, sunt convins că deja au planuri de rezervă pentru a călători pe alte planete, pregătite din timp de colonizatorii tereștri, pentru situații de criză ce s-ar ivi.

În această confruntare apocaliptică dintre om și computer, ar interveni semenii noștri care au colonizat alte planete, care pot deveni oștile cerești?

Computerul superperfecționat, având sentimente și creat „după chipul și asemănarea creatorului său", omul, ar putea fi „îmblânzit" de creator prin diverse programe, sau va fi agresiv și trufaș, scăpând controlului, așa cum s-a comportat omul în relația cu Creatorul său?

Sunt câteva întrebări la care științele viitorului ar trebui să pregătească răspunsuri, pentru ca civilizația umană să nu devină o amintire din viitor.

Viitorul depinde de prezent, toate proiectele noastre trebuie începute cu gândul la consecințele ce le generează pe termen lung.

În școlile noastre nu se învață mare lucru despre complexitatea spiritului, de aceea cred că este nevoie ca în viitor să existe o ȘTIINȚĂ a SUFLETULUI, pentru că, pentru oameni, este foarte grea trecerea de la cunoaștere la acțiune. Dacă împărtășim grija pentru bunăstarea altora, înseamnă că împreună putem merge mai departe. Compasiunea este simțul răspunderii. Simțul răspunderii vine din conștientizare. Nu vine din credință, ci din analiză. Educația care se face astăzi, se face prea puțin.

Cu ajutorul unei hărți, ne putem da seama de activitățile incredibile care se întâmplă în jurul nostru. Creierul este foarte sofisticat.

„Spiritul, conștiința și emoțiile, care există în creierul nostru sunt la fel. ... Odată ce ne deschidem gândurile și ni le stăpânim, ne putem cultiva emoțiile constructive, pozitive, cum sunt compasiunea și iertarea, astfel încât să reducem emoțiile distructive, care sunt mânia, neîncrederea, ura, altfel spus să ne schimbăm temperamentul ... .

Spiritul poate fi abordat în două feluri: la nivel religios, care nu este universal, și la nivel universal, adică la un nivel fundamental al tuturor oamenilor, și căruia ne adresăm când vorbim despre «o hartă a

spiritului» ... .

... Îmi voi păstra până la moarte cele două misiuni vitale: lupta pentru armonia între religii și pledoaria pentru conștientizarea valorilor lăuntrice, pe care le consider izvorul vital al vieții împlinite, al vieții ce are un sens ... ”[339].

*

* *

Am văzut că tendința este să se realizeze marea unificare în știință, care „*nu este cea a unificării forțelor fizice într-una singură, ci a găsirii unui număr minim de principii prin care să poată fi explicată diversitatea realității. Aceste principii ar trebui să fie suficient de generale pentru a cuprinde potențialitatea infinită de lumi posibile, dar și de diversificare în fiecare lume concretă. Unificarea care ar explica universul fizic, fără a cuprinde universul uman, și mai ales social, nu poate fi idealul științei contemporane. Credința că prin unificarea forțelor fizice va fi explicat totul poate rezulta dintr-o filosofie a fizicii, dar nu din filosofie*”[340].

Călătoria noastră spre descifrarea tainelor omului în strânsă legătură cu cele ale UNIVERSULUI și NATURII se apropie de final, capitolul următor fiind alocat stadiului în care se află astăzi căminul oferit cu multă dragoste și pregătit cu multă migală și inteligență de Marele Creator – TERRA, considerată de ființele celeste ca fiind planeta - școală, unde sufletele încarnate dobândesc noi experiențe folositoare viitoarelor încarnări.

Pentru a înțelege mai bine că omul este interconectat la legile Universului, prin spirit și gândire, dar și pe orizontală cu întreaga omenire și natură, cred că este nevoie mai mult ca oricând de o știință a sufletului care să armonizeze spiritul cu materia, știința cu religia.

Fiind la un prag istoric al civilizației umane și la încheierea și începutul unui ciclu cosmic, se cuvine să ne întrebăm care va fi viitorul omenirii, o civilizație războinică, supertehnologizată, care va cădea

339 DALAI LAMA și STEPHANIE HESSEL – „SĂ FACEM PACE!”, ED. NEMIRA, 2012.
340 MIHAI DRĂGĂNESCU – „INFORMAȚIA MATERIEI”.

victimă trufiei de a avea inteligența artificială apropiată de inteligența umană, pe care să o folosească ca armă în războaiele viitorului, sau vom avea parte de o civilizație spirituală, de un om al viitorului îndumnezeit, spiritualizat, conștient de originea sacră și de responsabilitatea care trebuie să-i dea sens vieții?

În lucrarea „EUROPA CU CAPUL ÎN STELE ȘI TRUPUL ÎNSÂNGERAT" (2011), am încercat să formulez unele răspunsuri la aceste probleme care vor sta în fața umanității în deceniile viitoare.

Cred că omenirea, pășind pragul mileniului trei, trebuie să refacă lanțul de iubire față de DUMNEZEU și creația Sa, și să se reconecteze la Sistemul Energetic Divin al Pământului, care se poate realiza prin comutarea gândirii la sentimente de iubire, frațietate, responsabilitate, într-un cuvânt la o gândire pozitivă bazată pe Credința în DUMNEZEU.

Schimbarea actualei paradigme, promovarea unei noi conștiințe a purificării printr-un amplu „proces Christic", va crea un echilibru necesar și la vindecarea supremă a Pământului și a tuturor formelor de viață.

Închei acest capitol cu studiul efectuat de DAVID B. LARSON, de la Universitatea DUKE - CAROLINA de NORD, SUA, pe 126.000 subiecți, care ajunge la concluzia că: „*cei ce cred în DUMNEZEU trăiesc în medie cu 29% mai mult decât ateii*".

Alte date și informații cu caracter științific sunt citate de reputatul neurolog DUMITRU CONSTANTIN - DULCAN, în lucrarea sa „ÎN CĂUTAREA SENSULUI PIERDUT", VOL. II.

În 2008, IOANA MILLER aduce elemente noi definiției formulate de HUXLEY despre NEUROTEOLOGIE, subliniind că „*NEUROTEOLOGIA și-a propus o abordare holistică, sub toate aspectele, a relației dintre știință și religie, acordând un egal respect ambelor*".

După cum observăm, știința încearcă să se apropie de religie, aducându-și și sprijinul său specific în a demonstra științific că suntem programați a trăi exeperiența religioasă, întrucât omul conține prin actul creației gena credinței, care la unii oameni este mai mult sau mai puțin activată, experiența religioasă, trăirea religioasă, manifestându-se diferit de la om la om.

În lucrarea „LES SCIENCES DE L'ESPRIT", având drept autori un colectiv multidisciplinar de oameni de știință conduși de HAIZMANN GERHARD și WALTER SCOTT, de la Universitatea NANCY, s-au deschis dezbateri chiar în interiorul filosofiei.

Cele mai tinere științe cognitive exploatează azi în mod metodic teritoriul spiritului.

În cadrul dezbaterilor lansate de Universitatea NANCY, s-au ridicat câteva întrebări care așteaptă răspunsuri convingătoare:

„ ... Ne propunem să punem bazele noii științe umane?

... Nu punem în discuție ideea pe care ne-am făcut-o despre activitatea noastră mentală?

... Ce este spiritul și funcțiunile sale?"

Personal, așa cum am descris întâmplarea „miraculoasă" petrecută în ITALIA în timpul unei întâlniri cu un înalt responsabil al VATICANULUI, mărturisesc că, de mai multe ori în viață, în momente de grea cumpănă cu încărcătură emoțională puternică, am avut senzația că o mână nevăzută m-a apărat întotdeauna, că nu am fost în acele clipe grele singur, că îngerul meu păzitor a vegheat cu multă iubire și răbdare evoluția mea profesională și socială, intervenind la timpul oportun.

Interesant este că, oamenii viitorului, „*urmașii noștri care pe lângă experiența ce le-o vom transmite, vor avea și una a lor, personală, pe care noi nu o avem, vor putea pe de o parte descoperi realități noi, iar pe de altă parte vor putea găsi că sunt iluzionare multe din lucrurile pe care le credem astăzi reale*"[341].

În viitor, numărul clarvăzătorilor, telepaților, mediumurilor va fi tot mai mare, pe măsură ce „latențele sufletești" vor fi activate, comunicarea cu entitățile invizibile care populează mediul în care trăim se va face cu ușurință, iar cu cele din Univers va decurge în mod firesc, nemaifiind doar atributul celor „aleși".

Poate atunci, OMUL, care și-a dorit tot timpul să intre în acord cu UNIVERSUL va considera că a sosit momentul să purceadă la o călătorie inițiatică în microcosmosul intern pentru a-l descifra,

341 VASILE CONTA – „BAZELE METAFIZICII" (1879).

și înarmat cu înțelepciunea dobândită să ridice capul spre stele și să comunice cu ființele divine, care coboară și urcă pe scara invizibilă a lui IACOV.

Atunci omul se va simți mai aproape de casa Sufletului Universului și va dori să se reîntoarcă la sânul protejator al Tatălui Ceresc, descoperindu-și îndumnezeirea.

„*Din punct de vedere astrologic, noi trecem din zodia PEȘTILOR, care a durat două mii de ani, în cea a VĂRSĂTORULUI, care presupune noi adaptări pe plan politic și religios. Vom avea în fața noastră noi provocări, ne vom confrunta cu tendința de a reînvia unele practici religioase potrivite secolelor trecute, care se vor dovedi dăunătoare evoluției omenirii.*

Ideile religioase, ceremonialul, ideile politice care militează pentru un naționalism îngust în loc de internaționalism, trebuie orientate corespunzător cerințelor vremii”[342].

În paginile anterioare am adus în discuție subiectul clarviziunii, care exprimă de fapt posibilitatea dezvoltării treptate a simțurilor noastre, în așa fel încât cu aportul vederii și auzului, să putem percepe vibrațiile cu frecvențe mai înalte sau mai joase pe care în mod obișnuit nu le-am simți. Din rândul acestora, unii clarvăzători se vor transforma în adevărați tămăduitori ai unor maladii, diagnosticând starea de sănătate după corpul eteric al pacientului. Vindecările la distanță, medicina alternativă, vor juca un rol important în viitor, întrucât principiul care stă la baza homeopatiei este acela de a trata boala prin ceva asemănător ei; este vorba de vibrație.

În lucrarea sa „CLARVIZIUNEA", C.W. LEADBEATER, ținea să precizeze că: „*Suntem permanent asigurați că aceste facultăți superioare urmează să fie o moștenire pentru omenire în general, că această capacitate de clarviziune există deja în stare latentă în fiecare dintre noi și că aceia în care se manifestă sunt mai avansați decât ceilalți.*"

Observăm că facultatea de clarviziune depinde de modul în care sunt stimulați anumiți centri din corpul eteric, care se află în strânsă corelație cu hipnoza și glanda pineală.

342 CYRIL SCOTT – OP. CIT.

Tipul comun de clarviziune constă în mod obișnuit în a prezice viitorul, iar pe un plan superior, de a dobândi capacitatea de a vedea aura umană, însă pentru aceasta e nevoie de o pregătire îndelungată și stăruitoare.

În cercurile de specialitate mai este cunoscută și clarviziunea care constă în a citi „memoria naturii", care se referă la dublura astrală a obiectelor, care de multe ori este asociată cu psihometria. Acest tip de clarviziune oferă inițiatului posibilitatea să reconstituie vizual, de pildă dintr-o ruină, replica perfectă a clădirii în starea ei inițială, ori atingând o relicvă să poată vedea cu ajutorul clarviziunii evenimentele care s-au petrecut cu sute de ani în urmă, sau mai recent.

În ultima perioadă, acest tip de clarviziune este folosit în antropologie, arheologie, dar și în criminalistică.

Marile puteri politice, militare, economice ale lumii au înființat școli speciale pentru a forma adevărate unități speciale ultrasecrete de clarvăzători, pe care îi antrenează pentru executarea de misiuni de spionaj, legătura cu civilizațiile extraterestre, pregătind pentru acest moment cosmonauții îndeosebi asupra modului de comunicare prin puterea gândului și alte tehnici necesare, pentru a trăi pe planetele ce vor fi colonizate de pământeni.

„*După cum aurul sau argintul, este acoperit la început de pământ, apoi ars și spălat, strălucește plin de lumină, tot astfel omul întrupat înțelegând unic al Sufletului Suprem, ajunge la țintă și se liniștește*"[343].

Aceste cuvinte pline de înțelesuri tainice aparțin „SVETASAVARA UPANISHAD" și exprimă de fapt drumul spre realizare spirituală, cărarea îngustă pe care pășesc cei aleși să atingă cunoașterea sublimă, însă energia spirituală latentă nu va deveni activă decât atunci când sunt plătite mai întâi datoriile karmice.

OM - PĂMÂNT - CER este o legătură puternică și tainică, esențială și reactivă, despre care vorbeau Inițiații în vechime și, pe care, sper ca OMUL secolului XXI să-i tălmăcească sensul și să-și înțeleagă mai bine rostul său pe Pământ și în Univers.

343 SVETASVARA UPANISHAD (una dintre cele mai vechi UPANISHADE, fiind asociată cu KRISHNA YAJURVEDA și datează din anii 400–200 î.Hr.)

NOTĂ LA CAPITOLUL IX

MOTTO: „Cine nu are viziuni este un suflet pustiu." ... „Până atunci să călcăm ușor prin istorie să nu-i trezim praful ... "

Pr. Ioan Buga

„Omul din cascadă"

... „Vina era scrisă chiar pe tăblița pe care era însemnată hotărârea zeilor ca el să existe, încât vina și existența erau imposibil de separat. Își amintea că, atunci când a făcut prima mișcare a cugetării, a perceput ca pe ceva integrat ființei lui o vină, iar locul în care era așezat avea toate caracteristicile unui loc de ispășire. Iar locul era o cascadă. De cât timp stătea acolo nu știa, întrucât monotonia căderii apelor, tocise multe din simțurile firești și era mereu înghițit de un soi de uitare totală?

În schimb, câștigase alte simțuri, specific stării în care se afla. În primul rând simțea cum crește, percepea limpede, continuu în trupul lui și chiar sesiza ritmul de creștere. Când? Această descoperire îi cuprinse febra speranței și a bucuriei. ...

Dar curând a realizat că pe măsură ce el creștea se adâncea și abisul cascadei. ...

Într-o dimineață clară, o rază rebelă de soare se furișă în cascadă ... Condamnatul rămăsese țintuit locului cu respirația tăiată. Credea că un zeu preafrumos a coborât în cascadă sub chipul acesta multicolor și luminos pentru a-i aduce o veste din lumea de sus.

Starea aceasta de transă și făptura lui hipersensibilizată de atâta suferință, îl făcu să se avânte pe brâurile de culoare ca pe o seară reală și chiar reuși să pășească din culoare în culoare trecând prin aceste zone cromatice cu reacții sufletești deosebite pentru fiecare culoare în parte. Era acolo o încordare supremă, timpul întreg se eternizase parcă în această teribilă cântare a lumii și libertății pierzându-și ponderea și consistența. Era un pelerinaj spre un templu divin, o proiecție totală și definitivă a unei ființe în stare de ardere. Și cât de aproape era de ieșire! Lăsase în urmă atâtea lumi, lumi de simțire concentrate în clipe, iar

acestea armonizate în chip specific fiecărei culori traversate. Dar cât de labilă poate fi această existență extatică! A fost de ajuns o vibrație negativă, să amintească o secundă de anumite atavice impulsuri și uimirea să înceteceze brusc, iar căderea să fie ireversibilă. ...

... În locul bucuriei s-a instalat un fulger de spaimă devastatoare...

... Într-o zi, a fost trezit de un zgomot nou. ...

Cercetă cu luare aminte și descoperi pe lespezi o ghindă, scăpată probabil din ghearele unei păsări ce trecuse peste cascadă. Și pentru că era ceva din afară, din altă lume îl interpretă ca pe un mesaj esențial. Purcese de îndată la lucru și scurmă cu unghiile în lespedea adâncului până ce reuși să adune o grămăjoară de nisip, în care ascunse cu grijă ghinda ... Cu ochii gândului vedea deja un arbore puternic răsărind, și înălțându-se printre stânci, și în această infrățită creștere ar fi reușit să înfrângă balanța imposibilă a zeilor.

Cu palmele acoperea necontenit minusculul ogor și cu suflarea îl încălzea neîncetat ..., ar fi fost în stare dacă era nevoie să-l hrănească chiar cu propriul sânge. ... După o vreme, omul dobândise în temnița lui un frate cu care dialoga și în care își așezase întregul lui sens de a fi.

Începuse să recâștige simțurile cândva atrofiate și în special stejarul era un metronom prin care timpul dobândise iarăși consistență și semnificație. ...

Cu trecerea anilor, din frunza stejarului se formă un strat subțire de pământ în jurul lui, și iarba nu întârzie să apară, formând o minusculă pajiște în adâncul cascadei. ... Omul nu întârzie să-i dea chiar un nume care să se potrivească. ... A numit acest loc MESOPOTAMIA (Țara dinte râuri). Pădurea și țarina crescuseră și se întinseseră atât de mult încât malurile cascadei nu se mai vedeau, începuse încet dar ireversibil un nou ținut ce se năștea din dragostea și stăruința omului.

... Se înfrățise atât de mult cu pământul încât, după trecerea timpului dincolo de marginile memoriei, omul se credea el însuși apărut ca pădurea și iarba, din acest pământ.

Iar când netimpul lor, zeii își amintiră de condamnat și au trimis un sol spre a-i vesti eliberarea, omul nu mai înțelese nimic, chemarea către lumea primară îl lăsa indiferent, acum acel condamnat

odinioară, se face zeu în lumea lui, ignorând pe zei, iar aceștia l-au dat uitării și de atunci există două lumi paralele, suficiente și reciproc indiferente"...

„**Omul dintre veacuri**"

... „Am văzut undeva între vremuri un om care, printr-o lege necunoscută, nu murise încă, deși se născuse odată cu lumea. Venea din prima generație și era sigur că va pieri odată cu cea mai de pe urmă. Mi-a spus că odată a fost hotărât înainte de timp spre a fi paznicul lumii; viața lui se petrecea doar câteva clipe în spațiul tainic al trecerii de la o generație la alta. În momentul acestui hiatus se trezea ca să treacă povara conștiinței lumii de la cei ce se sting la cei ce răsar. Apoi, secunda aceea îl obosea atât de mult încât îl cuprindea o oboseală și o omenie totală timp de câteva decenii...

Privirea lui nu avea margini, în mine el privea omenirea; impersonală, ea era totuși supremă, umană...

„**Drumul spre judecata finală**"

... „Timp nemăsurat și neîmpărțit, am călătorit prin spațiul ceresc al blocului cristalin și am ajuns la marginea mării polare. Am simțit cum frigul devenise singura consistență a spațiului ceresc. ...

Respirația noastră încetase undeva la marginea mării; ea nu putea să ne însoțească în lumea nordului, fiindcă aici totul se petrece în tăcere și nemișcare. ...

Dar nici un sentiment nu găseam în lumea aceea, lipsită total de părtinire și patimi. ... Imperceptibil simțeam ceva absolut necunoscut mișcându-se în lumea aceea, ceva nedefinit ca revărsarea apelor mării peste țărmurile line sau ca o destrămare de raze în cosmos. Nu găseam explicația deși aveam o vagă simțire că noi eram cauza acelei mișcări inedite din spațiul solemnității polare. Deodată am înțeles: din iubire și tandră neatenție, mâinile noastre se întâlniră pentru o secundă, într-un punct necunoscut, din calea boreală. Atingerea aceea a născut vibrație ușoară care apoi, trecând de-a lungul trupurilor și sufletelor noastre, a luat chip și asemănare din noi. Se născuse între noi sunetul, chipul și simțirea noastră și mergea și el spre aceeași revelație Nordică. Și în lumea aceea, se născuse mai întâi numele lui; numele preexistase

și își chemase apoi chipul. Nu îndrăzneam să-l privim, era o teamă sfântă, o neîndrăznire de a înfrunta creația iubirii noastre în ținutul interzis. Greșeală și taină - ambele greu de înfruntat. Ochiul nordului nu îngăduia pătimirea. Și totuși rodul neatenției noastre pășea alături de noi, el însă nu cunoștea ascultare și respiră omenește în timpul de gheață. Un tremur cuprinse întreaga pătură polară și noi primeam în timp spaima vibrantă a mișcării pe care o introdusesem în timpul acela.

... O, cine a cunoscut în lume asemenea clipe? Să așteptăm în fața aurorei verdictul final. Iată se naște acum ființa lumii - se arată ea, cea atât de căutată. Atât de frumoasă că dacă va fi să dispară, lumea însăși va fi pe veci condamnată. ... Dar surâsul lumii primare se dilată și mai puternic în culoare și vis. Întinse o mână de rază, spre copilul floare, și muntele spaimei se topi într-o clipă ... ”.

„**Zăpada**”

... „Ideea timpului ciclic nu s-a născut în țările cu zăpadă; pe aceste întinderi aproape metafizice, timpul este linear. ...

Coșmarul câmpiilor albe este zborul înfometat, halucinant, al corbilor devoratori. Între cerul albastru revelațional și suprafața nupțială a zăpezii, apariția și zborul acestor umbre amintesc o tulburare primordială, inexplicabilă, pătată.

Demonul se întruchipează perfect în aceste viziuni, evocând lupta între frumusețea cea dintâi și umbra paranoică a râului fără origini.

Cu fiecare iarnă ne întoarcem în sânul neantului precosmic, în somnul alb al divinității nemanifestată încă ... ”

În iarnă făptura nu moare; ea se retrage în alb.

“**THE FIRST STRUGGLE**”

... „Incontestabil, începuturile se ascund în mit, în taină sau, mai nou, în supoziții.

Care vor fi fost primele gesturi ale primului om în fața Universului, în fața soarelui, a nopții, a zgomotului, etc, nu se poate stabili, ci doar bănui.

Cu siguranță că se va fi speriat foarte, de propria-i voce când va fi rostit primul cuvânt și o spaimă profundă, ca stare metafizică.

Cu toate s-a obișnuit acest prim om, bărbat deplin la trup, așa cum îl arată Michelangelo pe bolta Sixtină, dar cu suflet neînceput, ca oricare prunc al lumii: ceva însă a rămas mereu dincolo de el, ceva suspect și obsedant, permanent pe numele lui și reproducându-i sincronic toate gesturile. Deși fără chip, acest „altceva" imită vag forma lui, și tocmai de aceea devenea din ce în ce mai obsesiv și neliniștitor. ... Tăcerea era pentru om ceva care-i spunea că umbra îi este străină, dacă nu vrăjmașa lui. Omul nu putea să aștepte la nesfârșit această pândă; trebuia să scape de această urmărire, voia să fie liber cu orice preț. Trecu la atac, ca expresie a unei porniri de ură, mânie și teamă, într-o stare de confuzie și dezlănțuire. ... Fiecărui gest de lovire, umbra îi răspundea simetric și sincronic, lupta aceasta avea să epuizeze curând pe unul din războinici. ... Lupta dură până în amurg când umbra începea să dispară încet. ... Pe cerul limpede al începuturilor, luminatorul nopții se înălțase tăcut și făcea din noapte o atmosferă discretă și lucidă. Omul deschisese ochii și văzu așternută la picioare, de două ori mai mare aceeași figură pe care crezuse că a ucis-o.

Căzu inconștient și adormi adânc: dimineața privi în jur, umbra îi stătea neclintită în spate, mută. Se întoarse către ea, îngenunche și depuse jurământul de vasalitate pentru totdeauna ..."

„**Omul din om**". Gen. III, 22.

... „Iată Adam s-a făcut că unul dintre noi, cunoscând binele și răul. Și acum nu cumva să-și întindă mâna să ia roadele din pomul vieții, să mănânce și să trăiască în veci".

... „În perspectiva veșniciei, atomul poate căpăta dimensiunile Universului. ...

... În lumea lui Dumnezeu nu este nimic întâmplător, și deci undeva în echilibrul absolut totul se așează precis și firesc.

... „Toate războaiele care au marcat istoria umanității nu sunt decât palide pregătiri în privința marii bătălii, lupta împotriva conștiinței, un asalt final de al cărui rezultat depinde noua înfățișare a existenței. ...

... În om a existat totdeauna, structural, ideea și tendința ca el însuși să devină Dumnezeu, dar calea devenirii a fost mereu problema

– cheie. ...

... Odinioară omul ar fi ajuns chiar să fie Dumnezeu, dar neștiind cum este să fie Dumnezeu, s-a împiedicat în propria-i slavă și ar fi căzut cu zgomot mare de la acea înălțime. ... Singura condiție ca Omul să ajungă Dumnezeu este ca el să descopere adevărata cale ce duce acolo. Calea însăși înseamnă deja o realitate divină. ...

... Poate ca omul să poată încropi un dialog cu Dumnezeu trebuie să se lupte aprig să depășească labirintul fețelor, altfel nu se poate oglindi Dumnezeu fără să fie derutat de multiplicarea schizofrenică a chipului său sfărâmat în cioburi nesfârșite. Tocmai de aceea diavolul nu poate fi mântuit fiindcă și-a rătăcit definitiv chipul și în dreptul lui nu este consemnat nicăieri în Scriptură pronumele personal eu.

Gândirea există din început egală cu sine. Evoluția stă în cuvântul care o revelează din ce în ce mai aproape până când cuvântul va coincide cu gândirea, acoperind perfect sensul. Atunci se va realiza Apocalipsa în sensul revelării desăvârșite.

Sfârșitul lumii va coincide exact cu sfârșitul omenirii ... „atâta timp cât vor exista oameni lumea nu va pieri" (Sfântul AUGUSTIN).

... „Mai mult ca sigur omul L-a dat afară pe Dumnezeu, și un rai în care EL nu mai este, Acesta se transformă în iad ...".

... „Cea mai mare comoară a unui popor nu este nici aurul, nici Gloria, de orice fel, nici înțelepciunea, ci suferința. Poporul nostru s-a obișnuit așa de mult cu ea, încât atunci când nu-l mai chinuie nimeni se simte ca un orfan al nimănui. Nimeni ca noi nu și-a urcat tiranul în spate și nu-l ocrotește ca pe cel mai scump dar pe care I l-a făcut soarta. ... Ca popor ne-am născut în coridorul istoriei și acolo am rămas, ca-n gară. Noi nu am trecut granița peste vecini ... granițele au trecut adesea peste noi, când la nord, când la est, când la vest; noroc cu Dunărea, că-i mai greu de mutat ..."

A vorbi despre sensul libertății, este chiar mai greu decât a vorbi despre Dumnezeu. ... În fața libertății, limbile lumii se încurcă mai mult și mai rău ca la Turnul Babel. ... Puterea și libertatea se resping cu aceeași incompetență care există între întuneric și lumină ...".

... „Libertatea personală nu există, dar nici o persoană nu se

poate realiza plenar fără ea. Libertatea nu este un dar, este o dobândă ca și banul, pentru a spori trebuie investită mereu dincolo de tine, trebuie plasată în buzunare străine. ...

... Criza de autoritate morală și spirituală este tributul cel; mai greu pe care-l are de plătit lumea de azi, cu implicații imprevizibile în timp și spațiu. ...

... Omul este o lume în lume pentru că poartă chipul lui Dumnezeu; destinul lumii este să se umanizeze, iar al omului să se îndumnezeiască. Când omul merge spre Dumnezeu, lumea merge spre om; când acesta se întoarce spre lume, acesta devine un mormânt, un ținut pustiu în care omul moare de nonsens și de absurd. Omul se face ceea ce iubește; când iubește pe Dumnezeu, omul merge către această realitate, și va merge la infinit, în creștere ... ".

... Destinul lui Dumnezeu în istorie a fost întotdeauna împletit intim cu cel al libertății, aceasta înțelegându-se la modul plenar și nu doar politic și social. Așa cum libertatea și-a aflat cel mai fragil și nesigur loc în lume, și diavolul este supus la aceleași riscuri ... În cazul în care lumea va înțelege că soluțiile adevărate pentru pământ se găsesc doar în cer, răpus de mușcăturile înveninate ale marilor rătăciri, poporul din viitorul pustiit va căuta iarăși în sus, spre CEL răstignit cu două milenii în urmă la răscrucea acelorași nedezlegate tragedii umane ...".

Pr. Ioan Buga„ Introducere la secolul XXI. Antologie dintr-o operă nepublicată". Ed. Melitta Tesalonic, 1990

CAPITOLUL X
METAFIZICĂ ȘI COSMOLOGIE ORIENTALĂ

- **SUFISMUL - DOCTRINĂ, ORDINE, MAEȘTRI**
- **A FI MUSULMAN ÎNTR-O LUME ÎN SCHIMBARE**

Metafizica, referindu-se la cunoştinţe de ordinul intelectualităţii pure și la principii de ordin spiritual, constituie sâmburele tradiției primordiale din care derivă tradițiile fiecărei țări și zone geografice și depinde de o doctrină de ordin intelectual.

„Doctrina cu care a fost înzestrată o societate tradițională este de origine supra-umană, derivând din tradiția primordială care a fost transmisă în majoritatea cazurilor pe cale orală.

Tradiția primordială s-a manifestat pe pământ odată cu începutul ciclului umanității, fără a o confunda cu revelația acordată unor oameni de către DIVINITATE. În sens religios, ea se identifică cu principiul în manifestare, fiind așadar de origine supra-umană și constituind depozitul de cunoștințe metafizice oferit umanității odată cu producerea acesteia de către același PRINCIPIU și asimilat prin inspirație directă. Tradiția are un caracter permanent și infailibil”[344] .

Abordând problema metafizicii orientale, trebuie mai întâi să precizăm că prin esența ei, metafizica pură este în afara și dincolo de toate formele și contingentele, ea este unică pentru simplul motiv că ADEVĂRUL este unul, deci „nu este orientală și nici occidentală, ci universală.[345]

Vorbind despre metafizica Orientului ne referim la cea hindusă care își găsește corespondent în doctrinele esoterice din INDIA și CHINA și îndeosebi în daoism și în unele școli esoterice ale Islamului.

344 RENE GUENON – „INTRODUCTION GENERALE A L’ ETUDES DES DOCTRINES HINDOUSE”,1987.

345 RENE GUENON – „LA METAPHYSIQUE ORIENTALE” ED. TRADITIONELLES, 1939.

Metafizica orientală înseamnă cunoașterea dincolo de ființă, adică o cunoaștere supra-naturală intuitivă și imediată. Cunoașterea metafizică constă în a lua efectiv cunoștință de stările supra-individuale.

Realizarea metafizică este dobândirea cunoștinței a ceea ce este într-un mod permanent și imuabil, în afara oricărei succesiuni temporale căci toate stările ființei, considerate în principiu lor, sunt în perfectă simultaneitate în eternul PREZENT.

Conform doctrinelor tradiționale ale Orientului avem de a face cu anumite momente sau etape ale realizării metafizice.

Prima etapă ar fi, restaurarea „stării primordiale", stare privită ca fiind cea a omului veritabil, care scapă deja anumitor limitări caracteristice stării obișnuite, adică să se situeze în afara timpului.

A doua fază se raportează la stările supra-individuale, este depășită lumea formelor, ființa nu mai poate fi numită umană, dobândirea acestei stări este cunoscută în doctrina hindusă ca „eliberare" în raport cu stările condiționate și „unire" în raport cu principiul suprem, ființa „eliberată" este într-adevăr în plenitudinea posibilităților sale.

Orientul conservă tradiția primordială și păstrează cunoașterea metafizică prin intermediul unei veritabile elite în care spiritul tradițional se regăsește în toată vitalitatea sa. Fără spiritul tradițional, n-ar exista unitatea hindusă, care menține unitatea națiunii, a mozaicului de popoare, etnii, limbi și dialecte. Tradiția hindusă, permite adaptări multiple și diverse în modalitățile lor, însă făcute riguros conform spiritului tradiției primordiale, veșnic conținute în principiu.

„India adevărată, profundă, este cea care păstrează fidele învățăturile transmise de elite de-a lungul secolelor și mileniilor, este India lui MANU și a RIST-ilor, și a lanțului neîntrerupt de înțelepți, maeștri, Yogini, și nu va înceta niciodată să contemple toate lucrurile prin ochiul frontal al lui ŠIVA, în serena imuabilitate a eternului prezent"[346].

Sanātana Dharma, nu este altceva decât Tradiția primordială,

346 RENE GUENON – „LE MONDE NOUVEAU" ETUDES TRADITIONELLES 1937.

care singură subzistă, fără întrerupere și neschimbată de-a lungul întregului (MAN VANTARA) (adică durata manifestării unei umanități terestre) și posedă astfel perpetuitatea ciclică. Sanātana Dharma este legată mai mult de tradiția hindusă, cea care derivă în modul cel mai direct din Tradiția primordială.

De remarcat că tradiția hindusă și cea islamică sunt singurele care afirmă în mod clar validitatea și a celorlalte tradiții, toate aceste forme de manifestare a tradiției primordiale, în cursul MAN VANTARA, trebuie să se integreze deopotrivă pentru a face posibilă, întoarcerea la origini prin care sfârșitul ciclului va trebui să-și întâlnească începutul și în punctul de plecare al unui alt MAN VANTARA, se va manifesta din nou la exterior adevăratul SANĀTANA DHARMA.

„MĀYĀ este definită prin puterea maternă „ŠAKTI" prin care acționează înțelepciunea divină, mai precis ea este Kriyā- Sakti, adică activitatea divină. (IHHĀ- SAKTI); ea este inerentă lui BRAHMA sau „Principiul Suprem"[347].

Este de fapt puterea creatoare a înțelepciunii divine.

ANANDA K. COOMARASWAMY, în recenzia cărții lui HEINRICH ZIMMER „MYTHS AND SYMBOLS IN INDIAN ART CIVILIZATION".[348], sugera că acest termen „MĀYĀ" ar fi preferabil să fie tradus „prin artă" și nu iluzie, dar arta divină a Marelui Creator al Universului.

... "Cel ce produce o manifestare cu ajutorul „artei" sale este Arhitectul divin, iar lumea este „opera sa de artă", ca atare, lumea nu este nici mai mult nici mai puțin ireală decât sunt propriile noastre opere de artă, care datorită impermanenței lor relative, sunt la fel de ireale dacă se compară cu arta ce „ rezidă în artist".

MĀYĀ este manifestarea „maternă" a însuși PRINCIPIULUI și ne arată măreția și desăvârșita Creație divină. Ea se mai identifică de asemenea cu „ÎNȚELEPCIUNEA-SOPHIA înțeleasă în același sens ca în tradiția iudeo-creștină.

347 RENE GUENON – „LA METAPHYSIQUE ORIENTALE" 1985 ED. SAINT-MICHEL, PARIS.
348 JAIMINYA UPANIȘAD – BRĀHMANA, I, 35.

NĀMA-RŪPA cuprinde conform tradiției hinduse individualitatea și întregul ei, adică compusă din „nāma" (esență) și „rūpa" (substanță), ARISTOTEL denumindu-le „formă" și „materie".

... „Totuși când se precizează că ființa care subzistă în nāma a trecut în lumea zeilor (deva), adică într-o stare „angelică" sau supra-individuală, o asemenea stare fiind „informală", nu se mai poate vorbi de rūpa; în acest caz ființa fiind dincolo de formă", dar nu și „dincolo de nume"[349].

Nāma, numele unei ființe chiar înțeles în mod literal, este o expresie a „esenței" sale; acest „nume" este de altfel și un „număr" în sensul pitagorician și kabalistic.

Dar „numele e în mod propriu și sunet, deci aparține ordinii vizuale (ochiul) este prin urmare, simbol al experienței sensibile, pe când „urechea" (auzul) ține de simbolul intelectului „angelic" sau „intuitiv", similar cu „revelația", sau intuiția directă a adevărurilor inteligibile este reprezentată de o „auzire".

„Ochiul cunoașterii" în tradiția hindusă este similar, „ochiului inimii", în tradiția islamică, reprezentând intuiția intelectuală.

ĀTMĀ-GITĀ este sensul interior al BHAGAVAD-GĪTEI al cărui sens primordial al lui BHAGVAT este cel de „glorios" și „venerabil", fiind un epitet aplicat tuturor aspectelor divine sau ființelor considerate în mod special demne de venerație. BHAGAVAT este identificat cu PRINCIPIUL SUPREM, care nu este altceva prin el însuși decât ĀTMAN necondiționat considerat în ordinul „macrocosmic" sau „microcosmic", în funcție de aplicația ce o avem în vedere.

Aplicația la nivelui „microcosmosului", adică cea făcută fiecărei ființe considerate în particular compusă din „SINELE" și „EUL" ,adică personalitatea și individualitatea, sunt reprezentate de KRIȘNA și ARJUNA, deci învățătura dată de KRIȘNA lui ARJUNA este intuiția intelectuală supra-rațională prin care „SINELE" se comunică „EULUI", când acesta este pregătit să primească o asemenea comunicare.

Sensul interior al BHAGAVAT-GITEI, în funcție de contemplație sau acțiune se raportează la supra-individual și respectiv la individual.

349 RENE GUENON – „ETUDES TRADITIONELLES" (aug-sept. 1957).

(A cincea VEDA).

La origine, tot ce aparține de domeniul spiritual și intelectual se află într-o stare de perfecțiune, de care s-a îndepărtat treptat în cursul „întunecării” ce însoțește în mod necesar întreg procesul ciclic de manifestare.

Nu trebuie să tratăm doctrinele tradiționale ale „gândirii” pur umane, cu filosofia și științele profane, întrucât acestea au o natură supra-umană.

„Vedism, brahmanism și hinduism sunt denumiri care se referă de fapt la desemnarea unei singure și aceleiași tradiții, căreia îi pot corespunde, și cel mult s-ar putea spune că fiecare se raportează în mod mai direct la un anumit aspect al acestei tradiții și aspecte, fiind astfel strâns legate și cu neputință de izolat unele de altele. Aceasta rezultă imediat că tradiția respectivă, este în principiu conținută integral în VEDA și în consecință tot ce este contrar VEDEI sau nu derivă în mod legitim din ea e chiar prin aceasta exculs din această tradiție.[350] În tradiția hindusă, tantrismul ca ansamblu al învățăturilor și mijloacelor de „realizare” mai special adaptate la condițiile oferite de era întunecată KALI-YUGA (ce urcă în timpurile preistorice), ocupă un loc important ca formă de manifestare exterioară în cadrul VEDEI.

Numele „tantra” ar proveni de la „firul” unei țesături, ceea ce simbolizează că el este privit ca „a cincea VEDA”, destinată oamenilor din KALI-YUGA, deci un fir este conținut în țesătura VEDA .

„Tantrismul” corespunzător ciclului cosmic KALI-YUGA este caracterizat de o manifestare mai activă decât contemplativă sau mai aproape de realitate, este mai degrabă de partea „puterii”, decât de cea a „cunoașterii”, fiind tipică castei KȘATRIYA, a militarilor decât a brahmanilor.

Deci, este perioada apariției eroilor legendari având drept misiune să regăsească ceva ce s-a pierdut, de pildă a băuturii nemuririi (amrită) sau a „soma” corespunzând în occident în căutarea GRAAULUI, și prin soma regăsit, sfârșitul ciclului se întâlnește cu începutul în „atemporal”.

350 IDEM.

Teoria hindusă a celor cinci elemente[351], elemente privite drept derivații substanțiale, modificări ale PRAKRITI au un caracter pur accidental în raport cu aceasta.

Aceste afirmații substanțiale, deci celor cinci elemente corporale va trebui să le corespundă un număr egal de determinații esențiale sau „esențe elementare" ca arhetipuri ale lor.

Cele cinci elemente esențiale, „tanmātra" sunt desemnate în mod obișnuit prin numele acestor calități: auditivă (sabda); tangibilă (sparsa); vizibilă (rūpa cu dublu sens de formă și culoare); gustativă (rasa); olfactivă (gandha), aceste calități nu pot fi considerate decât în starea principală, de non-desfășurare[352].

Cele cinci elemente recunoscute de doctrina hindusă sunt: ākāsa (eterul); vāyu (aerul), tejas (focul); ap (apa); prithvi (pământul), pornind de la elementul primordial, eterul. Aceasta este și ordinea enumerării lor în VEDA. Fiecărui element îi corespunde o calitate sensibilă privită ca propria sa calitate, care îi manifestă în mod esențial natura sa prin care ne este cunoscut.

Corespondența între cele cinci elemente și cele cinci simțuri arată astfel: eterului – auzul (ŚROTRA); aerului – pipăitul (TVAC); focului – vederea (CHABȘUS); apei – gustul (RASANA); pământului - mirosul (GHRĀNA).

Eterul este situat în punctul în care opozițiile nu există încă, dar de la care pornesc și se produc, se manifestă. LEIBNIZ recunoștea eterul sub denumirea de „quintesența" plasat în centrul crucii elementelor, sau a dublei cruci a elementelor și calităților lor, printr-un trandafir cu cinci petale, simbol îmbrățișat de ROZICRUCIENI.[353].

Eterul domină sfera celorlalte elemente, dar și înfășurând și penetrând aceste elemente cărora le este principiu datorită stării de nediferențiere ce îl caracterizează și îi permite să fie omniprezent în lumea corporală.

... „Eterul e răspândit pretutindeni și pătrunde deopotrivă

351 RENE GUENON – „VOILE D'ISIS" (aug-sept. 1935).
352 IDEM.
353 LEIBNITZ – „DE ARTE COMBINATORIA".

exteriorul și interiorul lucrurilor”[354], iar sunetul se propagă prin ondulații, val după val sau undă după undă, radiind în toate direcțiile începând de la un centru determinat (KANĀADA).

Am văzut elemente de metafizică și cosmologie cu precădere din India, cele reprezentând zona CHINA COREEA, JAPONIA le-am tratat deja când m-am referit la taoism, buddhism și zen.

*

* *

Voi trata în cele ce urmează câteva aspecte mai puțin cunoscute ale SUFISMULUI, care este calea mistică a ISLAMULUI, și reprezintă „lupta spirituală (jihad), care pretinde purificarea spirituală prin asceză, contemplație (mushashada), invocarea lui DUMNEZEU (dhir). Sufismul poartă în sine, în cel mai înalt grad tensiunea dintre legea exterioară (shari'a) sau regula de viață și legea interioară (haqîca), sau Adevărul lui DUMNEZEU, atestat prin viața și comportamentul misticului și nu doar prin cuvinte și ritualuri”[355].

Sufismul este o experiență interioară, un mod de viață un „pelerinaj spre profunzime”, o călătorie interioară și o „aspirație spre înălțimi”. Este de fapt o dublă mișcare a conștiințelor: descendentă – retragere în „deșertul interior”, extinsă în care prezența lui DUMNEZEU iluminează – și ieșirea din sine în DUMNEZEU prin extaz.

Maeștrii sufiți, și în special GHAZĀLÎ , vor elabora un concept care să armonizeze cele două tendințe: Legea Shari'a care obligă la respectarea ritualurilor și devoțiunii impuse de textele sacre ale CORANULUI, de tradiții, și interpretările juriștilor și teologilor oficiali (ulemas, fuqaha) și Legea interioară - haqikqa care este realitatea cu care misticul tinde să se unească, printr-o realizare secretă și invizibilă. De fapt cele două legi sunt complementare, una făcând apel la supunere, cealaltă la iubire, una reglând viața exterioară, cealaltă viața

354 ŚANKARĀCĀRYA – „ĀNTĀ-BODHA”.

355 JEAN CHEVALIER – „LE SOUFISME” PRESSES UNIVERSITAIRE DE FRANCE 1984.

contemplativă.

GHAZĀLÎ ține să observe că „legea este o realitate în sensul că ea reprezintă voința lui DUMNEZEU, iar realitatea trăită este de asemenea lege, în sensul că este prezența lui DUMNEZEU prin cunoaștere și dragoste în inima creaturii sale”[356].

AL HUDJIRI compară relația SHARI’A – HAQÎQA cu cea a trupului și a sufletului, ambele se bazează pe tripla cunoaștere. Astfel: în cazul haqîqa o cunoaștere a esenței și UNICITĂȚII lui DUMNEZEU, a atributelor sale și a actelor și înțelepciunii sale, iar la shari’a, o cunoaștere a Coranului, a Sunna și a consensului comunității.

Potrivit lui IBN KHALDÛN, sufismul se află clasificat printre științele tradiționale religioase.

Al Tasawwuf semnifică a profesa sufismul, practicanții sufiți alegând o „cale de experimentare a profunzimilor divine, o teologie mistică trăită”.

Etimologia cuvântului „sufi” comportă mai multe interpretări: de la radicalul „sufi” (lână), întrucât sufitul îmbracă o mantie de lână, semn exterior al sărăciei și voinței de detașare de lucrurile lumești. Ea se aplică în timpul ceremoniei de inițiere, de către maestru, pe capul postulantului, semănând cu ritualurile ordinelor cavalerești, când maestrul atinge cu lama sabiei, umărul novicelui.

În alt sens este legat de termenul „sâfa”, „sâfwa” (puritate) sufitul purificându-și dorințele ascunse.

O altă interpretare ar putea proveni de la grecescul SOPHOS , sophia – înțelepciune, rezultând ideea unei școli de înțelepciune.

Denumirea „al soufi” apare pentru prima oară în 776, fiind atribuită unui ascet irakian, iar la KOUFAH și BAGDAD (secolul IX) grupări de asceți și mistici se reunesc sub denumirea de „soûufiyah”.

În 980 la CAIRO începe să funcționeze prima catedră de sufi, iar în 991 se fondează o catedră și la BAGDAD.

Ascensiunea inițiatică traversează un labirint de încercări, de nevoințe care impune îndrumarea de către un ghid încercat și în cele mai multe cazuri, adeziunea la un grup sau la o confrerie formate sub

356 AL GHAZĀLÎ – „IHYA`ULUM AL DIN (1,3).

autoritatea sa. Această mişcare ascendentă este descrisă sub cele două aspecte: cunoaştere și iubire, cele două convergând spre uniunea cea mai intimă cu DUMNEZEU.

Această dorință de legătură directă cu divinitatea și de identificare în sine cu cuvântul, creează anumite aspirații între acești mistici islamici și reprezentanții ulemas, care se erijează în singurii apărători ai tradiției, aceștia din urmă considerându-i pe sufiți, eretici și trădători, fapt pentru care au fost și sunt persecutați.

IBN' ARABI a denunțat cu vehemență aceste comportamente nedemne din partea „tradiționaliștilor" implorând pe DUMNEZEU să pogoare clemența divină asupra lor.

Ruptura cu evreii, iar apoi cu creştinii este marcată de schimbarea direcţiei de rugăciune, care până la 622 se facea pe direcţia IERUSALIM, centrul regiunii în care s-au manifestat profeții până la IISUS, prin întoarcerea cu fața spre KA'ABA din MEDINA, unde Tradiția situează mormântul lui ABRAHAM.

Această schimbare, a produs neliniște în jurul credincioșilor însă profetul MUHAMMAD i-a liniștit spunând că: „Ale lui ALLAH (DUMNEZEU) sunt Răsăritul și Apusul. El îi călăuzește pe cei care voiesc pe o cale dreaptă" ... .

Este prima tentativă de unificare a credinței monoteiste în această „comunitate a liniei de mijloc" în care el profetul MUHAMMAD fiind „martorul la întâlnirea tuturor sub DUMNEZEU.

Eșecul acestui demers a marcat această ruptură între cele trei religii monoteiste, care dăinuie și astăzi. Este momentul apariției sufismului considerat drept un „Islam creştinizat" (M. ASIN PALACIOS). Învățăturile profetului au fost transmise pe cale orală discipolilor (așa cum a procedat și Mântuitorul Nostru IISUS HRISTOS), consemnate și codificate de scribi după moartea sa, în cartea sfântă, CORANUL.

Drept urmare s-a creeat un corpus de recitatori care au memorat frazele CORANULUI iar în timpul ritualurilor psalmodierii CORANULUI aceștia reprezintă și astăzi pilonul de bază al religiei islamice.

Sufiștii au dat o nouă dimensiune legăturii cu DIVINITATEA prin intermediul textelor coranice, adăugând respectului pentru învățătura sfântă, meditația, practicarea ascezei și virtuților, repetiție, atenție și învățarea textelor, realizând astfel o comuniune a recitatorului până la „intimitatea intimității" cu semnificatul.

Erudiții arabi sau cunoscători ai limbilor persană, siriacă, greacă au justificat în mod ingenios această hermeneutică pe multiplicitatea sensurilor aceluiași text: literar, istoric, etic, simbolic, mistic, sensul mistic fiind acela care se „realizează" trăindu-l, dorindu-l văzându-l, printr-o iubire iluminatorie.

Relația de cunoaștere și iubire de DUMNEZEU se realizează prin „inima" (qualb) ca organ de comunicare cu DIVINITATEA.

În sura destinului (AL' QADR) se pătrunde în spiritul sufitului care se lasă penetrat de învățătura CORANULUI.:

„Noi am pogorât (CORANUL) în noaptea AL-QADR.

Dar de unde să știi că este noaptea AL-QADR?! ...

Noaptea AL-QADR este mai bună decât o mie de luni."

Meditând asupra acestor versete misterioase, spiritul treaz față de sensul mistic își reamintește, că Cuvântul există în DUMNEZEU din vecii vecilor. Din lumina infinită el coboară în noaptea conștiințelor care ignoră sau nu-și recunosc originea și scopul lor.

Noaptea destinului, AL-QADR capătă strălucire prin lumina revelației, Islamul celebrează această „noapte a destinului" împreună cu cea a ultimei Revelații dinspre a douăzeci și șaptea spre a douăzeci și opta zi a ramadanului, numărul 27 (3x9) simbolizând perfecțiunea, plenitudinea, trecerea de la întuneric la lumină, grație desăvârșirii Revelației, sfârșitul ciclului Profeției pe care o constituie CORANUL.

Noaptea va dura pentru fiecare om atâta timp cât el nu-și va fi deschis conștiinta spre strălucirea luminii.

Misticii sufiți nu dau deoparte supunerea față de precepte, dar această supunere este pătrunsă de iubire, actul material fiind iradiat de finalitatea sa, valorizat prin intenție.

Sura care deschide: fâtiha (1) conține texte care exprimă iubirea fără margini pentru Marele Creator:

„Pe tine te cinstim, la Tine cerem ajutor,
Pe drumul drept Tu fi-ne Călăuzitor
Drumul celor cu care fostai-Tu dăruitor,
Nu al celor pe care Tu Te-ai mâniat, nici al rătăciților."
(1, 5- 7)

Sura 24, AN-NÛR ne vorbește de calea aleasă de sufiți de unirea cu DUMNEZEU, pe care o prezintă ca pe o călătorie de la opacitate, întuneric, la transparență, la lumină. Însăși lumina se va colora diferit prin vitraliul diversității umane: „ALLAH este lumina cerurilor și pământului. Lumina lui seamănă cu o firidă în care se află o lampă. Lampa lui este într-un vas de cristal, iar aceasta pare a fi o stea scânteietoare. Ea se aprinde de la un pom binecuvântat, un măslin nici de răsărit nici de apus al cărui ulei aproape că luminează fără să-l fi atins focul. Lumina peste lumină" (24, 35)

Ultimele cuvinte sunt interpretate de misticii sufi drept o promisiune a unei uniuni extatice.

„Sufismul prin excelență este efortul de interiorizare a Revelației coranice, ruptura cu religia pur legalitară ... conducând la conștiința că numai DUMNEZEU poate enunța prin buzele credinciosului, misterul unității sale" (LOUIS MASSINGNON) [357].

Sura 19 este consacrată Fecioarei Maria (MARYAM), iar textul exprimă respectul și venerația ce i se aduce și de către musulmani.

Profetul MUHAMMAD nu crede și în divinitatea lui IISUS, însă îi recunoaște misiunea acestuia pe pământ ca trimis al lui DUMNEZEU și conceperea sa miraculoasă (4, 171-75)

Grupurile și apoi confreriile sufi s-au format mai întâi în regiunile creștinate, în care existau școli și mănăstiri, ceea ce a permis o influențare reciprocă. Adevăratele diferențe le regăsim în profunzimile

357 LOUIS MASSIGNON (1883−1962) francez, prof.univ specialist in studiul ISLAMULUI, având drept model sufismul marocan și pe al exploratorului marocan LEON AFRICANUL (SEC. XV). A scris o teză privind viața și opera lui MANSSUR AL HALLAJ,maestru sufi crucificat la BAGDAD în anul 922. Lucrări: „LA RASSION DE HALLAJ, ED. GALLIMARD, 1975 (4 VOL.)"; „RECUEIL D'ORAISON ET D'EXHORTATIONS DU MARTYR MISTIQUE DE L'ISLAM 1975.

conștiințelor.

„IBN' ARABÎ nu ezită să spună că a „întâlnit mari mistici care urmau inspirațiile inimii lui IISUS; iar la rândul lor, teologi creștini, precum SF. IOAN al CRUCII (1542-1591) s-au inspirat din lucrările lui IBN' ARABÎ (1165-1241) ambii născuți în SPANIA (ASIN PALACIO)[358].

În timpul călătoriei la FES (MAROC), 1194, IBN' ARABÎ s-a împrietenit de asemenea cu evreii care erau constituiți într-o puternică comunitate, care l-au inițiat în cunoașterea KABALEI, în mantica literelor, numerelor și figurilor.

Începând cu secolul al XII-lea și al XIII-lea, sufismul se va îmbogăți cu sinteze universale îmbrățișând cosmosul și antroposul sub privirea lui DUMNEZEU.

Traducerile în arabă și siriacă a lucrărilor marilor gânditori greci: PLOTIN, PROCLUS, PORPHYIRIOS au generat o activitate de efervescență creatoare în domeniile științelor, filosofiei, teologiei, care își vor pune amprenta asupra mișcării sufite. Școala alexandrină (EGIPT) cu tendințele sale gnostice, și hermetice deschidea o cale spre experiența mistică, iar penetrând în PERSIA și INDIA cunoaște influența zoroatrismului și hinduismului.

Confreriile sufi din ASIA indianizată se vor îmbogăți cu noi tehnici respiratorii, ale sincronizării respirației cu pronunțarea cuvintelor, dar și cu însoțirea acestora cu mișcări corporale care să ajute la concentrarea asupra rugăciunilor.

Asemenea tehnici se observă și la călugării ortodocși care însoțesc rugăciunile cu mișcări ritmice ale corpului și cu tehnici de respirație care ajută la menținerea unei linii armonice în cântecele religioase sau în rostirea rugăciunilor cu anumite inflecțiuni ale vocii.

Indiferent de influențele produse de-a lungul secolelor asupra practicilor doctrinelor sufi, totuși sufismul rămâne înainte de toate o

358 M. ASIN PALACIO (1871−1994) scriitor, islamolog și preot catolic spaniol, reprezentând școala istorică a neotomislui, expert în gândirea arabo-andaluză. „L'ISLAM CHRISTIANISE(1931) este un studiu al sufismului prin intermediul lucrăriilor lui Ibn Arabi. A tradus principalele opere ale lui Ibn Hazm; IBN MASSARA și IBN AL SID.

experiență interioară centrată asupra lui DUMNEZEU.

La toți sufiții se va regăsi doctrina și exigența anihilării (fana); de la consimțirea față de voința divină. (convenție) La aneantizarea eului (fana), de la epuizarea stării de creatură până la transfigurarea în eternitatea divină.

Confreriile și ordinele sufite au apărut imediat după moartea profetului MUHAMMAD (632) în jurul unor maeștri-fondatori la care se vor raporta toți succesorii săi la conducerea confreriei, la doctrinele trasate de aceștia (calea) și la legăturile comunitare mai mult sau mai puțin strânse.

Sinteza acestor trei factori conferă originalitatea, unitatea și forța organizatorică a fiecărei confrerii, însă în interiorul confreriilor există diverse grade și forme de apartenență, de la cei cu familie și ocupație stabilă care sunt un fel de ordin atașat celorlalte ordine, până la călugări, ermiți sau cenobiți, fiecare participă mai mult sau mai puțin la exerciții comune de devoțiune.

Confreriile au fost considerate „sufletul ISLAMULUI", atât prin forța spirituală pe care o reprezentau datorită influenței pe care o exercitau în viața politică și socială a societății, sau devenind adevărate puteri economice. Prin desprinderea de școli, ospicii, mănăstiri, caravanseraiuri, membrii confreriilor exercitau o influență asupra poporului prin predicile din interiorul moscheilor și din locurile de pelerinaj, cât și prin acțiuni colective: concerte spirituale, cu cântec, muzică, dans, rugăciuni (dikhr).

Pe măsura organizării într-un sistem instituționalizat (secolele XII-XIII), sufismul începe să conștientizeze că și-a pierdut din puritatea mistică, banalizându-se în religie populară orientată mai degrabă spre cultul exterior al „sfinților" decât pe o perfecționare interioară.

De asemenea, în interiorul confreriilor, din cauza compoziției eterogene și a consumului opiumului apar fenomene de exaltare, posedare „miracol", adepții, trăind într-o lume ireală a viselor, premonițiilor, a simbolurilor.

Personal am avut ocazia de a fi acceptat de o confrerie sufită din FES (MAROC) în perioada cât m-am aflat în misiune în această țară și

la invitația unui maestru sufi am participat la exerciții de meditație, care după o „pipă de opiu” sau mestecarea unui drog ușor „Kiff” treceai în lumea iluziei, atingând stări de „extaz”, mai mult datorate consumului drogului, decât exercițiilor de meditație și contemplație.

Am asistat cum la un moment dat, pe fondul muzicii în surdină din tambur și aburului opiului, câte un adept intrat în stare de transă începea să danseze și să povestească viziunile de care avea parte. Dar nu acest „spectacol” însemna unirea cu DUMNEZEU, ci pur și simplu o „etapă” în pregătirea adevărată de a „coborî” în profunzimile autocunoașterii, pentru ca apoi să te ridici ca o pasăre măiastră spre lumina lunii, izvorul vieții eterne, DUMNEZEU.

Pentru mine a fost extrem de important să fiu acceptat într-o confrerie sufi întrucât îmi deschidea ca diplomat acces în medii spirituale extrem de influente, inclusiv în anturajul familiei regale marocane, dar și accesul la izvoare neprețuite aflate în universitățile de drept canonic din ORIENTUL MIJLOCIU, deoarece această confrerie era renumită pentru legăturile sale cu cele similare din CAIRO, DAMASC, BAGDAD și BEIRUT.

Vorbind despre istoria și evoluția confreriilor sufite, se disting trei mari perioade: „vârsta de aur”, care este caracterizată ca și la crestinismul timpuriu, de existența unor maeștri sufi dedicați respectării canoanelor, a căror doctrină era impregnată de o anumită emotivitate în practicarea devoțiunii care atingea câteodată extazul mistic. Este perioada fondării ordinelor și confreriilor sufi care înfloresc în ORIENTUL MIJLOCIU, ajungând până în India, (secolele VII – XII).

Începând cu secolul al XII-lea perioada este caracterizată de „căile” (tariqat) care înflorește sub selgiukizi, și care durează până în secolul XIV, fiind răspândită în zona MAGHREBULUI și ANDALUZIEI, atingând IRANUL și SIRIA, îndeosebi în mediile sunnite și șiite.

Este perioada de instituționalizare a sufismului când confreriile pun la punct organizarea, doctrinele, metodele de practicare și regulile de viață ale adepților. Se ajunge la un compromis între spiritul mistic, respectarea tradiției și juridismului coranic.

A treia etapă începe cu secolul XV, odată cu constituirea Imperiului Otoman (1453), după cucerirea Constantinopolului, când ordinele sufite se înmulțesc pe baza fidelității față de un maestru care-și organizează comunitatea împreună cu ceilalți membri, răspândește o doctrină, stabilește reguli de viață și de devoțiune, întreține cultul spiritelor.

J. S. TRIMINGHAM caracterizează astfel perioadele de evoluție a sufismului: „prima perioada ca aristocratică, a doua burgheză, iar a treia populară” [359].

O altă analiză a evoluției confreriilor sufite este făcută de PAUL NWYIA [360], care pune accent mai întâi pe factorii interni.

Astfel, în perioada „ISLAMISMULUI timpuriu” căutarea experienței mistice se caracterizează printr-o anumită detașare de practicile legaliste, ritualice și convenționale; ea vizează o realitate interioară trăită dincolo de aparențele amăgitoare ale respectărilor exterioare. Calea, căutarea creează și o asemenea hermeneutică care asigura sensul ascuns al Cuvântului, „bâtin”, care se străduiește să discearnă spiritul textului trecând dincolo de litera „zâhir”.

În această fază a sufismului timpuriu, caracterul esoteric și inițiatic al confreriilor ce se fondează este dat de prestigiul religios al inițiatorului, al maestrului care apare în ochiul adepților ca dispunând de puteri supra-naturale și având misiunea de a media între credincioși și DUMNEZEU.

Această „epocă de aur” a sufismului este marcată de personalitatea unor maeștri sufi, considerați „primii mărturisitori” de statura religioasă și morală a lui ABOU DHARR GHIFARI [361] care propovăduia ascetismul, postul, retragerea spirituală într-o moschee, înțelepciunea interioară. El se pronunța deschis și vehement împotriva cupidității, ipocriziei și minciunilor celor bogați și politicienilor, cât și

---

359 JOHN SPENCER TRIMINGHAM (1904–1987) – „THE CHRISTIAN APROCH TO ISLAM IN THE SUDAN”, LONDON, 1948.

360 PAUL NWYIA (1925–1980) iezuit specialist în mistica musulmană – „EXÉGÈSE CORANIQUE ET LANGAGE MYSTIQUE”, BEIRUT, 1970.

361 ABOU DHARR GHIFARI a trăit la DAMASC, iar în anul 652 a murit în exil întemnițat la RABADHAH (MEDINA).

uzurparea dreptului lui ALI la califat.

Contemporan cu GHIFARI sunt: HODHYFAH ibn HOSÂY AL YAMÂN [362] care credea că, sfârșitul timpurilor este iminent și vedea în suferință un semn al iubirii lui DUMNEZEU și IMNRAN-IBN ROSAYN KHOSÂ'I[363] care, bolnav fiind se dedică timp de două decenii, rugăciunii, meditației și învățării, simțindu-se vizitat de îngeri.

Secolul al VIII-lea este dominat de personalitatea maestrului sufi, HASSAN BASRÎ discipolul lui KHOSÂ'I, militar, judecător, înalt funcționar care a fost în același timp ascet și un mare gânditor și orator.

Elaborează pentru prima dată doctrina sunnită pentru a încerca remedierea crizei succesiunii califilor pe calea misticismului, afirmând că: UMMA (comunitatea musulmană) nu-și va păstra unitatea decât prin supunere în fața lui DUMNEZEU, de la care vine întreaga putere și care și-a exprimat voința în CORAN.

„Nu violența este cea care va triumfa asupra nedreptății și cruzimii, ci penitența, care va convinge pe DUMNEZEU să ne elibereze de rele ... ” .

Trebuie să iubim pe oricine se apropie de DUMNEZEU, supunându-i-se. „El exprimă ceea ce va fi speranța sufită: posibilitatea de a contempla esența divină prin „meditație dinamică”, metoda care este temelia întregii mistici. Atribuie lui DUMNEZEU aceste cuvinte: „El mă dorește și Eu îl doresc. Și atunci când EL mă dorește și eu îl doresc, ridic vălurile dintre mine și EL.”

Axa sufismului este: dorința de DUMNEZEU; HASAN BASRÎ[364] fiind considerat „patriarhul misticii islamice” comparabil cu ABRAHAM, patriarhul credinței monoteiste.

O altă personalitate, de astă dată feminină, RABI'A[365] (721-801)

---

362 HODHYFAH IBN HOSÂYL AL YAMÂN (mort la 657) face distincția între inima pură și cea rea.

363 IMRAN IBN ROSAYN KHOSÂ`I (mort la 672) marchează un progres pe calea sufismului.

364 HASSAN BASRÎ (643-728) provine dintr-un tată sclav și o mamă servitoare, care și-au însoțit stăpânul la BASRAH unde a fost crescut. Între 30 și 40 de ani participă la războiul Sfant (JIHAD) în Afganistan. Este epoca marilor rivalități dintre tovarașii profetului pentru supremația califatului.

365 RABI'A – sclavă, eliberată, cântăreață din flaut, fostă curtezană, introduce în Sufism Cântarea Iubirii Divine.

considerată Maria-Magdalena a ISLAMULUI (se consideră asistată de îngeri), a adus o particularitate în evoluția sufismului și anume compunerea și închinarea cântecelor de iubire către DUMNEZEU.

„Păcătoasa" convertită va rezolva o antiteză care va deveni clasică: dragostea pură și dezinteresată față de DUMNEZEU care nu exclude cealaltă dragoste.

„Îl iubesc pentru EL-însuși, pentru FRUMUSEȚEA și pentru SLAVA SA, și nu pentru mine, ci numai și numai pentru EL". Sau: „mai degrabă infernul, decât să nu te iubesc".

Este o lecție pe care cântăreața din flaut RABI'A o va lăsa moștenire sufismului, fapt pentru care a fost venerată și după moartea sa, find considerată sfântă.

*
* *

Seria maeștrilor sufi continuă cu DHÛ'L NUN, (796-856) inițiat în mistică la CAIRO. El descrie pentru prima dată bucuriile Paradisului și predă conceptul spiritual, „SAMA" (concerte spirituale cu dans, muzică și rugăciune). Descoperă secretul descifrării hieroglifelor gravate sau pictate pe templele eigiptene.

Mormântul lui la KARÂFÂ, este una din etapele pelerinajului „martirii, Dorinței", pentru ca pelerinii să se lase pătrunși de influența maeștrilor sufi și pentru a „urca în regatul dreptății și al iubirii". (Împărăția cerurilor).

*
* *

IBN ADHAM (716–777) este primul mistic musulman din IRAN a cărui biografie rămâne necunoscută.

Doctrina sa se baza pe „convorbirile sale cu DUMNEZEU" în timpul viziunilor sale când afirma că „această uniune a inimii lui DUMNEZEU cu inima omului, această speranță a viziunii în care orice văl dispare, este o stare mistică superioară celei PROFETULUI".

Din cauza acestei atitudini care decredibiliza PROFETUL, IBN ADHAN a fost exilat în SIRIA unde a și murit, însă doctrina sa a rămas vie fiind propovaduită și trăită, un secol mai târziu de un alt mare

maestru sufi, HALLAJ care a fost crucificat pentru aceste convingeri religioase.

Discipolii khorassieni vor da acestei învățături o nouă dimensiune și anume de abandon total în mâinile lui DUMNEZEU; care a generat ulterior la nivelul societății o atitudine de indiferență morală.

*

* *

IBN KARRÂM (806−868) este unul dintre maeștrii sufi care au exercitat o durabilă influență îndeosebi în AFGANISTAN, în celebra stațiune KANDAHAR. La patruzeci de ani își face pelerinajul la MEKKA (unde petrece cinci ani), după care vizitează IERUSALIMUL. La întoarcerea în țara sa natală, SIJISTAN, își vinde toate bunurile și își începe activitatea misionară. A dus o viață de ascet, în post și rugăciune, meditând asupra textelor Coranului, însă dându-le și sensuri esoterice, ceea ce l-a făcut suspect în ochii clerului care a făcut presiuni asupra autorităților să fie expulzat în KHORASSAN unde a stat întemnițat timp de opt ani.

După eliberarea din temniță merge la IERUSALIM unde reîncepe predicarea publică, însă patru ani mai târziu moare și este înmormântat aproape de poarta spre JERICHO. Discipolii săi fondează ordinul cerșetor și învățător al KARRAMIYAH, care construiește o serie de colegii musulmane de învățământ superior (medera), din care vor apărea mai târziu universitățile. De aici vor porni misionari pentru a islamiza populațiile de la est de KHORASSAN și AFGANISTAN, până în INDIA.

*

* *

IBN KARRÂM a fost teolog scolastic și mistic care propovăduia că: „nu este suficient să crezi, să știi, ci trebuie să aderi la această credință din tot sufletul, să iubești și să acționezi, fiind sub influența grației divine, care inspiră și pătrunde în toată această viață.”

*

* *

MOHÂSIBI[366], maestru sufi care întemeiază școala din BAGDAD, ce va deveni centrul misticismului sufi, s-a născut la BASRAH (781) și moare la BAGDAD în (857). După ce urmează învățăturile mai multor maeștri, se convertește la viața mistică alăturându-se ermiților care trăiau izolați în munții din apropierea BAGDADULUI. A scris o serie de lucrări în care se făcea referire la respectarea tradițiilor însă, în căutarea unei perfecționări interioare s-a aplecat și asupra unor concepte filosofice, fapt ce l-a făcut suspect, iar lucrările sale au fost interzise la reacția sunniților.

El face o radiografie a modului de organizare a comunității islamice, subliniind că aceasta este foarte divizată în peste șaizeci de secte ceea ce afectează unitatea religioasă. El vorbește despre convertire făcând apel la comportamentul moral al maeștrilor sufi a „căror iubire de DUMNEZEU, este la originea credinței lor ... Viața lor sfântă este rodul unei iubiri care le-a precedat credința, fapt pentru care și DUMNEZEU îi iubește".

El s-a ridicat condamnând viciile conducătorilor vremii, care îmbătate de victoriile militare, duceau o viață de desfrâu și lux ceea ce contravenea textelor coranice.

MOHÂSIBI preciza că: *„sub impulsul constant al iubirii de DUMNEZEU și a lui DUMNEZEU, sufitul se alătură procesiunii sfinților care se îndreaptă spre viziunea Esenței Divine"*[367].

*

* *

ABU YAZID TAYFUR BISTÂMI (800–874), este inițiatorul sufismului de tip panteist în IRAN, deoarece spune că: „Eu sunt cel ce iubește și cel pe care îl iubesc", identificându-se cu însăși Creatorul. Nu a scris nimic, însă discipolii săi au strâns cugetările sale, dar nu au întemeiat vreo școală sau confrerie.

Calea adoptată de el este cea a „esențialității" care merge până acolo încât să nu admită decât existența lui DUMNEZEU, afirmând prin

---

366 MOHASIBI – „KHITÂH AL WASÂYA".

367 JEAN CHEVALIER – „LE SOUFISME" ED. PRESSES UNIVERSITAIRES DE FRANCE 1984.

infinitul umilinței sale, neantul creaturii și plenitudinea Creatorului.

„Dumnezeu a cercetat toate conștiințele din Univers, și a văzut că ele erau lipsite de EL, în afară de a mea, unde EL se vede în plenitudine".

El simțea că nu există decât prin EL, prin DUMNEZEU, afirmând că: „Mai mult valorează pentru tine (adresându-se unui discipol) să mă vezi o singură dată, decât să-l vezi pe DUMNEZEU de o mie de ori"; sau: „Eu sunt stăpânul vostru suprem! Eu sunt tronul lui DUMNEZEU! Slavă mie! Căci gloria mea este mare!".

El a vrut să se roage nu numai pentru coreligionarii săi musulmani, dar s-a rugat și pentru ADAM „care a vândut PREZENȚA pentru o îmbucătură; pentru evrei: „iartă-le lor"; s-a rugat pentru toți cei blestemați: Luați-mă pe mine pentru răscumpărarea lor."

Rămâne în istoria misticismului ca un reper la care se vor defini și alți meștri sufi.

*
* *

ABOU MUHAMMAD SAHL IBN TOSTARI RÂFI (818–896), acest energic disciplinat și instruit mistic a elaborat o doctrină mai mult morală bazată pe credința tradițională a suniților, așa cum ea rezultă din CORAN și din hadâth, propovăduind nemurirea sufletului. Susținea nevoia educației copiilor pentru a se obișnui din *„copilărie să trăiască în prezența lui DUMNEZEU; iar în timpul extazului, misticul trebuia să se concentreze doar asupra lui DUMNEZEU într-un act de pură adorație*".

Tradiția sufită a păstrat de la TOSTARI disciplina ascetică și morala strictă, cât și bucuria efortului personal și penitenței care pregătesc calea experienței mistice pentru a simți prezența lui DUMNEZEU. Punea pe primul loc experiența mistică inaintea oricărei alte cunoașteri.

Viziunea lui era că DUMNEZEU în ziua judecății trebuia să recupereze pe toți credincioșii săi, iar SATAN însuși să fie iertat.

*
* *

JONAYD a fost vreme de optsprezece ani, maestrul principal și inițiatorul doctrinal al lui HALLAJ, a fost un om de vastă cultură care se intindea nu doar la doctorii ISLAMULUI, ci și la bogata literatură siriacă.

În centrul gândirii sale se plasează principiul coranic al Convenției (mithâq), care amintește pe cea a Legământului din BIBLIE care exprimă un pact între DUMNEZEU și credincioși.

Sensul acestei convenții este „ reîntoarcerea la originea noastră, accesul la viața primordială în care iubirea produce prin permutare cu calitățile iubitorului, o penetrare a calităților iubitului".

Această doctrină drastică și dureroasă va inspira vieți de mortificări fizice, morale și mentale, o aneantenizare graduală și metodică, până la identificarea cu ideea divină primordială.

La toți sufiții se va regăsi această doctrină de consimțire față de voința divină la aneantenizarea eului (fâna), de la epuizarea stării de creatură până la transfigurarea în eternitatea divină. Moare la BAGDAD în 911.

*

* *

HALLAJ, numit și „CHRISTOSUL ISLAMULUI" așa cum am mai arătat, se identifică în ochii discipolilor cu DUMNEZEU însuși, ceea ce a creat o stare de confuzie și iritare în rândul sufiților și autorităților politice care îl întemnițează. Evadează dar este descoperit și adus la BAGDAD unde este condamnat la torturi groaznice după care este decapitat iar corpul ars.

*

* *

După numeroasele persecuții la care au fost supuși sufiții timp de jumătate de mileniu, activitatea lor cunoaște o perioadă de retragere din viața publică și religioasă exterioară, pregătindu-se pentru o a două etapă „vârsta de aur" marcată de secolele XII–XIII când se constituie marile sinteze doctrinale care abordează omul în contextul COSMOSULUI iar DIVINITATEA într-o viziune de ansamblu. În acest context apar și primele confruntări între gândirea sufită și cultura

greacă. Se realizează un compromis între spiritul mistic, respectarea tradiției și juridismul coranic, propunându-se metode de pregătire colectivă, un dinamism în grup, până a se ajunge la extaz. Această a doua etapă de trecere de la etapa persecuțiilor la „vârsta de aur" a sufismului, este marcată de personalitatea marelui erudit, FARABÎ (872–950) care stăpânind șaptezeci de limbi și toate științele, inclusiv muzica și operele lui ARISTOTEL, PLATON, PLOTIN, PROCLUS, formulează concluzia care a devenit celebră că: „intelectul agent este donatorul formelor". El împrumută de la PLATON ideea „Cetății perfecte, plasând-o sub egida non rațiunii, ci a supunerii față de DUMNEZEU prin iubire, a lui DUMNEZEU reprezentat pe pământ de IMAM, profet și legislator, și concepând-o pe măsura umanității, a tuturor oamenilor, fără discriminare, formând o comunitate unică în care se respectă diferențele, de vreme ce ele converg prin căile lor proprii spre același scop".

Sunniții nu agreează această formulare, FARABÎ fiind nevoit să părăsească BAGDADUL și să se reîntoarcă la DAMASC unde a și murit.

*
* *

IBN SÎNA AVICENNA (980–1037), preia din gândirea lui FARABÎ , din care anumite pasaje le-a memorat, continuând pe aceeași linie instruirea sa în toate științele timpului său, reușind să întocmească la vârsta de douăzeci și unu de ani, una dintre primele enciclopedii științifice.

„Prințul medicilor" numit pentru numeroasele maladii pe care le-a tratat, devine „cel mai mare filosof al Evului Mediu Oriental", împăcând credința și rațiunea.

Nu a făcut parte din nici o confrerie și nu a fondat vreo confrerie religioasă, dedicându-se scrisului. Este autorul a peste o sută treizeci de lucrări, în care dezvoltă o serie de teme de la experiența mistică pe care o aseamănă unei contemplații intelectuale, până la povestirile sale mistice în care prezintă aventura umană în care sufletul, cosmosul și DUMNEZEU tind să se manifeste în viziunea unei comune „ heliofanii".

În lucrarea „VEGHETORUL și PASĂREA", AVICENNA dezvoltă călătoria spre un Orient mistic, ca un focar al luminii spirituale unde misticul caută să ajungă la DUMNEZEU, la ILUMINARE, pe calea ascezei, studiului, rugăciunii și meditației. Epopeea mistică a căutarii Luminii divine ne duce cu gândul la cea a lui PARSIFAL în căutarea Sfântului GRAAL.

În cursul unei expediții militare în regiunea HAMADAN, moare din cauza unui tratament prea puternic pe care îl luase pentru combaterea dizenteriei.

*
* *

ABÛ HAMID GHAZÂLÎ (1058–1111), în autobiografia sa mărturisește că: „am cercetat dogmele fiecărei părți și am descoperit secretele fiecărei secte, ca să știu cine avea dreptate ... Am fost totdeauna însetat de înțelegerea realității ..."

În viață sa apare brusc o iluminare care a atribuit-o lui DUMNEZEU, moment care îi luminează deopotrivă credința și rațiunea, fapt ce-i permite clasificarea „căutătorilor de adevăr" în patru categorii: teologi, filosofi, esoteriști și sufiți.

El nu ezită să recurgă la *„sensul simbolismului, al unei corespondențe între lumea sensibilă și lumea spirituală, la rolul armonizator al muzicii ... Prin experiența vieții interioare, prin transformarea caracterului, spiritul poate atinge realitatea, poate fi el însuși adevăr"*.

Călătorește în SIRIA, EGIPT, ARABIA unde realizează pelerinajul la MEKKA, prilejuri de a întâlni reprezentanți ai marilor școli sufite cărora le recomandă „în afara unei credințe pure, asceză, umilință, discernământul, rugăciunea, meditația".

La NISHAPOUR redactează lucrarea monumentală „REÎNVIERA ȘTIINȚELOR RELIGIOASE", o sumă teologică de aproape 4000 de pagini care l-a comparat cu Sf. TOMA D'AQUINO, iar în preajma morții scrie „CRITERIUL ACȚIUNII", care va fi considerată drept „breviarul etic al musulmanului".

ABÛ HAMID GHAZÂLÎ a conferit vieții mistice o orientare

mai degrabă etică și ascetică decât gnostică și contemplativă.

*

* *

SHIHABODDIN YAHYÂ SOHRAWARDÎ (1155–1191), fascinat de învățătura lăsată de AVICENNA, a tradus în persană lucrarea acestuia, „EPISTOLA PĂSĂRII".

El concepe experiența mistică ca pe o luptă între LUMINĂ și TENEBRE, două tendințe antagoniste care sfâșie inima omului.

Prin reflecție, asceză, contemplație, el întreține o exigență interioară de nepotolit, propovăduind credința islamică în transcendență absolută a luminii divine.

„Cel care se scaldă în această sursă de lumină niciodată nu va fi murdar. Cel care a găsit semnul adevăratei Realități, acela a ajuns la această sursă".

În ciuda protecției de care s-a bucurat din partea lui MALIK (fiul lui SALADIN), SOHRAWARDI este întemnițat în citadela din ALEP, unde moare în împrejurări stranii la vârsta de treizeci și șase de ani. Pentru filosofi este „maestrul înțelepciunii orientale", iar pentru sufism „maestrul martir" care a lăsat moștenire o operă impresionantă, sursă de inspirație pentru confreria ISHRÂQ ÎYÛN- ilor.

Opera sa vibrează de inteligență și iubire, fiind rodul unei exprienţe trăite.

Despre opera sa avea să scrie: „Această carte a fost inspirată în inima mea de către Sfântul Duh, dintr-o dată, în timpul unei zile miraculoase, cu toate că nu am reușit să o scriu decât vreme de luni întregi ... ".

*

* *

FARID–ud–DÎN ATTAR (1140–1230) a scris o operă considerabilă care a cuprins șaizeci de titluri, lucrările sale fiind cele mai cunoscute și traduse. Este autorul „MEMORIALULUI SFINȚILOR" care relatează învățăturile și experiențele mistice a șaizeci de sfinți.

Cartea „GRAIUL PĂSĂRILOR", poem în care păsările simbolizează diversitatea sufiților care, cu toții participă la această

căutare, „căutarea adevărului Suprem, care este Iubirea Absolută de DUMNEZEU.

Pasărea mistică SIMORGH este mesagerul, maestrul mistic, manifestarea divinității și locuiește în muntele QÂF, echivalentul OLIMPULUI muntelui MERU al PARADISULUI.

Doctrina lui ATTAR (farmacistul) evocă ciclul neoplatonican *„sufletele purced, în multiplicitatea lor din fluxul creator unic care este în același timp idee și iubire, și se reîntorc spre Unitatea - sursa prin cunoaștere și iubire.*

DUMNEZEU este unitatea, DUMNEZEU este SPIRITUL universal: manifestarea sa se diversifică în formele, a căror multiplicitate nu face decât să ascundă unitatea Sa".

Întreaga sa operă simbolizează de fapt evoluția misticii islamice: perceperea invizibilului, adeziunea la energia creatoare divină, uniunea iubitoare în prezența beatificatoare a lui DUMNEZEU.

*

* *

IBN al FARIDH (1181–1235), născut la CAIRO, își petrece viața în EGIPT, încă de tânăr dedicându-se ascetismului, retrăgându-se în pustiu. După un timp se instalează în unul din colegii (MADRASA) învecinat moscheilor, unde se dedică studiului, reculegerii, pioșeniei.

La sfaturile maestrului său pleacă la MECCA unde rămâne cincisprezece ani, moment în care este favorizat cu grația iluminării.

Reîntors la CAIRO în 1231 trece printr-o serie de stări extatice apreciate ca fiind „beția de DUMNEZEU".

A murit la Cairo, iar grota folosită de el ca tânăr ermit a fost transformată în mormânt, care este și în prezent centru de rugăciune și pelerinaj.

*

* *

IBN ARABÎ, pe numele său complet ABU BAKR MUHAMMAD IBN al ARABÎ s-a născut la MURCIA (SPANIA 1165) într-o familie de rang social care numara printre prietenii apropiați pe AVERROES.

Din copilărie se dedică studiului CORANULUI, Hadith, exegezei coranice, fiind atras de bogata bibliotecă a califului de Cordoba care conținea 400.000 volume; și de înțelepciunea a două venerabile doamne, maestre sufi care îl vor iniția pe calea intimității lui DUMNEZEU. Este vorba de YASMINA de MARCHENA și FATIMA de CORDOBA.

La douăzeci de ani ia contact cu maeştri sufi renumiți IBN MASSARA și IBN ROȘD, iar călătoriile sale întreprinse în ANDALUZIA și în FES (MAROC unde activau puternice confrerii sufi, o universitate și o comunitate puternică de ezoteriști evrei) la TLEMCEN și BUJIA, TUNIS, îi permit să cunoască nuanțe ale aceleiași doctrine sufi, adaptată la tradițiile zonei și influențele comunităților creştine și islamice.

La treizeci și șase de ani pleacă pentru prima oară în pelerinaj la MECCA, experiență profundă care va constitui baza întregii sale dialectici a iubirii atât față de DUMNEZEU cât și față de fiica unui renumit șeic, de o frumusețe și înțelepciune care l-a inspirat în scrierea „INTERPRETUL DORINȚELOR".

Simultan, viața sa interioară se intensifică, primele experiențe extatice îl vor transporta în afara simțurilor, făcându-l să „guste" savoarea stărilor mistice.

Împreună cu un grup de sufi andaluzi pleacă la CAIRO unde intră în contact cu școlile și doctrinele filosofice participând la dezbateri pline de savoare unde se disputau învățăminte și doctrine sufi, căutând să pătrundă mai profund și să se apropie de lumina Adevărului Suprem.

În 1207 îl regăsim la MECCA unde are din nou parte de experiențe extatice pe care le-a descris drept „urcușul celest", după modelul miraj-ului profetului MUHAMMAD.

Își continuă călătoriile ajungând până în inima ANATOLIEI, apoi în ARMENIA, după care coboară pe EUFRAT până la BAGDAD, unde, în 1214, îl cunoaște pe marele filosof OMAR SOHRAWARDI.

La invitația sultanului DAMASCULUI, ajunge în vechea capitală omeiadă în 1223, unde reușește ca atât sultanul, cât și fiii săi să-i devină discipoli.

Până la acea dată IBN ARABÎ scrisese peste 400 de lucrări

și a inițiat în tainele sufi numeroși discipoli care vor constitui elita filosofilor și maeștrilor sufi în țările și orașele vizitate. Se stabilește la DAMASC unde moare la 16. XI. 1240, iar în secolul XVI, sultanul Constantinopolului, SELIM al II-lea, a ridicat pe locul unde este înmormântat un mausoleu care este azi loc de pelerinaj pentru adepții sufi.

Titlurile care i-au fost atribuite încă din timpul vieții sunt: MUHYI- d-din (însuflețitorul religiei), ASH-SHAIK- al AKBAR (cel mai mare dintre învățați) ceea ce arată prețuirea de care acesta s-a bucurat pe timpul vieții atât printre credincioși cât și printre marii învățați ai vremii.

Întreaga sa operă este apreciată la peste 1.000 de lucrări, dar cele mai cunoscute și traduse în mai multe limbi sunt cele scrise în ultima parte a vieții sale.

IBN ARABÎ „era subiectul unor fenomene psihice extraordinare, premoniții, comunicări telepatice cu cei vii și cei morți, puteri terapeutice. În viziunile sale, gândurile mistice luau forma unor figuri de o excepțională frumusețe, copleșind pe extatic cu o bucurie purificată de orice neliniște”[368] .

El s-a inițiat în toate științele timpului său, în filosofie, teologie, ezoterie, căutând sensul ascuns al tuturor raporturilor dintre semne, numere, litere, vise, astre, evenimente, ochii săi pătrunzând mai departe de lumea vizibilă.

„Mișcarea astrelor, a oamenilor și a oricărui lucru din univers îi pare dominată de un pol, un centru energetic care asigură coeziunea fiecărei ființe, și coerența întregului ... . Această viziune a unui pol al spațiului și timpului, ilustrează pentru el relativitatea lumii materiale și destinația sa finală, aceea de manifestare a spiritului ... . Dezvoltă „știinta balanței” care este capacitatea de a măsura „energia spirituală”, imanentă într-o ființă, un act, o dorință și chiar într-un cuvânt sau text. Această știință comportă metafizică, o etică, o hermeneutică” ... [369].

... „Știința balanței” este orientată spre realizarea unei întâlniri a

368 IDEM.
369 IDEM.

spiritului manifestat cu spiritul ascuns, spre o mutație a ființei analogă aceleia a plumbului impur în aur pur: știința divină care triumfă asupra morții".[370]

IBN ARABÎ refuză să rămână încarcerat în concepte, rituri, culte, ci lasă liber spiritul să-și urmeze călătoria iubirii pentru DUMNEZEUL UNIC căruia i se abandonează în întregime.

... „ *Inima mea este în stare să devină orice formă: mănăstire a călugărului creștin, templu al idolilor, pășune a gazelelor, piatră neagră a pelerinilor, Tablele legii mozaice, Coran ... Iubirea este principiul meu și credința mea" ...* [371].

Complexitatea gândirii și operei lui IBN ARABÎ care încorporează elemente sunite, șiite, gnostice elenistice, kabalistice, creștine și zoroastriene, a atras multe critici fiind acuzat de erezie

HENRY CORBIN un reputat istoric al filosofiei islamice apreciază că avem în față o „anfibolie", un teomonism și un pantenism unde „Relația creator-creatură stabilește o coexistență, solidară teomonismul, lui IBN ARABÎ putând fi explicat prin aceste cuvinte: „esența unică, la care se raportează Numele și Atributele, prezintă două fețe: Ființa pură care este Ființa divină (HAQQ) și Ființa unită cu neființa, care este lumea ființelor creaturale (KHALQ)"[372] .

„Cartea cuceririlor spirituale mekkaae" (FÜTÛHĀT al–MAKKIYÂH) este considerată ca suma esoterismului musulman, iar „nestematele înțelepciunii profeților (FUÇÛÇ al–HIKAM), evocă prin figurile profeților multiplele fațete ale diamantului unic, Înțelepciunea divină.

Alte lucrări de referință ale lui IBN ARABÎ sunt: „Cartea revelațiilor de la MECCA" (KITAB al – FUTÚHAT al MAKKIYYA FÎ MA'RIFAT al ASIAR al MALIKIYYA) care se referă la misterele REGELUI (DUMNEZEU) și ale REGINEI (LUMEA) este o imensă enciclopedie sufi; FUSÛS al HIKAM (Monturi de înțelepciune sau

370 IDEM.
371 IDEM.
372 MUHYI, D-DIN IBN`ARABI – „ILUMINĂRI: CONTEMPLAȚII SPIRITUALE" ED. HERALD, 2003.

înțelepciunea profeților", terminată în 1230) în care expune cu măiestrie principiul „UNICITĂȚII EXISTENȚEI" este considerat drept un compendiu al doctrinei sale care a avut o influență hotărâtoare asupra dezvoltării gândirii islamice; "Comentariu asupra Coranului Marelui Învățător" (TAFSÎR sh-SHAYKH) cuprinde o sumă de exegeze având ca punct de plecare Cartea sacră a ISLAMULUI, dar și TRADIȚIA; interpretul dorințelor și al iubirii" (DIWAN al AKBAR; el TARJUMAN al ASHWAQ), abordează cu multă pasiune, multiplele fațete ale sentimentului iubirii.

„În privința creației lumii, IBN ARABÎ, ca și ceilalți filosofi musulmani, a adoptat teoria „emaționistă", de purcedere eternă și graduală a oricărui lucru pornind de la UNUL ... UNUL este fundamentul prim, REALITATEA subiacentă oricărei realități. UNUL este DUMNEZEU prin lucrarea căruia lumea se actualizează" ... LUMEA nu poate exista fără DIVINITATE, care este cauza ei. În ordinea ESENȚEI, lumea e, de fapt contingentă, ceea ce nu exclude eternitatea ei"[373].

În domeniul metafizicii, IBN ARABÎ este cel mai mare gânditor al doctrinei esoterice a „wahdat al wujud" („comoara ascunsă").

„DUMNEZEU a zis: Eu sunt o comoară ascunsă și îmi place să fiu cunoscut. Atunci când EU am creat creaturile a fost pentru a fi cunoscut prin ele"[374].

Această voință a lui DUMNEZEU de a fi cunoscut este vehiculată prin dorință și iubire când DUMNEZEU s-a făcut cunoscut lui însuși și a cunoscut lumea prin EL.

EL a creat lumea după înfățișarea Sa. Lumea este deci o oglindă în care EL își contemplă imaginea.

„EL n-a iubit, în realitate decât pe EL însuși ... EL iubește creatura iubindu-se pe EL însuși ... Astfel obiectul iubirii, sub toate aspectele sale este DUMNEZEU"[375].

373 IDEM – KITAB AL FUTUHAT AL MAKKAIYYA.
374 IBN ARABÎ – „TRAITE DE L`AMOUR: ILUMINATIONS DE LA MECQUE TRAD, MAURICE GLOTON; ED. ALBIN MICHEL, 1986.
375 HENRY CORBIN – „L`IMAGINATION CREATRICE DANS LE SOUFISME D`IBN-ARABÎ".

Teoria „UNICITĂȚII EXISTENȚEI" (wahdat al wujud) a fost sistematizată prima dată de discipolul și ginerele său, SADRÎ al- DIN al QUNAWÎ.

DUMNEZEU nu este cunoscut în REALITATEA ESENȚIALĂ (HUWA, ALAH) ci cunoscut prin intermediul numelor Sale divine.

HENRY CORBIN este primul comentator al operei lui IBN ARABÎ, care a vorbit și despre viața sa și procesul său religios în cartea sa: „L'IMAGINATION CREATRICE DANS LE SOUFISME D'IBN ARABÎ".

El caracterizează opera lui IBN ARABÎ drept „teozofie (înțelepciune divină) sau hermeneutică profetică care se bazează pe conceptul de teofanie, prezența lui DUMNEZEU, sau manifestarea lui DUMNEZEU în lumea fenomenelor ... . Inima este centrul unde se concentrează energia spirituală creatoare este teofanie, în timp ce imaginația este organul" [376].

IBN ARABÎ precizează că: „omul este imaginea perfectă a creației încheiate". Aducând drept argument SURATA 82,7-8 din CORAN, (EL - „INFITAR"- DESPICAREA) care zice: „O, tu, omule! Cine este cel care te înșală pe tine cu privire la DOMNUL tău cel Nobil? EL este cel care te-a creat și apoi te-a aranjat și te-a îndreptat"[377].

IBN ARABÎ supranumit și „fiul lui PLATON", referindu-se la căutarea inițiatică a DESĂVÂRȘIRII spre care tind adepții Marii opere sub conducerea unui «trimis» precizează că trebuie urmată o cale modelată în mod ideal de mi'raj-ul PROFETULUI, înțelegând prin aceasta Urcarea la cer trăită de profetul MUHAMMAD într-o noapte de extaz în timpul căreia a fost răpit în ceruri și condus de Arhanghelul GABRIEL, (arhanghelul REVELAȚIEI), de la MECCA până la Templul Ierusalimului ceresc situat în al șaptelea cer"[378].

Mi'raj-ul este o viziune eshatologică anticipată a destinului ce îl așteaptă pe om în „lumea cealaltă" și care determină opțiunea sufletului

376 IBN ARABÎ – „LA PROFESION DE FOI" ED BABEL, 2010.

377 IBN ARABÎ – „ALCHIMIE DU BONHEUR PARFAIT" TRAD. STEPHANE RUSPOLI ED. BERG INTERNATIONAL.

378 IBN ARABÎ – „KIMYA AL-SA`ADA" ALCHIMIA FERICIRII: ILUMINARI".

aici, pe pământ.

„Tainicele adevăruri ale alchimiei fericirii" este apreciat de specialiști drept un tratat de esoterism care ridică problema dintre experiența mistică și opera alchimică, fapt pentru care el a servit drept bază pentru cei interesați să descopere „hermetismul" în gnoza lui ARABÎ.

Însuși autorul mărturisește că: „Eu cunosc alchimia pe calea revelației intuitive și nu prin intermediul cunoștinței dobândite."

În PROLOG, el atrage atenția că: ... „în alchimie fii cu luare aminte la proporțiile stabilite, atât de bine ascunse în lumea formelor finite.

Fii clarvăzător în această măreață artă de vrei să i te dedici.

Fie ca înclinația ta de a cerceta toate lucrările să nu te îndepărteze de adevăratul drum; și vei sta laolaltă cu îngerii preacurați de vei trece dincolo de rangul neamului omenesc".

„Alchimia este o știință naturală, spirituală, divină. Spunem că este cu adevărat o știință divină întrucât ea aduce cu sine trainica armonie, determină pogorârea epifanică și strânsa legătură între ființe și înfățișează Numele divine care se referă la «denumitul unic» (al – Mosammâ al –Wâhid), printr-o diversitate de concepte metafizice" [379].

Alchimia este „Știința Elixirului" care va fi revelată adeptului doar în pragul Tronului Celui Preamilostiv, prin calea „medicală" și cea a „demiurgului".

Oricine pornește pe „calea lui DUMNEZEU" depășește condiția de a fi judecat și devine el însuși judecător al lucrurilor."

Această cale alchimică constă în suprimarea relelor.".

Înțelepciunea se află în relație directă cu ceea ce se numește „Alchimia fericirii" situată între cele două căi: calea medicală și cea"demiurgică". Este calea „mediană" care unește alchimia naturală cu cea spirituală." Alchimia fericirii conține o fericire și o plenitudine cum nu există altele pentru oamenii lui DUMNEZEU, întrucât ea îți conferă „Rangul Desăvârșirii" (darajat al KAMÂL), care le revine oamenilor în mod legitim.

379 IDEM.

IBN ARABÎ vorbește în capitolul II despre „Khalifatul lăsat de DUMNEZEU lui ADAM pe Pământ", care se referă la tainele creației, Adam primordial fiind Omul Perfect, Omul Universal care este scopul suprem al operei alchimice. Spre deosebire de ADAM căruia DUMNEZEU îi face cunoscute toate numele DIVINE și căruia îi poruncește să se facă cunoscute îngerilor, MUHAMMAD deține „sinteza verbelor" care constituie formularea ultimă a Numelor divine care îi fusese revelată lui ADAM".

Doar cel pe care DUMNEZEU l-a numit Khalif, pentru ca el să stăpânească peste servitorii săi, și nu cel ales în această calitate de oameni primește Rangul Desăvârșirii.

Actul divin primordial al insuflării Duhului în corpul lui ADAM este comparabil cu acțiunea lui IISUS HRISTOS suflând asupra păsării pe care o învie, este acțiunea Duhului Sfânt care animă viața și pogoară duhul insuflat profeților, le deschide ochiul cunoașterii divine și le deschide calea spre iluminare.

Pentru cititorul interesat să cunoască etapele urcării la ceruri a profetului MUHAMMAD, (mi'raj) care seamănă foarte mult cu descrierea „văzduhurilor și cerurilor" din Sfintele Scripturi, le recomandăm cartea „Iluminări" având drept autor pe IBN ARABÎ, care este tradusă și prezentată într-o ținută de excepție de ILIE ILIESCU la Editura „HERAL-BUCUREȘTI, 2003.

Am poposit mai mult asupra vieții și operei lui IBN ARABÎ căci el reprezintă sinteza gândirii filosofice, și religioase a Islamului în Evul Mediu, influențând școlile filosofice, confreriile sufi din Orientul Mijlociu Extins dar și o serie de teologi creștini și scriitori esoterici.

*

* *

Cu faza a treia, marcată de crearea Imperiului Otoman (secolul XV) sufismul cunoaște pe de o parte un declin, iar pe de altă parte o renaștere, cauzate în bună măsură de opoziția tot mai accentuată între sunniți și shiiți, cât și evoluției politico-religioase tulburi.

Asistăm la o adevărată ruptură între elitele intelectuale sufiste influențate de religie și filosofiile elenistice și orientale și un sufism

popular, slab instruit în care regăsim un amestec de misticism fanatic, magic, fakirism.

În zilele noastre diversitatea confreriilor exprimă și nuanțele școlilor religioase, dar și ale învățăturilor lăsate de fiecare maestru pentru discipolii săi, tradițiile zonei culturale în care se practică sufismul punându-și serios amprenta asupra ritualurilor și formelor esoterice de manifestare.

În evoluția sa, sufismul și confreriile sufite au intrat în contact și cu ordinele cavalerești și breslele profesionale unde au introdus exigențe morale și rituri secrete cu un ceremonial inițiatic care le conferă un fel de sacralizare.

Enciclopedia Islamului a identificat 174 de „tarika" principale fără a lua în calcul ramurile desprinse din ele, câteva confrerii supraviețuind vicisitudinilor vremii până astăzi: QADIRIYYAH (fondată în secolul XII, de ABD-al QÂDIR-al GILÂNI); RIFA'YA (fondată de discipolii lui AHMAD al-RIA, secolul XII) și SUHRAWARDIYA (creată în secolul XIII de discipolii lui OMAR SOHRAWARDI), toate trei dezvoltându-se inițial în IRAK, ulterior răspândindu-se în ASIA meridională.

O contribuție importantă la redactarea manualelor de sufism care reunea laolaltă regulile și etapele de formare a unei „grupări de rugăciune", până la fondarea unei confrerii sau ordin, cât și pașii ce trebuiesc urmați de la postulat la noviciat, până la condiția de asistent și maestru, a avut-o AL GHAZÂLÎ.

Nu voi intra în detaliile evoluției diverselor confrerii și ordine, ci mă voi referi doar la experiența personală trăită în perioada aflării în misiune în MAROC (1974-1979; unde am avut prilejul să cunosc reputați juriști în drept canonic și maeștri sufi la prestigioasa Universitate QYARAWIYINE din orașul FES.

De numele acestui frumos oraș se leagă existența uneia dintre cele mai vechi confrerii sufite, SHÂDHILLIYYAH, fondată în TUNISIA (secolul XIII) de ABÛ al-HASAN al SHADHILI care s-a extins și în MAROC, având drept reprezentant pe IBN`ABBÂD, născut în ANDALUZIA (1332) și mort la FES (1390).

*
* *

IBN'ABBÂD, în lucrarea sa „HIKAM”, dezvoltă doctrina „neștiinței mistice”, potrivit căreia „DUMNEZEU se descoperă obscur și transparent, nu prin raționament, ci prin experiența interioară”. Scrierile sale au avut și influență asupra Sf. Ioan al CRUCII.

În sudul Marocului, în djebelul ALAM, se află mormântul unuia dintre maeștrii acestei confrerii care s-a transformat în loc de pelerinaj.

Anumite confrerii își asumau misiunea de „a-și consacra viața apărării celui drept și protejării celui slab împotriva nedreptății”, devenind adevărate ordine cavalerești, care în zilele noastre sunt deschise și străinilor cu care împart un set de valori comune și acceptă o viață comunitară.

În MAROC aceste confrerii – Ordine erau interzise, însă ele existau și funcționau ca societăți inițiatice după anumite ritualuri și semne de recunoaștere.

*
* *

Un ordin puternic care a pus în dificultate Imperiul Otoman, este ordinul „DERVIȘTILOR ROTITORI” (MEWLEWITI), creat sub inspirația lui JALALLÔDDIN RÛMI, la KONIA, care s-a bucurat de înflorire în timpul SELGIUKIZILOR răspândindu-se într-o multitudine de centre, păstrând o organizare centralizată, cu o ierarhie ereditară.

În TURCIA a avut un rol important în crearea unei fraternități spirituale, a unei culturi rafinate, ritualurile erau însoțite de muzică și cântări religioase și dans.

SAMÂ reprezenta pentru derviștii rotitori un exercițiu mistic de cea mai mare intensitate, ceremonia simbolizând viața rotitoare a sferelor care supunea pasiunile și întărea credința interioară, pegătind extazul.

Ordinul se bucură de o mare autoritate la nivelul societății turce la începutul secolului XX astfel că superiorul ordinului era cel care conferea însemnele suveranității la urcarea pe tron a sultanului.

Odată cu revoluția populară laică condusă de MUSTAPHA ATATÜRK, toate mănăstirile și locuințele de întâlniri ale congregațiilor și ordinelor religioase au fost suprimate (1925), TURCIA devenind un stat laic, persecuția asupra comunității sufi extinzându-se pe întreg teritoriul TURCIEI.

În prezent, întregul ORIENT MIJLOCIU și GOLFUL PERSIC, până în Africa subsahariană, cât și în ASIA CENTRALĂ și CAUCAZ funcționează confrerii sufite care reunesc în general elite culturale și religioase, dar și prosperi oameni de afaceri care au aderat la principiile și regulile confreriilor sufi.

În INDIA, PAKISTAN, INDONEZIA, regăsim confrerii sufi aflate sub influența învățăturilor lui IBN ARABÎ și JALALLÔDIN RÛMI.

„În CECENIA, Guvernul Federației Ruse a legat un dialog cu confreriile sufite pentru a se opune wahhabismului care este o mișcare reformatoare apărută în ARABIA SAUDITĂ, care încearcă să restaureze doctrina islamică originară purificată de adaosurile străine Coranului."[380]

Această mișcare (fondată în secolul XVIII) atacă atât sectele ne-sunnite (KHARIJITI și SHI'ITI) cât și congregațiile și confreriile sufi.

Prin intermediul numeroaselor organizații pan-islamice coordonate de ARABIA SAUDITĂ, wahhabismul încearcă să controleze lumea islamică fiind suspectat și dovedit a avea legături cu organizații teroriste de genul AL QAIDA.

O influență considerabilă în mișcarea sufită au avut femeile ca ermite, cenobite, soții și mame sau conducătoare de școală, putându-se ridica până la responsabilitățile unui maestru.

În tradiția spirituală islamică, femeia apare în dubla ipostază: ca frumusețe sensibilă, întruparea formelor exterioare, a esotericului (zahiv), cea care atrage spre neființa devenirii de vreme ce e doar o pură aparență și ipostaza esenței transcendente (frumusețe, înțelepciune):

Vorbind despre ISLAMUL ASIATIC, GHEIDAR DJEMAL, vicepreședintele Partidului Islamic Rus (P.R.I) considera că:

380 PATRICK KARAM - „REVENIREA ISLAMISMULUI IN FOSTUL IMPERIU RUS" ED SCRIPTA, 1998.

„Apropierea dintre IRAN, PAKISTAN, AFGANISTAN și țările din ASIA CENTRALĂ ar putea exprima un islam antioccidental dispunând de un potențial considerabil demografic, economic și tehnologic ... RUSIA trebuie neapărat să își reconsidere misiunea civilizatoare și să admită că există o civilizație rusă diferită de vest. Trebuie să i se alăture EURASIEI pentru a forma un bloc independent nesupus americanilor...”[381].

În 1993, liderul Partidului Comunist Rus ZIUGANOV declara că : *„țara noastră este din timpurile cele mai vechi o uniune de popoare slave și musulmane”.*[382]

Curentul neoeuroasiatic are o mare pondere asupra marilor orientări ale politicii externe ale Rusiei furnizând un fundament ideologic imperialismului postsovietic. Apropierea cu IRANUL, neîncrederea cu TURCIA, axa cu GERMANIA constituie fațetele acestei politici.

SUFISMUL în secolul XXI ar putea constitui liantul între diversele tendințe manifestate în interiorul ISLAMULUI, de izolare a wahhabismului și o ușă deschisă dialogului cu OCCIDENTUL prin intermediul Bisericilor Creștine din Orient și din Răsărit.

A FI MUSULMAN ÎNTR-O LUME ÎN SCHIMBARE

MOTTO: „Epoca modernă cheamă Musulmanul la un act global al cunoașterii, al învățământului, dialogului, comunicării și rezistenței”.
ACHDAR KHELLAF

În „Cuvânt înainte” la cartea „A FI MUSULMAN. ISLAM, PACE ȘI DEMOCRAȚIE”, Academicianul MIRCEA MALIȚA precizează că: „ISLAMUL este o religie egalitară, nu există rasism. Atitudinea de bază a mahomedanului este respectul față de alții, pe care îl cere și pentru sine, într-un simț special al demnității. Este pașnic și nu recurge la violență decât când trebuie să se apere. Este deschis la

381 IDEM.
382 GENNADY ZIUGANOV – „PRAVDA” 17.09.1993

vederile altora și înclinat spre dezbatere și soluții consensuale. Pe plan etic prețuiește bunătatea și pacea, iar pe planul cunoașterii, conlucrarea. De fapt, cine a făcut cunoscute Occidentului operele filosofiei grecești, după ce au fost studiate, traduse și comentate de savanții Califatelor?

Odată centrul cultural al lumii era considerat PARISUL, dar cu o mie de ani în urmă el era la BAGDAD."[383]

În ultimele două decenii sistemul internațional de securitate și principiile care au modelat interesele de securitate națională ale SUA și ale altor puteri occidentale au suferit schimbări radicale, astăzi confruntându-se cu numeroase conflicte etnice și intrastatale, într-o lume aflată în căutarea unei noi direcții și a unor modele economice și de guvernanță la nivel planetar.

Pe această scenă internațională confuză și marcată de confruntarea deschisă între interesele americane și cele ale statelor emergente grupate în BRICS, tot mai multe țări și în special cele aparținând grupului în curs de dezvoltare, încearcă să descifreze și să clarifice tendințele de evoluție a stării neliniștitoare de dezordine care a cuprins întreaga lume pentru a-și stabili strategii viabile care să le asigure supraviețuirea.

În urmă cu trei ani scriam pe blogul personal că „SUA vor fi piromanii Orientului Mijlociu, torpilând proiectul lansat de președintele SARKOZY de creare a Uniunii pentru Mediterana, al cărei președinte pentru zona europeană și sud-mediteraneană se vedea, ceea ce a stârnit reacții ironice din partea administrației americane care cu abilitate a acționat pentru ca GERMANIA prin vocea cancelarului să-l trezească la realitate pe domnul SARKOZY amintindu-i că proiectul aparține UE și nu FRANȚEI.

La vremea respectivă președintele francez lansase promisiuni în direcția EGIPTULUI, propunându-i președintelui HOSNI MUBARAK să devină președinte pentru zona Orientului Mijlociu, situație care a iritat pe americani și evrei. Consecința gestului de apropiere de FRANȚA a președintelui egiptean a fost pregătirea și lansarea pe

383 EL HASSAN BIN TALAL – „A FI MUSULMAN. SLAM, PACE ȘI DEMOCRAȚIE", ED. CADRAN POLITIC, 2010.

piață a „primăverii arabe”, care sub pretextul răsturnării regimurilor dictatoriale (care timp de peste trei decenii au fost susținute de americani, evrei și occidentali) și câștigarea libertății prin revoluții sângeroase de tipul ”BUCUREȘTI 1989”, a creat o mare dezordine în zonă lăsând cale liberă extremismului musulman (reprezentat de „FRAȚII MUSULMANI”, „HAMAS”, „HEZBOLLAH”) să se transforme în forțe politice pregătite să preia conducerea.

Deja situația a devenit extrem de periculoasă atât pentru securitatea statului ISRAEL, dar și pentru interesele americane în zonă, instabilitatea din ORIENTUL MIJLOCIU tinzând să se extindă și în alte țări, în special din ASIA populate de musulmani.

A fi musulman în era globalizării este perceput de americani și occidentali în general cu a fi terorist, deci trebuie să fii privit cu neîncredere și cu o anumită teamă.

Pe bună dreptate, DAVID L. BOREN nota că: „Occidentul nu știe foarte multe despre ISLAM și că această ignoranță alimentează opiniile negative. Cunoașterea și înțelegerea celor percepuți ca rivali, adversari sau dușmani, a celor cu care te lupți și de care te simți amenințat nu asigură reconcilierea sau dispariția temerilor. Însă înțelegerea inamicilor și empatia cu aceștia sunt poate esențiale pentru a ne putea îndrepta spre încetarea ostilităților, spre dezvoltarea unui acord și, sperăm, spre o cooperare constructivă și reciproc avantajoasă”.

Se pare că fostul senator american care a prezidat o perioadă comisia de politică externă, a înțeles că este nevoie de o abordare lucidă și fără prejudecăți a relațiilor cu țările musulmane, inamice sau prietene printr-o cunoaștere mai bună a tradițiilor culturale și religioase, identificând elementele de apropiere între diversele civilizații, prin deschiderea unui dialog care să aibă la bază respectul reciproc și dorința reală de reconciliere a intereselor.

Un exemplu de ce înseamnă a fi musulman în această lume agitată și confuză, îl oferă Alteța Sa Regală, prințul HASSAN BIN TALAL al IORDANIEI, personalitate de rang al lumii islamice, care este promotorul unor inițiative atât în cadrul ONU cât și la CLUBUL de la ROMA (al cărui membru fondator este) menite să promoveze

pacea și prietenia între musulmani, evrei și creștini, fiind un profund cunoscător al CORANULUI, BIBLIEI și TORA.

În viziunea sa. „Marea majoritate a învățăturilor ISLAMULUI nu trebuie privite de Occident ca fiind ostile, ci ca parte a unei lumi fraterne având origini comune cu iudaismul și creștinismul".

Ignoranța Occidentului și îndeosebi a americanilor în necunoașterea sau disprețul pentru ISLAM se întoarce acum cu efect de bumerang, națiunile arabe trezite din euforia „libertății revoluționare" se orientează tot mai mult spre un radicalism religios cu consecințe greu de anticipat și controlat, existând pericolul instaurării dictaturilor militare (vezi EGIPT).

De aceea, prințul HASSAN a condamnat din capul locului atentatele din 11 septembrie 2001 și cele care le-au urmat, atrăgând atenția că aceste acțiuni în numele ISLAMULUI sunt contrare învățăturilor lăsate de profetul MOHAMMED care în fața miilor de pelerini adunați la poalele Muntelui Iertării a spus:„ DUMNEZEU a lăsat să nu vă atingeți de sângele aproapelui vostru și de bunurile sale până în ziua când îl veți întâlni pe DUMNEZEUL vostru ... .

Distrugerea unei singure vieți echivalează cu distrugerea întregii omeniri" (CORAN 5;32).

De altfel nici o școală islamică nu permite atacarea civililor, fapt considerat infracțiune armată (baghi) și un păcat capital conform legii islamice, iar, cei ce tulbură pacea unei societăți și răspândesc teama și dezordineaa merită cea mai aspră pedeapsă posibilă". (CORAN 5;33).

Prințul HASSAN ținea să sublinieze că: „la nivel internațional există speranțe ca, discutând despre barierele culturale și sociale, vom putea recunoaște, odată pentru totdeauna valorile la care subscriem cu toții și care ar trebui să fie pietrele de temelie ale unui cod universal de comportament. O parte a oricărui răspuns global ar trebui prin urmare, să fie aceea de a ne cunoaște mai bine unii pe alții.

„O educație eficace este elementul-cheie pentru a înțelege; iar a înțelege spune un proverb arab, este primul pas pentru a se înțelege"[384].

384 YASIM ALIBHAI–BROWN – „REFORMIES MUSLIMS ARE BRINGING NEW HOPE TO ISLAM", THE INDEPENDENT 09.09.2002

Provocarea secolului XXI este tranziția de la o cultură a violenței la una a păcii în care să învățăm să conviețuim, să ne dovedim solidaritatea, să împărtășim cunoștințe și experiență, să practicăm respectul față de tradițiile și valorile celorlalți.

Un pas important către acceptarea reciprocă este să luăm măsuri pozitive legate de valorile proprii mărturisindu-ne unii altora ceea ce credem că este cu adevărat bun.

A fi musulman înseamnă a recunoaște existența unui singur adevărat DUMNEZEU: creatorul lumii, invizibil, atotputernic, omniprezent și omniscient, care a încredințat lumea omului, pentru a o administra în conformitate cu imperativele morale divine revelate prin intermediul unui șir de profeți sau mesageri ai lui DUMNEZEU. Înseamnă a-l recunoaște pe MAHOMMED drept ultimul dintre profeți căruia imperativele divine i-au fost revelate în CORAN în forma lor originală neatinsă și cea mai convingătoare.

Musulmanii se văd pe sine ca făcând parte din lunga tradiție a supunerii față de voința lui DUMNEZEU, care a reprezentat esența religiilor monoteiste încă de la începutul lumii. Ei se consideră răspunzători individual și colectiv în viața de apoi nu doar pentru faptele lor, ci și pentru intențiile lor.

Potrivit învățăturilor CORANULUI, același cuvânt al lui DUMNEZEU s-a revelat celor trei: lui MOISE sub forma TOREI, lui IISUS, sub forma BIBLIEI și lui MAHOMMED sub forma CORANULUI. Profetul MAHOMMED este considerat khatan al anbya (pecetea profeților) cel care confirmă și încheie acest mesaj.

Profetul a predicat un sistem etic ce îmbină mila și dreptatea, pe baza credinței într-un singur DUMNEZEU, în profeții săi și în scripturi și în ziua judecății de apoi.

În limba arabă nu există nume pentru DUMNEZEU cu excepția epitetului divin al-RABB (DOMNUL), folosit dealtfel și de arabii creștini și evrei. În afara acestor nume proprii, există numeroase adjective cunoscute drept „frumoasele nume ale lui DUMNEZEU”- Cel Milostiv, Cel Îndurător, Cel Drept, Atotputernicul, Pacea.

Islamul nu recunoaște niciun intermediar între om și

DUMNEZEU (cum sunt preoții și bisericile), ci este o relație directă dintre musulmani și DUMNEZEU.

CORANUL stipulează clar că: „În religie nu există constrângere”(2,256), deci religia nu poate fi impusă cu forța în inimile oamenilor.

Imamul este conducătorul rugăciunilor colective.

Aceia care trăiesc printre musulmani și respectă ordinea musulmană au dreptul nu doar la toleranță religioasă și socială totală, ci chiar la protecție în caz de nevoie.

Islamul are două sărbători anuale: prima (’ID al FITR) marchează sfârșitul postului de RAMADAN și a doua, ’ID al- ADHA (care marchează sfârșitul pelerinajului).

Purtarea vălului de către femei a rămas tradiție predominantă în societatea musulmană din rațiuni de modestie care trebuie să caracterizeze comportamentul și ținuta femeii în timp ce occidentalii încurajează nuditatea, folosirea excesivă a cosmeticelor, luxului vestimentar, consumului de acool, tutun și droguri, pe care le consideră morale, în loc să le condamne.

În ciuda tensiunilor, iar uneori a conflictelor între musulmani generate de diferențele de opinii politice, chiar religioase, totuși ceea ce nu înțeleg occidentalii este că toți sunt animați de conștiința unității care este adânc înrădăcinată în sufletul arab, încât adesea prevalează în fața diferențelor legate de afilierea la o țară sau alta.

Această conștiință a unității de apartenență la arabism (al-Urubah) se datorează legăturii realizată printr-o limbă comună, care în formă scrisă este una din cele mai vechi limbi folosită fără întrerupere pe pământ, dar și accentuată de patriotismul musulman și ethosul cultural al ISLAMULUI.

Vorbind despre condiția femeii musulmane se cuvine să menționăm că spre deosebire de căsnicia creștină, cea musulmană nu este o taină sfântă, ci un contract între soț și soție foarte asemănător căsătoriei civile, termenii contractului fiind stabiliți de ambele părți. Dacă o căsnicie se dovedește nesatisfăcătoare pentru soț, el are dreptul de a-i pune capăt, pronunțând divorțul de soția sa, însă plătind restul

de dotă la care s-a angajat prin contractul de căsătorie. Și soția poate lua inițiativa divorțului, cu condiția să fie specificat acest lucru în contractul de căsătorie sau să-și convingă soțul să fie de acord. Femeia musulmană are de asemenea posibilitatea de a cere divorțul de soț în tribunalul islamic.

Islamul își învață credincioșii să accepte moartea împăcați. Fiind un dar de la DUMNEZEU, moartea nu este considerată ca fiind opusul vieții, ci drumul de întoarcere definitivă la DUMNEZEU.

Musulmanii cred în nemurirea sufletului și în învierea trupului în ziua de pe urmă (al-Yawim al.Akhir) sau în judecata de Apoi (Yawn ad- Din), atunci când cei buni și credincioși vor avea parte de RAI, iar cei răi și necredincioși de IAD.

În arabă nufs (spirit) și ruh (suflet); sufletul este „haina” spiritului; ca să ajungi la spirit modifici haina. Singura modalitate de atingere a desăvârșirii spirituale este iubirea din inima sufletului.

Sufletul este forța spirituală care animă sau dă viață corpului. Sufletul este puterea dintre corp și spirit, de aceea parcurge un proces evolutiv către conștiința Supremă, DUMNEZEU, care reprezintă EUL său profund.

Spiritul se desăvârșește prin virtuțile pe care sufletul și le-a însușit. Virtutea este harul Duhului Sfânt în om; blândețea, fapte bune, fără a aștepta ceva în schimb.

Occidentul creștin în ultimele decenii și îndeosebi administrațiile americane au manipulat cu multă abilitate prin intermediul mass-media, care reprezintă interesele unor multinaționale din domeniul industriei de armament și cele petroliere, conceptul musulman de „jihad” înțeles drept „război sfânt” împotriva occidentului.

În realitate este vorba despre „jihad” ca fiind dreptul unei comunități sau națiuni de a se apăra prin forță în caz de nevoie, el nu descrie războaie de cucerire sau de agresiune.

Maeștrii sufi și marii gânditori islamici, în baza tradiției musulmane recomandă toleranță reciprocă și coexistență între și în interiorul comunităților umane, tot așa cum accentuează și demnitatea fiecărui suflet uman. Învățătura islamică promovează egalitatea, respectă

drepturile individuale și comunitare privind libertatea religioasă și cetățenia și pledează pentru o gestionare pașnică a diversității.

Maeștrii sufi înțeleg „jihadul” ca un război interior care se dă permanent între bine și rău, între păcatele omului și dorința de iluminare spirituală.

În lumea musulmană de azi este o diversitate semnificativă de organizații de voluntari, de militanți pentru drepturile omului, pentru dreptul minorităților, organizații și asociații de femei, care dezbat în forumuri naționale și regionale problematici aflate pe agenda cetățenilor, însă aceste eforturi ale societății civile musulmane par a fi ignorate de occident preocupat mai mult să identifice în bloc musulmanii cu teroriștii. Disprețul general arătat de mass-media occidentală față de ISLAM nu face decât să încurajeze extremismul religios musulman și să izoleze inițiativele de reformare și democratizare a societăților musulmane.

Poate că această atitudine a occidentului și îndeosebi a americanilor nu este întâmplătoare ci ascunde interese oculte, altfel nu se poate explica puternicele grupuri de lobbiști și centre de influență ideologice care promovează cu agresivitate „un jihad” antimusulman, sau o nouă „cruciadă” împotriva ISLAMULUI. Menținerea unei presiuni constante mediatice la nivel internațional în scopul de a face din ISLAM o amenințare și din musulmani ființe îndoielnice și periculoase, contribuie fără îndoială la tensiune, neîncredere și stare de conflict ce adâncește și mai mult prăpastia dintre Occident și Orient, amenințând pacea și stabilitatea la nivel planetar.

O întrebare care preocupă mediile occidentale academice și esoterice este dacă ISLAMUL, societățile musulmane se pot reforma ?

Personal, din modesta experiență acumulată în două decenii de acțiuni diplomatice și de spionaj în zona Orientului Mijlociu care mi-au oferit privilegiul de a avea contacte multiple și diversificate în medii politice, academice, religioase, cu reprezentanți ai mass-media, reprezentanți ai guvernelor centrale și administrației locale, afirm cu toată convingerea că DA, societățile musulmane în era globalizării sunt capabile de a se reforma din interior având la bază însăși învățăturile

și tradiția islamică care promovează civismul, toleranța, pluralismul care sunt elemente esențiale pentru construirea unor societăți deschise către viitor.

Dar, occidentul trebuie să înțeleagă, și îndeosebi americanii că democrația și statul de drept de tip occidental nu poate fi impus în aceste țări profund tradiționaliste cu forța armelor ci este nevoie de o democratizare mai întâi a instituțiilor cu vocație universală sau regională, pentru a fi ele însele modele de urmat, de transparență instituțională în cheltuirea banului public, de respectare a principiilor dreptului internațional, de bună guvernanță și responsabilitate.

Mă refer îndeosebi la reformarea: ONU; FMI; Banca Mondială; Organizația Mondială a Comerțului; Uniunea Europeană etc.

YASMIN ALIBHAI-BROWN, într-un articol publicat în „The independent" susținea că: „A ignora pe musulmanii reformiști înseamnă a abandona orice speranță pentru viitor în ceea ce ne privește.

Reformiștii sunt persoane care înțeleg că există principii universale legate de drepturi și libertăți, democrație și justiție, care se aplică la fel de mult musulmanilor ca și celorlalte... persoane jignite de ideea că trebuie să fie tolerate și care au inteligența și curajul de a se implica activ, ca cetățeni democratici".[385]

Prințul EL HASSAN BIN TALAL s-a implicat personal în mai multe inițiative menite să construiască un dialog real și convingător între culturi și civilizații prin intermediul ONU, cu speranța identificării căilor și mijloacelor de apropiere, comunicare și respect având la bază o nouă etică care să guverneze relațiile internaționale. De altfel împreună cu YEHUDI MENUHIN a lansat ideea creării unui PARLAMENT MONDIAL al RELIGIEI și o ETICĂ GLOBALĂ care să definească fundamentul moral al acțiunilor umane și o nouă etică a solidarității umane în contextul Noii Ordini Mondiale.

În acest context Alteța Sa Regală ținea să sublinieze că: „lumea emergentă ar putea deschide calea spre umanizarea economiei și a politicii, punând bunăstarea oamenilor în centrul politicilor naționale

385 YASMIN ALIBHAI-BROWN – "REFORMIS MUSLIMS ARE BRINGING NEW HOPE TO ISLAM", THE INDEPENDENT, 2002.

și globale, de a construi în timp de pace mijloacele de apărare a păcii...”.

Cred și eu că este nevoie de o nouă paradigmă a relațiilor globale care să aibă ca prioritate prevenirea crizelor și conflictelor de tot felul decât să-și propună ca obiectiv gestionarea crizelor de parcă gestionarea crizelor ar fi un scop în sine.

Dar pentru aceasta trebuie mai întâi să se formuleze o definiție universală a terorismului și a „războiului împotriva terorismului” fără prejudecăți în privința zonelor și țărilor care sunt furnizoare de terorism și insecuritate. Este nevoie să ne aplecăm mai serios asupra cauzelor care pot împinge la terorism și să existe o nouă atitudine a Occidentului față de lumea islamică.

Occidentul să nu uite că organizații teroriste, extremiste, neo-naziste au făcut și fac ravagii în unele țări europene și nu am remarcat o acțiune concentrată din partea SUA și NATO de a interveni militar pentru a combate „terorismul occidental” din IRLANDA, ȚARA BASCILOR, CORSICA etc.

Deci, cred că este nevoie de o etică universală a înțelegerii umane care să pregătească tranziția de la o cultură a războiului la o cultură a păcii, niciun guvern, nici chiar cel american nu are dreptul să folosească forța militară pentru a exporta tipul său de democrație sacrificând vieți omenești și provocând adevărate tragedii umane considerate cu cinism „pagube colaterale”.

Cred că în toate religiile, DUMNEZEU, indiferent cum este numit, îndeamnă, poruncește oamenilor să facă fapte bune, să prețuiască darul divin care ne-a fost oferit cu generozitate, viața și protejarea naturii și a întregii Creații divine care a fost dată omului să o aibă în grijă și să o respecte.

Cred că marile puteri militare și politice ale lumii ar trebui să înțeleagă că acum mai mult decât în trecut este nevoie de o abordare cu sensibilitate și înțelepciune a bagajului psihologic și istoric al „antropologiei durerii, suferinței”, care trebuie cunoscute și recunoscute pentru că într-adevăr să ne unim în jurul păcii și să nu permitem proliferarea conflictelor și războaielor sub orice formă s-ar ascunde.

Cred că puțini responsabili de la Casa Albă și Pentagon cunosc sensibilitatea și îndemnul plin de iubire și încredere lansat de unul dintre cei mai mari poeți ai lumii islamice, JALAL ud- DIN er- RUMI, născut în AFGANISTAN (secolul XIII), de a trăi în pace unii cu alții, fiind toți copiii lui DUMNEZEU:

„Vino, vino, oricine ai fi!
Vino, fără teamă că nu vei fi plăcut.
Vino, chiar de ești musulman, creștin sau evreu.
Vino, oricine ai fi!
De crezi ori nu în DUMNEZEU,
Vino, chiar dacă crezi în DUMNEZEU Soare,
Ușa aceasta nu este una a fricii.
Este o ușă a gândurilor bune".

Când trupele americane au invadat AFGANISTANUL cu gândurile bune de a lupta împotriva „teroriștilor talibani" nu cred că anticipau că după un deceniu de război în care s-au înregistrat victime de ordinul sutelor de mii din rândul civililor dar și a coaliției militare care s-a constituit ulterior, serviciile de informații americane să ajungă să negocieze cu talibanii și chiar să facă presiuni politice asupra guvernului de la KABUL pentru ai accepta la putere.

Pesemne că „talibanii teroriști" au devenit în acești zece ani „democrați autentici". Și prieteni ai americanilor! (sic)

Se pare că este o nouă manieră de a se promova la nivel global „pacea americană"!

La ce a trebuit cheltuirea miilor de miliarde de dolari pentru a susține acest război? Cred că bietul contribuabil american îndoctrinat cu amenințarea teroristă venită din partea țărilor musulmane, este mai mult sau mai puțin convins că trebuie să strângă din nou cureaua pentru ca și președintele OBAMA să-și încheie mandatul cu propriul război, dar de astă dată în SIRIA.

La fel ca și intervenția militară în IRAK sub pretextul anihilării „armelor chimice de distrugere în masă" (care cu generozitate au

fost puse la dispoziția dictatorului SADDAM HUSSEIN de aliații americani pentru a le folosi împotriva iranienilor și kurzilor), tot după același scenariu se încearcă motivarea intervenției americane în SIRIA, la presiunea evidentă a lobiului israelian.

Pe bună dreptate TARIQ RAMADAN susținea că: „între manipulările ideologice și logice capitaliste, subiectul ISLAM și deci destinul musulmanilor sunt închise într-o dinamică negativă, pentru a nu spune, chiar opresantă din care trebuie să ieșim prin schimbarea mentalităților, printr-o autorecunoaștere, autocritică evitând înșelătoriile apologetice sau autoflagelarea instrumentată. O conștiință musulmană trebuie să se nască care să știe ce este ISLAMUL și ce nu este (din respect pentru diversitate și pluralism) și să denunțe ipocrizia proprie, dar și a minciunilor ideologiilor interesate sau populiste ... Musulmanul trebuie să îmbunătățească imaginea ISLAMULUI arătând adevărata față a acestei religii care învață iubirea și mila. Musulmanul trebuie să facă o introspecție să se asigure că într-adevăr își cunoaște religia, pregătindu-se să facă față acestei probleme cu luciditate și sinceritate ... ”.

Pornind de la aceste îndemnuri înțelepte cred că este nevoie de o mediatizare mai vizibilă a diverselor inițiative lansate de personalități politice, culturale, și religioase musulmane, de a organiza simpozioane și colocvii naționale, regionale și internaționale în care să se supună dezbaterii teme extrem de sensibile și oportune: practica legii islamice; diversitatea și pluralismul în ISLAM; fundamentele ISLAMULUI; elemente de apropiere de iudaism și creștinism; CONSTITUȚIA de la MEDINA (scrisă și promulgată de Profetul MOHAMMED în anul 622 d.hr, pentru orașul-stat care număra peste zece mii de locuitori aparținând diverselor religii) model de organizare pluralistă a societății, în care cetățenii au drepturi egale și un cuvânt de spus în problemele guvernamentale.

Constituția de la MEDINA și ulterior milleturile din timpul Imperiului Otoman (care oferea non-musulmanilor o cartă de drepturi și le conferea puterea de a-și gestiona propriile afaceri interne), pot constitui documente fundamentale pentru adoptarea

unor noi constituții în țările musulmane aflate în perioada de tranzit în construirea unor societăți democratice proprii în concordanță cu tradițiile și specificul fiecărui popor și adaptate la lumea care va să fie.

Reputați cercetători ai ISLAMULUI precum DALE EICKELMAN recunoaște că „Lumea musulmană cunoaște o reformă proprie care are un impact extraordinar asupra musulmanilor și a percepției lor asupra propriului cler, asupra guvernelor lor și asupra lumii non-musulmană. El avertizează că această REFORMĂ musulmană „diferă foarte mult de reforma protestantă creștină din EUROPA secolului al XVI-lea, dar că ar putea avea un impact la fel de mare, care derivă din nivelul tot mai ridicat de educație și deschidere a musulmanilor spre lume și din dispariția vechilor linii de autoritate religioasă și seculară".

ROBIN WRIGHT care face recenzia lucrării lui GILLES KEPEL, „JIHAD: THE TRAIL OF POLITICAL ISLAM", sublinia cu competența sa academică în domeniul ISLAMULUI că: *„în occident creștinismul a trecut printr-o reformă care a deschis calea pentru epoca Iluminismului și pentru nașterea democrației moderne unui drum de 400 de ani, care încă nu s-a încheiat. ISLAMUL abia începe să se lupte cu propria reformă, un proces de reinterpretare a CORANULUI și de combinarea tradițiilor religioase cu societatea modernă. Ultimul sfert de secol de militantism face parte dintr-un proces mai larg o fază a istoriei care este fără îndoială departe de a se fi încheiat"*[386].

Cred că atunci când facem o analiză atentă, profundă și obiectivă a progresului oarecum lent al democratizarii în țările islamice, trebuie să luăm în considerare un element esențial și anume formarea lor târzie ca state naționale, aproape întreaga lume islamică a cunoscut un statut imperialist sau colonial în cea mai mare parte de după 1828.

Sociologul și câștigătorul premiului pentru democrație, SA'AD EDDIN IBRAHIM pledează pentru răbdare și perseverență afirmând că: „Democrația s-a răspândit aproape în fiecare colț al lumii și poate

386 ROBIN WRIGHT – "MOSQUE AND STATE: A FRENCH ACADEMIC ARGUES THAT MILITANT ISLAMIC THEOCHRACY MOVEMENT HAS RUN ITS COURE", „THE NEW YORK TIMES BOOK REVIEW 26.05.2002.

cuceri și Orientul Mijlociu. Sondajele arată că arabii de rând își doresc cel mai mult libertate și reformarea regimurilor falimentare care îi conduc. Mișcările islamice extremiste sunt minoritare și nu vor câștiga alegerile, iar dacă o fac, pot fi obligate, să respecte regulile democratice ..., Există obstacole, dar ele pot fi depășite dacă credem în schimbare, în posibilitatea schimbării, în necesitatea schimbării și dacă luptăm pentru ea. Perseverăm și în cele din urmă triumfăm. S-a întâmplat în U.R.S.S. S-a întâmplat în EUROPA DE EST. Se poate întâmpla oriunde”.[387]

Soarta democratizării lumii islamice se joacă în ORIENTUL MIJLOCIU și depinde de rezultatul negocierilor israelo-palestiniene care trebuie să se finalizeze cu securitatea ISRAELULUI și creearea unui stat palestinian viabil.

Nu trebuie neglijată și evoluția situației politice, economice, sociale și de securitate din IRAK, IRAN, SIRIA, și LIBAN pentru zona Orientului Mijlociu și GOLFUL PERSIC, dar și cele din AFGANISTAN, PAKISTAN, MALAEZIA, INDONEZIA, care pot influența prin ricoșeu evoluțiile din TURCIA, ASIA CENTRALĂ și CAUCAZ.

În MAGHREB situația, deși în aparență se prezintă într-un echilibru fragil, în orice moment putem asista la aprinderea fitilului de la butoiul cu pulbere care să arunce în aer țările africane musulmane.

Fiind la un prag istoric și la început de ciclu cosmic, cred că este nevoie de o evaluare corectă a fiecărei religii sau sistem major de valori care ar trebui să înceapă prin a recunoaște faptul că, deși aduc un sens și valoare vieții omului ajutându-l să trăiască în altruism și să transceadă lumescu, totuși orice religie a cunoscut și cunoaște, în grade diferite funcție de momentul istoric, anumite curente deviante malefice care deși în mod normal ele sunt marginale, totuși atunci când scapă controlului devin puternice, influențând extremismele fanatice, violența.

O analiză atentă a forței și puterii fundamentalismului islamic, evidențiază că aceasta se datorează în mare parte serviciilor sociale,

387 MOHAMED KHATAMI – „ISLAM, DIALOG, SOCIETATE CIVILĂ” ED. ARGUS, 2002

medicale și educațional - religioase oferite cu generozitate de aceste grupări și organizații ca alternativă la sprijinul insuficient acordat de unele state propriilor popoare.

O problemă acută care se resimte în societățile musulmane aflate în perioada de tranziție spre o democratizare a vieții în manieră musulmană, este lipsa imamilor, (a conducătorilor rugăciunilor colective) cu o pregătire temeinică în studierea și interpretarea corectă a CORANULUI și învățăturilor islamice, astfel că studiul individual produce astăzi mari pagube. Această situație impune o politică coerentă de pregătire și formare a imamilor în centrele de formare confesională islamică care sunt citadelele ISLAMULUI.

În sura 3,190 din CORAN se spune clar că: „În creația cerurilor și a pământului și în succesiunea zilei și nopții, sunt semne pentru cei care sunt dotați cu inteligență", de aceea sunt convins că în această lume dominată de confruntarea dintre civilizația războinică având drept jandarm planetar SUA și o civilizație profund spiritualizată care trebuie să unească inteligențele creatoare dornice de colaborare și pace pentru prosperitatea și bunăstarea popoarelor, ISLAMUL și CREȘTINISMUL au nevoie de un dialog care să identifice elementele de apropiere și nu cele care le despart.

Un simbol venerat în ambele religii și într-o oarecare măsură și de iudaism, este cultul FECIOAREI MARIA, NĂSCĂTOARE DE DUMNEZEU care se roagă neîncetat atât fiului Preaiubit, IISUS HRISTOS cât și puterilor cerești pentru pacea și iubirea între oameni care suntem cu toții, indiferent de culoare și religie, copiii lui DUMNEZEU-TATĂL, CREATORUL lumilor văzute și nevăzute a cerurilor și pământului.

În încheierea acestui capitol aduc în atenția cititorului viziunea abordării religiei iubirii și pluralismului de una dintre cele mai luminoase personalități ale misticismului sufit, IBN ARABÎ, căruia în economia acestui capitol i-am alocat o binemeritată recunoaștere:

… „Inima mea este deschisă tuturor vânturilor:
Este pajiștea gazelei,
Și mănăstirea călugărilor,

Templul idolilor,
Mecca pelerinilor,
Tablele TOREI
Și cartea CORANULUI.
Eu sunt religia dragostei.
Peste tot unde merg caravanele,
Dragostea este credința mea și religia mea".

Despre ISLAM, scriam în cartea „RECVIEM PENTRU SPIONI" VOL. 1 că: „SUFISMUL înseamnă înțelepciunea inimii, adică înțelegerea CORANULUI nu numai în sensul său esoteric și orientării vieții după preceptele sale, ci descoperirea bogăției sale interioare, ezoterice, pentru a putea venera mai bine pe DUMNEZEU", reamintind totodată că suratele 13,11 din CORAN menționează clar că: „DUMNEZEU nu schimbă destinul unui popor, atât timp cât acest popor nu și-l schimbă el însuși".

Înțeleptul reformator și om politic iranian, MOHAMMAD KHATAMI subliniază că: *„izolarea de rețelele informaționale mondiale nu poate duce decât la transformarea noastră în pionii altora, pentru că ei sunt cei ce controlează fluxul acestei resurse vitale strategice"*[388].

Într-adevăr, din 2002 când făcea aceste recomandări, societatea iraniană a cunoscut o puternică reformă direcționată pe educație și cunoaștere, tineretul iranian având o contribuție importantă la înlăturarea președintelui ALMAJINEAD cu ocazia recentelor alegeri prezidențiale.

Anticipând în legătură cu mutațiile ce vor interveni la nivelul religiilor, EDOUARD SCHURÉ[389], atrăgea atenția că: „Transformarea CREȘTINISMULUI, în sens esoteric va antrena și pe cea a iudaismului și Islamului, cât și o regenerare a BRAHMANISMULUI și BUDDHISMULUI în același sens; ea va furniza deci o bază religioasă reconcilierii ASIEI cu EUROPA.

Iată TEMPLUL SPIRITUAL ce trebuie construit!"

388 IDEM.
389 EDOUARD SCHURÉ – „LES GRANDS INITIES" ED. PERRIN, 1929

CAPITOLUL XI
CREȘTINISMUL SECOLULUI XXI – ÎNTRE ISLAMUL AGRESIV ȘI CRUCIADA LAICITĂȚII

• CE ÎNSEAMNĂ SĂ FII CREȘTIN ÎN SECOLUL XXI?
• UNIREA CREDINȚEI ÎN IISUS HRISTOS ESTE POSIBILĂ?

MOTTO: „Întrebarea veacului viitor nu va fi dacă există sau nu Dumnezzeu, ci mult mai adânc se va întreba dacă Dumnezeu ne iubește ... ”

Arsenie Boca

Am văzut ce înseamnă să fii musulman într-o lume în schimbare, când credința în ISLAM s-a transformat într-o armă periculoasă manipulată de forțe oculte interesate în menținerea și escaladarea conflictelor religioase și interetnice pentru a justifica măsuri represive și agresive împotriva unor popoare și etnii care până nu de mult au trăit în respect și solidaritate umană.

Am văzut cum ISLAMUL care se află între tradiție și modernitate, este măcinat de schisme, unele exprimându-se în mod violent și radical față de o eventuală reconciliere cu occidentul, alimentând logistic și spiritual elemente și grupuri teroriste. Deși ARABIA SAUDITĂ, prin curentul wahabist controlează numeroase asociații și fundații „caritabile" islamice la nivel global fiind și sponsorul deghizat al organizațiilor teroriste de tip AL QAIDA, totuși în mod inexplicabil se bucură încă de sprijinul și protecția administrațiilor americane, în loc să facă obiectul unor sancțiuni economice, diplomatice și militare.

„Primăvara arabă" a contribuit, așa cum anticipam, la înlocuirea unor regimuri autoritare care s-au menținut la conducerea țărilor din ORIENTUL MIJLOCIU extins timp de peste trei decenii cu sprijinul occidentului, cu regimuri politice în care se regăsesc o serie

de organizații musulmane radicale, unele considerate de occidentali ca fiind de sorginte teroriste: „FRAȚII MUSULMANI", „HAMAS", „HEZBOLLAH" ș.a.

Pe acest fond s-au radicalizat și acțiunile diverselor organizații fundamentaliste islamice împotriva creștinilor din zona Orientului Mijlociu prin atacarea și incendierea lăcașelor de cult dar și violențe și opresiuni directe asupra credincioșilor care sunt obligați să se convertească la ISLAM sau să părăsească zona. O altă țintă sunt arabii creștinați considerați trădători și obligați să-și abandoneze casele și să emigreze în Occident. Asistăm astăzi la două milenii de la apariția creștinismului în arealul Orientului Mijlociu, la o întoarcere în timp la o acțiune concertată de prigonire a creștinilor și de profanare și distrugere a lăcașelor de cult.

Regimurile autoritare „răsturnate" cu ajutor american, evreiesc și occidental asigurau o anumită libertate și respect al practicării religiei creștine, chiar dacă în acele țări musulmane erau o serie de restricții pentru creștini, chiar de origine arabă, să ocupe demnități publice sau în structurile de apărare și siguranță națională.

În ciuda sesizărilor și plângerilor repetate formulate de episcopii latini din Orientul Mijlociu prezentate în ultimele sinoduri ale Bisericii Catolice în care sesizau aceste evoluții dramatice ale credincioșilor și tendința acestora de a emigra cu familiile în occident, totuși VATICANUL nu a reușit prin contacte diplomatice și politice cu noile puteri instalate în aceste țări să stopeze sau să amelioreze situația, zilnic fiind înregistrate atentate sângeroase asupra comunităților creștine.

Dacă la acest tablou mai adăugăm și intenția anunțată de guvernul de la ANKARA de a transforma Biserica SFÂNTA SOFIA, mărturie a Creștinismului timpuriu, în moschee, atunci înțelegem mai bine că în deceniile următoare vom asista la o escaladare a confruntării dintre ORIENT și OCCIDENT, dintre ISLAM care tinde să-și recapete influența în EUROPA OCCIDENTALĂ prin intermediul comunităților musulmane tot mai omogene și din ce în ce mai influente în plan regional și central, și un CREȘTINISM aflat în agonie într-o EUROPĂ tot mai laicizată.

După două milenii de creștinism care a promovat cea mai importantă dogmă a sa: „Dumnezeu dragoste este, căci dragostea este îndelung răbdătoare”, se prezintă în fața lui DUMNEZEU cu un chip desfigurat de ură, păcate, fărădelegi comise chiar de aleșii chemați să propovăduiască EVANGHELIA Domnului și Mântuitorului Nostru IISUS HRISTOS, situație care a produs o anumită neîncredere și confuzie în rândul credincioșilor de rând, cu repercursiuni grave în planul credibilității Sfintei Biserici a lui HRISTOS.

Cu toate acestea, DUMNEZEU, în marea Sa milă și cu multă răbdare și înțelepciune dumnezeiască, nu ne-a părăsit, a continuat să-și verse milele și binecuvântările Sale asupra poporului Său știind că toți suntem rodul mâinilor Sale Sfinte. În ciuda devierilor, schismelor, lucrurilor necuvioase, totuși DUMNEZEU a trimis asupra bisericii Sale multe lucruri sfinte și ne-au descoperit multe minuni și taine care ne-au arătat MĂREȚIA CREATORULUI și ne-a deschis ochii minții să slăvim și să binecuvântăm pe DUMNEZEU TATĂL, FIUL și DUHUL de viață dătător și să rămânem astfel uniți și întăriți în credință divină și să ne rugăm în dragoste, smerenie și umilință în sfintele Sale lăcașuri.

Pășind în MILENIUL III, marcat de multe încercări și provocări care ne sunt date drept nevoințe de la Bunul DUMNEZEU pentru a ne încerca și întări în credință, putem vorbi cu toată convingerea și nădejdea că trecerea într-un alt mileniu simbolizează veșnicia CREȘTINISMULUI. Creștinul mileniului trei nu va pieri, ci va privi la Mântuitorul Nostru, IISUS HRISTOS prin ochii Sfinților Apostoli, de aceea Sfântul Părinte FRANCISC I, capul Bisericii Catolice a lansat un apel către slujitorii bisericii și credincioși să ne întoarcem la creștinismul timpuriu și să purcedem la o nouă EVANGHELIZARE.

„Bucuria EVANGHELIEI umple inima și întreaga viață a celor care se întâlnesc cu IISUS. Cei care se lasă salvați de EVANGHELIE sunt eliberați de păcat, de tristețe, de golul interior, de izolare. Cu IISUS HRISTOS, bucuria naște și renaște totdeauna. În această EXHORTAȚIE doresc să mă adresez credincioșilor creștini, pentru a-i invita la o nouă etapă a evanghelizării marcată prin această bucurie, și a indica căile de urmat ale Bisericii în anii viitori. ...

Invit pe fiecare creștin, în orice loc s-ar afla să reînnoiască chiar astăzi întâlnirea personală cu IISUS CRISTOS, sau cel puțin să se hotărască de a se lăsa întâlnit cu El, de a-L căuta în fiecare zi fără încetare. Nu este nici un motiv pentru care oricare să gândească că această invitație îi este adresată, pentru că nimeni nu este exclus din această bucurie pe care o aduce Domnul. Acel care riscă, Domnul nu-l dezamăgește, și când oricare a făcut un pas către IISUS, el descoperă că acesta îl așteaptă deja cu brațele deschise. Este momentul să spunem lui IISUS: Doamne, m-am lăsat păcălit, în mii de feluri de am fugit de dragostea TA, în același timp eu sunt aici încă o dată pentru a reînnoi unirea cu TINE. Răscumpără-mă din nou Doamne, acceptă-mă încă o dată în brațele TALE mântuitoare”[390].

Să nu uităm că și PAPA BENEDICT al XVI–lea, deplângând criza profundă a Bisericii Catolice într-o EUROPĂ care a lansat CRUCIADA împotriva creștinismului, adresa apelul la o nouă EVANGHELIZARE readucând în atenția clerului ca obiectiv prioritar pregătirea de tineri care să se dedice trup și suflet misionarismului.

Conducându-ne în inima EVANGHELIEI, PAPA BENEDICT al XVI-lea ne spunea cu multă dragoste că: *„La originea faptului de a fi creștin nu este o decizie etică sau o idee măreață, ci întâlnirea cu un eveniment, cu o persoană, care dă vieții un nou orizont și prin aceasta, orientarea Sa decisivă”*.

Vom deveni noi creștinii oameni deplini, atunci când vom fi mai plini de dragoste și compasiune față de semeni, când permitem lui DUMNEZEU să ne conducă dincolo de noi înșine pentru a reveni la ființa noastră cea adevărată, atunci când bucuria evenghelizării ne apropie de BINELE divin care trebuie comunicat mai departe.

Bucuria noastră creștină țâșnește din izvorul inimii lui IISUS care promite discipolilor săi: *„Veți fi triști, dar tristețea voastră se va transforma în bucurie (IOAN 16, 20). Evanghelia unde se vorbește despre splendoarea glorioasei CRUCI a lui CRISTOS, ne invită cu insistență*

390 PAPA FRANCISC I – „EXHORTAȚIE APOSTOLICĂ: EVANGELII GAUDIUM”, adresată episcopilor, preoților, diaconilor, și tuturor credincioșilor privind anunțul EVANGHELIEI în lumea de azi.

la bucurie. Dar bucuria se adaptează etapelor și împrejurărilor, se transformă, și va rămâne totdeauna cel puțin ca o rază de speranță, de lumină, care naște o certitudine personală de a fi infinit iubit dincolo de toate. Înțeleg persoanele care devin triste din cauza gravelor dificultăți pe care trebuie să le suporte, dar puțin câte puțin, trebuie să permitem bucuriei, credinței de a începe să se trezească, ca o încredere secretă dar fermă, chiar în mijlocul grijilor apăsătoare"[391].

Marele risc al lumii moderne, cu oferta sa de consumație multiplă și zdrobitoare, este o tristețe fără margini individualizată care vine dintr-o inimă avară, din căutări bolnăvicioase a plăcerilor superficiale, dintr-o conștiință izolată, dintr-o viață interioară care este dedicată propriilor interese, inimă în care nu mai este loc pentru altceva, în care săracii nu își găsesc locul, iar vocea lui DUMNEZEU nu mai este ascultată. Este boala creștinului modern care nu se mai bucură de filiația cu IISUS, iar entuziasmul pentru a face bine, a te gândi la cei din jur, abia dacă mai palpită. Este decăderea omului modern în păcatul trufiei, relativității, inimii împietrite și nepăsării care ne îndepărtează de DUMNEZEU care ne-a dat viață ca să fim purtătorii CRUCII SALE cu bucurie și cu dragoste, să trăim această viață pământească în spiritul EVANGHELIEI lui CRISTOS cu demnitate și să trecem noaptea acestei lumi în așteptarea Luminii divine a FIULUI LUI DUMNEZEU care va veni cu slavă și va judeca și plăti fiecăruia după faptele și acțiunile sale. Pentru că DUMNEZEU ne așteaptă răbdător și mult milostiv să ne întoarcem la EL cu umilință, smerenie și inimă curată, știind neputințele sufletului și trupului nostru.

Deși în două milenii omenirea, și îndeosebi creștinii prin faptele și acțiunile lor s-au îndepărtat de la dreapta credință, au hulit numele Domnului și au nesocotit poruncile Sale, EL ca un îndelung răbdător și milostiv, nu a obosit niciodată să ne ierte păcatele și fărădelegile, ci noi suntem cei care nici măcar nu ne obosim să-i cerem bunăvoință și să ne aducem aminte de moarte și umilință.

Drept urmare, cred că se cuvine să amintim că dragostea lui IISUS CRISTOS ne îndeamnă să trăim după modelul Său, la un nivel

391 IDEM.

spiritual superior pentru că „Viața se dezvoltă când ea este dată și slăbește în izolare și ușurință”.

Când EVANGHELIA cheamă la angajamentul pentru evanghelizare, ea nu face nimic altceva decât să indice creștinilor adevăratul dinamism al realizării personale, a devenirii sale spirituale, arătând că totdeauna în cadrul acestui proces, primatul îi revine lui DUMNEZEU care a vrut să ne cheme la colaborare cu EL și ne-a stimulat cu forța Spiritului Său.

Bucuria EVANGHELIZĂRII strălucește totdeauna pe fondul memoriei recunoștinței: este o grație divină pe care noi avem nevoia să o cerem. Apostolii nu au uitat niciodată când IISUS le-a atins inima cu dragostea și blândețea Sa.

Un eveniment important care nu trebuie trecut cu vederea rămâne în memoria creștinătății, Adunarea Generală Ordinară a Sinodului Episcopilor (7–28 oct. 2012), care a avut ca temă: **„Noua EVANGHELIZARE transmiterea credinței creștine”** care este chemată să se realizeze în trei domenii:

- „Pastoral ordinar” animat de focul spiritului pentru a îmbrățișa inimile credincioșilor care frecventează regulat comunitatea pentru creșterea credinței;

- Persoanelor botezate care totuși nu trăiesc conform exigențelor botezului, care nu au apartenență la inima Bisericii și nu mai fac experiență consolării credinței;

- Evanghelizarea este în mod esențial legată la proclamarea evanghelizării celor care nu-L cunosc pe IISUS CRISTOS sau l-au refuzat. Activitatea misionară reprezintă astăzi cea mai mare provocare pentru Biserică și cauza misionară trebuie să aibă primul loc.

Evanghelizarea trebuie să se supună mandatului misionar al lui IISUS: *„Mergeți deci! Din toate națiunile faceți discipoli botezându-le în numele Tatălui, Fiului și Spiritului Sfânt, învățându-i să țină seama de tot ce v-am spus*” (Matei 28, 19–20)

În aceste versete, se prezintă momentul când Reînviat, IISUS a trimis pe discipolii săi să predice Evanghelia în toate timpurile și în orice loc, pentru ca, credința în EL să se răspândească în toate colțurile

planetei.

În cuvântul lui Dumnezeu apare constant acest îndemn de a dinamiza „ieșirea” credincioșilor în lume, universalizarea cuvântului lui Dumnezeu, ieșirea din izolare a credincioșilor creştini, plecarea în lume pentru a predica cuvântul Fiului lui Dumnezeu.

Creştinul mileniului trei trebuie să aibă înscris în ADN-ul său icoana lui IISUS HRISTOS care a fost trimis de DUMNEZEU-TATĂL, să fie mielul care și-a jertfit viața pentru ca toți ce vor crede în EL să-i urmeze modelul de comportare și învățăturile, să se curețe de păcate prin pocăință și fapte bune, să lase să pătrundă în suflet lumina harică care să ridice din lene și nepăsare cugetul, să poarte cu cinste și mândrie preacinstită și de viață purtătoare Crucea Domnului, care ne amintește permanent de patimile și umilințele îndurate de Mântuitorul sufletelor noastre.

De aceea, în tot ceea ce facem, în fața greutăților, nedreptăților și fărădelegilor la care am putea fi supuși în viitor, să invocăm în rugăciunile noastre puterea Cinstitei Cruci și să considerăm toate acestea încercări, binecuvântări care ne sunt date de Bunul Dumnezeu ca să ne întărească în credință și să ne apropie tot mai mult de EL.

A fi creștin într-o lume aflată sub domnia banului, a profitului cu orice preț, destrăbălării și îndepărtării omului de la morala și etica divină transmisă oamenilor prin intermediul profeților, îngerilor și altor mesageri divini, înseamnă a trăi în IISUS și a-L iubi mai presus de orice, așa cum ne-a iubit EL, să urmezi modelul faptelor sale, să fii smerit, să ne lepădăm de mândria, trufia care întunecă mintea și împovărează sufletul.

A fi creștin înseamnă să nu-ți ascunzi credința, să nu o renegi chiar și cu prețul vieții, să fii pregătit să reziști ispitelor diavolului care nu contenește cu momeli deșarte, cu fuga după ranguri, mărire și plăceri deșarte.

Pentru aceasta, este nevoie ca periodic omul să se retragă din tumultul vieții cotidiene ca să se întâlnească cu DUMNEZEU, să-i mărturisească păcatele și să-i ceară milostivire ca un Bun și de oameni iubitor.

Prin aceasta, omul se apropie de starea lui fericită de început, de statutul său feciorelnic care i-a fost dat de puritatea și desăvârșirea firii lui DUMNEZEU.

Sfântul Apostol MATEI (V, 48) ne aduce în suflet îndemnul Mântuitorului Nostru de: „A fi desăvârșiți, precum și Tatăl vostru din ceruri desăvârșit este".

Înstrăinarea de răutate cu cuvântul și cu gândul curățindu-ne de orice întinăciune a păcatului, iată ADEVĂRUL forță vie și cârma minții de care atârnă direcția în care pornim la capătul căreia îl vom găsi pe DUMNEZEU mult milostivul și prearăbdător, dar ne aflăm și pe noi descoperind sensul vieții noastre și al lumii.

În aceasta constă, în fond, imitarea cu adevărat a desăvârșirii divine și a tot ce stă în legătură cu urmarea lui HRISTOS, DUMNEZEUL NOSTRU, spunea părintele ARSENIE BOCA.

A fi creştin potrivit Sfântului GRIGORIE DE NYSSA înseamnă: *„Să crezi în DUMNEZEU și să te lași în voia Sa, să nu fi egoist, să nu profiți de slăbiciunea nimănui, să fii recunoscător, să ai bun simț și gândire constructivă.*

Să-ți smerești mintea ca să poți lăsa lumina călăuzitoare a DUHULUI SFÂNT să te ghideze; să te lepezi de cuvinte rele și învățături rele ale oamenilor pentru că puțini oameni te vor învăța ceva de bine."

Vorbind despre DUHUL SFÂNT ne gândim la scrierile Noului Testament unde regăsim referiri la rolul său proeminent și la multiplele Sale fapte, printre care: Sfântul DUH dătător de viață, profeția, cunoașterea și înțelepciunea, sfințenia credincioșilor și transformarea lor la învierea morților.

Sfântul DUH exercită o influență asupra credincioșilor, EL ne conduce spre viață, vine în ajutorul slăbiciunilor noastre.

În note la prezentul capitol, voi prezenta în sinteză unele materiale aparținând unor înalți prelați ortodocși români și luterani germani cuprinse în lucrarea „DER HEILIGE GEIST – UNSERE HEILIGUNG" (SFÂNTUL DUH – SFINȚIREA NOASTRĂ) – un dialog ortodox-luteran, ale cărui lucrări s-au desfășurat în perioada 30 martie și 1 aprilie 2012 la Mănăstirea Brâncoveanu din Sâmbăta de Sus.

Importanța acestui dialog a fost subliniată și de pr.dr. JURGEN HENKEL care afirma cu această ocazie că: „Lumea se lasă «însuflețită» de către SFÂNTUL DUH și prin activitatea diaconică a Bisericii", iar domnul rector SCHOENAUER ținea să sublinieze că: „acest dialog ecumenic permite aprofundarea unor teme teologice cu cea mai mare deschidere, B.O.R. prezentându-se la acest dialog ca un partener foarte deschis. Sfințirea înseamnă slujirea Bisericii față de oameni și față de lume care este mereu slujire diaconică, chiar și în propovăduire și Sfânta Liturghie"[392].

Din studierea Vechiului Testament, încă din primele versete în FACEREA 1, 1-2 găsim referiri la DUHUL lui DUMNEZEU: „La început a făcut DUMNEZEU cerul și pământul. Și pământul era nelocuit și gol. Întuneric era deasupra adâncurilor, iar DUHUL lui DUMNEZEU se purta deasupra apelor". Deja avem prima relatare a CREAȚIEI unde ne întâlnim cu DUHUL SFÂNT ca expresie a lui DUMNEZEU în creație. Duhul cel dumnezeiesc sau suflarea (raueh) este redat în Septuaginta cu „pneuma", fiind principiul vieții și creației.

DUMNEZEU oferă lui MOISE, DUHUL SFÂNT; EL este făgăduit de asemenea ajutătorilor Săi DAVID.

Și profeții sunt binecuvântați de asemenea cu DUHUL SFÂNT.

Și în Noul Testament găsim numeroase mărturii despre DUHUL SFÂNT în: Taina nașterii din Fecioara Maria, la Botezul domnului nostru IISUS HRISTOS (când s-a pogorât Duhul Sfânt sub forma unui porumbel); Sfântul DUH s-a pogorât și asupra Apostolilor la cincizecime după Înălțarea la cer a Domnului; Sfântul DUH este oferit tuturor credincioșilor creștini ca dar eshatologic (Rom 8, 1-7).

Sfânta Scriptură este inspirată de Duhul Sfânt, ea redând cuvântul lui DUMNEZEU în limbaj omenesc pentru a-i înțelege tainele și tâlcui măreția Creatorului și a Creației Sale.

„În raport cu semenii, Euharistia se manifestă ca iubire dezinteresată și mulțumire pentru dialogul și schimbul de daruri ce

---

392 JURGEN HENKEL, MITROPOLITUL LAURENTIU STREZA, HERMAN SCHOENAUER, – „DER HEILIGE GEIST – UNSERE HEILIGUNG" - EINE EVANGELISCH – ORTODOXER DIALOG", ED. SCHILLER, BONN, 2012.

are loc între membrii Trupului tainic al Domnului. Cincizecimea duhovnicească și personală, a fiecărui membru al Bisericii, poate constitui «rugul» cel ce dogorește în căldura iubirii, se poate transforma și înfrumuseța lumea”[393].

Sfântul Apostol PAVEL în Epistola către GALATENI lămurește raportul dintre Duhul Sfânt și sfințenie subliniind că: „Iar roada Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelung-răbdarea, facerea de bine, credința, blândețea, înfrânarea, curăția ... ” (22, 23). Și continuă în Epistola către COLOSENI: „Așadar, dacă ați înviat împreună cu HRISTOS, cântați cele de sus, unde se află HRISTOS șezând de-a dreapta lui DUMNEZEU. Cugetați la cele de sus, nu la cele de pe pământ... Acum deci lepădați voi toate acestea: mânia, iuțimea, răutatea, defăimarea, cuvântul de rușine din gura voastră. ... Îmbrăcați-vă dar, ca aleși ai lui DUMNEZEU, sfinți și prea iubiți, cu milostivirile îndurării, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă-răbdare. ... Iar peste toate acestea, îmbrăcați-vă întru dragoste, care este legătura desăvârșirii” (COLOSENI 3; 1, 2, 8, 12, 14).

„În capul HRISTOS se deschide orizontul infinității lui DUMNEZEU și prin EL, trupul Bisericii primește putere de viață și iubire unificatoare din această infinitate. Ca urmare, Biserica este înțeleasă ca viață nouă în HRISTOS și în DUHUL SFÂNT, ca unitate a vieții harismatice, întrucât ea este organismul viu, unitar, întreg, trupul lui HRISTOS, din a cărui Cap curge viața duhovnicească cea nouă în toate mădularele trupului prin lucrarea Duhului Sfânt”[394].

În EPISTOLA către EFESENI CAP.4, Sf. PAVEL, vorbindu-le despre Biserica creștină ca fiind trupul lui HRISTOS, le adresa îndemnul: *„Cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă-răbdare, îngăduindu-vă unii pe alții în iubire, silindu-vă să păziți unitatea Duhului, întru legătura păcii... Este un trup și un Duh, precum și chemați ați fost la o singură nădejde a chemării voastre; Este un Domn, o credință un botez; Un DUMNEZEU și TATĂL tuturor, care este peste*

393 WOLFGANG STEGEMANN – „DESPRE DINAMICA SF. DUH ÎN NOUL TESTAMENT”.

394 DUMITRU STĂNILOAE – „TEOLOGIA DOGMATICĂ ORTODOXĂ” VOL. III.

toate și prin toate și întru toți" (2, 3, 4, 5, 6).

A fi creștin într-o lume supertehnologizată care oferă omului modern posibilitatea de a-și construi încă din fragedă pruncie o lume virtuală, care îl izolează tot mai mult de societate și îl îndepărtează tot mai mult de credința în DUMNEZEU, pătrunderea și înțelegerea tainelor Sfintei Treimi este o necesitate pentru fiecare credincios creștin. Drept urmare, în paginile următoare voi încerca să aduc în atenția cititorului referiri din Sfintele Scripturi și scrierile unor mistici creștini care au fost binecuvântați cu Duhul Sfânt și au propovăduit cuvântul Domnului.

Reținem pentru început cuvintele pline de înțelepciune ale Sfântului GRIGORIE de NAZIANZ care preciza că: „Denumirile de TATĂL, FIUL și SF. DUH provin din deosebirea de manifestare sau de relație reciprocă între ipostazele dumnezeiești. SFÂNTUL DUH este DUMNEZEU și de-o ființă cu TATĂL și FIUL, fiindcă Unul este DUMNEZEU și una este natura sa cea mai presus de fire. ... DUHUL nu poate fi decât un DUMNEZEU purces doar din TATĂL. ... SFÂNTUL DUH nu trebuie aruncat din Dumnezeire, fiindcă EL este Sfințenia și o Dumnezeire căreia îi lipsește Sfințenia este nedesăvârșită. ... Sfânta TREIME și cu ea Dumnezeirea este și rămâne deci un lucru necuprins de mintea omenească. Să ne lăsăm conduși de cugetarea mai evlavioasă luând drept călăuză pe SFÂNTUL DUH, singurul în stare să ne inspire, prin iluminarea minții, prin harul credinței, care trebuie să complinească datele rațiunii ... "[395].

DUMNEZEU ajunge la om prin: TATĂL ca sursă, FIUL ca direcție, cale *(„ ... Eu sunt calea, adevărul și viața"), și prin DUHUL SFÂNT, prin transmitere. ... „Ce este DUMNEZEU în sine nu au ajuns să cunoască nici îngerii. Dumnezeirea în sine este cunoscută numai de ea însăși: de Sfânta TREIME"*[396].

Din păcate, omul modern care se identifică a fi creștin suferă de o cumplită boală pe care părintele SOFIAN a denumit-o „orbirea

395 GRIGORE de NAZIANZ – „TAINA M-A UNS" ED. HERALD 2004 Cuvântarea a IV a și a V a, dedicată apărării Dumnezeirii FIULUI și DUHULUI SFÂNT.
396 GRIGORE de NAZIANZ – „Cuvântarea a II-a".

sufletească", arătând că „ochii sufletești se aseamănă cu ochii îngerilor și cu ochii lui DUMNEZEU" .

Orbirea sufletească este mult mai primejdioasă decât cea trupească întrucât orbul trupesc nu vede soarele fizic, orbul sufletesc nu vede „Soarele dreptății și Părintele luminilor, cu strălucirea și harul Său. Nu recunoaște pe cel care îi dă bunătăți nepieritoare: viața, suflet, nemurire, și nu se vede nici pe sine însuși așa cum este cu adevărat" .

Întrebarea firească ar fi, de unde vine orbirea sufletească? Vom reda câteva răspunsuri cuprinse în Sfintele Scripturi și în scrierile unor părinți ai Bisericii.

Sfântul VASILE cel MARE arată că: „ochii sunt cele două mâini netrupești întinse înainte, cu care sufletul atingându-se de departe de acelea pe care nu le poate atinge cu mâinile trupului, le cuprinde cu ochii și le duce cu sine" .

Mântuitorul Nostru IISUS HRISTOS spunea discipolilor: „Luminătorul trupului este ochiul; de va fi ochiul rău, tot trupul tău va fi întunecat, iar de va fi ochiul tău curat, tot trupul tău va fi luminat" (MATEI 5, 28).

De aceea, trebuie să avem grijă de ochii sufletești, ca nu cumva să fie umbriți sau întunecați de patimi, ci să fie curați și luminoși ca ochii pruncilor sau ai îngerilor. Iar APOCALIPSA după IOAN (3, 15, 20) vorbește Cuvântul lui DUMNEZEU astfel: „Știu faptele tale; că nu ești nici rece nici fierbinte. O, de ai fi rece sau fierbinte! Astfel, fiindcă ești călduț, am să te vărs din gura mea. Fiindcă tu zici: Sunt bogat și m-am îmbogățit și de nimic nu am nevoie. Și nu știi că tu ești cel ticălos și vrednic de plâns, și sărac și orb și gol! Te sfătuiesc să cumperi de la mine aur lămurit în foc, ca să te îmbogățești și veșminte albe ca să te îmbraci și să nu se dea pe față rușinea goliciunii tale, și alifie de ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi. Eu pe câți îi iubesc îi mustru și îi pedepsesc; sârguiește dar și te pocăiește. Iată stau la ușă și bat; de va auzi cineva glasul Meu și va deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el și cu Mine".

Lipsa credinței, goana după averi, dezbinarea, snobismul, lipsa unor modele autentice, arivismul, bombardamentul informațional despre noi doctrine și „religii" care să corespundă „necesităților lumii

moderne", puzderia de secte care populează spațiul virtual, toate la un loc ne prezintă tabloul unei adevărate cruciade din partea laicilor asupra credincioșilor creștini care trăiesc vremuri de prigoană din perioada creștinismului timpuriu. Dacă la aceasta mai adăugăm și jihadul („războiul sfânt") propovăduit de fundamentalismul islamic împotriva creștinilor în general și a celor din zona Orientului Mijlociu în care s-a plămădit Biserica creștină primară, putem afirma că suntem în fața APOCALIPSEI.

Criza profundă în care se află Biserica Catolică la care au contribuit din plin desele scandaluri de corupție, legături cu MAFIA pentru spălarea de bani, numeroase cazuri de pedofilie, infailibilitatea papală considerată pe bună dreptate de Biserica Ortodoxă „o revoltă fără precedent a omului împotriva lui HRISTOS, DUMNEZEU–OMUL, o nouă trădare a lui HRISTOS, o nouă răstignire"[397], primatul papal, comercializarea virtuților, purgatoriul, Imaculata concepție a Născătoarei de DUMNEZEU, săvârșirea Tainei Sfântului Botez prin stropire, sunt doar câteva elemente care demonstrează declinul evident în care se află Biserica Catolică.

Această stare de lucruri a permis ca în noua Constituție a UE care este TRATATUL de la LISABONA să se renunțe la rădăcinile creștine care au ținut EUROPA unită în favoarea unei EUROPE laice, condusă de elite „liber cugetătoare" aparținând unor organizații oculte care lucrează la lumina zilei, fără nici o reținere la marele proiect de ștergere de pe harta EUROPEI a statelor-națiune în favoarea unei uniuni de state și regiuni federale în care se vor topi identitățile culturale, tradițiile, convingerile religioase.

Biserica Catolică a devenit un actor politic important la nivel european fapt explicat și de întâlnirile periodice dintre capii Bisericii și multiplele și influentele loje masonice și ONG-uri afiliate acestora, pentru a discuta asupra viitorului EUROPEI și soluțiile de ieșire din criza de sistem care tinde să domine și următorul deceniu.

Ura, dușmănia, zavistia între frații creștini demonstrează că asistăm la agonia CREȘTINISMULUI ne anunță semn al vremurilor

397 SF. IUSTIN POPOVICI – „OMUL ȘI DUMNEZEU–OMUL".

de pe urmă. „Dacă nu biruim vrajba și tulburarea se va întâmpla o nenorocire. ... Dacă lumea va birui dușmănia, DUMNEZEU va face o minune și aiestea n-a să grăbească, a să mai întârzie, pentru că DUMNEZEU iubește oamenii, nu vrea moartea păcătosului. ... De aceea, e nevoie să ajungem la iertare, să ne mărturisim cu smerenie, să recunoaștem că l-am supărat pe DUMNEZEU”, ne povățuiește părintele PROCLU. Iar Sfântul CHIRIL al IERUSALIMULUI completează: „Ura de frați face loc lui ANTIHRIST. Diavolul pregătește mai dinainte dezbinările dintre popoare, ca să fie bine primit cel care vine. Să dea DUMNEZEU ca nici unul dintre cei de aici și nici vreun alt rob al lui HRISTOS din altă parte să nu alerge la dușman”.

„În ultima vreme sunt icoane care plâng, semn că creștinii au ajuns de plâns. Noi purtăm nume de creștini, dar fapte nu avem. Celelalte credințe au și fapte bune, dar au greșeala asta că nu cred drept în DUMNEZEU. ... Cât timp sunt oameni sfinți pe pământ, DUMNEZEU ține pământul.” Sunt cuvinte pline de înțelepciune și har duhovnicesc ce ne-au fost lăsate de părintele CLEOPA (01. X. 2007).

Biserica Catolică din zilele noastre deși se pronunță pentru un dialog deschis și plin de dragoste frățească față de Biserica Ortodoxă, totuși continuă să trateze cu oarecare superioritate și aroganță Bisericile Ortodoxe Răsăritene susținând cu acribie, dogmele și ereziile care au condus la marea schismă din 16 iulie 1054, când PAPA LEON al IX-lea a trimis pe cardinalul HUMBERT la CONSTANTINOPOL cu o delegație care aducea cu sine textul anatemizării și al condamnării Bisericii Ortodoxe, pe care l-au depus fără pic de respect în Sfântul Altar, în timpul săvârșirii Sfintei Liturghii de Patriarhul CERULARIE.

După Sfânta Liturghie, patriarhul a convocat sinodul permanent și a anatemizat pe ereticii latini, hotărâre confirmată și de celelalte patriarhii ortodoxe: ALEXANDRIA, ANTIOHIA, IERUSALIM.

„Această manie a papilor de a exercita putere lumească și bisericească l-a determinat pe PAPA PIUS al IX-lea, la sinodul VATICAN I (1870), să proclame infailibilitatea tuturor papilor din istoria ROMEI.

Din cei 714 episcopi catolici numai 514 au semnat hotărârea papală, 200 au plecat revoltați refuzând să semneze, motivând că nu

există o astfel de dogmă în Biserica lui HRISTOS”[398].

Iată un alt moment care a contribuit la o nouă ruptură, de astă dată în interiorul Bisericii Catolice, cei 200 de episcopi au creat propria Biserică care s-a numit Biserica Veche-Catolică, iar proclamarea ei oficială a avut loc la UTRECHT (OLANDA) în anul 1889.

Aceste evocări vin în sprijinul ideilor menționate mai sus care demonstrează dacă mai era cazul că: „De când și-au pus în minte să dărâme Biserica Ortodoxă, Bunul DUMNEZEU bate pământul. Nu aici în țară, ci pe tot globul.

Catolicii trebuie ajutați și nu urâți. Însă catolicii nu vin cu evlavie. Vor să se unească cu vicleșug. De asta nu-i primește BISERICA, că ei hulesc pe DUMNEZEU.” (Părintele PROCLU).

Dar, așa cum spune și părintele ADRIAN FĂGETEANU: „Vine timpul răbdării și al cernerii! Numai rugăciunea ne mai scapă. DUMNEZEU ne vrea smeriți că așa este firea noastră, fragilă și smerită și depindem de DUMNEZEU în toate. Dacă am ajuns să punem inima în această stare atunci avem îndrăzneală și putere în fața lui DUMNEZEU și a oamenilor.” Căci rugăciunea este pâinea care hrănește cu adevărat poporul lui IISUS HRISTOS, nimic altceva nu salvează decât rugăciunea.

A fi creștin astăzi înseamnă să înțelegi taina Sfintei CRUCI, pentru că EA a mântuit neamul omenesc. „Nu dreptatea lui DUMNEZEU, nici minunile Sale, ci CRUCEA! Atunci când IISUS s-a răstignit, atunci a fost biruit satana. ... Deci nici un creștin nu este scutit, sub nici un chip de crucea sa, pentru că e dar de la DUMNEZEU suferința ...” [399].

Drept urmare, se cuvine ca fiecare creștin să trăiască Rugăciunea CINSTITEI CRUCI și să se însemneze cu semnul CRUCII și să zică cu veselie: Bucură-te preacinstită și de viață purtătoare CRUCEA DOMNULUI, care alungi pe diavoli cu puterea Celui ce S-a răstignit pe tine, a Domnului nostru IISUS HRISTOS și S-a pogorât în iad și a

398 Părintele DAMASCHIN GRIGORIATUL – „MINUNILE – mărturie a dreptei credințe”, Ed. AREOPAG, 2011.
399 ARSENIE PAPACIOC – „NE VORBEȘTE PĂRINTELE” ED. VÂNĂTORI 2010.

călcat puterea diavolului și te-a dăruit nouă pe tine, cinstită CRUCEA SA, spre izgonirea a tot pizmașul.

Bunul creștin să se roage la Domnul nostru IISUS HRISTOS, ... *„să-l întărească pentru a putea purta CRUCEA cu bucurie și cu mare căință”*, iar în rugăciunea zilei de vineri să invoce astfel: *„Mă închin CRUCII TALE, HRISTOASE, și pentru iubirea TA către noi, zic către dânsa: Bucură-te, preacinstită CRUCE a lui HRISTOS, pe care ridicat și pironit fiind Domnul a mântuit lumea! Bucură-te, pom binecuvântat, pentru că tu ai ținut rodul vieții, care ne-a mântuit de moartea păcatului! Bucură-te, drugul cel tare, care ai sfărâmat ușile iadului! Bucură-te, cheie împărătească, ce ai deschis ușa Raiului!”.*

De aceea, când facem semnul CRUCII, trebuie să ne amintim și să retrăim patimile lui IISUS care a săvârșit suprema jertfă cu umilință și smerenie asumându-și păcatele omenirii, creând omul nou, omul hristic, care a murit și a înviat odată cu IISUS și în IISUS.

A fi creștin presupune să înțelegem sensul tainic al MILOSTENIEI care nu înseamnă „numai că dai din traistă, ci să accepți pe om să stea lângă tine, fără să-l alungi în gând... Există o poruncă și o învățătură creștină: să se respecte toată făptura care are chip și asemănare. ... MILOSTENIA este ceva din tine. ... A milostivi pe unul, pe altul, aici se arată că tu ești HRISTOS. Apoi, nici nu știi că acela pe care îl ajuți poate să fie însuși HRISTOS” [400].

ALEXANDRU VLAHUȚĂ zicea în mod sintetic că: „Milă e toată SCRIPTURA.”

Cerșetorii, sunt persoane sărace care cer ajutorul semenilor, au existat din toate timpurile și vor exista cât va fi lumea, drept urmare se cuvine să-i miluim după putința fiecăruia și din toată inima, manifestând compasiune pentru starea lor socială. În ultimii ani, pe fondul crizei economico – financiară care s-a extins cu repeziciune la nivel global și ca o consecință gravă a conflictelor armate din diverse locuri ale planetei, milioane de oameni și-au pierdut locuința, serviciul, familia, trăind ca niște pelerini care cerșesc din poartă în poartă o bucată de pâine sau o țoală pentru a-și proteja trupul de rigorile

400 ARSENIE PAPACIOC – OP. CIT.

vremii. De aceea, trebuie să tratăm aceste persoane cu mult respect, cu înţelegere şi milostenie. Părintele ARSENIE PAPACIOC numea cerşetorii „personaje biblice", care se roagă la DUMNEZEU pentru sufletul celui care i-a milostivit. Să nu uităm că există şi ordine ale călugărilor cerşetori care capătă şi pentru fraţii lor de la mănăstire, cu care împart mâncarea şi hainele căpătate. Mirenii trebuie să cinstească pe călugări, pentru că sunt persone dăruite, binecuvântate, iar călugării să-i sfătuiască să-şi ţină credinţa. Ceea ce caracterizează călugărul este tăierea voii, nu pustnicia. Ascultarea este de la DUMNEZEU trimisă. Domnul nostru IISUS HRISTOS a zis: „Cine ascultă de voi, de mine ascultă!"

Orice om care a hotărât să se călugărească este un creştin oarecare, dar a râvnit dincolo de dimensiunile omeneşti. A dorit prin călugărie o înfrânare, a vrut o dăruire totală numai pentru DUMNEZEU, a devenit un creştin bun.

La mănăstire se trăieşte PREZENTUL şi se recuperează TRECUTUL şi se creează condiţii pentru cucerirea VIITORULUI.

Părintele ARSENIE PAPACIOC spunea: „Noi trăim la mănăstire momentan; nu am grijă ce voi face mâine. Dacă trăiesc astăzi bine slujind pe DUMNEZEU şi MAICII DOMNULUI, mâine este harul lui DUMNEZEU peste noi. ... Deci problema unei zile este problema unui timp foarte îndepărtat. Intrarea la mănăstire este intrarea în RAI şi ieşirea de la mănăstire este plecarea din rai".

IOAN SCĂRARUL consideră lepădarea de lume, „prima treaptă a urcuşului duhovnicesc. ... Noi, călugării nu ne lepădăm de lume într-un sens exclusiv. Noi dorim cu orice chip ca lumea aceasta să fie ajutată de DUMNEZEU şi dacă ne punem în situaţia de rugători pentru lume, aceasta înseamnă că suntem alături de HRISTOS.

Viaţa monahală este o viaţă cu totul deosebită, e o intrare în CER, cin îngeresc, iar îngerii sunt geloşi pentru că noi ne luptăm în trup cu neputinţele trupeşti ca să menţinem o identitate îngerească. Asta e altceva. Este aspectul desăvârşit."

Salvarea CREŞTINISMULUI în acest secol al confuziei, relativismului, laicităţii şi închinării la idolii moderni, profitul cu

orice preţ, consumerismului, alcoolismului, prostituţiei, drogurilor, „călugării ortodocşi şi pustnicii sunt îngerii întrupaţi care se roagă neîncetat la MAICA DOMNULUI, FECIOARA MARIA şi FIULUI lui DUMNEZEU, IISUS HRISTOS, practicând rugăciunea inimii. Ei duc o viaţă de postire şi de neamestec cu frământările omeneşti, fiind un adevărat paratrăznet pentru toţi dracii care încearcă să-i abată de la rugăciune şi viaţă duhovnicească.

Nu nevoinţa în sine este ceea ce vrea DUMNEZEU de la creştini, ci inima înfrântă şi smerită şi o atenţie, trezire continuă. Se spune: Mult a iubit, mult iartă! Atunci când iubeşti, inima este prezentă, se trezeşte.

Să fii prezent în pustie, în mijlocul lumii fiind, este o mare provocare şi încercare pentru călugăr, care este ameninţat permanent cu nestatornicia, pentru că dracul ispiteşte permanent, el jucând un rol de mântuire indirect, luptă din răsputeri dar luptă ca un hoţ fără putere.

Creştinul trebuie să cunoască că taina pocăinţei s-a făcut pe temeiul cuvintelor din SCRIPTURĂ: „Ce dezlegaţi voi, dezleg şi EU...”. Există poruncă mare repetată de Domnul Nostru, IISUS HRISTOS: ”Să vă iubiţi unul pe altul. ... Nu poţi iubi pe toţi dar cu niciun chip să nu urâţi! Ura este lucrarea drăcească. ... Iubirea este criteriu de judecată!” Iar dacă pomenim pe cineva, DUMNEZEU pentru rugăciunea ta, îl ajută pe el şi tu, conştient vrei să fii împlinitor al poruncilor date de DUMNEZEU: te numeşti un mântuitor cândva şi undeva. ...

Părintele ARSENIE PAPACIOC ţinea să ne atenţioneze că: „IADUL este marea durere a lui DUMNEZEU. Cei din IAD ştiu că îi iubeşte DUMNEZEU şi tocmai aceasta îi chinuie.” Iar despre mântuire, arată că: „este doar în Biserica Ortodoxă, în HRISTOS. Ortodocşii nădăjduiesc mântuirea, însă nu avem certitudinea”.

Clopotele, spunea părintele PAPACIOC, nu bat pentru amuzament. Ci bat pentru ceva de natură sufletească care ne atrage atenţia „Cheamă viii, plânge morţii, împrăştie viforele, împrăştie dracii şi trăznetele”.

Creştinul, mirean şi teolog să ştie că „se cade să se vorbească în legătură cu DUMNEZEU numai despre acele probleme care într-

adevăr pot fi abordate și numai în măsura în care poate să ajungă la ele firea și puterea de înțelegere a ascultătorilor. Și cum DUMNEZEU în sine este imposibil de cuprins cu mintea, să nu forțăm priceperea, ci să se filozofeze numai în hotarele minții omenești, vorbindu-se tainic despre cele tainice și cu sfințenie despre cele sfinte. Totul să se facă cu evlavie și ținându-se seama că una dintre denumirile lui DUMNEZEU este cea a CUVÂNTULUI și deci să nu se vorbească mai mult decât îi place CUVÂNTULUI. Așadar, este mai potrivit și mai folositor ca oratorul creștin și teologul să trateze cu precădere despre problemele de natură și de ordin practic, despre virtuțile creștine". Aceste cuvinte pline de înțelesuri tainice și înțelepciune ne-au fost transmise de Sf. GRIGORIE de NAZIANZ în Cuvântarea I.

Drept urmare, și noi am încercat în acest capitol să reamintim cititorului câteva dintre virtuțile creștinului care a pășit în mileniul trei cu speranțe și temeri, însă sperăm, mai hotărât ca niciodată să se apropie de DUMNEZEU, de DUMNEZEUL MÂNTUIRII noastre, IISUS HRISTOS, a cărui lumină harică luminează tot OMUL.

Cred însă că, este util cititorului să insistăm mai mult asupra virtuților creștinismului acum când asistăm la o adevărată cruciadă a laicității asupra EUROPEI creștine și a unui jihad care dorește să readucă flamura verde a ISLAMULUI așa cum s-a întâmplat cu un mileniu în urmă, când o parte însemnată a bătrânului continent își ducea traiul sub ocupația musulmană.

Drept urmare se cuvine să cultivăm mai mult ca oricând aceste deprinderi umane care sunt caracterizate de trăsături comune: faptele bune trebuie făcute cu îndrăzneală, în mod continuu și pentru stăvilirea poftelor și ispitelor; strădania pe calea binelui să fie benevolă; efortul spre a face bine să fie conștient și nu din instinct; să ne schimbăm prin înnoirea minții pentru a deosebi care este voia lui DUMNEZEU, ce este plăcut și desăvârșit. Virtutea creștinului constă în deprinderea prin stăruință statornică, de a împlini toată legea morală din dragoste față de DUMNEZEU și față de aproapele nostru, cu ajutorul harului lăsat de CREATOR. Virtutea creștină este hrana sufletului care potolește pornirile rele ale omului, pune stavilă ispitelor, îl face pe creștin liber de

păcate și sădește în sufletul lui binele cel dătător de liniște și mulțumire și de încredere pe calea ce duce spre mântuire. Ea este călăuză a întregii vieți omenești și ia mai multe înfățișări, de aceea putem vorbi de mai multe virtuți și anume: teologice sau religioase și morale.

Virtuțile teologice sunt: dragostea, credința, speranța.

Sfântul Apostol PAVEL pune **dragostea creștină** mai presus de orice virtute, pentru că dragostea creștină este iubirea sădită în sufletul omului, în ființa lui, de însuși DUMNEZEU la creare. Ea se revarsă asupra noastră prin Sfânta Taină a Botezului când se dorește unirea deplină cu DUMNEZEU – FIUL și lepădarea de satana pentru toată viața.

Dragostea față de DUMNEZEU este cea mai mare și cea dintâi poruncă dată de IISUS HRISTOS: „Să iubești pe DUMNEZEUL tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău." (MATEI 22, 37).

A iubi pe DUMNEZEU și a face totul din dragoste față de EL este calea cea mai sigură spre sfințenie.

„Cât timp sunt oameni sfinți pe pământ DUMNEZEU ține pământul", ne asigura părintele duhovnic CLEOPA, iar părintele ARSENIE PAPACIOC ne-a lăsat această zicere plină de înțelepciune: „ ... Lumea aceasta nu e vinovată, suntem vinovați noi că nu știm să iubim și nu știm să o apreciem! Ce-am făcut noi pentru lumea asta, dacă este vorba să intrăm în amănuntele drumului mântuitor? O instituție, ca și un neam, trăiește prin cei care țâșnesc, care stau pe cruce fără să cedeze. O iubire mare pentru DUMNEZEU cere o permanentă jertfire".

A doua poruncă dată de DOMNUL nostru IISUS HRISTOS se extinde la semeni: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți." (MATEI 22, 39) pentru că în semenul nostru îl regăsim pe CRISTOS cel crucificat.

Un bun creștin trebuie să acorde multă atenție iubirii de sine care trebuie să se mențină în limitele echilibrului și bunului simț, altfel există pericolul de a cădea în egoism, în individualism.

Părintele ARSENIE PAPACIOC, referindu-se la societatea modernă de astăzi, ținea să ne atenționeze că „individualismul nu

a făcut decât să izoleze unul dintre scopurile principale ale creării omului. Omul nu este creat pentru el singur, el este creat pentru întreaga umanitate, pentru că tragedia întregii umanități trebuie trăită ca pe propria noastră nenorocire. Noi purtăm o răspundere și pentru cel care este lângă noi.

Acesta este sensul educației creștine despre creație.

Individualismul este o mare pierdere, înseamnă să fii izolat de CREATOR și să devii margine, iar marginile sunt ale drumurilor, cum spun Sfinții Părinți".

Civilizația joacă un rol pozitiv, dar nu mântuitor. Biserica creștină nu învață, ci sfințește! Pentru că se referă la a nu cuceri pământul, ci la a cuceri Împărăția Cerurilor, practicând virtuțile creștine.

O altă virtute creștină este **credința în DUMNEZEU**, este darul LUI prin puterea căruia primim ca adevăruri sigure tot ce ne învață Biserica. Credința este lucrarea harului divin în sufletul omului unde creează convingere și siguranță despre existența lui DUMNEZEU și despre faptul că EL a creat lumea prin puterea CUVÂNTULUI.

Credința este și o atitudine a spiritului și rațiunii potrivit căreia omul admite ca adevărate adevărurile descoperite de CREATOR.

Dacă credem în IISUS HRISTOS nu vom fi singuri niciodată și nicăieri, noi credem în IISUS care s-a răstignit pentru mântuirea noastră de păcate, a murit și a înviat, așa cum ne-au lăsat mărturie Sfinții Apostoli în Noul Testament și urmașii lor, părinții Bisericii Creștine în predicile lor.

Când căutăm de credință în mod sincer și loial, atunci mintea se luminează și adevărul se descoperă prin puterea harului divin.

Credința creștină ne însoțește pe parcursul vieții pământene, dincolo de mormânt nemaifiind necesară deoarece „atunci VOM vedea față în față", adică vom vedea pe DUMNEZEU și EL ne va vedea pe noi.

SPERANȚA creștină, este nădejdea în DUMNEZEU, care prin FIUL SĂU, ne va ajuta și ne va fi sprijini la necazuri, și iertarea păcatelor prin pocăință, ascultarea rugăciunilor, în așteptarea „învierii morților și viața veacului ce va să fie".

Virtuțile morale sunt: înțelepciunea, cumpătarea, tăria.

ÎNȚELEPCIUNEA creștină este izvor de viață care dă omului plăcut LUI, cunoștința și bucuria, iar DREPTATEA creștină e acea virtute prin care creștinul își îndeplinește cu conștiinciozitate toate îndatoririle față de DUMNEZEU și semeni cu ajutorul harului divin.

Dreptatea este și o stare de spirit pe care o întâlnim numai în inimile celor care au teamă de DUMNEZEU pe care nu doresc să-L supere prin încălcarea poruncilor SALE.

Dreptatea lui DUMNEZEU este „dreptate în veac și Legea Ta este adevărul” (PS. 118, 142), adică în veșnicie.

CUMPĂTAREA creștină se referă la un echilibru sufletesc, la o judecată dreaptă, la stăpânirea de sine, moderație, sobrietate. Este virtutea care pune măsură în toate actele, faptele și gândurile omului, iar trupului îi asigură vigoarea necesară, îi ponderează instinctele, îi aduce armonia cu sufletul.

Cumpătarea aduce cu sine: blândețea, smerenia, buna-cuviință în vorbe și fapte.

TĂRIA creștină este un dar de mare preț al Duhului Sfânt care ne întărește pentru înfruntarea suferințelor trupești și morale, să rezistăm ispitelor întărind credința creștină.

În PSALMUL 50 găsim referire la întărirea credinței prin Duhul Sfânt: „ ... Inimă curată zidește întru mine, DUMNEZEULE, și DUH drept înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele. Nu mă lepăda pe mine de la FAȚA TA și DUHUL TĂU cel SFÂNT, nu-l lua de la mine. Dă-mi mie bucuria mântuirii TALE și cu DUH stăpânitor mă întărește ... ”.

Suferința ne este dată de DUMNEZEU ca un dar pentru a pune frână patimilor și a ne apropia mai mult de DUMNEZEU, de aceea trebuie să o primim cu bucurie fiind o modalitate de introspecție pentru identificarea cauzelor și purificarea de energiile negative și de patimile lumești.

La aceste virtuți putem să mai menționăm: cunoașterea lui DUMNEZEU care este scopul final al vieții omului; smerenia, supunerea, răbdarea, curajul, recunoștința, generozitatea, rugăciunea, postul.

Unitatea credinței creștine se poate referi la unitatea în diversitate, dar nu orice diversitate, ci trebuie trăite aceleași valori ale credinței creștine atât în APUS, în bazinul MEDITERANEI, la RĂSĂRIT, care au la bază EVANGHELIA lui CRISTOS, învățăturile Sfinților Părinți ai Bisericii Creștine, VECHIUL TESTAMENT, predicile marilor teologi ai creștinătății, dogmele stabilite la cele șapte sinoade ale Bisericii Creștine (ultimul sinod a fost în 787).

Sinoadele Bisericii Creștine au stabilit dogmele despre MÂNTUITOR, despre DUHUL SFÂNT, despre MAICA DOMNULUI, despre firile și puterile MÂNTUITORULUI. Toate aceste dogme au fost stabilite împreună cu catolicii.

Pe bună dreptate se pune întrebarea, de ce s-au despărțit de Biserica Ortodoxă în 1054? De ce au început interpretări proprii ale dogmelor? Au schimbat CREZUL introducând FILIOQUE. Au spus că DUHUL SFÂNT purcede și de la FIUL, ceea ce duce la micșorarea DUHULUI SFÂNT. Mântuitorul spune: ... „care de la TATĂL purcede, Cel ce împreună cu TATĂL și cu FIUL este închinat și slăvit, Care a grăit prin PROOROCI ... ”.

Pentru că li s-a părut insuficient a mai inovat ceva: Imaculata Concepție, adică Maica Domnului s-a născut fără păcat. Atunci care-i diferența între nașterea fără de păcat a Mântuitorului și nașterea Maicii Domnului? Maica Domnului a devenit fără de păcat în momentul în care, la Buna-vestire, îngerul GABRIEL, i-a spus: „Duhul Sfânt se va pogorî peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri”(LUCA 1, 35). Numai în acel moment ea a scăpat de păcatul adamic.

O altă inovație este PURGATORIUL, care este plasat între RAI și IAD fiind considerat un loc de trecere, de pregătire.

Biserica Ortodoxă spune că numai prin Sfânta Liturghie se pot salva sufletele din IAD, nu prin purgatoriu, fapt cu care biserica latină a fost de acord până în 1054. De ce au operat aceste modificări dogmatice și în ce scop, numai catolicii pot da răspunsuri.

Considerând că aceste „inovații” sunt insuficiente, biserica latină a continuat să sfideze dogmele apostolice de la cele șapte sinoade creștine, au inventat folosirea azimei (și nu a pâinii dospite) și au ceea

ce stârnește și azi puternice reacții din partea Bisericilor Ortodoxe, primatul PAPAL și infailibilitatea în materie de dogme a PAPEI și vânzarea indulgențelor, practicată din perioada Evului Mediu.

PAPA se consideră vicarul lui DUMNEZEU pe pământ, comandând în numele divinității, ca un adevărat împărat teocrat. Unitatea credinței creștine trebuie să aibă la temelie principalele învățături creștine de care toți creștinii trebuie să țină seamă: există un singur DUMNEZEU; DUMNEZEU este drept: EL răsplătește binele și pedepsește răul; în DUMNEZEU sunt trei persoane: TATĂL, FIUL, SFÂNTUL DUH; harul lui DUMENZEU este trebuitor pentru mântuirea omului; sufletul este nemuritor; a doua PERSOANĂ Dumnezeiască, s-a făcut om pentru ca prin moartea Sa pe cruce să răscumpere pe oameni din ghearele diavolului și a morții și să-i mântuiască în veci.

Și prin respectarea dogmelor privind cele șapte taine creștine trebuie să se realizeze unitatea credinței creștine. Botezul, mirul, euharistia, sfântul maslu, preoția, căsătoria, ridică și astăzi serioase diferențe de abordare între Biserica Catolică și Bisericile Ortodoxe.

În Evanghelia după MATEI (5,3-11) ni se reamintește cele opt fericiri despre care a vorbit Mântuitorul nostru IISUS HRISTOS ucenicilor săi:

– Fericiți cei săraci cu duhul, că a lor este Împărăția Cerurilor;

– Fericiți cei ce plâng, că aceia se vor mângâia;

– Fericiți cei blânzi, că aceia vor moșteni pământul;

– Fericiți cei ce flămânzesc și însetează de dreptate, că aceia se vor sătura;

– Fericiți cei milostivi, că aceia se vor milui;

– Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe DUMNEZEU;

– Fericiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui DUMNEZEU se vor chema;

– Fericiți cei prigoniți pentru dreptate, că a lor este Împărăția cerurilor;

– Fericiți veți fi voi când vă vor ocărî și vă vor prigoni și vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, mințind, din pricina Mea.

În ciuda eforturilor diplomatice lansate de Biserica Catolică de a iniția un dialog între Bisericile Creștine surori, în cadrul Consiliului Ecumenic pentru lămurirea aspectelor ce mențin schisma și neîncrederea, totuși dezbaterile din ultimele trei decenii nu au înregistrat progrese vizibile. O posibilă cauză ar putea fi aroganța și inflexibilitatea manifestate de capii Bisericii Catolice față de Bisericile Creștine din ORIENT și RĂSĂRIT.

Vizitele PAPEI PAUL al II-lea în timpul lungului său pontificat în mai multe țări ortodoxe, inclusiv în România au deschis un dialog aplicat între cele două biserici, un exemplu pozitiv pentru celelalte biserici surori.

Biserica Ortodoxă Română a inițiat un dialog constructiv cu reprezentanții Bisericii Evanghelice din GERMANIA având drept temă SFÂNTA TREIME, rezultând unele concluzii interesante care au fost culese într-o lucrare, despre care am vorbit la începutul acestui capitol.

Totuși ecumenismul este considerat o mare greșeală de către monahii ortodocși, inclusiv cei din țara noastră întrucât discuțiile nu au nici o finalitate concretă, Biserica Catolică se folosește de ecumenism pentru a-și îmbunătăți imaginea șifonată de numeroasele scandaluri de pedofilie, spălare de bani, relații de afaceri cu MAFIA, implicarea în jocuri politice și acțiuni de spionaj la nivel planetar.

Sub lozinca necesității lansării unui amplu proces de reevanghelizare, serviciile de spionaj ale VATICANULUI conduse de Iezuiți (ordin din care face parte și PAPA FRANCISC I) vor folosi drept acoperire ecumenismul pentru a crea breșe în unitatea Bisericii Ortodoxe slăbindu-i influența îndeosebi în Europa de SUD-EST și Orient.

Părintele ARSENIE PAPACIOC aprecia drept „neinspirate și gratuite discuțiile în cadrul ecumenismului, pentru că de la DUMNEZEU va veni și căderea catolicismului! Practic ea nici nu mai zic că e o biserică. E un guvern cu nume clericalist".

Pe acest fond de neîncredere și dialog al surzilor, unitatea Bisericii Creștine este departe de a se realiza în deceniile următoare, întrucât Biserica Catolică nu este dispusă să realizeze „marea întoarcere

la originea creştinismului timpuriu", la dogmele aprobate de sinoadele Bisericii Creştine primare, din primele opt secole, apărându-și cu aroganță și acribie „inovațiile dogmatice", îndeosebi a primatului papal și infailibilitatea papilor.

Această stare de lucruri duce indirect la slăbirea încrederii enoriașilor în Biserica Creştină și a credinței în DUMNEZEU, în favoarea ISLAMULUI și BUDDHISMULUI care câştigă tot mai mult teren în EUROPA OCCIDENTALĂ, dar și în AMERICA LATINĂ, AFRICA și ASIA.

Despre aceste tendințe, părintele ARSENIE PAPACIOC nu s-a sfiit să afirme că „YOGA" dezvoltă mușchii. Eu, dacă fac metanii, fac în numele unei religii, vreau să ajung la mântuire. Pentru asta mă prosternez și zic: „Doamne, iartă-mă". BUDDHISMUL este o religie morală, dar nu mântuiește. Mântuitorul a zis: „Cine nu adună cu Mine, risipește! Cine nu se botează în numele Tatălui, Fiului și Sfântului Duh nu se va mântui! HRISTOS a spus: Eu sunt Cel ce sunt".

Vorbe pline de înțelepciune creştină!

O problemă care preocupă îndeosebi Biserica Catolică din EUROPA Occidentală este fuga de spovedanie a tinerelor generații care totuși se împărtășesc frecvent, ceea ce contravine dogmelor Bisericii Creştine primare și cu precădere principiilor Bisericii Ortodoxe care statuează că: „nimeni nu se poate împărtăși fără să respecte în prealabil un post alimentar, comportând pentru cei căsătoriți un minim de trei zile de înfrânare conjugală, post însoțit de „fapte bune" și citirea în prealabil a rugăciunilor împărtășirii"[401].

Sfânta taină a împărtășirii este precedată în Biserica Ortodoxă Română de sfânta spovedanie, mărturisirea păcatelor și angajamentul de a respecta canonul de spovedanie dat de duhovnic, de a ține post euharistic însoțit de fapte bune și de lepădarea de păcate.

„Omul de credință de astăzi acceptă Împărtășania, ea vine să trezească de fiecare dată în noi „chipul lui DUMNEZEU", mereu

401 Arhimandrit BENEDICT GHIUȘ – „ÎN CE CONDIȚII NE ÎMPĂRTĂȘIM?" ED. BIZANTINĂ.

amenințat.[402]

Adică tocmai dimensiunea profundă și personală a libertății, a inițiativei, a puterii de creație autentică, a responsabilității noastre concrete aici și acum" [403].

„Omul de credință de azi acceptă împărtășania ca pe un act esențial al vieții noastre de creștini"[404], fapt pentru care Biserica Ortodoxă Română pune mare accent pe săvârșirea acestei taine respectându-se principiile.

Și în această privință ca și în săvârșirea sfintei taine a BOTEZULUI, BISERICA CATOLICĂ are o abordare proprie care desacralizează aceste evenimente dăruite de Mântuitorul nostru odată cu jertfa Sa, care au scopul de a deschide creștinului ușa participării conștiente, cu smerenie și pocăință la săvârșirea acestor sfinte taine, spre iertarea păcatelor, îmbunătățirea relațiilor umane, efectuării primilor pași spre desăvârșirea spirituală și mântuire.

O problemă care suscită dezbateri vii la nivelul Bisericilor Creștine în ultimile patru decenii se referă la relația dintre teologie și spiritualitate, subiect care plasează și el pe poziții diferite Bisericile Ortodoxe și Biserica Catolică.

Un răspuns complet și curajos a venit din partea tânărului doctor în teologie, Dan Ilie Ciubotea, care sub îndrumarea părintelui profesor Dumitru Stăniloae, a prezentat în anul 1980 teza de doctorat cu titlul semnificativ, „*Teologie și spiritualitate*", în fața comisiei doctorale de la Institutul Teologic Universitar din București.

Lucrarea era de fapt versiunea revizuită a tezei de doctorat elaborată sub îndrumarea profesorului de dogmatică Gérard SIEGWALT și a profesorului de patrologie André BENOIT, între anii 1976–1978, și susținută la Universitatea de Științe Umane din STRASBOURG (FRANȚA), Facultatea de teologie protestantă (1979).

În 2010, prin grija Editurii Bazilica a Patriahiei Române, lucrarea este revizuită și apare la lumina tiparului sub semnătura celui

402 CEASLOV – RÂNDUIALA SFINTEI ÎMPĂRTĂȘIRI, BUCUREȘTI 1970.

403 Arhimandrit BENEDICT GHIUȘ – „ÎN CE CONDIȚII NE ÎMPĂRTĂȘIM?", ED. BIZANTINĂ.

404 IDEM.

care a devenit Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, Preafericitul Părinte Daniel.

Lucrarea are o importanță deosebită pentru Bisericile Creștine întrucăt autorul se apleacă cu migală și devoțiune asupra subiectului pe care îl tratează din cele mai mici unghiuri de vedere, permițând astfel înțelegerea mai temeinică a semnificației și importanței înțelesurilor tainice, acum la începutul mileniului trei când teologia creștină, îndeosebi ortodoxă se află sub asediul „cruciadei laice" care-și propune smulgerea rădăcinilor creștine ale popoarelor EUROPEI în contextul globalizării și creării Noi Ordini Mondiale, teologia ortodoxă fiind considerată ultima redută ce trebuie cucerită cu orice preț.

Însă de la începutul lucrării Preafericitul Părinte DANIEL vorbind despre legătura teologiei cu spiritualitatea, ține să sublinieze că „acestea se înterpătrund atât de mult, încât chiar distincția dintre ele nu poate fi una absolută, ci una destul de relativă".

În occidentul creștin, unde echilibrul dintre teologie și spiritualitate a slăbit considerabil de la perioada medievală încoace *„angajamentul în lume se face adesea în opoziție cu dimensiunea mistică (spirituală) a credinței sau printr-o neglijare considerabilă a acesteia, încât uneori spiritualitatea se epurează în activism. Ca reacție se naște evident, o spiritualitate care se ocupă numai de Tatăl ceresc și uită pe omul – frate*", continuă autorul.

În contextul european și nu numai, oamenii au devenit tot mai nemulțumiți, neîncrezători în teologia creștină care s-a transformat într-un fenomen cultural fără rădăcini în spiritualitate și „fără rodire pentru experiența religioasă imediată, mulți credincioși au pornit în căutatrea «unui supliment» de suflet, adesea cu prețul unor împrumuturi din religiile necreștine asiatice".

Așa se explică puzderia sectelor și doctrinelor religioase desprinse din buddhism, hinduism, zoroastism, zen, bahai, islamism care au invadat cu agresivitate mediile intelectuale ale EUROPEI, SUA, CANADA, AUSTRALIA reușind crearea unor adevărate enclave ale spiritualității asiatice, în mijlocul creștinismului aflat în agonie.

Piața de carte și mediul virtual sunt bogat populate de o întreagă

literatură ezoterică care oferă cu generozitate sfaturi occidentalului apăsat tot mai mult de actuala civilizație materialistă și consumeristă și de „ispitele” ei, încât s-a îndepărtat de dreapta credință, profitând din snobism să adere la „cronicile strălucitoare și amăgitoare” ale spiritualității asiatice.

De altfel, punctele esențiale, de pildă ale practicii DHARNA (Învățăturile lui BUDDHA) propovăduiesc faptul că „ființele pot găsi rădăcina, cauza profundă și esențială a fericirii și a suferinței numai în propria lor minte, iar nu în afara ei. Desigur numeroase obstacole exterioare însuflețite sau nu acționează ca niște condiții pentru fericirea sau suferința noastră; totuși principala cauză a acestora din urmă se află stările noastre mentale virtuoase sau nevirtuoase ... ”[405].

Învățăturile lui BUDDHA sunt curprinse în TRIPITAKA, care s-ar traduce prin „Cele trei coșuri” ce cuprinde peste 100 de volume, cunoscute în tibetană sub numele KAGYUR, fiind studiate în temple buddhiste, dar și în diverse școli din occident sub îndrumarea unor maeștri venerabili, fiind păstrată în temple din COREEA DE SUD.

Cu toate limitele și confuziile care caracterizează civilizația occidentală; cu aspectele sale pozitive și negative, totuși rămâne aria în care Biserica este chemată să mărturisească EVANGHELIA, să întrupeze mesajul ei să slujească pentru mântuirea și sfințirea lumii.

Drept urmare, teologia creștină este chemată să „traducă” mesajul credinței în limbajul omului modern pentru a răspunde nevoilor sale spirituale divine astfel se ivește proiectul de a rămâne în plan pastoral la nivelul stereotipului ori de a deschide calea unei spiritualități adogmatice și ateologice. Acest fenomen atrage după sine un alt risc și anume debisericirea care poate sfârși într-un sectarism sau într-o apatie spirituală, ori spiritualitatea golită de conținutul său dogmatico-teologic devine un element de înstrăinare de viața Bisericii, la fel cum și teologia despărțită de spiritualitate rămâne un discurs intraductibil în viața credincioșilor sau asimilabil intelectual, fără comunicarea reală împărtășită.

Dialogul ecumenic permite cunoașterea perfectă a asemănărilor

405 GUĖSHĖ RABATEN – „TRĖSORS DU DHARMA”, ED. RABTEN, 1997, ELVEȚIA.

și diferențelor de ordin dogmatic și a spiritualității altor Biserici, contribuind la înțelegerea dintre teologie și spiritualitate la alte Biserici și o îmbunătățire a comunicării.

Întrebarea care se pune acum se referă la existența unei mistici creștine fără teologie?

Răspunsul ni-l oferă VLADIMIR LOSSKY, care ne precizează că: „Nu există mistică creștină fără teologie, dar mai ales nu există teologie fără mistică creștină”[406].

Putem aprecia că, una din cauzele crizei morale și spirituale a occidentului creștin contemporan este și pierderea echilibrului dintre teologie și spiritualitate.

„Teologia mistică este tocmai teologia care include comuniunea cu DUMNEZEU despre care vorbește teologul; ea implică experiența spirituală, simțirea vie a prezenței persoanelor și lucrătoare a lui DIMNEZEU în lume și în viața noastră. Este teologia cunoașterii prin comuniune, este starea cea mai profundă a existenței spirituale, care funcționează în modul cel mai autentic actul teologic, ca știință și vorbire depre DUMNEZEU cel viu, prezent și lucrător în sfinți”[407].

Sfântul Maxim Mărtusitorul arată că: „Teologia este treapta a treia și cea mai de sus a urcușului spiritual. Prima propune împlinirea poruncilor dumnezeiești și viețuire în virtuțile care duc la nepătimire; a doua treaptă este cunoașterea sensurilor duhovnicești din lucrurile create; a treia este contemplarea Sfintei Treimi Însăși prin cea mai intimă comuniune cu ea”.

„Teologia ortodoxă se deosebește de teologia latină prin faptul că ea este mistică (văzând toate în DUMNEZEU și pe DUMNEZEU în toate și raportând totul la aceasta ca la un principiu viu); negativă (conștientă de transcendența lui DUMNEZEU față de orice înțelegere și având grijă să țină seama de aceasta în toate cărțile sale); esențială sau existențială (legată și confirmată permanent cu realitatea vieții

406 VLADIMIR LOSSKY – „ESSAI SUR LA THÈOLOGIE MYSTIQUE DE L1EGLISE D`ORIENT”, ED. AUBIER, PARIS, 1977.

407 DAN ILIE CIUBOTEA – „TEOLOGIE ȘI SPIRITUALITATE”, ED. BAZILICA, BUCUREȘTI, 2010.

creștine și experiența pe care o au din ea credincioșii și sfinții)"[408].

În concluzie, spiritualitatea poate defini activitatea spiritului uman ca gândire, cunoaștere, expunere, creație, etc. îmbrăcând diverse forme de manifestare umană sau de experiențe de ordin moral, filosofic, religios, literar, putând vorbi astfel de spiritualitatea unui individ, grup sau popor.

Spiritualitatea creștină exprimă viața trăită în comuniune cu Sfânta Treime, descoperită prin DUMNEZEU-OMUL, IISUS HRISROS și potrivit poruncilor și învățăturilor Sale cuprinse în EVANGHELIE, comuniune realizată prin DUHUL SFÂNT și Biserică având drept temelie taina Sfântului Botez. A fi creștin este definit de Sfântul Apostol Pavel ca fiind *„un om duhovnicesc, spiritual pătruns de DUHUL lui DUMNEZEU, asumat de DUMNEZEU și participant la filiația lui IISUS."*

Vorbind despre spiritualitatea BIZANȚULUI timpuriu, specialistul în teologie bizantină, ENDRE V. IVÁNKA (1902–1974) sublinia că: „Dezbaterile filosofice – religioase au animat viața spirituală și au relevat un lucru extrem de important și anume că între filosofia greacă și creștinismul timpuriu a existat o legătură indisolubilă care a contribuit la apariția unor școli de gândire filosofică, dar și teologică care au îmbogățit prin dezbaterile lor, spiritualitatea epocii, care în forme nuanțate s-au preocupat până în prezent"[409].

Pentru a se realiza unirea credinței în IISUS HRISTOS *„omul european este necesar să aibă un aport și o contribuție substanțială la unificarea și la consolidarea familiei umane, fie ea și europeană, deoarece CREȘTINISMUL este, prin excelență, religia unității și frățietății și a iubirii în HRISTOS DOMNUL. O lume liberă fără IISUS HRISTOS poate fi o înșelare și o accentuată dezamăgire, după cum a fost și comunismul. Desigur o EUROPĂ cu HRISTOS ar fi o «utopie» ... adevărată și fericită"*[410]! ...

408 IDEM.

409 ENDRE V. IVÁNKA – „ELENIC ȘI CREȘTIN ÎN VIAȚA SPIRITUALĂ A BIZANȚULUI TIMPURIU, ED. NEMIRA, 2012.

410 STELIAN GOMBOȘ – „VORBIREA DESPRE BISERICĂ ȘI STAT – ÎNTRE CURS ȘI DISCURS", ED. TOPFIRM, 2009.

Această concluzie plină de înțelepciune și profundă amărăciune, aparține eruditului doctor în teologie, STELIAN GOMBOȘ, și poate fi considerat un îndem adresat Bisericilor Creștine de unitate în jurul valorilor creștine care au constituit fundamentul proiectului de unificare politică, economică și spirituală a EUROPEI contemporane. Dar pentru aceasta este nevoie ca EUROPA mileniului trei să aibă drept prioritate educația religioasă care are drept scop „formarea caracterului religioas – moral al omului, de a îndruma tânărul să accepte în mod liber chemarea lui DUMNEZEU, de a trăi printr-o cunoaștere conștientă viața în HRISTOS, în spațiul BISERICII și Tradiției creștine"[411].

De aceea, Biserica Ortodoxă Română, după 1990 și-a propus să „redescopere și să pună în practică misiunea creștină în societatea modernă și în special, catehizarea propriilor credincioși prin educație și participare activă, conștientă la viața liturgică și socială. ... Biserica Ortodoxă Română afirmă ideea creștinismului ortodox ca element fundamental al „sufletului românesc", de aceea este considerată „biserică națională"[412].

În încheierea acestui capitol putem afirma că *„fenomenul religios din România nu ridică probleme serioase – din categoria vulnerabilităților și riscurilor pentru securitatea națională. Vulnerabilitățile și amenițările cultural – religioase sunt reduse; fantezii politice și religioase sunt reduse pentru că s-au stabilit norme și canale firești de comunicare și interacțiune. Riscurile de natură etno-religioasă sunt foarte reduse, mai ales că între marile bisericii creștine din România se desfășoară o robustă relație de cooperare ecumenică"*[413].

411 IDEM.
412 IDEM.
413 IDEM.

NOTA 1 LA CAPITOLUL XI

MITROPOLITUL SERAFIM AL GERMANIEI, EUROPEI CENTRALE ȘI DE NORD.
RUSALIILE

„Prin pogorârea Duhului Sfânt peste Apostolii Domnului, la 50 de zile după Înviere, se încheie Revelația (Descoperirea) Sfintei Treimi.

Pe Dumnezeu nimeni nu l-a văzut vreodată: Fiul Cel Unul-Născut, care este în sânul Tatălului acela L-a făcut cunoscut”, zice Ap. IOAN (1,18). Noua revelație pe care o face lumii Mântuitorul IISUS HRISTOS este aceea că DUMNEZEU nu este un spirit universal impersonal, nici o existență individuală, închisă în singurătatea sa, ci o Treime de Persoane o comunicare veșnică de iubire. Dumnezeu este din veci Tată, Fiu și Duh Sfânt, treime deoființă și nedespărțiră. Un Dumnezeu în trei fețe sau Persoane.

... Lumea și omul sunt în esență iubire, ca și Dumnezeu. Dumnezeu și-a revărsat iubirea Sa când a mântuit lumea prin întruparea Fiului Său, prin moartea și învierea Sa și prin trimiterea Sfântului duh.

... Mântuitorul nostru ne-a descoperit iubirea Sfintei Treimi prin tot ceea ce a făcut și ne-a învățat. El ne-a descoperit pe Tatăl, nu numai ca pe tatăl Său, și ca Tatăl nostru și ne-a învățat să ne rugăm Tatăl nostru care ești în ceruri. ... Fața Tatălui se relevă în Chipul (Fața) Fiului „Cel ce m-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl” (Ioan 14,9), căci „Eu și tatăl una suntem” (Ioan 10,30). Totodată, IISUS HRISTOS, ne revelează în egală măsură și pe Duhul Sfânt cu puterea Căruia EL împlinește toate minunile. „Luați Duh Sfânt”, le spunea Apostolilor.

Totuși Duhul Sfânt rămâne, cea mai misterioasă Persoană a Sfintei Treimi, ea apărând la Botezul Domnului sub formă de porumbel, simbol al păcii și nevinovăției, iar la RUSALII, sub formă de limbi de foc, simbolul luminii și arderii purificatoare. EL este dătătorul de Viață și puterea lui Dumnezeu în noi, este fața fiecărui om care ajunge la sfințenie..

Duhul Sfânt se ascunde în inima noastră și ne inspiră tot lucrul bun, plăcut lui Dumnezeu.

NOTA 2 LA CAPITOLUL XI

Pr. Prof. Univ. Dr. Dumitru Megheșan – Oradea
„Darurile Duhului Sfânt – mijloace de întărire și comunicare duhovnicească a mădularelor Trupului tainic al Domnului"

„Trupul tainic al Domnului, constituit din credincioşi botezaţi și încorporați virtual, sau mult mai mult decât atât, în Hristos prin înrudirea «naturală» cu El, trăiesc desigur într-o lume care nu întotdeauna înțelege cu adevărat rolul Bisericii în viața unei comunități, și de aceea, derapajele membrilor ce o alcătuiesc. Trupul tainic al Domnului duc și la alte derapaje privind viața socială, ordinea din lume, moralitatea și însăși viața umană pe toate coordonatele ei.

Unul din mijloacele de însănătoșire și de întărire duhovnicească a mădularelor Trupului tainic al Bisericii, îl constituie Duhul Sfânt cu toate darurile ce crează Biserica în general și dau un dinamism înaintării membrilor Trupului tainic al Domnului spre Împărăția lui Dumnezeu.

Darurile Duhului Sfânt, din Sfintele Taine constituie, în acest sens, izvoarele cu apă vie ce curg din trupul transfigurat al Mântuitorului HRISTOS, aflat în stare de jertfă și de înviere perpetuă, oferind mădularelor Bisericii posibilitatea împropierii, încă din această viață, a stării de autojertfire și de înviere.

Biserica creștină a luat ființă prin trecerea Sa și a noastră în IISUS, prin toate actele mântuirii, începând cu Întruparea și continuându-se cu Nașterea, Botezul, patimile, Învierea, Înălțarea și Pogorârea Duhului Sfânt în lume, când biserica trece de la realitatea ontologică nevăzută, dar reală, la una palpabilă, păstrându-și toate caracterele ontologice date ei de către HRISTOS prin toate actele mântuirii Sale.

IISUS HRISTOS este capul Bisericii, capul Trupului tainic al Domnului care are multe membre ale trupului tainic al Domnului, în sens de întărire și încorporare a acesteia în mediul eclesial, ceea ce duce la sporirea și înflorirea diversității dintre membrii ce alcătuiesc Biserica. Omul devine fiu al lui Dumnezeu, unindu-se cu HRISTOS

printr-o naștere duhovnicească.

A doua treaptă a vieții spirituale prin darurile Duhului primit la botez e legată de trecerea de la adopția filială la îndumnezeirea faptică, omul fiind eliberat de păcat și patimi.

Prin ungerea cu Sfântul Mir, Sfântul Duh, care este Duhul Fiului, ne dă pe HRISTOS, iar HRISTOS ne dă pe Duhul Sfânt, care este viața LUI, și mai ales darurile acestuia, ajutând la înțelegerea limbajului special din creație. Prin ungere, Duhul Sfânt pătrunde și se imprimă în aceste mădulare ca o parte dar și în interiorul lor. (pr. Prof. DUMITRU STĂNILOAE, Teologia Dogmatică Ortodoxă, vol. III, p. 67). *„Sfânta Liturghie oferă trupul tainic al Domnului, merindea duhovnicească pentru itinerarul existențial de aici, precum și pentru viața viitoare, este hrana care menține pe credincioși în viața spirituală, așa cum hrana trupească îi menține în viața biologică”.*

NOTA 3 LA CAPITOLUL XI

Pr. prof. Dr. Markus BUNTFUB
„*Despre dimensiunea dogmatică și etică a învățăturii despre Duhul Sfânt*”.

... „Ființa Duhului Sfânt, prin definiție se opune tuturor încercărilor de a-L instituționaliza în Biserică, sau a-L dogmatiza în învățătură. Dimpotrivă, Duhul Sfânt suflă când și unde vrea EL. El este pricipiul viu, plin de viață, și uneori și principiul anarhic al credinței. El este puterea incontrolabilă și elixirul vieții credinței, și s-a îngrijit în istoria Bisericii și a Creștinismului tot mereu de noi porniri, sau începuturi. Sfântul Duh este însă o putere, care tocmai de aceea cere tot mereu deosebirea Duhurilor.

…. Spre deosebire de acțiunea FIULUI, acțiunea Sfântului Duh nu este experiată anume atât de mult în formă personală, ci mult mai mult în mod istoric, dinamic și vital-energetic. Sfântul Duh nu întâlnește, ca o persoană, fața către față, ci împrejmuie, pătrunde și-l

cuprinde pe om. Acțiunea Sfântului Duh este o formă a prezentului care suprimă și ultima distanță, care rămâne între persoane. Cine este cuprins de Duhul Sfânt este entuziasmat, însuflețit, aceasta înseamnă, că și transformat.

… Sfântul Duh poate să figureze, ca urmare a convingerii creștine, ca prototip al creației divine și a vivacității sale, fiind exprimat mai ales în rugăciune Veni Creator Spiritus (vino Duhule Creator).

Teologic-creator, Sfântul Duh este Duhul vieții. Acțiunii Duhului Sfânt îi corespunde pe partea credincioșilor Sfințirea, aceasta înseamnă, umblarea în Duhul, viață nouă în Duhul, sau viață creștină în lume.

… „ Sfântul Duh, ca și principiu de bază a vieții trăite în credință, poate să exprime că: omul este subiectul realității sale culturale și istorice, și că el, legat de aceasta trăiește din presupuneri/condiționări pe care nu și le poate acorda singur și anume libertatea dăruită. Altfel spus, Duhul creștin al libertății dăruite păzește Etica creștină de Scila unei heteromonii autoritare, precum și de Caribda unei autonomii libere".

Duhul libertății dăruite este duhul dragostei, care, în decursul procesului de sfințire, dorește să pătrundă pe toate planurile existenței creștine, atât în domeniul îngrijirii individuale de sine, cât și cel al îngrijirii sociale în comunitate".

NOTA 4 LA CAPITOLUL XI

Pr. Prof. Dr. WOLFANG STEGZMANN
„*Despre dinamica Sfântului Duh în Noul Testament*".

În Epistola către Romani 8, 26 „Duhul vine în ajutorul slăbiciunii noastre" (Ap. Pavel).

... Cea mai importantă și utilizată formulare a cuvântului „pneuma" este pentru a desemna Duhul dumnezeiesc, Duhul Tatălui, care poate fi și Duhul lui HRISTOS, sau Duhul Sfânt. Acest sens este înțeles în principal ca Darul lui DUMNEZEU pentru timpul din urmă, și poate percepe diferite sarcini și emoțiuni.

În scrierile Noului Testament regăsim Sfântul Duh ca având un rol proeminent și multiple efecte, printre care: profeția, cunoașterea și înțelegerea, sfințirea credincioșilor (respectiv a botezaților) și transfomarea lor în învierea morților.

Conceptul paulic despre Duhul Sfânt are în vedere două slăbiciuni: o slăbiciune condițională, fizică, biologică (asteneia) cauzată de moștenirea adamică și una morală, a comportamentului uman. „Din ambele slăbiciuni, ne ajută Sfântul duh să ne ridicăm, căci EL pe de o parte are o funcțiune soteriologică. „Sfântul Duh dă viață", iar pe altă parte exercită o influență morală asupra credincioșilor.

„Sfântul Duh ne conduce viața".

... „Tocmai înzestrarea credincioșilor cu Sfântul duh, sfințirea lor, trebuie să slujească deci zidirii societății care, în concepția Sfântului Apostol Pavel, cuprinde mereu și societatea lumii: toate popoarele iudei și păgâni. În folosul acestui țel trebuie să ne conducă practicile duhovnicești posibile – de la rugăciune, post, meditație și până la asceză".

Sfântul Apostol Pavel în Epistola întâia către Corinteni 15, 35-49, referindu-se la învierea morților, face o serie de precizări care vin în ajutorul credincioșilor: ... sunt trupuri cerești și trupuri pământești, dar alta este slava celor cererești și alta a celor pământești. Alta este strălucirea soarelui și alta strălucirea lunii și alta strălucirea stelelor.

Căci stea de stea se deosebește în strălucire. Așa și învierea morților: Se seamănă întru stricăciune, înviază întru nestricăciune. Se seamănă întru necinste, se înviază întru slavă, se seamănă întru strălucire, se luminează întru putere. Se seamănă trup firesc, se înviază trup duhovnicesc. ... Omul cel dintâi este din pământ, omul cel de-al doilea este din cer. Cum este cel pământesc așa sunt și cei pământești, și cum este cel ceresc, așa sunt și cei cerești. Și după cum am purtat chipul pământesc, să purtăm și chipul cel ceresc".

Așa cum am arătat Sfântul Duh manifestând funcția sa soteriologică transformă slava viitoare, trupurile nevoitoare și efemere și din carne ale credincioșilor, în trupuri nestricăcioase, pnevmatice.

Eliberat de substanța sa pământească, trupul omenesc primește prin Duhul Sfânt un corp ceresc.

Omenirea de astăzi se găsește într-un mare deficit moral, într-o stare de păcat revoltătoare, de decădere care nu este doar o vină morală, ci și o soartă, o fatalitate. De aceea, duhul lui Dumnezeu HRISTOS vine tocmai în ajutorul neputinței morale a umanității.

Drept urmare (Sfântul Apostol Pavel în epistola către GALATENI 5, 25) ne îndeamnă să avem viața în Duhul Sfânt, să uităm păcatele și patimile care pândesc la ușă. „Să trăim în Duh și în Duh să umblăm"!, să nu ne limităm doar la o trăire lăuntrică în Duhul Sfânt, ci să ne conducem viața și comportamentul în societate în Duhul Sfânt.

Duhul Sfânt îi conduce și-i întărește pe credincioși spre o viață ce stă în concordanță cu ordinea bună a lui Dumnezeu, acest proces fiind numit de Sfântul Apostol PAVEL sfințire (hagiasmos). Sfințirea este așadar urmarea mijlocirii Sfântului Duh credincioșilor.

Domeniul sfințeniei, al sacrului, care delimitează anumite din spațiile cotidiene, s-ar putea explica în cultura noastră prin conceptul spațiilor eterotope. Sfânt este nu numai spațiul unde se află templul, preoția, veșmintele, animalele de jertfă, ci cuprinde potrivit Sfântului Apostol PAVEL „potențial pe toți oamenii, care pentru acest scop nu trebuie să prezinte mai mult decât încrederea lor în Dumnezeu: faptul că ei cred, că prin intervenția lui au fost îndreptați.

„Oamenii care se lasă aleși prin credință și care sunt înzestrați cu

Duhul, tocmai ei pot fi numiți de către Sfântul Apostol PAVEL templu a lui Dumnezeu (I Cor. 3,16). Ei însăși în parte, dar și adunarea și comunitatea lor (ekklesia) sunt scoși în relief în lucrarea lor cotidiană. Tocmai viața cotidiană este întipărită pentru credincioși de către Sfântul Duh, este, așa zicând un spațiu divin".

NOTA 5 LA CAPITOLUL XI

Sf. GRIGORIE DE NAZIANZ TEOLOGUL
„*Taina m-a uns*" (Cuvântări), Ed. HERARD, 2004.

Născut în anul 330, în ARIANZ, aproape de orășelul NAZIANZ din CAPADOCIA.

Tatăl său făcea parte din secta iudaică a ipsitarienilor, adoratorii Celui Prea Înalt.

Cultura profană a Sfântului GRIGORIE și-a făcut-o în CESAREEA CAPADOCIEI, ALEXANDRIA și ATENA unde și-a desăvârșit formația filosofică.

În 357 se reîntoarce în patrie, se botează și după un an se retrage în singurătate alături de Sfântul Vasile.

Împreună alcătuiesc o antologie a operei lui ORIGEN cunoscută sub numele de FILOCALIA.

În 361 în ziua de Crăciun este hirotonit preot, dar se refugiază la Sfântul VASILE, prilej cu care scrie tratatul „Despre fugă", după care revine, fiind așezat episcop în partea SAZIMIEI, dar din cauza lui ANTIM al TIANEI rămâne fără jurisdicție.

În 379 episcopi ortodocși din TRACIA îl aduc pe Sf. GRIGORIE ca episcop al CONSTANTINOPOLULUI, dar întrucât toate bisericile erau în mâinile arienilor, s-a așezat în casa unei rude. Aici rostește cele „Cinci cuvântări despre Dumnezeu" care i-au adus celebritate.

Dar, în 380 apar alte probleme fiind chemat în fața tribunalului și acuzat ca instigator și autor al tulburărilor sângeroase petrecute între ortodocși și arieni. Odată cu venirea lui TEODOSIE ca împărat

bisericile trec din nou în mâna ortodocșilor. Este ales episcop la Sinodul II ecumenic din 381, pe care-l prezidează după moartea lui MELETIE al ANTIOHIEI, dar urmare a punctului său de vedere asupra succesorului lui MELETIE alegerea sa canonică este pusă iar în discuție, ceea ce îl determină să-și dea demisia și să se stabilească definitiv la ARIANZ, unde se dedică scrisului. Moare în 389.

Opera sa este compusă din cuvântări, poeme și versuri în care tratează subiecte referitoare la Sfânta Treime și iconomia divină, frământări care fac obiectul primelor două sinoade ecumenice.

Cele 45 de cuvântări datează din perioada șederii la CONSTANTINOPOL (379-381), iar celelalte cuvântări dogmatice (cele cinci referitoare la Sfânta Treime), sau referitoare la sărbătorile creștine (Pațte, Naștere, Cincizecime etc), ori panegirice pentru sfinții CIPRIAN, ATANASIE etc. au fost scrise și rostite la NAZIANZ.

Cele cinci cuvântări despre DUMNEZEU atacă doctrinele eunomianilor care susțineau că „esența creștinismului constă în întregime în cultura spiritului și în cunoașterea teoretică a lucrărilor dumnezeiești; refuzau să atribuie FIULUI dumnezeirea pentru faptul că era născut; doctrinele pnenumatomahii sau macedonieni, care învățău că Sfântul Duh era mai mic decât Tatăl și decât Fiul, fiind dispuși să recunoască dumnezeirea Fiului, dar nu și a Duhului, despre care susțineau că își primise ființa prin Fiul care l-a creat, și nu de Tatăl; sau doctrinele sabelioniste, ale lui SABENIE, care neagă distincția persoanelor în TREIME, față de ARIE care mergea până la distrugerea egalității de esență.

Cuvântarea a II-a pune problema imposibilității omului de a-l cuprinde cu mintea pe DUMNEZEU.

... „Oricât s-ar trudi mintea, cu toate că este înrudită cu DUMNEZEU și din natură aprinsă de dorul cunoașterii LUI, nu va putea niciodată să se apropie și să cunoască natura dumnezeiască în sine. Și chiar dacă s-ar apropia puțin, ea nu va fi în stare să estimeze pe DUMNEZEU, sau se va îngâmfa și va cădea în păcatul și nenorocirea lui LUCIFER. Oricât de înaltă va fi cunoașterea omenească, ea va rămâne veșnic departe de cunoașterea în sine a naturii prime, între

minte și DUMNEZEU stând lumea sensibilă, întunericul timpului. Niciodată cunoașterea omenească nu se putea desprinde în întregime de elementul sensibil al firii zidite ”.

… „Cum ar putea omul să cunoască dumnezeirea în sine - lucru care nu l-au realizat nici patriarhii, nici profeții, nici înțelepții Vechiului Testament – când el un este în stare să se cunoască pe sine și natura înconjurătoare?

… *Ceea ce ne spune mintea cu precizie e că DUMNEZEU există. Ce este DUMNEZEU în sine nu au ajuns să cunoască nici îngerii, Dumnezeirea în sine este cunoscută de ea însăși: de TREIME.*

Cuvântarea a III-a consacrată apărării dumnezeirii Fiului atacată de ariano–eunonieni.

... „Unicitatea lui DUMNEZEU nu include cu necesitate existența unei singure persoane în dumnezeire; că pluritatea persoanelor nu duce la trunchierea dumnezeirii și nici la pluritatea de puteri de sine stătătoare și fără relație. La început Unime, apoi Doime, Dumnezeirea s-a oprit la Treime egalitatea de natură, conglăsuirea și identitatea de mișcare a celor din Treime făcântu-l să conveargă spre Unime, Tatăl fiind afară de timp și în mod necorporal. Fiul născut și Duhul Sfânt purces.

… *Nu trebuie să înțelegem cu mintea noastră nașterea Fiului lui DUMNEZEU, noi care nu suntem în stare să înțelegem propria naștere. Cum s-a născut știu numai Tatăl care l-a născut și fiul care s-a născut.*

... ADAM nu s-a născut, dar aceasta nu-l împiedică să fie om.

... Tatăl nu este nici un nume de ființă, nici un nume de energie, ci un nume de relație și arătare cum este El față de FIUL și FIUL față de TATĂL.

… Fără credință un există înțelegere: să credem, dacă vrem să înțelegem”.

NOTA 6 LA CAPITOLUL XI

MEISTER ECKHART
„*Cetățuia din suflet*”, Ed. Polirom, 2003
Predici germane.
Traducerea, cuvânt introductiv, prefață și note,
de Sebatian MAXIM.

... „Când predic, obișnuiesc să vorbeasc despre desprindere și despre faptul că omul trebuie să fie eliberat de el însuși și de toate lucrările.

În al doilea rând, mai spun că omul trebuie să fie reinformat în Binele simplu care este DUMNEZEU, în al treilea rând, că omul trebuie să se gândească la marea noblețe cu care DUMNEZEU i-a înzestrat sufletul, ca prin aceasta să ajungă în mod minunat la DUMNEZEU, în al patrulea rând, vorbesc despre claritatea naturii dumnezeiești-limpezirea acestei naturi este de negrăit”(**Predica germană 53**).

• **Raporturile omului cu el însuși și cu DUMNEZEU.**

„Pe drumul împlinirii spirituale deasupra nobleții propriei naturi și realizarea lăuntrică a desprinderii de lucrări sunt roadele cele mai însemnate ale conștiinței de sine. Acesta din urmă este în mod esențial o deschidere către Binele simplu, scop ultim al celui ce decide să-și însușească cu autoritate propria natură”.

Reinformarea omului în natura divină, adică îndumnezeirea lui prin înfiere-nașterea FIULUI în suflet desăvârșind cunoașterea de sine – constituie piatra de căpătâi a predicii ekhartiere și ținta ultimă a omului spiritual.

SUFLETUL „se cunoaște pe sine însuși și toate lucrurile prin înțelepciune; sufletul va cunoaște înțelepciunea însăși prin DUMNEZEU și prin aceeași înțelepciune el va cunoaște umanitatea părintească și condiția puterii dătătoare de viață și a firii esențiale după umanitatea absolută fără nici o distincție.

IISUS se revelează pe sine cu o suavitate și o abundență fără măsură, izvorând din puterea Duhului Sfânt irumpând și revărsându-se

prin flux nestăvilită al suavității și bogăției în toate inimile primitoare; el se unește cu sufletul".

PREDICA 2 ... „Domnul nostru IISUS CRISTOS a urcat până la o cetățenie, unde a fost primit de o fecioară, care era o femeie ... ". Era necesar să fie o fecioară, ființa care trebuie să-l primească pe IISUS CRISTOS.

Fecioara, decriptat, simbolizează omul desprins de lucruri străine, de el însuși, tot atât de desprins ca atunci când nu exista. „Omul împlinit" este omul care atinge momentul inițial al existenței sale.

PREDICA 52. MEISTER ECKHART vorbește despre, preexistența omului în cauză primă, modul prin excelență al călătoriei desăvârșite".

... „Când eram însă în cauza mea primă, nu avem nici un DUMNEZEU și îmi eram mie însumi cauza mea primă, nu doresc nimic, pentru că eram o ființă desprinsă și mă cunoșteam pe mine însumi conform adevărului în care îmi găsesc bucuria. Acolo mă doream pe mine însumi și nimic altceva; voiam ce eram și ceea ce voiesc, era; eram desprins de DUMNEZEU și de toate lucrurile. Dar când am ieșit după libera mea voință și am primit ființa creată, atunci am avut un DUMNEZEU; căci înainte de creaturi, DUMNEZEU nu era „DUMNEZEU", mai mult era ceea ce era. Omul considerat în cauza lui, lipsit de ființă creată, este dezlipit de toate caracteristicile finitului, în scânteia absolută și echivalentă desprinderii".

Faptul că omul este feciorelnic nu-i răpește absolut nimic din toate lucrurile pe care le-a făcut vreodată; el este feciorelnic și liber, fără nici o piedică în fața Preaînaltului Adevăr, după cum IISUS este feciorelnic și liber de sine însuși. Așa cum afirmă maeștrii, numai cei ce se aseamănă se pot uni; iată de ce omul trebuie să fie curat, fecior, pentru a-l primi pe IISUS cel feciorelnic.

Sfântul Apostol Pavel ne spune că: „IISUS este slava și strălucirea inimii TATĂLUI, și că EL luminează cu putere inima TATĂLUI; acest IISUS este unit cu ea, fecioara-femeie și ea cu IISUS". Iisus este lumina fără început și pururea făcătoare, în care nu este urmă de schimbare.

PUTEREA SUFLETULUI. ... „Există o putere în suflet,

neatinsă nici de trup. Ea se revarsă din spirit și rămâne în spirit și este în întregime spirituală. În această putere DUMNEZEU înmugurește și înflorește în toată bucuria de sine.

Acolo este o asemenea bucurie a inimii și o fericire de neînchipuit, încât nimeni nu o poate rosti. Astfel TATĂL veșnic îl naște fără încetare pe FIUL – SĂU în această putere, așa încât co-născătoare a FIULUI TATĂLUI și ca însăși este chiar FIUL, în puterea unică a TATĂLUI".

Dacă cineva ar avea o întreagă împărăție sau toate lucrurile pământești și le-ar lăsa pe toate pentru a vedea slava lui DUMNEZEU, devenind astfel cel mai sărac om care a trăit vreodată pe pământ, și dacă DUMNEZEU i-ar da toate suferințele pe care le-a dat vreodată unui om, el le-ar îndura pe toate până la moarte. Dacă după toate acestea DUMNEZEU i-ar da să privească doar o clipă în această putere: bucuria i-ar fi atât de mare, încât toate suferințele și sărăcia lui ar fi un nimic. Într-adevăr, chiar dacă DUMNEZEU nu i-ar da Împărăția cerurilor, el va fi primit totuși o prea mare răsplată față de ce a putut îndura vreodată: căci DUMNEZEU se află în această putere așa cum se găsește în clipa veșnică".

... „**Dacă omul ar fi unit cu DUMNEZEU** în această putere, el n-ar putea îmbătrâni; căci acel «acum» în care DUMNEZEU a făcut primul om și acela în care îl va face pe cel din urmă – și care dispare - sunt identici în DUMNEZEU cu acest «acum» în care eu vorbesc, în clipa veșnică unde nu este decât un singur UNUL.

Vedeți așadar că acest om locuiește în aceeași lumină cu DUMNEZEU, de aceea în el nu se găsește nici suferință, nici întristare, ci numai nestrămutată veșnicie. Acest om este cu adevărat desprins de orice admirație și toate lucrurile sunt în EL într-un mod esențial".

... „**SPIRITUL** semnifică esența SUFLETULUI, în SUFLET se află «un nu știu ce» cu totul secret, ascuns și cu totul înălțat de unde izvorăsc intelectul și viața".

CAPITOLUL XII
TERRA, PLANETA DECĂZUTĂ A SUFLETELOR RĂTĂCITE

- **REVOLTA NATURII ÎMPOTRIVA OMULUI**
- **MAI SUNT ENIGME NEELUCIDATE?**
- **SPRE NOI PĂMÂNTURI**
- **NOTA - COMENTARII LA CARTEA LUI ENOH**

MOTTO: „Pământul, după Sfintele Scripturi, e inima oamenilor...”

Arsenie BOCA

În capitolele anterioare, umanitatea a fost descrisă ca aflându-se la un prag istoric și la începutul unui nou ciclu cosmic. Trăim o perioadă de timp în care semnele de întrebare privind natura vieții și a lumii, puse în decursul istoriei de filosofie și apoi de știință au ajuns aproape de apogeul lor. Ceva trebuie să se întâmple în gândire și știință.

În noiembrie 2007, Secretarul General al ONU, BAN KI-MOON afirma cu îngrijorare de la tribuna Adunării Generale că: „Starea planetei TERRA constituie un pericol extrem”.

O comisie de anchetă ONU a stabilit că: „nu rămâne omenirii decât puține decenii înainte de a atinge un punct de reîntoarcere unde ea să mai poată controla o lume înalt tehnicizată”.

Mulți experți consideră că deja s-a atins acel punct.

În urmă cu două milenii și jumătate, marele filosof grec HERACLIT din EFES anticipa degradarea civilizației umane și a planetei, stare care i-a produs o mare tristețe și i-a stârnit plânsul, potrivit descrierii ce i-a fost făcută de LUCIAN din SANOSTATE.

... *„Privesc toate lucrurile umane, o stranie și o tristețe lamentabilă, și nimic nu este supus decât destinului; iată de ce tratez cu milă, iată de ce plâng”. Prezentul îmi pare puțin lucru, viitorul dezolant; eu văd*

dezordinea și ruina Universului; eu gem sub instabilitatea lucrurilor; totul plutește într-un amestec de băutură, amalgam de plăcere și pedeapsă, de știință și ignoranță, de măreție și micime; susul și josul se confundă și alternează în jocul secolelor".

Analizând în profunzime acest discurs al lui HERACLIT, descifrăm deriva umanității traversată de o violență oarbă, fie ea militară, politică, financiară. El denunță perpetua suferință a omenirii aflată în permanentă confuzie, unde se amestecă și se confruntă binele cu răul; descoperirile medicale și atrocitățile războiului, și altă formă de injustiție, de-a lungul secolelor.

Despre viitorii 50-100 de ani, s-au scris în ultimii ani numeroase cărți, iar zilnic circulă pe rețelele de socializare mii de informații care provin din surse mai mult sau mai puțin credibile, predicții ale unor falși profeți și clarvăzători.

Important este că există și studii extrem de laborioase, elaborate de grupuri interdisciplinare din diverse țări, reprezentând savanți și cercetători științifici care au simulat în laborator cum va arăta planeta și omul viitorului în condițiile în care se continuă această exploatare nemiloasă și irațională a resurselor naturale; dacă se continuă poluarea la cote extrem de ridicate a atmosferei, a mediului înconjurător, apelor mărilor și oceanelor, care generează schimbări profunde de climă pe arii întinse ale planetei.

Se anticipează războiul pentru acces la apa potabilă, la hrana care se va împuțina și scumpi, conflicte care vor avea drept consecințe distrugerea de bunuri materiale și lăcașe de cult, migrarea necontrolată a persoanelor din zonele de război, sărăcirea unei mai mari majorități a populației planetei, dispariția unor popoare, specii de animale și vegetale, creșterea zonelor deșertice la nivelul globului pământesc.

Planeta albastră se va transforma treptat în planeta roșie. Unele state au înțeles ca să lanseze ample campanii de promovare a noilor industrii nepoluante pentru: protejarea mediului și încurajarea unor proiecte ecologice, clădiri verzi, orașe verzi, energie verde, etc. însă la nivelul marilor poluatori și consumatori de resurse naturale, inclusiv energetice, la presiunea marilor corporații care și-au construit

adevărate imperii pe seama dezvoltării actualelor industrii poluante și energofage, se va face tot ce este posibil ca această tranziție spre industriile nepoluante să dureze cât mai mult pentru a nu le scădea profiturile.

Situația pare scăpată de sub control, ceea ce a determinat și capii diverselor religii să se implice mai serios în dezbaterea problematicii privind viitorul Creației Divine.

După eșecul lucrărilor Conferinței Mondiale asupra Climatului Planetei (COPENHAGA - 2009), BISERICA CREȘTINĂ prin vocea PAPEI BENEDICT al XVI-lea s-a simțit responsabilă să intervină pentru a atrage atenția asupra necesității apărării creației divine de către fiecare individ și popoare, amintind de legătura care este între gândurile, faptele, acțiunile omului și legile imuabile ale UNIVERSULUI.

„Când ființa umană păcătuiește, cosmosul suferă” se exprima, în urmă cu nouă sute de ani, medicul HILDEGARD von BINGEN, aceasta fiind cauza faptului că în ziua de azi DUMNEZEU nu mai este ascultat, ceea ce va duce în final ca această lume profund atee, să fie lipsită de lumina care vine de la DUMNEZEU.

În această junglă de interese transpartinice și transnaționale, Biserica Creștină a atras atenția că această casă pregătită cu multă migală, cu dragoste, după un plan inteligent, de către marele Creator, pe parcursul a milioane de ani pământeni, pentru a oferi OMULUI un cămin ospitalier, a devenit o ruină, Pământul, această planetă binecuvântată a devenit sub mâna omului o planetă decăzută, sleită de puterile de regenerare, tristă.

„Tot răul, spunea Sanctitatea Sa, BENEDICT al XVI-lea, pleacă de la conceptul de progres. Era modernă a căutat să-și croiască propria cale printre conceptele fundamentale ale progresului și libertății. Dar noi vedem astăzi că progresul poate fi și distructiv. De aceea trebuie să reflectăm la mijloacele care să facă progresul să fie un progres bun pentru umanitate și pentru planetă. Conceptul de progres avea la origine sa două aspecte: pe de o parte era un progres al cunoașterii, adică a înțelege realitatea. Însă cunoașterea a adus cu ea puterea, dar o asemenea putere care ne permite să distrugem lumea. Al doilea aspect se referă la latura

etică a progresului, care relevă responsabilizarea în fața Creatorului, aspect care lipsește cu desăvârșire. Problema se pune acum ca în fața amenințărilor catastrofale pe care le ridică progresul lipsit de control, să recurgem la o reflecție serioasă asupra modului în care progresul poate fi stăpânit din punct de vedere etic și uman”[414].

Se vorbește tot mai mult astăzi, inclusiv în mediile esoterice, că există pericolul încărcării cu energie negativă a persoanei dar și a planetei, ceea ce a devenit astăzi sursă primară pentru stres.

Există temeri bazate pe numeroase cercetări că pragul de suportabilitate al TERREI este pe cale de-a fi atins, poluările de tot felul având o contribuție însemnată.

La începutul lunii martie 2013, „Oamenii de știință ruși, cu ajutorul sateliților, au descoperit o centură de radiații în jurul pământului, ceea ce a provocat nedumerire în rândul specialiștilor de la NASA, care apreciază această descoperire ca fiind o descoperire „misterioasă și fenomenală”.

Între primele două zone cu nivel ridicat al radiațiilor, deja cunoscute, situate la o altitudine la câteva mii de kilometri deasupra Pământului, experții ruși și americani speră să obțină informații noi despre originea fluxurilor de particule și influența activității solare asupra nivelului de radiații în spațiul din apropierea Pământului și despre pericolul pe care-l prezintă aceste fenomene pentru viața omului”[415].

Și mesajele venite de „dincolo” ar trebui să ne pună pe gânduri, marea lor majoritate ne spun că „pentru sufletele trimise să se întoarcă pe TERRA, această viețuire printre oameni este apreciată drept penitență” - de aceea se consideră „pelerini” pe această planetă și încearcă din răsputeri ca în timpul scurt petrecut aici să influențeze pozitiv comportamentul și deciziile oamenilor. Sunt mesaje tulburătoare trimise de la diverse mediumuri sau rezultate din călătoriile astrale ale sufletului omului care s-a aflat în moarte clinică, sau a unor mistici religioși. Toate vorbesc despre Împărăția Cerurilor unde își are sălașul

414 PAPA BENEDIC al XVI-lea – „LUMIERE DU MONDE”, ED. BAYARD, 2011.
415 VOCEA RUSIEI 02.03.2013.

Sufletul Suprem al Universului, Duhul Sfânt, și unde se nasc și se dezvoltă sufletele înainte de a porni în aventura teriană, încât și cea mai înpietrită inimă ar putea trăi un moment de maximă emoție.

Drama sufletului întrupat pe TERRA se sfârșește în momentul morții, când sufletul „răsuflă ușurat" că părăsește această „închisoare" care a fost pentru el, trupul, se luptă din răsputeri să se desprindă de el și să-și înceapă călătoria astrală spre adevărata sa casă, unde îl așteaptă cu multă iubire și în cântecele îngerilor, sufletele prietene din viețile anterioare.

Este sugestivă descrierea redată de Sfântului SAUVE, episcop de AMIENS care, în timpul unei boli grave, a avut o viziune. Se făcea că: „sufletul i s-a desprins de corp și a pătruns în comorile cerești. Văzându-l mort, călugării au vrut să-l îngroape. Numai că Sfântul a revenit la viață, iar călugării de față au auzit tânguirile sale din cauza durerii impuse de cruda necesitate de a reveni în această lume jalnică, după ce cunoscuse fericirea supremă. El a povestit ce minunății a văzut în sălașele cerești, slava, lumina, pacea, fascinația preasfinților profund transformați de prezența și dragostea Domnului. Dar, vai! a exclamat el, s-a auzit deodată o voce divină care mi-a poruncit să părăsesc acest loc de lumină și viață veșnică și să mă întorc în această lume de întuneric și moarte pentru a-mi încheia misiunea".

SCARLAT DEMETRESCU, DUMITRU CONSTANTIN - DULCAN, SEBASTIAN STĂNCULESCU, GEOFFREY HOPPE ș.a. ale căror opere le-am citat pe parcursul lucrării ne-au prezentat mărturii interesante despre călătoria sufletului, dar și despre comportamentul nostru cu noi înșine, cu cei din jur, cu mediul înconjurător și cu Divinitatea. Am putea avea o lume a luminii, păcii, iubirii, compasiunii care ar curăța de reziduurile gândurilor și acțiunilor noastre căminul oferit de Creator, cămin ce ar putea deveni replica în oglindă a RAIULUI celest.

Ne-ar fi de folos povața Contelui SAIN GERMAIN care spunea că: „*Pentru a nu mai rătăci pe nisipurile mișcătoare ale nesiguranței, în durerile care ne asaltează în fiecare moment al vieții, pentru a scăpa de frica care ne răpește puterea, și de egoismul care ne limitează orizontul, iar*

jumătate ne taie curajul, este nevoie ca noi să ne considerăm alchimiștii sufletului care distilează și filtrează experiența dobândită pe parcursul procesului de inițiere"[416].

În scrisoarea adresată prietenului său PHILOCHATUS, contele SAINT GERMAIN îl sfătuiește asupra etapelor ce trebuie parcurse pentru a pătrunde „în sanctuarul științelor sublime". Mai întâi îl atenționeză că „are în față două pietre de încercare la fel de primejdioase care îl vor însoți permanent și anume: abuzul de putere și indiscreția, amândouă fiind născute din aceeași mamă, mândria"[417].

Despre modul în care sufletul și ființele celeste au contribuit la Marea Creație, GEOFFRY HOPPE ne oferă unele informații interesante, care ar putea contribui mai bine la înțelegerea sensurilor tainice ale GENEZEI.

„Prima oară când ați ajuns pe Pământ (TOBIAS adresându-se sufletelor) a fost atunci când acesta era un loc oarecum pustiu. Ați venit ca să plantați sămânța energiei noastre pe această planetă, și ca să vă obișnuiți cu dualitatea într-o stare de vibrație lentă, numai ca să veniți și să plasați conștiință și energia chiar în structura Pământului. Când esența vieții a început să prindă formă pe Pământ, v-ați plasat vibrația în cele mai mici forme de viață, pentru a trăi experiența nașterii unui organism viu pe această planetă. De-a lungul secolelor v-ați plasat energia în forme de vieți din ce în ce mai sofisticate care se dezvoltau pe Pământul nostru. Toate acestea s-au întâmplat într-un interval foarte mare de timp. Dar din dimensiunea din care acționați voi, nu era deloc atât de îndelungat. Ați petrecut mult timp plasându-vă energia în formele acvatice care se dezvoltaseră pe planeta noastră, deoarece apa nu era atât de aspră față de vibrația voastră:"[418].

... „Mulți dintre voi ați venit în această viață pentru a ne completa SINELE, ca să călăuziți și să ajutați și pe alții să treacă prin acea perioadă despre care s-a spus că va fi un haos. Voi sunteți niște ancore ale păcii, vindecării și luminii în mijlocul acelui haos și a tulburărilor din jurul

416 CONTELE DE SAINT GERMAIN – „TRIANOSOPHIA", ED. HERALD, 2012.
417 IDEM.
418 GEOFFREY HOPPE – „ÎNVĂȚĂTURILE LUI TOBIAS, SERIA CREATORII".

nostru”[419].

Aceste mesaje venite de „dincolo” pentru a adăuga și desele apariții ale Maicii Domnului, Fecioara MARIA, dovedesc că în locuri diferite ale planetei, comunicările îngrijorătoare care se transmit omenirii, ar trebui să sensibilizeze mai marii lumii, pe cei care hotărăsc destinele popoarelor în lumina difuză a templelor organizațiilor oculte.

Voi reda pe scurt esența mesajelor transmise de Fecioara Maria care și-a făcut apariția în localitatea ANGUERA din BRAZILIA. Receptorul mesajelor, PEDRO REGIS, care din 1989 și până în prezent a primit peste 4000 de comunicări ignorate de BISERICA CATOLICĂ.

Se pare însă că PAPA FRANCISC care a efectuat recent o vizită în BRAZILIA, ar putea avea legătură cu aceste mesaje.

... „Creștinii vor suferi enorm, iar Biserica de la Roma este pe marginea unei crize majore; forța spirituală a ISLAMULUI va câștiga în fața Creștinismului. ...

... În UNIVERS sunt și alte creaturi ale lui DUMNEZEU, mai perfecte decât oamenii. UNIVERSUL este foarte mare, infinit, iar voi nu sunteți singurele creaturi care au imaginea lui DUMNEZEU, au fost creați și alții mai perfecți ca voi. ... Să știți că aceste creaturi îl ascultă orbește pe DUMNEZEU în toate lucrările Sale. La ce vă folosește cunoașterea, voi oamenii care nu vă supuneți lui DUMNEZEU?

... DUMNEZEU vă iubește cu o dragoste inexplicabilă și EL și-a oferit propriul fiu, pe IISUS CRISTOS, pentru a vă salva ... .

... Neascultarea voastră vă va duce la pieire, vă va face să suferiți enorm. La ce bun să căutați să deveniți sfinți voi, oamenii care refuzați voința lui DUMNEZEU?

Vă binecuvântez cu aceste ultime cuvinte, la care să meditați. Nu vă descurajați!”

Decriptate aceste mesaje transmise din 1989 și până în prezent, dacă într-adevăr sunt reale, nu fac decât să puncteze evenimentele cele mai importante care sunt deja parte din istoria recentă a umanității, petrecute în ultimele decenii.

419 SEBASTIAN STĂNCULESCU – „FIINȚE NEVĂZUTE: STUDIU DESPRE ENTITĂȚI ASTRALE, FIINȚE ELEMENTARE ȘI SPIRITELE NATURII”.

Omul modern nu mai privește cu dragoste natura, nu-și mai imaginează cum visa odată că s-a plămădit în pământul acestei Mame Natură, cea care l-a hrănit, iar acum, omul zilelor noastre o agresează, îi desfigurează chipul, o desacralizează prin atitudinea sa egoistă și trufașă.

Mama Natură și Sufletul Pământului ne trimit periodic semne că omenirea continuă să meargă pe un drum periculos al autodistrugerii și, prin manifestări apocaliptice: cutremure, inundații, secete prelungite, erupții vulcanice, etc. încearcă să ne facă să înțelegem că prin acțiunile noastre nesăbuite producem multă durere atât naturii cât și Sufletului Pământului.

Așa cum în ultimul secol s-au observat o serie de schimbări profunde în sens negativ la nivelul mentalului colectiv, îndeosebi în țările puternic industrializate, în relația cu Mama Natură, tot la fel, și în lumea spiritelor naturii s-au produs schimbări profunde: ființele elementare căutând cu disperare crearea de punți de legătură, de comunicare cu oamenii, căci la nivelul Sufletului Pământului, ei știu că este nevoie ca oamenii să se trezească spre o nouă stare de conștiință.

Nu voi oferi date și informații detaliate rezultate din puzderia de studii și experimente care ne vorbesc despre suferința pe care omul a cauzat-o Pământului și Naturii, însă semnalez cititorului o carte care poartă un titlu sugestiv: „FALIMENTAREA NATURII. NEGAREA LIMITELOR planetei”[420], având drept autori pe ANDERS WIJKMAN și JOHAN ROCKSTROM, prefațată de respectabilul economist CĂLIN GEORGESCU, membru al Clubului de la ROMA, care face o radiografiere exactă a stării de sănătate a planetei, și propune măsuri importante, menite să oprească cursul (ce pare ireversibil) distrugerii planetei și civilizației umane.

Oamenii văd deja semnele divinității care anunță sfârșitul timpului oferit umanității, însă se pare că lumea nu va dispare, ci va fi orientată într-o altă direcție, care ar putea fi leagtă de a doua întoarcere a Lui CRISTOS pe pământ.

420 ANDERS WIJKMAN și JOHAN ROCKSTROM – „FALIMENTAREA NATURII. NEGAREA LIMITELOR PLANETEI”, ED. COMPANIA, 2013.

„Salvarea omenirii nu poate veni decât de la DUMNEZEU, de aceea cred că vom trece la o nouă convertire a oamenilor care constă în a-L repune pe DUMNEZEU pe primul loc în gândurile, faptele și acțiunile noastre. Trebuie să reflectăm din nou la cuvintele lui DUMNEZEU, pentru a lăsa lucrarea lor să pătrundă ca realități în viața noastră”[421].

Pe acest fond de îngrijorări privind viitorul omenirii și al planetei, AGENȚIA SPAȚIALĂ EUROPEANĂ CESA, a lansat în februarie 2012 primul nanosatelit artificial, GOLIAT, având ca misiune realizarea de imagini de înaltă rezoluție asupra TERREI și a măsurării dozei de radiații și a fluxului de micrometeoriți de pe orbita planetei.

Nanosateliții sau CUBESATS pot fi trimiși în spațiu individual sau în combinație între ei pentru a duce la îndeplinire misiuni complexe cu costuri reduse, ceea ce a stârnit reacții negative din partea companiilor americane specializate în fabricarea sateliților de mare capacitate și la costuri exorbitante. Ca o primă măsură luată de companiile americane, finanțate de grupuri de interese private sau de stat, a fost lansarea unei ample campanii susținută de serviciile de spionaj americane de a prelua controlul tuturor inițiativelor în domeniu, monitorizând atent proiectele inițiate de grupuri de state din U.E.

Un exemplu elocvent îl constituie și grupul de tineri cercetători din ROMÂNIA, grupați în jurul Agenției particulare ROSA și a grupului de cercetători din FINLANDA și ESTONIA, care au dezvoltat sistemul E-sail (NAVIGAREA ELECTRONICĂ ALIMENTATĂ DE VÂNTUL SOLAR) care are la bază metoda „pânzei de păianjen”.

În paralel, grupul californian PLANETARY SOCIETY lucrează la un proiect asemănător, care poartă denumirea LIGHT-SAIL-1.

După cum vedem, cursa pentru lansarea în spațiul extraterestru a nanosateliților este în plină desfășurare, deja primele frontiere de cercetare științifică a UNIVERSULUI infinit au fost trecute cu rezultate încurajatoare. Problema care se pune este următoarea: unde ne vom opri cu aceste misiuni „iscoditoare” și în ce măsură SUBLIMUL CREATOR este de acord cu aceste misiuni, care întruchipează de fapt

421 PAPA BENEDICT al XVI-lea – „LUMIERE DU MONDE”.

visul omenirii de la crearea ei și, anume, cunoașterea și înțelegerea infinitului divin. Omul în dorința sa de a cunoaște ADEVĂRUL privind originea sa și a planetei care-l găzduiește, nu se oprește aici cu cercetările și simulările de laborator.

Astfel, savanții și cercetătorii ruși din cadrul Institutului de Analiză pentru Probleme Regionle de pe lângă Filiala ORIENT din cadrul Academiei Ruse de Știință, vor să reconstituie în laborator leagănul vieții.

Peninsula Kamceatka este locul unde savanții ruși intenționează să reconstituie în condiții de laborator izvoarele termale din peninsulă, unde ar fi putut fi leagănul vieții. Experimentul cu materii organice (aflate în soluție), asupra căreia acționează temperaturi și presiuni înalte, urmărește ca în aceste condiții, în materia neînsuflețită să ia naștere viața. Este o nouă încercare de a explica apariția vieții pe pământ. În prezent, mulți savanți consideră că viața a fost adusă pe Pământ din spațiul cosmic (VALENTIN SAPONOV, SANANTE AUGUS ARHENIUS și VLADIMIR VERNADSKI - fondatorul biochimiei ruse), iar alții sunt adepții teoriei vulcanice (EVGHENI MARHININ și EVGHENI KUNIN).

Drept urmare, vârsta lumii și a Pământului a stârnit noi controverse.

Potrivit rabinului „MENAHEM SCHNEESOHN", după TORAH: „Vârsta lumii ar fi de 5729 de ani". În stabilirea vârstei UNIVERSULUI se neglijează faptul că nu se știe din punct de vedere științific care erau condițiile de timp, presiune atmosferică și radiațiilor la perioada inițială a nașterii UNIVERSULUI; nu știm dacă ele seamănă cu cele din prezent când se cercetează UNIVERSUL, așa că este greu să tragi concluzii definitive. De pildă, evoluționiștii au la bază teoria potrivit căreia UNIVERSUL a evoluat pornind de la particule de atomi și subatomi existenți care, prin procesul evolutiv s-au combinat pentru a forma UNIVERSUL fizic și planeta noastră, pe care apoi s-a dezvoltat viața organică, care a evoluat și s-a dezvoltat printr-un proces de apariție a lui (homo sapiens).

Se pune întrebarea, „pentru ce DIVINITATEA a trebuit să creeze

un UNIVERS complet, când i-ar fi fost suficient să creeze particule de atomi și subatomi dotați cu puterea de-a se uni și evolua?”[422]

Pe un alt palan, NEIL TUROK[423]. a scris o teorie privind originea UNIVERSULUI, numită „BIG-BANG” - potrivit căreia „UNIVERSUL a început prin BING-BANG”. NEIL TUROK sugerează că BIG-BANG-ul nu reprezintă stadiul unui ciclu infinit repetat de expansiune a UNIVERSULUI și a CONTRACȚIILOR sale.

Această teorie susține că nici TIMPUL și nici UNIVERSUL nu au început și sfârșit. Fizicienii gândesc că această teorie are meritul de-a fi studiată căci ecuațiile privind legile care guvernează UNIVERSUL merg la infinit. Altă teorie care tinde să devină dominantă în rândul fizicienilor este cea a „DUBLEI CAUZALITĂȚI” care explică în sfârșit SINCRONICITATEA lui C. G. JUNG, care denumea „întâmplările ca fiind, o coincidență temporală a două sau mai multe elemente, fără legături cauzale între ele, dar care au un sens identic sau analog”. Este vorba de asocierea unui eveniment de ordin psihic subiectiv cu un altul de ordin obiectiv, interior.

PHILLIPE GUILLEMANT, doctor în fizică la CNAS a lansat teoria dublei cauzalități și a conceptului sincronicității, „care face să rezulte în mod natural spiritul (sufletul) și o nouă concepție a timpului, dezvăluind un nou proces subtil de co-creație a UNIVERSULUI”[424].

Prin această abordare științifică, se oferă posibilitatea de a descoperi mecanismele a două cauzalități capabile să explice numeroase fenomene stranii, ca sincronicitatea coincidențelor extraordinare și anumite intuiții salvatoare.

Teoria dublei cauzalități (TDC) este efectul dedus al diferitelor interpretări a rezultatelor fizicii moderne, în teoria haosului, mecanicii cuantice, teoria relativității, fizicii statice, etc. T.D.C. este datorată unei duble cauze: intențiile noastre cauzează efecte în viitor care devin viitoare cauze ale unui efect din prezent. Problema omului modern

422 MENAHEM SCHNEESOHN – „L'AGE DE L'UNIVERS. TORAH ET SCIENCE”.
423 NEIL TUROK – “STRUCTURE FORMATION IN THE UNIVERS”, 2001.
NEIL TUROK și PAUL STEINHARD – “ENDLESS UNIVERSE: BE YOND THE BIG-BANG”, 2007
424 PHILLIPE GUILLEMANT – „LA ROUTE DU TEMPS”.

care a antrenat și această decădere a lumii și planetei, este identificată de PAPA BENEDICT al XVI-lea în dictatura raționalismului”.

ALDOUS HUXLEY anticipa decăderea civilizației materialiste impusă de dezvoltarea progresului într-un mod necontrolat, subliniind că: „În această realitate falsă cu falsitatea adevărului său, sau chiar a absenței adevărului, în final nimic nu mai are importanță. Nu mai este adevăr, nu mai este o poziție posibilă. În mod efectiv, adevărul este între timp considerat ca un concept foarte subiectiv pentru ca să-i găsești un concept foarte comun valabil. Distincția între autentic și fals pare fi abolită. Totul este într-o oarecare măsură negociabil”[425].

Este un fapt notoriu că adevărul este deja un obiect de suspiciune. Este adevărat că s-a abuzat mult, că în numele adevărului s-a putut justifica intoleranța și cruzimea. Când cineva spune că nu deții adevărul, aceasta ne îngrozește. Majoritatea filosofilor din zilele noastre susțin că omul nu este capabil de adevăr. De aceea, asistăm la tendința de a pune pe picioare un nou concept și anume, a dictaturii relativismului care nu recunoaște nimic ca definitiv și care dă ca ultimă măsură propriul său ego și dorințele sale.

Față de această nouă provocare a lumii moderne, trebuie să avem curajul să spunem: da, omul trebuie să caute adevărul; el este capabil de adevăr. Se subînțelege însă că pentru a fi permanent implicat, adevărul are nevoie de criterii.

Adevărul ne scoate în evidență permanent valorile constante care au dat măreție umanității. Pentru aceasta este nevoie să învățăm din nou să practicăm umilința, smerenia care permit să recunoaștem adevărul ca purtător de repere.

PAPA BENEDICT al XVI-lea spunea că: „Adevărul nu va parveni să domnească prin forță, ci prin propria sa putere, este conținutul central al EVANGHELIEI după IOAN. IISUS se prezintă în fața lui PILAT ca adevăr și martor al ADEVĂRULUI. EL nu apără ADEVĂRUL cu ajutorul legiunilor, ci îl face vizibil prin PATIMA SA, și prin această manieră îl pune în vigoare”[426].

425 ALDOUS HUXLEY – „LE MEILLEUR DES MONDES”, 1932..
426 PAPA BENEDICT al XVI-lea – OP. CIT.

Sanctitatea Sa ne vorbeşte de o „cruciadă a ateilor" care aruncă în derizoriu CREŞTINISMUL, calificându-l ca fiind o nebunie a lui DUMNEZEU" fiind cauza tuturor războaielor.

„Astfel, Creştinismul se vede expus la o presiune de intoleranţă, care mai întâi îl face ridicol, ca apoi să fie dezbrăcat de spaţiul său vital în numele unei aparente raţionalităţi"[427].

Explicaţiile acestei lupte între ateism şi creştinism ar putea fi existenţa în structura omului, a păcatului original care se află permanent în el şi periodic îl determină pe om să recadă în păgânism. Dar, să nu uităm că în om este şi prezenţa divină care nu încetează să se manifeste. Această luptă care traversează istoria umanităţii, este o luptă între două forme de dragoste, caracterizată de Sfântul AUGUSTIN ca „fiind între dragostea pentru sine însuşi până la distrugerea lumii, şi dragostea pentru alţii până la abandonarea de sine". Această luptă se duce şi acum.

De aici şi concluzia că TERRA este planeta decăzută, unde sufletele întrupate trebuie să-şi urmeze destinul şi să facă penitenţă pentru greşelile şi păcatele comise în alte vieţi. Este o şcoală dură de selecţionare şi călire a sufletelor care leagă cerul de Pământ, este scara lui IACOV pe care urcă şi coboară sufletele în funcţie de evoluţia lor spirituală, de vechimea lor. Să-i mulţumim marelui CREATOR pentru această oportunitate care creează de-a lungul secolelor şi mileniilor premisele unei lumi mai bune, mai spiritualizate în armonie cu legile divine, permiţând omului terestru să ridice progresiv vălul ce mai acoperă cunoaşterea ADEVĂRULUI SUPREM, care este de fapt taina Creaţiei a vieţii şi UNIVERSULUI.

REVOLTA NATURII împotriva omului începe să-şi arate semnele, de aceea se impune cu necesitate protejarea mediului, al cărui dezechilibru ameninţă lumea cu pericole pe termen mediu şi lung. „Încălzirea planetei a devenit o provocare pentru mondializare. Succesele înregistrate de CHINA, INDIA şi RUSIA în planul dezvoltării industriilor cu efecte benefice în planul finanţelor şi economiei, au presupus totuşi un consum enorm de resurse naturale, îndeosebi petrol

427 IDEM.

și gaze care generează dezechilibru pe piețe, și solicită o exploatare intensă a rezervelor la nivel planetar. Dezvoltarea spectaculoasă a țărilor BRICS și lipsa unor măsuri de protecție a mediului față de emisiile de gaze cu efect de seră la nivelul grupului de țări menționat, la care se alătură și SUA, vor crea grave probleme la nivel planetar; APOCALIPSA fiind recunoscută prin cutremure, ploi acide, incendii de păduri pe arii extinse, secete sau inundații”[428]. Sunt evaluări formulate de laureatul Premiului NOBEL pentru economie, JOSEPH E. STIGLITZ.

Toate acestea sunt semne evidente că Pământul și natura nu mai sunt dispuse să suporte capriciile, ignoranța și agresivitatea tot mai complexe venite din partea omului care se folosește de toate mijloacele inventate de progresul științific prentru a exploata sălbatic toate resursele, care înseamnă bani și profit.

Când vorbesc de planeta Pământ aflată în pericol, am în vedere și poluarea mărilor, a oceanelor ... ca urmare a accidentelor ecologice (vezi situația din golful MEXIC și accidentul nuclear de la CERNOBÂL și FUKUSHIMA), dar și a straturilor atmosferice poluate sonic prin transportul aerian sau a misiunilor spațiale, cât și erupția unor vulcani (vezi ISLANDA) aflați în adormire, dar a căror activitate este vie.

În popor este o vorbă plină de înțelepciune: „Nu ne mai rabdă pământul din cauza răutății și necredinței” este momentul la care se află omenirea astăzi, în căutarea propriei identități, a sensului și direcției în care se îndreaptă în mileniul trei. Că toate aceste semnale ce ne vin din cer și de pe pământ, în ciuda aparențelor lumii căzute, sfâșiate de patimă, poluare, speranța și nădejdea noastră este în DUMNEZEU, sper să devină mai puternică, fiindcă avem în noi gena credinței în DUMNEZEU și în IUBIREA SA pentru OM și pentru întreaga Sa Creație.

Să sperăm că în fața APOCALIPSEI, omul ca ființă gregară va manifesta o puternică solidaritate socială, care este prin excelență un fenomen de esență spirituală. „Adâncul social este, prin excelență locul

428 JOSEPH E. STIGLITZ – „UN AUTRE MONDE – CONTRE LE FANATISME DU MARCHE”, ED. FAYARD, 2006.

binelui, al ființelor morale a societăților, suprafața este planul în care se arată răul social. Reacția la răul de la suprafață este o actualizare a latenței binelui din adâncurile moral-spirituale ale societății și ale omului. Această noțiune nu este alceva decât o manifestare trăitoare de mare intensitate, așa cum o dovedește reacția pasională față de crimă și criminali. Sociologia noologică (nous - spirit în limba greacă) s-ar identifica cu o sociologie a profunzimilor" [429], care sperăm să fie o nouă formă de organizare socială a omului secolului XXI.

Am văzut în acest capitol că Pământul și natura reacționează ca o ființă vie și că drept urmare, nu îi este indiferent modul în care gândim, ci dimpotrivă se încarcă cu balastul frustrărilor și sentimentelor noastre, catastrofele naturale având o legătură cu Karma planetei și a oamenilor.

Sfântul Apostol PETRU ne atrage atenția prin aceste cuvinte profetice să tratăm cu demnitate Pământul și Natura: „Pământul de istovit se va arde și stihiile (elemente chimice forțe oarbe ale naturii), arzând se vor desface".

Preocuparea științei moderne de a explora cu orice preț tainele UNIVERSULUI și CREAȚIEI, poate antrena consecințe catastrofale pentru existența vieții pe pământ. Întrucât DUMNEZEU ține destinul CREAȚIEI, având un scop cu ea, nu va rămâne pasiv văzând cum acțiunea nechibzuită a omului îi desfigurează chipul.

Într-un interviu luat lui DALAI LAMA [430], s-a ridicat problema includerii în preambulul DECLARAȚIEI UNIVERSALE A DREPTURILOR OMULUI (1948) referirile la DUMNEZEU, idee respinsă de unii participanți la redactarea documentului. Soluția a venit din partea reprezentantului VATICANULUI care a sugerat următoarea formulă: „Nu vorbiți de Dumnezeu, vorbiți de demnitate". Pe atunci nu se înțelegea că oamenii sunt în relații de interdependență cu mediul înconjurător, cu natura, cu pământul. Trebuie să estimeze noțiunea demnității și în planul naturii. Pentru că și natura se poate indigna, și

429 ILIE BĂDESCU – „SOCIOLOGIA NOOLOGICĂ ORDINEA SPIRITUALĂ A SOCIETĂȚII", ED. MICA VALAHIE, 2007.

430 DALAI LAMA și STEPANE HESSEL – „SĂ FACEM PACE!", ED. NEMIRA, 2012.

ea se poate deteriora ... ”.

În UNIVERS conștiința umană, ca un fapt extraordinar, este o parte a UNIVERSULUI, o emanație supremă a evoluției acestuia. Natura pare să aibă totuși o înțelepciune proprie, un spirit de conservare. Dacă civilizația umană nu ar respecta regula „jocului” și ar afecta serios mediul înconjurător, natura s-ar răzbuna? ...

Natura nu se poate răzbuna, dar specia umană se poate autodistruge, ceea ce ar afecta implicit și natura. Furtunile, fulgerele, sunt manifestări ale măreției lui DUMNEZEU. Toate au un sens și o finalitate benefică: după furtuni aerul se împrospătează, toate emisiile negative (toxice) emanate în atmosferă sunt purtate de furtună în alte universuri, reîmprospătând periodic climatul planetei. Natura nu ascultă de autoritatea omului, ci ascultă de autoritatea lui morală, de sfințenia lui. Ascultă de acea înrudire a omului cu DUMNEZEU, FĂCĂTORUL naturii. **Natura nu se impresionează de frumusețea omului; prea puțin de știința lui și deloc de autoritatea lui. Natura ascultă însă de smerenia lui.**

MAI SUNT ENIGME NEELUCIDATE?

Cu tot progresul științelor moderne care au ajutat omul să-și explice multe din tainele vieții și a universului, totuși mai sunt ENIGME NEELUCIDATE, despre care ne vorbesc Cărțile Sacre ale Orientului și Occidentului, cât și dovezile materiale, rezultat al descoperirilor arheologice în cele mai îndepărtate colțuri ale planetei.

Majoritatea textelor vechi vorbesc de vremuri imemoriale, când ființele divine sau semidivine își desfășurau activitatea pe pământ se interferau în viața pământenilor, în trasarea destinului indivizilor „aleși” dar și a popoarelor. Gelozia, trufia, egoismul zeilor, declanșau conflicte etnice și religioase între popoare, se situau de-o parte sau de alta a beligeranților, influențând cursul evenimentelor.

Uneori, zeii trăind printre pământeni, se împreunau cu muritorii, iar din aceste încrucișări rezultau semizeii care au devenit

conducătorii de regate și întemeietorii de religii, și doctrine esoterice. Semizeii reprezentau supraomul, supranaturalul din om ca inteligență, acces la cunoaștere, forță fizică, iar de multe ori se considerau egali zeilor și se confruntau cu aceștia.

Au rămas ca mărturii modul cum au coborât zeii pe pământ și de ce s-au amestecat cu pământenii, de ce s-au retras pe vârfurile înalte și greu accesibile ale munților, trăind izolați de pământeni, cărora le era interzis accesul în aceste zone sacre. Dacă mai există astăzi zei printre pământeni și în ce fel țin legătura cu frații lor și cum comunică cu ei în ceruri, rămâne o întrebare care sunt convis că va primi răspuns în deceniul următor.

Nostalgia originilor este de fapt nostalogia religioasă a omului care dorește să se găsească în prezența activă a zeilor, cu ființele divine, este nostalgia perfecțiunii începuturilor, când omul conviețuia cu zeii și cu natura, simțindu-se în relații de filiație cu ei.

Vorbind despre mistere, filosoful PETRE ȚUȚEA se exprima că acestea sunt: „supranaturale și singurele mijloace de ieșire din înlănțuirea cosmică, din limitele comunității și din mărginirea personală. Este adevărat că misterul nu este comod, te neliniștește. Dar dacă misterul ar dispărea omul ar deveni mineral. Funcția pozitivă a misterului este incitația spiritului nostru de a-l dezlega. Lupta dintre mister și intelect se datorește nu numai intelectului vocațional, ci și misterului. Preotul creștin nu tălmăcește misterele, ci le comunică, fiind învăluit ritualic de ele, ca și credincioșii iar mistica nu e altceva decât vechicularea misterului ... ”[431].

Organicitatea internă a misterului, potrivit lui VASILE LOVINESCU: „rezidă din faptul fundamental că nici un lucru de ordine sesizabilă și conceptibilă nu-și are rațiune suficientă în el însuși, el exprimă ideațiunile unui plan cauzal; orice nu este cauză, e ireversibil simbol pentru că e efect”[432].

Enigmele și misterele care mai învăluiesc ADEVĂRUL, privind

---

431 PETRE ȚUȚEA – „322 DE VORBE MEMORABILE”.

432 VASILE LOVINESCU – „AL PATRULEA HAGEALÂC”, ED. CARTEA ROMÂNEASCĂ, 1981.

originea vieții, a universului, a zeilor și a urmelor materiale lăsate de aceștia în viețuirea lor pământeană în diferite zone ale planetei, au rămas subiecte predilecte pentru cercetătorii științifici, care, folosindu-se de diversele izvoare care le stau la îndemână ne prezintă ipoteze bine argumentate.

Televiziunile, internetul, casele de filme au dezvoltat adevărate industrii profitabile tratând acest subiect. Nu voi aprofunda această temă întrucât există suficient material documentar la îndemâna celor interesați, inclusiv în legătură cu misterele și enigmele existente pe teritoriul țării noastre.

Voi aminti în treacăt referirile privind nașterea lui NOE, consemnate în CARTEA lui ENOH (secolul II - I î. Hr.)

... „În BIBLIE, povestea lui ENOH este urmată de stricăciunea (fiilor lui DUMNEZEU) cu fiicele pământenilor dând naștere la un popor de uriași. (C. GENEZA 6.1-8). Legenda spune că la nașterea lui NOE, casa s-a umplut de o lumină misterioasă, ceea ce l-a determinat pe LAMEH, tatăl lui, să bănuiască originea divină a copilului. LAMEH s-a adresat bunicului său ENOH, plăcut lui DUMNEZEU pentru credința sa, pentru a se încredința că soția sa, BETH-ENOSH nu a conceput copilul cu unul dintre STRĂJERII CEREȘTI (îngeri căzuți sau FĂPTURI SFINTE) care erau uriașii rezultați din împreunarea Sfinților Îngeri Păzitori cu pământence.

Soția sa a jurat pe CEL MARE și SFÂNT, STĂPÂNUL CERULUI și PĂMÂNTULUI, că NOE este sămânță din tatăl său, sădit de el și nu de vreun străin".

Fără comentarii!

Un alt mister rămas neelucidat, despre care s-a vorbit mai puțin, este originea hărții care a aparținut amiralului turc, PIRI REIS (secolul XVI) cel care conducea flota în timpul sultanului SULEIMAN MAGNIFICUL.

Această hartă, au concluzionat savanții, este „mai veche decât gheața care acoperă ANTARCTICA, este mai detaliată decât hărțile tactice ale armatei americane, și ar fi fost făcută din avion sau alt aparat de zbor, de la mare înălțime".

Descifrarea misterului acestei hărți a adus la aceeași masă istorici, oameni de știință, experți de la Oficiul Hidrografic Naval al SUA, experți de la PENTAGON, care au ajuns la concluzia că „harta lui PIRI REIS aduce elemente noi față de informațiile conținute de ultimele hărți militare, în sensul că prezintă GROENLANDA ca fiind compusă din două insule separate, iar sub stratul de gheață s-au descoperit recent două insule, cât și văile și munții descriși în hartă. În plus, harta reproduce nu numai conturul continentelor, ci dă și indicații topografice privind interiorul acestor continente, iar lanțurile muntoase, vârfurile, platourile, fluviile sunt însemnate cu cea mai mare exactitate.

Ca să adâncească misterul, căpitanul MALLEREY ARINGTON de la Oficiul Hiodrografic al SUA expert în „hărți autentice" mai adaugă că cei care au întocmit harta știau să calculeze longitudinea, (lucru pe care noi nu-l știam în urmă cu două secole), iar profesorul CHARLES H. HAPGOOD, susține că, deoarece calota glacială a ANTARCTICII are 100 de milioane de ani, există două posibilități în privința perioadei în care a fost făcută harta inițială. Ori calota este de dată mai recentă, câteva mii sau zeci de mii de ani, ori harta originală a fost realizată acum milioane de ani, când omul nu exista".

Iată încă un exemplu care aruncă o umbră de mister în legătură cu apariția și evoluția vieții pe pământ. Interesant este că istoria umanității și a raselor umane răspândite pe întreaga planetă, abundă în probe materiale, enigme neelucidate de pe platourile înalte din MEXIC, PERU, BOLIVIA, la fenomenele inexplicabile din zona TRIUNGHIUL BERMUDELOR, la vârfurile inaccesibile ale munților TIBETULUI, până la porțile de trecere spre alte lumi din ARCTICA și munții ROMÂNIEI (SFINXUL, MUNȚII BUZĂULUI), etc.

„Explicațiile date de ELOHIM ar fi că reprezentanții poporului său stabiliți în diferite locuri inaccesibile ale TERREI, ar fi creat cu mii de ani în urmă baze de cercetare pe vârful munților și fundul oceanelor. Pe lângă misiunea de «monitorizare» a evoluției umanității, ELOHIMII se ocupă și de aprovizionarea populației lor cu produse proaspete de pe pământ. ELOHIMII se hrănesc, din lipsă de resurse suficiente, cu

alimente de sinteză”[433].

Programele de cercetare a universului și îndeosebi a planetelor din „proxima” vecinătate a sistemului nostru solar, au adus umanității răspunsuri la o serie de întrebări care au frământat mințile iluminate din vremuri străvechi și până astăzi. De aceea, mintea iscoditoare a omului nu se oprește aici, ci continuă să meargă în direcția explorării de noi universuri și civilizații, călătorește prin spații spre noi PĂMÂNTURI pe care să le pregătească în vederea „marii colonizări”.

Cred că acestui moment al aventurii spațiale în căutarea sensului pierdut și a ADEVĂRULUI SUBLIM, se potrivesc versurile lui DANTE ALIGHIERI:

„Aici,cititorule,ascute-ți bine ochii asupra ADEVĂRULUI -
Atât de subțire este vălul,
Că e ușor să pătrunzi dincolo”[434].

433 RAEL – OP. CIT.
434 DANTE ALIGHIERI – „PURGATORIUL, XIII, 19-21”.

PĂMÂNTURI NOI, LUMI NOI.

„Mergeți și îmulțiți-vă și stăpâniți pământul” ar putea fi mottoul acestui subcapitol, care pornind de la porunca Creatorului, ar însemna că rostul omului este de a se înmulți și de a coloniza și alte planete unde nu există viață.

Potrivit lui RAEL și a mesajelor primite de la ELOHIM, Creatorii lumii au experimentat viața pe mai multe planete, reușindu-se doar pe trei să creeze viață, printre care și TERRA.

... „S-a creat viață pe trei planete care se află în competiție cu TERRA; planeta care va înregistra cel mai mare progres științific, va beneficia de tezaurul științific al Creatorilor, în ziua «judecății de apoi». Oamenii ar putea primi acest dar celest dacă își vor dovedi iubirea necondiționată față de creatori”.

Încă din secolul XIX a apărut pentru prima dată ideea conform căreia forme simple de viață călătoresc prin spațiul cosmic de la o palnetă la alta. Acestei ipoteze i s-a dat denumirea de panspermie, care a cunoscut o atenție din partea științei în plin Război Rece, când se lua în calcul eventualitatea dispariției brusce a vieții de pe pământ, în urma unui cataclism nuclear. Începând din ani ‘70 s-au lansat ample studii și cercetări multidisciplinare pentru a se stabili posibilitățile de „răspândire a vieții în UNIVERS”.

MICHAEL MAUTER, cercetător la Universitatea COMMON WAFALTH din VIRGINIA, afirma că: „Suntem aproape de punctul în care vom putea trimite microorganisme în spațiu, către alte lumi. Avem capacitatea de a genera viață în Univers, iar asta înseamnă împlinirea misiunii noastre”.

Nu voi intra în aprofundarea rezultatelor obținute de cercetători în dezvoltarea acestui grandios proiect, care nu este lipsit de obstacole neprevăzute, dar până atunci, omul secolului XXI va fi într-o mare dilemă: să continue perfecționarea inteligenței artificiale până la nivelul la care să posede conștiință, sentimente, emoții, existând pericolul ca la un moment dat aceasta să se revolte împotriva „creatorului” său care se va vedea obligat să o înfrunte sau să părăsească TERRA; sau

omul secolului XXI va atinge desăvârșirea spirituală și treptat, materia densă a corpului fizic să se dizolve, omul apropiindu-se de entitățile luminoase care populează universul: îngerii, serafimii, heruvimii.

Aceasta ar presupune o revoluție profundă a conștiinței, care ne arată schimbările realității „în toate colțurile lumii și în toate domeniile, în noi și în jurul nostru" așa cum explica reputatul om de știință STANISLAV GROF (discipol al fascinantului STHEPEN HAWKING) în lucrarea „PSIHOLOGIA VIITORULUI".

Venind vorba despre STANISLAV GROF, se cuvine să amintim cititorului și lucrarea sa „CĂLĂTORIA ULTIMĂ - Dincolo de frontierele morții" în care subliniază că: *„nu există moarte, căci viața este un atribut a tot ceea ce există în univers; nu există sfârșit al Ființei, pentru că Ființa este eternă iar moartea nu este decât o transformare prin care noi am trecut de mii de ori"*. Reputatul om de știință și-a adus o contribuție majoră la studiul psihicului omenesc concluzionând după patru decenii de cercetări că: „transformările conștiinței prin care trece umanitatea în aceste timpuri sunt stările de conștiință externă". El introduce dimensiunea spirituală în psihologia modernă și a recunoscut natura spirituală a conștiinței și a întregului Univers cuprins în ea. „Călătoria conștiinței umane, densitatea încărcării nu vine ca urmare a unei decăderi «noi n-am căzut» de nicăieri, nu suntem niște victime ale destinului sau ale unui DUMNEZEU discreționar, ci Ființe superbe care-și asumă liber experiența încarnării și creației participând la expansiunea lui UNU".

Deci, să pornim și noi în căutarea Pământurilor Celeste, temă predilectă a lucrărilor celei de a 22-a Conferință a Societății Astronomice Americane (4–10 ian. 2013, LONG-BEACH, CALIFORNIA), care a concluzionat la încheierea lucrărilor că: *„viața în UNIVERS nu este neapărat un fenomen excepțional. Bineînțeles suntem în zona ipotezelor, dar devine din ce în ce o realitate existența pământurilor celeste"*.

Cine sunt căutătorii pământurilor celeste?

Oamenii și-au trimis în misiune de (recunoaștere) Telescopul spațial COROT (CONVENTION ROTATION AND PLANETARY TRANSITS), primul exemplar lansat la 27 dec. 2007 în aventura

spațială pentru identificarea planetelor extrasolare, cu ajutorul unei rachete SOIUZ. Prima planetă extrasolară COROT-16 a fost detectată în Mai 2007, iar până în prezent a reușit identificarea a 24 explanete, iar încă 5 sunt aproape de finalizarea procedurilor de confirmare, și încă 200 de planete-candidat sunt în așteptarea confirmărilor (la sfârșitul lui 2012 și-a încheiat activitatea). A urmat lansarea în 2009 a Telescopului Spațial KEPLER pe o orbită heliocentrică, spre deosebire de COROT care s-a rotit în jurul pământului la o altitudine de 890 km.

KEPLER se află pe o orbită în jurul SOARELUI, pe care o parcurge în (372,5 zile), la o distanță egală cu distanța dintre Pământ și Soare, ceea ce-i permite să poată fi orientat astfel încât să nu-i fie perturbată activitatea de lumina soarelui.

KEPLER „supraveghează" în permanență aceeași regiune din galaxia noastră LACTEE, o zonă situată la nord-vest de constelația LEBĂDA, putând urmări simultan variațiile de luminozitate a circa 150.000 de stele. Pentru identificarea planetelor extrasolare, telescopul KEPLER ca și COROT folosește metoda tranzitului.

Până în prezent KEPLER a identificat 150 de planete extrasolare și circa 2740 de planete-candidat, (misiunea lui fiind extinsă până în 2016).

Informațiile colectate de la cele două telescoape sunt coroborate cu cele obținute de la telescoape terestre. Concluzia la care s-a ajuns după analiza datelor obținute până în prezent este uluitoare: cel puțin o stea din șase are o planetă de mărimea Pământului. CRISTOPHER BURKE, cercetător la Institutul SETI, în baza informațiilor furnizate de cele două telescoape, a ajuns la concluzia că: „cel puțin patru planete-candidat, cu dimensiuni apropiate de dublul diametrului TERREI, se află în zona locuibilă.

Una dintre KOI (KEPLER OBJECT OF INTEREST) 172.02, se rotește în jurul unei stele asemănătoare cu Soarele, iar perioada orbitală este de 242 zile. Această planetă-candidat de 1,5 ori mai mare decât pământul este o țintă promițătoare pentru căutarea vieții extraterestre, temperatura medie fiind de 80 Celsius".

FRANCOIS FRESSEN, cercetător la HARVARD-SMITHSONIAN CENTER FOR ASTROPHYSIC, a prezentat, la sesiunea de lucrări menționată, comunicarea cu titlul: „AT LEST ON IN SIX STARS HAS AN EARTH-SIZA PLANETY” - (Cel puțin una din șase stele are o planetă de mărimea Pământului). RESSEN a grupat planetele în cinci categorii în funcție de mărime. Astfel, planetele cu dimensiunea cuprinsă între 0,8-1,25 diametre solare și cu perioadă orbitală mai mică de 85 de zile, sunt prezente în jurul a 17% dintre stele; cele catalogate ca super-pământuri, cu dimensiuni între 1,35 diametre solare și cu perioadă orbitală mai mică de 150 de zile, sunt prezente în jurul a 25% dintre stele; iar cele catalogate ca având dimensiuni de 2-4 ori mai mari decât Pământul și perioada orbitală mai mică de 250 de zile, sunt tot de 25%. Planetele-gigant au diametrele de 4-6 ori mai mari decât Pământul, iar perioada orbitală sub 400 de zile, numără 3%. La nivelul galaxiei noastre ar putea fi 17 miliarde de planete cu dimensiuni apropiate de cea a Pământului.

Dar să revenim la planeta KOI.172.02 care a fost deja catalogată ca având diametrul de 1,5 ori mai mare decât Pământul și o perioadă orbitală de 242 de zile.

GUILLERMO TORES, coautor al studiului menționat, sublinia faptul că: „Pământurile și super-pământurile nu sunt mofturoase. Le găsim în jurul tuturor tipurilor de stele, dar mai des în jurul unor pitice maro, cât și în vecinătatea unor stele asemănătoare cu Soarele”.

Un alt cercetător de la HARVARD-SMITHSONIAN CENTER FOR ASTROPHYSIC a prezentat în cadrul lucrărilor conferinței o comunicare cu titlul de: „THE OCCURENCE RATE OF SMALL PLANETS AROUND COOL STARS FROM KEPLER”(Frecvența planetelor mici în vecinătatea stelelor reci), cu referire specială la existența unor stele pitice roșii din clasa spectrală M, care au o masă cuprinsă 0,075-0,5 mase solare. Este interesant că piticele roșii, se contractă pe măsură ce își consumă hidrogenul din nucleu, ajungând să se stingă treptat ca o lumânare care se consumă în timpul arderii. Autorul acestor constatări nu este altul decât COURTNEY DRESSING, un cercetător cu un viitor strălucit.

Un alt element interesant se referă la faptul că 70-90% dintre stelele galaxiei LACTEE sunt pitice roșii, ceea ce ar însemna că pe o rază de 20 de ani lumină (distanță față de Pământ) există cel puțin o planetă locuibilă. Dar, cercetătorii au identificat și unele probleme legate de posibilitatea ca aceste planete să fie locuibile datorită „blocajului mareeic" și instabilității piticelor roșii a căror strălucire ar putea scădea brusc cu 4% sau a unor erupții solare gigantice.

Să lăsăm aceste ipoteze de lucru pe seama savanților care scrutează cu tenacitate tainele universului folosind cele mai avansate tehnologii. Interesant este că suntem pe un drum care ne-ar putea aduce noi surprize și, bineînțeles multe obstacole, îndeosebi în proiectul lansat de NASA și alte agenții specializate din RUSIA, CHINA, INDIA și EUROPA, de confirmare a vieții pe alte planete; pășind pe următoarea treaptă a cunoașterii umane, și anume, căutarea fraților noștri de aceeași inteligență pentru stabilirea contactelor și a comunicării cu aceștia.

Acest lucru va putea fi posibil dacă marele Creator al Universului, Inteligența Universală, Preaînaltul ne va da acces la aceste noi „pământuri celeste" pe care va trebui să le pregătim așa cum au făcut și Creatorii cu planeta TERRA, în vederea populării cu ființe terestre, ce se vor adapta condițiilor de pe aceste planete (presiune, radiații, temperatură, etc.)

Aventura neobosită a omului în căutarea cuvântului pierdut și a sensului vieții, înseamnă de fapt aventura cunoașterii, inclusiv călătoria pentru descoperirea de noi pământuri, seamănă izbitor cu dorința de lărgire a orizontului cunoașterii spre noi lumi și civilizații ale lui FERDINAND MAGELAN, CRISTOFOR COLUMB, VASCO da GAMA, BARTOLOMEO DIAZ, HERNAN CORTES, DAVID LIVINGSTONE, EDMUND HILARY, ROALD AMUNDSEN, MARCO POLO, FRANCIS DRAKE, JAMES COOK ROBERT FALCON SCOTT, iar dintre exploratorii români trebuie amintiți cu adâncă venerație: ILARIE MITREA, IULIU POPPER, FRANCISC BINDER, IOAN XANTUS, SAMUEL FENISEL, ION CATINA, SEVER PLENICEANU, MIHAI TICAN–RUMANO, CONSTANTIN

DUMBRAVĂ, SAMUILĂ DAMIAN, BAZIL ASSAN, DIMITRIE CANTEMIR, MIRON COSTIN, ION NECULCE, CONSTANTIN CANTACUZINO, DINICU GOLESCU, NICOLAE ȘI DIMITRIE GHIKA–COMĂNEȘTI, ION GHIKA, GRIGORE ANTIPA, BADEA CIRȚAN ș.a. personaje care au intrat în istoria umanității, ca și căutători ai adevărului.

Dar, adevărata cunoaștere, cunoașterea vie se realizează prin însușirea lecției răbdării sfinte, prin care găsim liniștea de a exersa în tăcere și smerenie forțele inimii, devenind mai atenți și mai treji față de lumile văzute și nevăzute care ne înconjoară, care fac parte împreună cu noi din măreția Creației lu DUMNEZEU. Pericolul care ne pândește este ca această performanță științifică, în cercetarea noilor (pământuri celeste), să nu se transforme într-o cursă nemiloasă a militarizării acestor (noi colonii) cu arme supersofisticate, și cu tipul (soldatului universal) - nemilos, combinație între roboți și oameni, care la un moment dat vor dori să controleze din spațiu și Pământul, printre alte planete ce vor fi ocupate și transformate în baze militare.

În toată această „nebunie spațială”, cred că ar trebui să ținem seama de sfatul AVEI SINOE, de a-L căuta pe DUMNEZEU, dar de a nu-I căuta sălașul.

Următoarea țintă spre care se concentrează eforturile științifice și financiare, este pregătirea la orizontul următorului deceniu a unor misiuni cu echipe de astronauți care să creeze condițiile de instalare în viitor a unor laboratoare și cămine pentru noii „coloniști” de pe TERRA.

Acest moment marchează de fapt încleștarea dintre trecut și viitor, lupta dintre cei rămași pe TERRA și noile planete ce vor fi colonizate tot de pământeni, dar care vor purta denumiri: marțieni, venusieni, etc. după numele planetei de adopție.

Deja, marile puteri economice, militare și cosmice, au declanșat o cursă contracronometru pentru a fi primii în colonizarea planetei MARTE, planetă care din datele culese de cercetători, ar fi cea mai apropiată ca situație de cea existentă pe Pământ: ziua pe MARTE fiind de 24 de ore și 40 de minute, înclinarea axei pe planul orbitei este de

25 de grade, ceea ce semnifică că ar putea fi vorba de anotimpuri. Anul marțian este de 687 de zile, însă lunile nu pot fi exact calculate din cauza existenței celor doi sateliți „luni", PHOBOS și DEMIOS.

Este interesantă abordarea lui CĂTĂLIN BELDEA care, în eseul „TIMPUL MEU", concluzionează că: „Marele Creator a construit în așa fel omul și viețile care populează Pământul pentru a se adapta și la schimbări de climă, anotimpuri: grăitoare fiind expedițiile la poli, dar și în afara Pământului, în spațiul cosmic, mărturie fiind desele misiuni de explorare și staționare pe STAȚIA SPAȚIALĂ INTERNAȚIONALĂ".

Punctul de vedere exprimat este cât se poate de corect: cercetătorii din diverse domenii, cu precădere neurologie, biologie, genetică, au concluzionat că Mama Inteligență a Universului în cadrul proiectului inteligent al Creației, a „picurat" în genele ființelor creatoare, gena adaptării la condițiile de mediu, chiar dacă acestea se pot modifica pe parcursul evoluției.

În lucrarea „EUROPA CU CAPUL ÎN STELE ȘI TRUPUL ÎNSÂNGERAT" am avut îndrăzneala să afirm că: „Am putea compara planul de colonizare al planetei MARTE de către pământeni cu modul în care AMERICA a fost colonizată. ... Colonizarea planetei MARTE ar putea fi produsul ingineriei genetice, clonarea umană și vegetală va contribui fără îndoială la schimbarea climatului pe MARTE, care din planetă ROȘIE, ar putea deveni planetă ALBASTRĂ, sora geamănă a TERREI".

Asta ar însemna că pământenii născuți prin clonare pe MARTE se vor numi marțieni. Sperăm să nu aibă „picurată" în genă, violența zeului MARTE, protagonistul și inițiatorul războaielor. Dacă PROGRAMUL NASA de cucerire a planetei MARTE se va ghida după concluzia la care ajunsese în 1961, pe bună dreptate, noul președinte al SUA, J.F. KENNEDY, potrivit căreia: „Cel ce va stăpâni spațiul, va guverna de asemenea și pe Pământ", atunci avem de a face cu APOCALIPSA după IOAN, care ne spune că a doua venire pe pământ a Domnului nostru IISUS HRISTOS, de astă dată ca judecător, este în legătură cu acest război, ARMAGHEDON, între FIII LUMINII și FIII ÎNTUNERICULUI, care va purifica umanitatea, supraviețuitorii

pășind într-o nouă lume din care a dispărut durerea, întristarea, egoismul și răutatea.

Iubirea adevărată și credința în DUMNEZEU nu vor mai fi minate, iar buna înțelegere se va coborî pe pământ în slava lui DUMNEZEU-FIUL și în corul îngerilor. Pentru aceasta este nevoie mai întâi de o lepădare de negura și putregaiul care ne rod din interior, nelăsând să pătrundă în inima noastră lumina harică a credinței în DIVINITATE.

„Urmează lui IISUS HRISTOS și te vei lepăda de toate deșertăciuniule lumii”, ne îndeamnă THOMAS KEMPIS.

Trecerea spre această lume este deschisă de Fecioara MARIA care va reanima în sufletele noastre iubirea față de DUMNEZEU-FIUL, ea ne va lua de mână și ne va conduce cu dragoste de mamă pe drumul mântuirii în IISUS HRISTOS.

„În această călătorie inițiatică vom retrăi bucuria redescoperirii lui IISUS HRISTOS în noi, care ne-a vegheat existența timp de două milenii cu îngăduință, lăsându-ne să agonizăm în dragostea față de El și în relativismul vieții materiale”[435].

Așa că, dragă cititorule, „pelerin” pe acest pământ, ai călătorit pe drumuri „rătăcitoare”, parcurgând această carte, până am ajuns împreună spre final, care, te îndeamnă să reflectezi profund la simbolurile tainice ale expresiei „CARPE DIEM”, întrucât în capitolul final vom fi alături de tine cu unele explicații ajutătoare, cât și cu învățături pentru a deveni mai buni, mai credincioși și plini de optimism, știind că noi suntem creatorii lumii noi, prin gândurile și acțiunile noastre.

Nu puteam încheia acest capitol, fără a aduce în atenția ta, cititorule răbdător și căutător al adevărului, că în cercurile esoterice și nu numai, s-a acreditat ideea că IISUS HRISTOS s-ar fi inițiat în misterele lui ISIS și OSIRIS în EGIPT, apoi că ar fi aparținut societății esenienilor, că s-a inițiat în INDIA unde există și un Templu care îi este închinat, că învățăturile Sale sunt rodul înțelepciunii dobândite în

435 GHEORGHE DRAGOMIR – „EUROPA CU CAPUL ÎN STELE ȘI TRUPUL ÎNSÂNGERAT”, ED. ROMÂNIA ÎN LUME, 2011.

urma acestor experiențe inițiatice. Argumentul forte al acestor ipoteze ar fi dispariția Sa din viața publică timp de un deceniu.

Aprofundând aceste ipoteze de lucru, am ajuns la concluzia că se pierde din vedere un element esențial, și anume că IISUS HRISTOS este DUMNEZEU ÎNTRUPAT în corp pământean prin kenoză, ceea ce a însemnat un dureros sacrificiu făcut de DUMNEZEU pentru a-și salva CREAȚIA aflată în pericol să se degenereze și să se abată de la poruncile Sale. Această transformare a lui DUMNEZEU în om poate fi comparată cu chinurile nașterii UNIVERSULUI și lumilor, chinuri ale creației divine care s-au întins pe șase zile pământene, care pot însemna șase miliarde de ani, fiindcă timpul lui DUMNEZEU nu coincide cu al pământenilor.

A nu se uita că întruparea lui DUMNEZEU-FIUL în om, a fost anunțată de prooroci cu o jumătate de mileniu înainte, deci kenoza a fost un proces divin, care s-a petrecut într-o lungă perioadă de timp terestru.

ZOROASTRU anunța venirea lui MESIA pe pământ, parcurgând diverse ceruri pentru a ajunge pe TERRA.

Învățăturile lui IISUS HRISTOS, DUMNEZEU întrupat, nu sunt rezultatul inițierilor Sale pământene, ci reprezintă sinteza tuturor legilor sociale și morale care guvernează întregul UNIVERS, și care au fost transmise de MARELE CREATOR spre pământ prin intermediul mesagerilor și aleșilor Săi din rândul semințiilor popoarelor, pentru ca în baza lor să se rânduiască viața politică, socială, economică, militară și religioasă a oamenilor, adaptate la condițiile de climă, obiceiuri și tradiții pentru fiecare regiune a planetei. Astfel au apărut societățile inițiatice în micile și marile mistere, care s-au „topit" ulterior în religii, doctrine esoterice și filosofice.

Așadar, IISUS HRISTOS a simțit că este momentul ca prin intervenția Sa directă în viața oamenilor, să universalizeze religia iubirii, compasiunii, iertării și mântuirii oamenilor de păcate, a credinței în DUMNEZEU ATOTPUTERNICUL, în învierea din morți și accesul spre Împărăția Cerurilor.

Privind spre Pământ, IISUS HRISTOS a văzut cu tristețe

că popoarele au transformat credința în DUMNEZEU într-o luptă dogmatică între diferite religii, umanitatea îndreptându-se spre o civilizație plină de agresiviate, răutate și cruzime, dovedind prin aceasta o slăbire și o îndepărtare a credinței față de DUMNEZEU.

Reîntoarcerea lui IISUS HRISTOS după două milenii de „rătăciri" ale omenirii în căutarea sensului pierdut și a Cuvântului DOMNULUI, va însemna fără îndoială o „alegerea grâului de neghină", dând fiecăruia după cum a semănat. Finalul judecății Sale, a „judecății de apoi" se va concretiza în purificarea planetei, în detoxifierea ei de reziduurile acumulate din gândurile, acțiunile și energiile negative emanate de la oameni.

Aceste reziduuri de energii negative, așa cum deja au constatat cercetătorii, s-au transformat într-un înveliș dens care acoperă ca un brâu pământul, nemaipermițând pătrunderea luminii divine, Slava lui DUMNEZEU.

Pământul odată purificat va fi rebotezat, devenind planeta fericiților creatori care vor avea drept poruncă de la DUMNEZEU, să răspândească în întregul UNIVERS, lumina iubirii, înțelepciunii divine și armoniei. Vom asista la crearea de noi pământuri și lumi noi, la care omul va fi co-creator.

NOTĂ LA CAPITOLUL XII
COMENTARII LA CARTEA LUI ENOH

Cartea lui ENOH este un bogat tezaur care ne oferă informații prețioase privind Împărăția Cerurilor, organizarea oștilor cerești care vor fi folosite de DUMNEZEU pentru a judeca și condamna crimele și nelegiuiții de pe pământ, care le-au făcut contra Lui.

În CAP. III (1-3) se vorbește despre faptul că: „Toți care locuiesc în Ceruri cunosc ce se întâmplă pe pământ, ei știu că sferele cerești care ne luminează nu-și schimbă niciodată drumul, că fiecare dintre ele răsare și apare cu regularitate, la timpul propriu fiecăruia, fără a se abate niciodată de la ordinele pe care le-a primit. Ei privesc pământul

și știu imediat despre el de la început până la sfârșit. Ei văd că fiecare din Creațiile lui DUMNEZREU urmează fără abatere drumul care i-a fost dat. Ei văd iarna și vara; văd că pământul este îndestulat de apă și că norii, ceața și ploaia împrospătează văzduhul".

Judecata de apoi este prezentată în CAP.VI. (6-11) astfel: „Zilele noastre vor fi blestemate și anii vieții noastre vor fi șterși din cartea vieților; veți fi disprețuiți de toate creaturile și nu veți obține nicio îndurare. În acea zi, liniștea voastră va dispărea pentru totdeauna, fiind blestemați de toți drepții, și păcătoșii înșiși vă vor respinge. Dar pentru aleși, a lor va fi lumina, bucuria, pacea; a lor este nașterea pământească. Pentru voi, necredincioșior, pentru voi e blestem. Atunci aleșii vor primi înțelepciunea și nu va mai fi încălcată ordinea, nu se vor mai face nelegiuiri și nu vor mai fi orgolioși; ei se vor purta cu grijă, se vor smeri și nu vor încălca legile sfinte ... ".

Interesant că în CAP. VII-VIII se vorbește de legământul celor 200 de îngeri conduși de SAMYZA de a coborî din ADIS (aflat în apropierea muntelui HERMON), de a-și alege femei pământene, încălcând porunca lui DUMNEZEU.

„Rodul" legăturilor îngerilor rebeli cu pământencele a fost zămislirea uriașilor, titanilor a căror statură era de 300 de coți. Aceste progenituri au înghițit tot ce munca oamenilor putea să producă, și n-a fost chip să fie săturați, drept urmare s-au întors împotriva oamenilor cu care s-au hrănit, punând în pericol existența rasei umane.

Conținutul textului aduce elemente importante care vin să confirme miturile și legendele care se găsesc în toate culturile lumii în legătură cu existența pe pământ înainte de marele POTOP a unei civilizații compozită ca rezultat al împerecherii zeilor cu pământencele, rezultând semi-zei, titani despre care vorbesc și scrierile Orientului și Extremului-Orient, cât și rezultatele cercetărilor arheologice.

Revenind la cartea lui ENOH, observăm în continuare că acești rebeli au dezvăluit „consoartelor" pământene o serie de secrete privind însușirile plantelor, tehnologiile de fabricare a leacurilor pentru tămăduirea unor boli, le-a inițiat în farmece și vrăjitorii, în folosirea vopselelor, înclusiv în machiaj.

AZAYEL, un alt conducător rebel a dezvăluit pământenilor tehnicile de prelucrarea minereurilor, tehnologiile de fabricare a săbiilor, platoșelor, dar și a confecționării de podoabe (brățări, cercei, inele, etc.)

Alți îngeri i-au învățat pe pământeni tainele mișcării aștrilor, modul de organizare și funcționare a UNIVERSULUI, a lumilor vizibile și invizibile, etc. Având acces la aceste secrete, oamenii au devenit trufași îndepărtându-se de DUMNEZEU și de poruncile primite de la EL, considerând că fiind în posesia acestor taine divine, îl pot înfrunta având de partea lor îngerii rebeli și titanii. Dar, acești „aliați" de moment s-au dovedit o sabie cu două tăișuri, titanii s-au înmulțit și au început să terorizeze oamenii: nelegiuirile, desfrâul și cruzimea lor fiind cunoscute, ceea ce a produs mare îngrijorare puterilor cerești, care întrezăreau pericolul de dispariție a Creației lui DUMNEZEU.

Drept urmare, în Cap. IX ni se înfățișează acțiunea Sfinților Arhangheli MIHAIL, RAFAYEL, SURYAL și URIEL de a informa pe DUMNEZEU CREATORUL despre situația dramatică în care se află pământenii, și în legătură cu comportamentul celor 200 de îngeri rebeli și al „progeniturilor" lor, rugându-L să intervină pentru a pune capăt fărădelegilor acestora și pentru a-i pedepsi pentru încălcarea poruncilor și divulgarea secretelor celeste.

În CAPITOLUL X, DUMNEZEU intervine poruncind lui ARSAYACALAYR să meargă la NOE căruia să-i transmită mesajul DOMNULUI de a se pregăti pentru a se salva pe el și familia sa de marele POTOP, care se va revărsa asupra PĂMÂNTULUI pentru a-l curăța de murdăria păcatelor și dezonoarea la care a fost supus de îngerii rebeli.

Arhanghelii MIHAIL și GABRIEL au primit misiunea de a nimici pe cei răzvrătiți, declanșându-se astfel un adevărat război între îngerii credincioși lui DUMNEZEU și îngerii rebeli ajutați de titani, încleștare care a zguduit cerul și pământul, ca în final forțele răului să fie învinse.

De la POTOP, așa cum este comentat și în Sfânta Scriptură, s-a salvat doar familia lui NOE și cei drepți și credincioșii lui DUMNEZEU.

MARELE CREATOR a binecuvântat din nou pământul care a cunoscut o perioadă înfloritoare, oamenii noii lumi trăind în liniște, pace și armonie cu legile divine, mulțumind Bunului DUMNEZEU pentru mulțimea bunătăților dăruite de pronia cerească.

Rămâne un mister și o întrebare fără răspuns, atitudinea Bisericii Creștine de a trece sub tăcere și a evita comentariile pe marginea textelor cuprinse în CARTEA lui ENOH, care aduce elemente interesante privind civilizația umană, înainte de POTOP.

Să sperăm că viitorul va face lumină și în această problemă, cât și în legătură cu alte enigme și mistere rămase neelucidate de știință, arheologie, religie, sau deja descifrate de inițiați și păstrate la secret, departe de ochii profanilor care nu sunt pregătiți să primească aceste adevăruri.

CAPITOLUL XIII
CARPE DIEM

• ÎNVĂȚĂTURI ȘI VORBE ÎNȚELEPTE ALE FILOSOFILOR ȘI TEOLOGILOR

Motto: „DUMNEZEU ne părăsește o vreme pentru a-I simți lipsa. De urgia lui DUMNEZEU nu te poți ascunde, nu poți face nimic” [436].

De-a lungul acestei călătorii în timp și spațiu am luat la cunoștință despre teorii, concepte, mituri și legende cât mai diverse privind originea lumii și a UNIVERSULUI, am reținut abordări nuanțate, dar care au același izvor, am înțeles că MARELE CREATOR, Inteligența și Conștiința Universală este sursa Creației realizată în baza unui program inteligent și amănunțit până la cea mai mică structură și subsistem, descoperind astăzi **particula** lui DUMNEZEU (bossonul lui HIGGS) cunoscut și descris în cărțile sacre și în lucrările filosofilor antici. Din studierea Cărților Sacre ale Orientului și Ocidentului am reținut că ni s-a relevat același ADEVĂR, însă cu nuanțe și tonurile specifice tradițiilor și religiilor zonelor în cauză, fundamentând, dacă mai era cazul, unitatea în diversitate a Universului și proiectarea ei pe pământ. Am înțeles că lumea și Universul se prezintă ca un organ viu, aflat în continuă schimbare, de la o fază la alta, dând continuu la iveală noi adevăruri, noi realități. Viața, moartea, iubirea, credința, uitarea sunt darurile cele mai de preț pe care MARELE CREATOR ni le-a dăruit cu generozitate, dar și cu un sens anume, lăsându-ne în aparență liberul arbitru în a alege modurile în care să ne bucurăm de ele.

OMUL, acest miracol al Creației Divine, care se redescoperă permanent, este într-o luptă perpetuă cu el însuși, prins între eternul dualism, este o ființă perfectibilă care rătăcește în meandrele cunoașterii

436 ARSENIE BOCA – „BOTEZUL LACRIMILOR”

de sine, a descifrării tainelor ce sălășluiesc în el, a acestui microcosmos care, la fiecare pas, îi descoperă măreția Creației și a Marelui Creator.

Inteligența Universală, Marele TOT, DUMNEZEU a proiectat de la începuturile Creației și legile etice și morale care să guverneze întregul Univers, până la cele mai îndepărtate puncte ale Infinitului Absolut, legi care au fost transmise prin mesagerii Săi și spre Pământ, pentru a orândui viața oamenilor: precum în Cer, așa și pe Pământ, potrivit Voinței Atotputernicului.

Marele Creator își continuă perfecționarea Creației sale, dăruind noi forme și manifestări proiectului Său, demonstrând prin aceasta iubirea Sa statornică și răbdătoare, dar și tăria cerului ca și adâncurile pământului care răspund Poruncilor Sale. Călătoria noastră în tainele lumii și Universului au dobândit, sper, și o adâncime ontologică, descoperind noi sensuri, dar cred că ne-am descoperit și pe noi înșine ca parte integrantă a Universului, a omului universal.

Lumea creată ca un mozaic de rase și graiuri, arată că DUMNEZEU se dovedește pe lângă o forță dinamică creatoare și un bun organizator, care a măsurat cu compasul și a trasat cu echerul contururi perfecte pentru fiecare continent și țară, transformând TERRA într-o replică a GRĂDINII MAICII DOMNULUI, unde vegetația luxuriantă și ciripitul plin de tonalități al păsărilor (aparținând diferitelor specii), este în deplină comuniune și armonie, înțelegându-se între ele prin graiul păsăresc unic. Așa a fost și la începuturi: o singură limbă, un singur om, o singură rasă, o singură religie, un singur DOMN-DUMNEZEU.

„*Fiecare civilizație modelează o sensibilitate. OMUL adevărat nu-i nici pictorul, nici scriitorul; este cel care va putea ridica sensibilitatea la treapta ei cea mai înaltă. A o purifica în tine însuți pe cea a rasei tale, a merge necontenit, apropiind-o către o plăcere superioară, iată viața acelora dintre noi pe care i-ați numi maeștri*”[437], scria într-o corespondență adresată francezului A.D., chinezul LING-W.Y, pasionat de cultura europeană, dar care face și o radiografie nemiloasă

437 ANDRE MALRAUX – „ITINERARII SPIRITUALE", ED. MERIDIANE 1983. OKAKURA KAKUZO – SALVADOR de MADARIAGA.

EUROPEI, CU LUMINILE ȘI UMBRELE EI, demonstrând că ASIA are cu totul altă filosofie asupra vieții și Universului și a rostului omului pe pământ.

Este interesant a remarca, dintr-o altă scrisoare a chinezului LING, adresată aceluiași domn A.D. *„Mă uit la europeni, îi ascult; cred că ei nu înțeleg ce este viața. ... Viața este un șir de posibilități din care plăcerea sau tendința noastră secretă este să alegem și să împodobim. ... Din creierul nostru nu vrem decât să-l facem spectatorul propriului său joc, necurmată modificare a Universului. Știu că asta pare zădărnicie. ...*

... Europenii l-au inventat pe DIAVOL ... lăudată fie-le imaginația. Dar când diavolul a murit, europenii par să fie înrobiții unei și mai înalte divinități a dezordinii - SPIRITUL"[438].

Parcurgând paginile cărții sunt convins că am înțeles că viața noastră se derulează într-un timp al omului care diferă față de timpul lui DUMNEZEU, sau de timpul regnului animal, vegetal și mineral. Fiecare cu timpul său dat moștenire de DOMNUL, reprezentând de fapt distanța care ne separă din momentul nașterii până în cel în care ne vom prezenta în fața lui DUMNEZEU, cu mâinile goale sau pline, în funcție de care va fi și viața noastră dincolo de timp, în eternitate. Totul se află în mâinile noastre, de felul cum gândim ne construim lumea în care trăim. Dar, acest timp dăruit fiecăruia cu generozitate și iubire, deși este scurt, totuși e suficient pentru a-I mulțumi lui DUMNEZEU și a-I arăta iubirea noastră, încheindu-ne misiunea ce ne-a fost încredințată ca suflete întrupate pe TERRA, cu bucurie că am slujit și îndeplinit poruncile CREATORULUI.

„Biserica ne amintește că suntem pelerini pe acest pământ, ea însăși este prezentă în lume și, aidoma nouă este pelerină, trecătoare, ea și consolările DOMNULUI; viața noastă este un drum plin de tulburări și consolări din partea DOMNULUI"[439].

Omenirea trece în această perioadă printr-o mare tristețe, fiind conștientă că pe de o parte aceasta este cauzată de îndepărtarea de DUMNEZEU și FIUL SĂU, IISUS HRISTOS, iar pe de o altă parte

438 IDEM.
439 FRANCISCO FERNANDEZ CARVAJAL – „DE VORBĂ CU DUMNEZEU".

de teama că DUMNEZEU nu ne mai iubește. În realitate, tristețea umanității are ca origine, egoismul și uitarea de virtuți și goana disperată în căutarea de avantaje materiale și din ignorarea relației cu DUMNEZEU, de care nu ne aducem aminte decât atunci când suntem în nevoie și ne punem toată nădejdea în intervenția Sa miraculoasă.

Sfântul Apostol PAVEL ne dă cheia pentru a înțelege originea tristeții noastre, și anume: „*depărtarea noastră de DUMNEZEU, sau indiferență. Domnul vine mereu spre noi în bucurie, nu în tristețe. Pentru a avea pacea lăuntrică și bucuria de a trăi, oamenii trebuie să-și mărturisească credința în DOMNUL NOSTRU, IISUS HRISTOS, chiar cu prețul vieții. Doar Sfânta Liturghie mai ține lumea care păstrează vie, viața lui HRISTOS, pătimirile pe muntele GOLGOTA ... Mărturisirea păcatelor sub patrafirul preotului și canonul dat ne ajută la pocăință, iar spovedania contribuie la ispășirea de bună voie a păcatelor. Cugetul este mila lui DUMNEAZEU care ni l-a picurat în noi*”[440].

Din păcate, generația din ziua de azi este obosită de atâta rătăcire prin meandrele ispititoare ale unei civilizații în agonie, ceea ce a generat o anumită atitudine de abandon, de lipsă de sens a vieții, de istovire a forțelor sufletești, de oboseală spirituală în duh, care duce în final la, moartea sufletului.

„*S-a pierdut comuniunea de sus - deficitul de unitate a sufletului cu DUMNEZEU*”[441].

Planeta TERRA, după cum am văzut, se află aproape de ultimul grad de suportabilitate a energiilor negative generate de gândurile și acțiunile omului, de aceea simte nevoia ca orice organism viu de purificare, de detoxifiere periodică.

VASILE LOVINESCU ținea să ne atragă atenția că: „*și în om, și în lume există, după vechile credințe, un strat rezidual de resturi descompuse ale psihicului colectiv, inutilizabile. Este ceea ce numesc chinezii: Influențe rătăcitoare, ambulatorii, divergente, iresponsabile prin natură, gata să se condenseze unde găsesc cuib prielnic, fie înlăuntrul*

440 ARSENIE BOCA – „BOTEZUL LACRIMILOR”.
441 ILIE BĂDESCU – „OBOSEALA SUFLETEASCĂ A LUMII CONTEMPORANE”.

omului, fie înlăuntrul cetății”[442].

Am văzut că în ciuda performanțelor științifice actuale și viitoare, în cercetarea tainelor vieții, ale lumii și Universului, totuși rămân multe lucruri inaccesibile cunoașterii omului, acestea fiind acoperite în continuare de taine pe care DUMNEZEU nu dorește să fie dezvăluite deocamdată OMULUI, știind că acesta nu este pregătit să primească aceste adevăruri.

În recentele descoperiri realizate de MARK MULLER, doctorand la Universitatea BRANDEIS-MASSACHUSETTS, a reușit o reprezentare vizuală a neuronilor și a interconectării lor la creierul uman, care demonstrează o asemănare uluitoare cu imaginea Universului și bineînțeles, dacă mai era cazul, că OMUL nu poate trăi în afara Universului și a Creației Divine, de care suntem legați prin gena credinței.

Aceste descoperiri științifice cred că nu sunt întâmplătoare, DUMNEZEU îngăduind accesul la aceste cunoștințe pentru a arăta încă o dată că El ete Izvorul, Susținătorul și Destinul vieții noastre.

„*Pentru că DUMNEZEU s-a revelat, constituie dovada că EL este. De fapt, vânzoleala cam haotică a lumii actuale, mă convinge că nu există decât DUMNEZEU, că totul este muritor, și UNIVERSUL moare, iar lumea a fost făcută de DUMNEZEU din nimic și o va spulbera din orgoliu divin, de a o face din nou, considerând că prima lui ispravă s-a înecat istoric*”[443].

Cunoașterea prin credință se produce când omul presimte probleme și adevăruri ce-l depășesc, ceea ce-l îndreptățește să creadă și în existența lui DUMNEZEU. Omul este o sinteză între materie și spirit, între vremelnicie și eternitate, iar această sinteză se află într-o continuă tensiune și într-un continuu dialog. Păcatele sunt înfrângerile morale ale omului și biruințele sugestiv demonice asupra rațiunii și vieții omenești. Deci, omul trebuie să simtă obârșia gândurilor ce-i vin în minte, de unde vin, ale cui sunt. Păcătuind mereu ajungem să ne pierdem definitiv libertatea spiritului.

442 VASILE LOVINESCU – „AL PATRULEA HAGEALÂC”.
443 PETRE ȚUȚEA – OP. CIT.

„Povara desăvârșirii spiritiuale este o poruncă de care nu se poate scăpa pe pământ, este dată de însuși DUMNEZEU oamenilor, pentru a scăpa de robia patimilor. Ea aparține cerurilor, dar scânteiază ca o stea în conștiință", ne îndrumă părintele ARSENIE BOCA.

Omul a pribegit de-a lungul existenței sale pe pământ în căutarea rostului său. Unii l-au găsit fără să știe , alții îl caută și nu-l găsesc. Trebuie înțeles că în fiecare dintre noi e sădită o intenție a lui DUMNEZEU, care prin om, trebuie să devină creație. Rosturile omului pe care DUMNEZEU le-a ascuns în om și pe care omul trebuie să le desfășoare între oameni, țin de destinul fiecăruia.

Părintele IUSTIN PÂRVU ține să facă diferența între destin și soartă. „*Soarta este ce ai dobândit genetic și nu poți schimba, iar destinul este suma tuturor alegerilor pe care le-ai făcut de-a lungul timpului și depinde de noi. Elementele importante din noi influențează destinul. Destinul este legat de liberul arbitru cu care DUMNEZEU l-a înzestrat pe om*".

De aceea trebuie să înțelegem că modul de comportament din prezent condiționează existența din viitor, după cum prezentul este condiționat de trecut. Păstrarea în subconștientul nostru a amprentei tuturor erorilor din trecut până când conștientizăm și le înlocuim cu sentimente de regret și compasiune, demonstrează legătura dintre trecut, prezent și viitor (fiecare etapă condiționând germenii care înmuguresc și care dau roade în etapa următoare).

„CARPE DIEM QUAM MINIMUM CREDULA POSEDO (Să trăiești ziua prezentă fără ați face griji pentru mâine), este extras dintr-un poem al lui HORAȚIU, „ODE lui LEUCONE"[444], prin care marele poet al antichității încerca să-l convingă ca să profite de momentul prezent, din care să tragă foloase în planul plăcerilor, fără să-și facă griji pentru ziua de mâine și nici pentru cea când va veni moartea. Din antichitate până în prezent, CAPRE DIEM a primit o serie de interpretări: „*Profită de prezent*", care invită la un hedonism al ascezei, o căutare a plăcerii în mod cumpătat, rațional, care trebuie să

444 QUINTUS HORAȚIUS FLACCUS (65 î.Hr. - 8 d.Hr) – „ODE lui LEUCONE".

evite orice supremație a plăcerii.

Din punct de vedere simbolic, expresia a fost preluată de ROZA - CRUCE care trimite aspirantul la inițiere pentru a culege înțelepciune prin cunoaștere, însă de timpuriu, așa cum culegi trandafirul îmbobocit, simbolul ROZACIENILOR.

TERTULIAN în „APOLOGETICA”, scrie: *„Privește în jurul tău și amintește-ți că tu nu ești decât un om!”*. Pentru creștinism, perspectiva morții servește să sublinieze că vanitatea și plăcerile, luxul și realizările pământești sunt trecătoare, de aceea se adresează îndemnând de a te gândi la perspectiva vieții după moarte: RAI sau IAD.

Momentul PREZENT este un concept vechi în raport cu filosofia și timpul, însă a intrat în uzajul curent începând cu mișcările NEW AGE și hipis, simbolizând: *„Trăiește în prezent, fără să-ți faci griji de viață”(*să guști din plin din toate *„plăcerile*” vieții: droguri, alcool, sex, etc.)

În accepțiunea acestui concept, trecutul nu mai există și nici viitorul. Ceea ce există în mod sigur, este prezentul. Deplina conștiință a PREZENTULUI consistă în a observa obiectivele fizice și mentale care se prezintă spiritului; ea experimentează corpul și spiritul în cele două componente ale sale, conștient și inconștient, în scopul de a curăța tot și a purifica tot.

Doar momentul PREZENT EXISTĂ?

Timpul în filosofie este o entitate filosofică. Timpul nu este decât în măsura unde el este prezent. PREZENTUL TRECUT, este memoria, PREZENTUL VIITOR, este așteptarea, PREZENTUL PREZENTULUI, aceasta este percepția.

OSHO, mistic indian, în lucrarea sa: „MEMORIA SUFLETULUI” ne transmite un mesaj clar: *„Nu trebuie să-ți faci griji pentru ziua de mâine, pentru că nu există ziua de mâine și nici cea de ieri. Dacă ar exista ziua de mâine, nu ai putea să nu-ți faci griji în legătură cu ea. Ziua de mâine nu vine niciodată. Este un proces de îngrijorare inutil. Nu există nici ziua de ieri. Unul nu există și unul nu există încă. Tot ceea ce este în mâinile noastre este PREZENTUL. Acum,*

aici! Și aceasta este o experiență miraculoasă. Dacă nu există ziua de ieri și nici cea de mâine. Să fii prezent în acest moment și să vezi ce se întâmplă ... "[445].

Și un sfat: „*Să trăiești moment cu moment, să mori în trecut, să nu proiectezi niciun viitor, păstrează tăcerea, bucuria frumusețea acestui moment*".

Ce înseamnă să trăiești în PREZENT, AICI și ACUM? De ce PREZENTUL fuge de noi? Unii spun că prezentul este o clipă efemeră care își schimbă statutul, devenind trecut.

Eu cred că omul trăiește în prezent, în momentul în care înțelege că a fi PREZENT, AICI și ACUM, înseamnă a-și descoperi în adâncul sufletului său DIVINITATEA care i-a fost hărăzită în timpul viețuirii pământene. De multe ori ești prezent fizic, însă gândul te poartă în alt timp, trecut sau viitor. În momentul în care știi care îți este menirea, atunci scapi din capcana trecutului și viitorului care mențin captiv prezentul. A fi prezent înseamnă să simți profund acest sentiment care se transformă într-o stare, într-un sistem de viață, ancorat în mod conștient realității vieții. A fi prezent înseamnă să nu lași trecutul să-ți schimbe prezentul, să renunți la prejudecăți, amintiri neplăcute din trecut care te asaltează, să gândești că ai fost creat într-un moment de maximă iubire și curiozitate, drept urmare prin iubire, iertare, generozitate, compasiune, barezi trecutul, îl izolezi în colțul care i se cuvine, și te apleci cu hotărâre asupra prezentului.

În popor există un proverb: „*Nu lăsa pe mâine ce poți face azi*", care exprimă profunzimea și simplitatea unui mare ADEVĂR.

PREZENTUL, după părerea mea este nelimitat în timp, totul depinde de tine cât de înțelept ești să recunoști această stare de spirit și să nu o lași ca să devină efemeră, ci să-i dai dimensiunea „*momentul ADEVĂRULUI*" care trebuie privit cu toată seriozitatea și răspunderea.

PREZENTUL poartă germenii atât ai trecutului, dar și mai mult ai VIITORULUI, de aceea. PREZENTUL poartă o mare încărcătură emoțională și o mare răspundere pentru a plămădi VIITORUL.

445 OSHO – RAJNEESH CHANDRA MOHAU (1931–1990) – „MEMORIA SUFLETULUI" - 2003 MONDADORI.

PREZENTUL este un punct de plecare ce-și modifică permanent orarul deplasării, știind că odată luat startul, nu mai poate fi oprit, și se proiectează în VIITOR.

PREZENTUL este ca argintul viu: când crezi că ai pus mâna pe el, îți scapă printre degete.

Drept urmare, PREZENTUL trebuie abordat cu curaj și încredere că nu ești singur în trăirea acestui moment, ci ești înconjurat cu multă dragoste, duioșie și compasiune de ființele divine desemnate de DUMNEZEU ca să-ți fie alături în caz de nevoie, să-ți arate când ești confuz în prezent, calea spre lumină și Adevăr.

Și mai avem alături de noi în trăirea PREZENTULUI, iubirea statornică și plină de înțelegere a Domnului nostru, IISUS HRISTOS și a Maicii Preacurate, FECIOARA MARIA care veghează asupra noastră și revarsă lumina harică a iubirii divine. Interconectarea prezentului la iubirea divină cât și la iubirea aproapelui, depinde de noi, de gândurile-imagini, energii, vibrații care contribuie la crearea unei lumi a iubirii, iertării și întrajutorării, ce se proiectează și în VIITOR. Noi, gândurile noastre și sentimentele sunt creatoare de lumi, fiindcă suntem cocreatori la Marea Creație Divină, pentru că suntem ființe de lumină desprinse din Sursa Supremă.

SHRI MATAJINIRAMALA DEVI, sintetizează valoarea simbolică a PREZENTULUI, astfel: „D*acă vă spun să rămâneți prezenți, voi nu puteți. Puteți fi în TRECUT sau în VIITOR, sau să săriți din TRECUT în VIITOR. Între aceste două gânduri există PREZENTUL, un spațiu foarte mic. Acest prezent nu-l puteți realiza decât când această putere, pe care o numim KUNDALINI, se ridică și creează acel spațiu dintre gânduri, care este PREZENTUL*”.

Iar ALFRED NORTH WITHEAD subliniază că: „*Singurul folos al cunoașterii trecutului este acela de-a ne pregăti pentru PREZENT. PREZENTUL include tot ce există. Este pământul SACRU, căci este și trecut și viitor*”.

Distinsul poet DUMITRU DELCĂ, în „CULMEA CULMILOR”, folosind cu multă iscusință și inspirație pana, ne oferă câteva versuri încărcate de înțelepciune și înțelesuri tainice:

…„*Trecutul a fost cândva PREZENT*
Dar a fost și VIITOR.
Dacă gândim mai atent
Și prezentul a fost viitor.
Oare cum ar fi să fie
Să gândim, e inepţie:
Trecut să fie prezent,
Sau poate chiar viitor -
Să schimbe pentr-un moment
Fiecare, locul lor.
Prezentul să fie VIITOR …
Ar fi culmea culmilor."

După cum observăm, PREZENTUL este esențial pentru viața noastră, de aceea este bine să avem grijă de acest timp, căci el ar putea influența misiunea încredințată de Marele Creator, când a hotărât trimiterea sufletelor noastre pentru a se întrupa în pământeni, pentru a le aduce iubirea și lumina divină, înțelegerea și armonia. Știm, după cum am văzut în capitolele precedente, că fiecare gând, fiecare vorbă rostită, înseamnă creație, este bine să ne gândim ce dăruim celor din jur și lui DUMNEZEU, pentru că aceea vom primi.

Dăruind iubire, iubirea este DUMNEZEU, pentru că numai un DUMNEZEU al iubirii și libertății dă sens existenței întregii lumi. Am văzut cum inima descătușează o forță supranaturală a rugăciunii, știința medicală a confirmat puterea tămăduitoare a rugăciunii și a minții. Am înțeles că DUMNEZEU este întotdeauna lângă noi, ne veghează cu dragoste de părinte, iar prin Fiul Său Unic, Domnul Nostru, IISUS HRISTOS, așteaptă răbdător ca noi să-L recunoaștem, să-L descoperim în interiorul nostru prin iubire stăruitoare și rugăciunea inimii, la timpul prezent.

Păcat că ne aducem aminte de EL numai când suntem la strâmtoare, iar când ne este bine, ne îndepărtăm cât mai repede de EL.

Dar, DUMNEZEU cunoaște bine firea schimbătoare a omului, prinsă în capcana timpului, de aceea nu este surprins de imensa lipsă de recunoștință a lui; știind că l-a creat sub imperiul dualității. I-a

lăsat, măcar în aparență, deplina libertate de a alege urcușul anevoios al desăvârșirii spirituale, și credinței, sau drumul bătătorit de turmă care, rătăcindu-se de BUNUL PĂSTOR, pribegește din țarină în țarină, pierzându-și libertatea sufletului pentru un braț de fân, și acela contaminat. Am înțeles că era Peștilor, a fost era lui HRISTOS și a pescarilor Săi de suflet, iar a VĂRSĂTORULUI, era care a început după unele calcule în 1946, marchează declinul Bisericii Creștine și agonia crștinismului.

Prezentul ne arată că îmbogățirea Bisericii Creștine pe seama ADEVĂRULUI, contrar EVANGHELIILOR și învățămintelor Domnului Nostru, IISUS HRISTOS care spunea către ucenicii Săi: „*Adevărat vă zic vouă că un bogat, greu va intra în Împărăția Cerurilor*", anunță sfârșitul acestei religii și apariția germenilor unei religii universale bazată pe iubirea de Dumnezeu și a semenilor între ei, o religie care să propovăduiască pacea, buna înțelegere între popoare, renunțarea la violență și la idolii moderni: banul și profitul cu orice preț.

Mesajul helohimilor este foarte clar și ferm: „*de a iubi și a respecta creatorii, de a renunța la agresivitate și război, de a construi o societate la nivel planetar bazată pe libertate, pace, respectul demnității și prosperității tuturor. În acest caz, ELOHIMII sunt dispuși să pună la dispoiziția umanității secretele atinse de civilizația lor în domeniul științei pentru a avansa mai rapid în procesul cunoașterii tainelor vieții și ale Universului. ELOHIMII se consideră (creatorii pământurilor), iar pământenii vor crea alte umanități. Ciclul continuă. Unii mor, alții le iau locul. Ceea ce este a mai fost, și ceea ce va fi, a mai fost și-n alte vremuri*"[446] .

Am înțeles de asemenea că mai sunt enigme neelucidate care așteaptă răbdătoare, ca omul să atingă pragul cunoașterii ADEVĂRULUI SUBLIM, pentru a pătrunde în miezul tainelor care învăluiesc aceste mistere. Aceste taine vor fi dezvăluite umanității de către Atotputernic și de Cel Preaînalt, atunci când va considera că omenirea va fi pregătită și merită să primească CHEIA CUNOAȘTERII

446 RAEL – OP. CIT.

ADEVĂRULUI SUBLIM. De aceea suntem chemați să veghem și să fim treji în PREZENTUL divin, pentru a primi CUNOAȘTEREA.

Am înțeles că prin desăvârșirea spirituală, trupul omului va suferi tarnsformări profunde, conform legii **ondulațiunii universale**: materia va lua forme diferite în funcție de vibrații, ajungând să se dematerializeze, corpul devenind mai luminos pe măsură ce scade în densitate, apropiindu-se de ființa de lumină, așa cum a fost la începuturi. Unii șamani tibetani stăpânesc știința dematerializării și rematerializării, pe care o acoperă cu jurăminte și o țin sub mare secret.

Cunoaștem cazuri, după Înviere, Domnul Nostru, IISUS HRISTOS s-a arătat discipolilor în diverse timpuri și locuri, la fel Sfântul NECTARIE și părintele ARSENIE BOCA.

Domnul Nostru, IISUS HRISTOS, a oferit aceste daruri divine celor aleși, pentru a întări credința în DUMNEZEU și a arăta puterea fără margini a Creatorului.

Am reținut că religiile sunt raze ale aceluiași ADEVĂR, cernute prin diferite grade de inteligență și pentru diferite categorii sociale, în corelație cu tradițiile și obiceiurile locului.

Am văzut că UNIVERSUL este un lucru fascinant în sensul în care noi nu cunoaștem mai nimic sau foarte puțin în legătură cu originea sa, ceea ce ne duce cu gândul la a improviza cele mai improbabile posibilități. Pe plan științific, în ciuda informațiilor obținute în acest domeniu încurajator pentru omenire, UNIVERSUL și originea sa rămân în continuare o mare enigmă pe care științele viitorului își propun să o dezlege. În plan spiritual, UNIVERSUL face parte din acest ansamblu în care toate lucrurile sunt constituite în TOT, TAO, etc. În continuare el se află în perpetuă schimbare și extensie, dar rămâne veșnic și invizibil.

„KI (sufletul, energia universului, Sfântul Duh) este sursa Sa. INTELIGENȚA SUPREMĂ, MARELE CREATOR al lumilor văzute și nevăzute, DUMNEZEU se manifestă când noi nu știm, iar când știm, DUMNEZEU este absent”. [447]

447 JEAN FRANCOIS PRADEAU – „HERACLITE FRAGMENTS”, ED. FLAMAMARION, 2002.

Astrofizicianul și unul dintre cei mai iubiți cosmologi, STEPHEN HAWKING consideră că: „*Omenirea trebuie să asimileze urgent alte planete, în caz contrar omenirea va dispare într-o mie de ani. Trebuie să înțelegem cum funcționează UNIVERSUL, și atunci vom putea să-l controlăm. Uitați-vă mai des la stele și nu în jos*".

Este un îndemn pentru oamenii de știință să urgenteze pregătirea pentru colonizarea altor planete, respectând și porunca Creatorului dată omului de: „*a se înmulți și de a stăpâni Pământul*", pe care am putut-o interpreta, să populăm cu oameni alte pământuri celeste.

În încheierea acestei călătorii aduc în atenția cititorilor câteva sfaturi provenite de la mistici și înțelepți, care au trăit în timpuri și zone diferite ale planetei, învățături ce pot să ne ușureze calea spre desăvârșirea spirituală, care este o poruncă venită din ceruri.

*
* *

VORBE ÎNȚELEPTE

„*Trebuie să te cercetezi pe tine însuți și să înveți să te cunoști pe tine însuți*";

„*Gândurile oamenilor, jocuri de copii*".

„*Lucrurile nu au consistență și totul se înverșunează fără încetare, niciun lucru nu rămâne ceea ce este și totul trece în contrariul său*";

„*Nimic nu este ceea ce pare, ci ceea ce devine; lucrurile nu sunt niciodată terminate, dar sunt create continuu de forțe care se scurg în fenomene*".

„*Lucrurile sunt asamblate de forțe contrare și lumea este un amestec care trebuie fără încetare să fie și mișcare pentru a renaște*";

„*Totul devine TOT, totul este TOT. Cel ce trăiește, moare, și cel ce moare devine viu; cursul nașterii și morții nu se oprește niciodată. Ceea ce este vizibil, devine invizibil, și ceea ce este invizibil, devine vizibil: ziua și noaptea sunt una singură și același lucru; nu este diferență între ceea ce este util și ceea ce este dăunător; înaltul nu diferă de ceea ce e jos;*

începutul nu diferă de sfârșit:

Aceste povețe, pline de tâlcuri ascunse, aparțin lui **HERACLIT** și au fost extrase din bibliografia aflată în subsolul paginii[448]**.**

*

* *

OSHO: [449]

„*Pentru a fi sănătos mental, trebuie să traversezi prin mai multe nebunii*”*;*

„*Persoana care se controlează, este totdeauna agitată pentru că în profunzimea sufletului său simte ceva care-l frământă. Dacă scapi de control, ai o viață tihnită, nu ești nervos. Este secretul bucuriei*”;

„*Nu purta știința în lumea interioară și nici religia în cea exterioară*”;

„*Dezvoltă-ți sensibilitatea. Când asculți, mănânci, faci o baie, permite simțurilor tale să fie deschise. Și nu gândi, simte*”.

Părintele MINA DOBZEU:

„*Să te rogi pentru altul la DUMNEZEU să-l ferească de rele, să-i mântuie și lui sufletul*”;

„*Uită răul, rabdă mult, iartă totul! În felul acesta vei avea pace cu toți cei din jur și cu tine însuți*”;

„*Doamne, apără-mă de oamenii gâlcevii, de draci și de patimile trupești*”.

Maica TEREZA:

„*Dacă stai să judeci oamenii, nu mai ai timp să-i iubești*”.

ALBERT EINSTEIN:

„*Coincidența este felul lui DUMNEZEU de-a rămâne anonim*”.

448 FRIEDRICH NITZSCHE – „PHILOSOPHIE A L'EPOQUE TRAGIQUE DES GRECS”, ED. GALLIMAR.

449 OSHO – „NEMURIREA SUFLETULUI”.

Sf. SILUAN:

„Domnul îl iubește mult pe păcătosul care se pocăiește și îl strânge cu dragoste la pieptul său. Unde ai fost copilul MEU? De multă vreme te aștept!”.

GEORGE ORWEL:

„În vremuri ale minciunii universale, a spune adevărul este un act revoluționar”.

VALERIU GAFENCU:

„Doamne, dă-mi robia care-mi eliberează sufletul și ia-mi libertatea care-mi robește sufletul”.

CLIVE STAPLE LEWIS:[450]

„Cred în DUMNEZEU cum cred în răsăritul soarelui. Nu pentru că ÎL văd, ci pentru că văd tot ce ating”.

Sf. IOAN GURĂ DE AUR:

„Nu societatea în care trăim ne mântuiește, ci felul în care trăim în ea. ... ADAM piere în RAI, iar LOT se mântuiește în SODOMA”.

ANATOL BASARAB:

„Evenimentele ne-au fost date după felul nostru de a gândi, noi atragem evenimentele prin gândurile noastre, iar evenimentele ne-au fost date să învățăm din ele”.

DUMITRU CONSTANTIN-DULCAN:

„Prin intermediul geniilor Universul își face cunoscute intențiile de evoluție și schimbare a lumii, în propulsarea istoriei”;

.*„Sursa răului stă numai în noi, în opțiunile și instinctele noastre, stă în liberul arbitru*”;

„Creierul nu poate face diferența între ceea ce este imaginat și realitate”.

450 CLIVE STAPLE LEWIS – „CHRONIQES DE NAMIA” 1957.

ARSENIE PAPACIOC:

„Țara Făgărașului este apărată de Maica Domnului. Maica Domnului stă în genunchi și se roagă pentru noi”.

„Faceți semnul crucii pe tot ce mâncați și beți. Crucea anulează chiar și otrava”.

Monahul NICOLAE de la ROHIA:[451]

„Drumul către iubire se îngustează când ne uităm spre ceilalți de la înălțimea vulturilor aflați în zbor”;

„Îngâmfarea și Trufia reușitei te coboară încetul cu încetul de pe soclul tău, căci ele desenează pe cerul vieții tale elemente specifice lor”;

„Dăruind altora ceea ce nu ai: credință, lumină, încredere, nădejde, le vei dobândi și tu”.

MATHIEU RICARD:[452]

„Spiritul este fereastra prin care noi percepem lumea noastră”.

SCARLAT DEMETRESCU:[453]

„Templul viitor va fi luminat numai de CREATOR și de legile lui”.

RABINDRANATH TAGORE:

„Câtă vreme nu ajungem la armonie lăuntrică și la întregul ființei noastre, viața rămâne înlănțuită și înnăbușită sub lucruri de nimic”.

„Desăvârșita lepădare de sine e tot una cu smerenia”.

ARSENIE BOCA:

„Cu IISUS apare în lume o nouă generație de oameni, neamul lui IISUS, care nu se naște numai după legile firii, ci peste ele se suprapune o naștere spirituală, duhovnicească, o generație a lui IISUS”;

„Cultul înțelepciunii se confundă aproape cu Cultul Sfintei Fecioare Maria, Maica Domnului calea care duce la restabilirea chipului

451 MONAHUL NICOLAE – „JURNALUL FERICIRII”.
452 MATTTHIEU RICARD – „LE MOINE ET LE PHILOSOPHE”.
453 SCARLAT DEMETRESCU – „DIN TAINELE VIEȚII ȘI ALE UNIVERSULUI”.

integral al omului se deschide prin Fecioara Maria și prin zămislirea Sa, a Fiului lui DUMNEZEU. Aceasta este calea fecioriei, a curăției, a neprihănirii, calea iubirii mistice ... ”.

MIRCEA ELIADE:

„*Preasfântul a creat lumea ca un embrion. Tot așa cum embrionul crește în pântec pornind de la buric, DUMNEZEU a început să creeze lumea de la buric și de acolo s-a răspândit în toate direcțiile*”.

TERTULIAN:

„*Prin botez omul redobândește asemănarea lui DUMNEZEU*”.

CHIRIL:

„*Botezul nu este doar purificarea păcatului și grația adoptării, ci și antipos al pătimirii lui HRISTOS, iar goliciunea baptismală (a botezului) are o semnificație rituală și metafizică, și anume: abandonarea hainelor de corupție și păcat, cele cu care a fost îmbrăcat ADAM după păcat, dar și întoarcerea la inocența adamică dinaintea căderii în păcat*”.

MIRCEA ELIADE:

„*Adevărata lume se găsește la mijloc, în «CENTRU» deoarece acolo există ruptură de nivel, comunicarea între cele trei lumi*”.

RAEL:

„*Omenirea e o boală a UNIVERSULUI ce trebuie tratată pentru a preveni contaminarea altor planete. Alte lumi există și omenirea se va dezvolta cu siguranță și în alte părți ale Universului. Să ne asigurăm cu orice preț, ca echilibrul să nu se surpe, prin concentrarea eforturilor noastre, încă o dată în căutarea de a face fericiți pe cei ce trăiesc*”.

Reflectând la aceste vorbe înțelepte, cred că în această călătorie inițiatică a sufletului spre sferele celeste ale Universului, pentru a-și regăsi măcar pentru o clipă liniștea în compania ființelor nevăzute pe care le-a părăsit odată cu întruparea lor pe pământ, sufletul intră în

contact cu multiplele energii și forțe ale Universului, în spatele cărora regăsesc drumul de reîntoarcere la „*adevărata casă*” după eliberarea din închisoarea terestră care a constituit-o trupul fizic.

EPILOG

MOTTO: „Vorbirea despre DUMNEZEU este un lucru greu și înalt; nu oricine poate filosofa despre DUMNEZEU și nici oricând și nici orice. Despre DUMNEZEU poate filosofa numai cel care mai înainte de acesta s-a curățit trupește și sufletește: trupește prin adormirea simțurilor, prin apateia; sufletește, prin ridicarea cu mintea la DUMNEZEU, prin contemplație, pentru că cel care nu este curat, trupește și sufletește, nu se poate apropia de DUMNEZEU care este puritatea desăvârșită".

Sf. Grigorie de Nazianz

Pentru a ajunge la finalul acestei cărți, pe parcursul întregului an 2013 am încercat să urmez sfaturile Sfântului Grigorie și sub îndrumarea tânărului meu duhovnic am parcurs un drum presărat de nevoințe binecuvântate de DUMNEZEU care au constat în posturi, o viață mai retrasă, plină de evlavie, practicând rugăciunile dimineții și ale serii, însoțind aceste trăiri cu fapte bune și cu o comportare plină de înțelegere, iubire și compasinue față de semeni.

După SfinteleTaine ale spovedaniei și împărtășaniei, am decis să continui această carte prin care încerc să trezesc în sufletul oamenilor setea de DUMNEZEU, de a ne dedica viața lui DUMNEZEU TATĂL, FIUL și DUHUL SFÂNT, pentru a-i convinge că necazurile și fărădelegile care se vor năpusti cu furie asupra tuturor popoarelor, inclusiv asupra poporului român, să ne găsească pregătiți, să le considerăm încercări trimise de DIVINITATE pentru a ne testa credința știind cât de nestatornică este firea omenească.

Este necesar să trecem prin aceste încercări pentru a ne purifica de păcate, de răutățile și abuzurile de tot felul, pentru a ne privi cu dragoste și compasiune unii pe alții indiferent de culoarea pielii, rasă sau religie, înțelegând că toți suntem copiii lui DUMNEZEU care

ne iubește în mod egal și dorește ca omenirea să trăiască în pace și armonie cu EL, și cu întreaga creație.

Trebuie să înțelegem că, DUMNEZEU, l-a făcut pe om pentru a ține legătura cu el prin intermediul rugăciunii și îngerului păzitor. „OMUL nu este făcut de DUMNEZEU numai pentru el, ci pentru toată comunitatea. Tragedia umanității o trăim și noi blestemățiile noastre. Pentru că, greșind noi, greșește întreaga creație, adică suferă întreaga creație, trăim propria noastră cădere. Ca să trăim mai mult, trebuie să mă căiesc mai mult!", ne zicea cu durere și smerenie părintele ARSENIE PAPACIOC.

După cum am văzut din parcurgerea cărții, umanitatea se află la acest prag istoric și la început de ciclu cosmic, într-o profundă criză morală care evidențiază o slăbire evidentă a credinței în DUMNEZEU, o neîncredere în dogmele religioase, în căutarea căii de a se întoarce la începuturi, când omul tradițional era preocupat, înainte de toate, de propria spiritualizare și căuta corespondențe simbolice în procesele naturale ce se petrec, în virtutea analogiei dintre macrocosmos și microcosmos, care se extinde nu numai la regnul mineral, ci și la celelalte regnuri ca și la om, mergând până la astre care nu pot să nu influențeze tot ce se petrece în lume.

Omenirea de azi este marcată de o mare tristețe și de nostalgia perioadei paradisiace dinaintea căderii în păcat prin neascultarea de poruncile lui DUMNEZEU, ceea ce se manifestă, așa cum am văzut, în slăbirea credinței, de aceea, parintele ARSENIE PAPACIOC ne îndemna: *„Să nu slăbești credința! Chiar și la sfinți se constată o viață de oscilație, o ridicare și o coborâre. ... Te mai părăsește harul ca să te smerești ... Dar nu trebuie să-ți pierzi credința. Trebuie să fii mereu prezent. ... Avem nevoie de o stare de prezență continuă, căci harul lui DUMNEZEU ne ajută. Că nu putem fără harul lui DUMNEZEU să ne mântuim. Deci nu faptele noastre ne mântuiesc, ci mila lui DUMNEZEU, dar să fim noi prezenți într-o smerită prezență".*

Drept urmare, planeta noastră cu întreaga natură și umanitate trebuie să se purifice de energiile negative acumulate din gândurile, acțiunile și faptele necuvioase, energii negative care s-au constituit

într-o mantie neagră ce obturează pătrunderea luminii divine care să binecuvânteze viața pe pământ și să o elibereze de forțele răului.

Este momentul ca TERRA să devină planeta binecuvântată de MARELE CREATOR, care să primească cu iubire și ospitalitate sufletele ce se întrupează în haina pământenilor, pentru ca apoi, după o perioadă de experiență terestră să se întoarcă la ele acasă, în sânul iubitor al MARELUI TOT.

Este momentul ca această PLANETĂ să nu mai fie considerată de puterile cerești planeta sufletelor rătăcite, unde sufletele întrupate sunt confruntate cu o atmosferă de maximă violență, de cruzime, unde oamenii sunt într-o permanentă și febrilă competiție pentru a acumula cât mai multe bunuri materiale folosindu-se pentru aceasta de arme de distrugere în masă tot mai sofisticate.

TERRA a devenit o închisoare a sufletelor, un loc unde omul prin gândurile, faptele și acțiunile sale nechibzuite a adus grave prejudicii CREAȚIEI divine, a deformat-o și a încărcat-o cu energii negative care s-au transmis în întreg universul, perturbând armonia, pacea și iubirea care domnește în Împărăția Cerurilor.

Omenirea și-a pierdut umanitatea, a uitat ce vrea DUMNEZEU de la noi. EL vrea ca noi să fim prezenți mereu cu inima spre EL, pentru că EL este Cel ce este.

Societatea omenească a zilelor noastre este amenințată de pericolul morții sufletești, de lipsa de credință în DUMNEZEU și în învățăturile Măntuitorului nostru IISUS HRISTOS, ceea ce atrage după sine și moartea fizică a civilizației umane căzută în somnul lenei sufletești și al păcatului.

Este timpul ca tinerii, noua generație să înțeleagă că SUFLETUL are rolul suprem de a ne pune în armonie cu CONȘTIINȚA divină, DUMNEZEU, iubirea universală, SURSA a ceea ce este BUN, DREPT, PLIN DE COMPASIUNE, RĂBDARE, BLÂNDEȚE, ÎNDURARE, întrucât PLANUL CREAȚIEI DIVINE este ca prin intermediul omului să se realizeze salvarea tuturor ființelor rebele din UNIVERS dizolvarea energiilor negative și readucerea lor la IUBIREA fără margini a MARELUI CREATOR.

Omul de azi și de mâine trebuie să înțeleagă că SUFLETUL este atât universal cât și individual și este una cu DUMNEZEU sau cu forțele creatoare, care după cum TATĂI, FIUL și SFÂNTUL DUH sunt una, tot astfel trupul, mintea și sufletul unei ființe una sunt, una cu cauza primordială, cu SURSA. Nu întâmplător DOMNUL NOSTRU IISUS HRISTOS, ne povățuia că numai cu ‚răbdare îți vei cunoaște sufletul.

În lucrarea „SUFLET și SPIRIT", EDGAR CAYCE ținea să ne îndrume astfel: „Puneți-vă în slujba lui DUMNEZEU cu smerenie, căutați a face ceea ce e de folos, mai ales pentru ceilalți și toate celelalte vi se vor da vouă".

Observăm așadar că: DUMNEZEU se manifestă prin tot ceea ce este viu, pentru că EL este viața în toate manifestările sale pe pământ și atunci se va dobândi pacea și acea armonie, acea înțelegere care vine din atitudinea plină de smerenie în fața numelui SĂU, smerenie a spiritului, a minții, a EU-lui pentru strălucirea care i-a aparținut încă de la facerea lumii să se poată manifesta prin tine.

Oamenii trebuie să înțeleagă că SPIRITUL este preponderent informație, este conștiință ce cunoaște legile cosmice, conștiința binelui universal, întregului divinității, SPIRITUL este legătura noastră cu sufletele pe pământ, cu lumea nevăzută, legătura omului cu legile universului, iar mintea (conștiința) este instrumentul de legătură între SUFLET și conștiință. Nivelul spiritual al omului reflectă nivelul conștiinței la care a ajuns.

SPIRITUL se desăvârșește prin virtuțile pe care SUFLETUL și le-a însușit; virtutea este harul DUHULUI SFÂNT în om: blândețea, faptele bune, fără a aștepta ceva în schimb. SPIRITUL este conștiința care ne va arăta retrospectiva vieții noastre terestre, care va fi arătată sufletului ajuns pe tărâmul de dincolo.

SPIRITUL unei ființe umane este animarea, însuflețirea, principiul vital, DUHUL de viață dătătorul, sau sensibilitatea din acel individ, similar cu sufletul considerat a fi sediul puterii mentale, intelectuale, emoționale.

SUFLETUL este „haina" spiritului; ca să ajungi la spirit, modifici „haina".

Noi suntem scânteie a spiritului unic, care este veșnic și cuprinde întreg universul.

Am văzut pe parcursul cărții o serie de teorii și ipoteze privind crearea UNIVERSULUI și a LUMII având drept izvoare o serie de teorii religioase și filosofice din cele mai vechi timpuri, cât și rezultatul unor cercetări în domeniul științei medicale, arheologiei și geneticii, cât si trăirile unor mistici religioși. Toate aceste mărturii ajung la o singură concluzie și anume că: **UNIVERSUL și lumea au fost create de o INTELIGENȚĂ SUPREMĂ, de o CONȘTIINȚĂ UNIVERSALĂ, morală, creatoare, plină de înțelegere și iubire față de întreaga CREAȚIE**.

Această FIINȚĂ DIVINĂ care poartă diverse NUME în religiile și filosofiile popoarelor, într-un moment de mare cumpănă, văzând pericolul autodistrugerii oamenirii din cauza decăderii sale morale, a hotărât să trimită din ceruri pe PĂMÂNT, pe UNICUL SĂU FIU, drept jertfă pentru mântuirea de păcat a omului decăzut, în speranța că prin aceasta se va crea o nouă specie – OMUL HRISTIC.

Ce a înțeles omenirea din această JERTFĂ DIVINĂ am văzut pe parcursul celor două milenii de creștinism, perioadă în care BISERICA PRIMARĂ s-a scindat și luptă și astăzi pentru putere, adâncindu-se prăpastia dintre BISERICA ADEVĂRATĂ care a rămas fidelă învățăturilor Mântuitorului Nostru – BISERICA ORTODOXĂ și BISERICA CATOLICĂ care este preocupată de a dobândi cât mai multă putere politică la nivel planetar și să-și mențină controlul și primatul PAPEI asupra celorlalte biserici surori. De atunci și până azi, omenirea trăiește patimile Mântuitorului Nostru, pe care îl răstignim în fiecare clipă cu gândurile și faptele noastre necuviincioase, dar în același timp înviem în credință odată cu ÎNVIEREA SA.

Lumea de azi se află la un alt moment istoric și cosmic care repune în discuție însăși viitorul TERREI, singura noastră nădejde de a ne salva de la pieire a rămas DUMNEZEU care ar mai putea interveni încă o dată prin a doua venire a Mântuitorului cu slavă să ne judece pe toți și să-l răsplătească pe fiecare pentru faptele lui.

Lecturând cartea am putut observa că mai sunt enigme și

fenomene care așteaptă răspunsuri din partea științei și religiei, dar sunt convins că mintea omenească, în ciuda rezultatelor obținute de știință în toate domeniile, inclusiv în cercetarea UNIVERSULUI, totuși apropierea de DUMNEZEU, de MARELE CREATOR nu se poate realiza decât prin punerea în valoare, prin trezirea latențelor sufletești cu care am fost înzestrați la creație și direcționarea lor către iubirea fără margini și credința în DUMNEZEU, singurul în măsură să ne dezvăluie tainele CREAȚIEI care nu va avea sfârșit.

Problema vizitării TERREI de civilizații umanoide de pe alte planete, superioare tehnologic și spiritual civilizației terestre, rămâne o problemă deschisă dezbaterilor științifice, militare și religioase cât și a unor organizații oculte. Deja sunt informații furnizate presei de foste cadre de informații, astronauți, piloți militari, potrivit cărora ar exista de mai bine de jumătate de secol, contacte și înțelegeri secrete între reprezentanții acestor civilizații extraterestre și cercuri oculte din SUA, RUSIA și CHINA. Dacă situația se prezintă așa se impun răspunsuri la următoarele întrebări: de ce au fost trecute sub tăcere aceste înțelegeri; ce anume au convenit privind soarta rasei umane; programele spațiale lansate de cele trei mari puteri spre LUNĂ, MARTE, VENUS și alte planete sunt parte a acordului cu aceste entități extraterestre, omenirii revenindu-i misiunea de a coloniza spațiul cosmic și întreg UNIVERSUL?

Rezultatele surprinzătoare obținute în ultimele decenii de nanotehnologia, biofizica, genetica (clonarea animalelor, plantelor modificate genetic, și a omului) sunt rodul acestei cooperări cu civilizațiile extraterestre prefigurând o nouă etapă a CREAȚIEI DIVINE, care poate fi numită a doua creație realizată de această dată de OMUL VIITORULUI cu ajutorul puterilor cerești?

Dar până vom găsi răspunsurile la aceste întrebări, cred că trebuie să ne preocupăm de viitorul TERREI care pare a fi amenințat de faptele nechibzuite ale omului zilelor noastre preocupat să smulgă cu violență din măruntaiele pământului, gazele, petrolul, minereurile, fără să gândească la consecințele dezastruoase care afectează echilibrul terestru și dereglează armonia UNIVERSULUI.

În această atmosferă de confuzie și tensiune, apar noi teorii și ipoteze privind originea vieții terestre care adâncesc îndoielile și slăbesc credința în divinitate. Mă refer la teoria lansată recent de cercetătoarea suedeză ELAINE MORGEN potrivit căreia civilizația terestră ar avea origine acvatică, aducând drept mărturie fenomenul inexplicabil al eșuării în masă a balenelor, delfinilor și surpriză, a SIRENELOR (nagas) care ar fi strămoșii rasei umane.

Cercetătoarea în cauză explică aceste fenomene în Marea GROENLANDEI ca fiind urmare a folosirii de către forțele armate ale statelor puternice ale lumii, a armei sonice, care produce explozii sonice de frecvență joasă pentru anihilarea echipajelor submarinelor inamice, care induce spargerea vaselor de sânge din corp și a timpanelor. Eșuarea balenelor și sirenelor s-ar datora acțiunii sinucigașe a acestora de a distruge armele plasate în adâncul oceanelor și mărilor, tocmai de a salva de la pieire ființe care populează mediul marin.

Să sperăm că știința viitorului va aduce noi dovezi care să susțină sau să infirme această ipoteză, deși în multe cosmogonii și cosmologii, îndeosebi în ASIA și AMERICA LATINĂ regăsim referiri la creația universului și a lumii din mediul acvatic al oceanului primordial.

Dar, până atunci, se cuvine ca în încheierea acestei cărți să aducem mulțumire Domnului Nostru IISUS HRISTOS pentru bunătățile și nevoințele pe care ni le-a dat și să-i adresăm rugăciunea inimii și a minții pentru iertarea păcatelor și mântuirea sufletelor noastre și să menținem, cu disperare și cu orice preț „sfoara care ne leagă de cer pentru a rezista vânturilor oricât de puternice ar fi" (ARSENIE PAPACIOC).

Contactul interior cu DUMNEZEU, cu și în HRISTOS, deschide în noi posibilități reale, lărgește inima și spiritul oamenilor, iar credința dă în mod deosebit și efectiv o nouă dimensiune vieții, ușurându-i sufletului „*pelerin*" pe TERRA, să suporte până la capăt aventura pământeană.

Odată întors „*acasă*", în mijlocul ființelor luminoase, în Împărăția Cerurilor, sufletul își continuă viața călătorind în voie alături de semenii lui, într-o lume a păcii, iubirii și armoniei universale, în

cântecul plin de farmec al stelelor și în vibrația tainică a numerelor. Călătoria pe planeta sufletelor rătăcite s-a încheiat, sufletul așteptând o nouă misiune din partea Marelui Creator, pentru o nouă întrupare și aventură galactică. Se cuvine în încheierea lucrării să dedicăm lui DUMNEZEU „Imnele Iubirii Divine" în care Sf. Simeon Noul Teolog ne arăta că:

„*Tainele acestea și alte mai mari, mai adânci, vei cunoaște,*
Fiule, ascultă-mă: când flacăra în suflet se aprinde, se naște,
Răul patimii alungându-l și care se va curăța ...
Cela ce ține zidirea în palme și-i Domn tuturor,
Sânta Treime întreagă încape într-un suflet curat,
Tatăl, Fiul și Duhul - neacoperit, neapropiat.
Ei locuiesc înlăuntru, în suflet, și nu-i pârjolesc!
Domnul îmi dă să înțeleg de-a rândul lucrarea Lui toată,
Cum înnoiește cu harul din ceruri sărmana mea fire.
Din stricăciune m-a scos, investit cu nemurirea;
M-a despărțit de-ale lumii, și haină mi-a dat lumina
Și încălțăminte mi-a dat și cunună în veci nestricăcioasă ...
Iată, privește și vezi deosebirea cea mare,
Că om sunt după fire, dar Dumnezeu după har".

Bucură-te cititorule de viață așa cum este, că tu ai ales calea prin gândurile tale „*sine ira et studio*" (fără ură și părtinire), plin de iubire și speranță în lumea care va să vină odată cu revenirea Mântuitorului Nostru, IISUS HRISTOS, pe planeta „*sufletelor rătăcite*" pe care o să o purifice pentru o nouă evanghelizare, să o transforme în planeta „*sufletelor fericite*" unde domnește pacea și iubirea.

Ghidează-ți viața după pilda bunului și statornicului credincios și ales al lui DUMNEZEU, IOV care acceptă suferințele și nenorocirile ca binecuvântări venite de la Bunul DUMNEZEU, și le consideră etape necesare pe calea mântuirii și credinței în nemurirea sufletului și perspectiva apropierii de DUMNEZEU, de îndumnezeire, de reîntoarcere la sânul Tatălui Ceresc.

Cred că se cuvine să reamintim cititorului CAP.I din CARTEA lui IOV, de unde rezultă clar că DUMNEZEU se folosește de SATAN pentru a pune la încercare credința celor aleși de EL. Este interesant dialogul dintre DUMNEZEU și SATAN, și înțelegerea făcută ca SATAN să ia sub puterea sa tot ce are IOV, dar de el să nu se atingă. Voi reda în rezumat dialogul.

CAP. 1, 6

„*Dar într-o zi îngerii lui DUMNEZEU s-au înfățișat*" înaintea Domnului și SATAN a venit și el printre ei. (Așadar SATAN, venit în fața lui DUMNEZEU, arăta la fel ca toți îngerii).

Vers. 7. Atunci Domnul a zis lui Satan: - „*De unde vii?*" iar Satan a răspuns Domnului și a zis: - „*Am dat târcoale pe pământ și m-am plimbat în sus și în jos*" .

Vers. 8. Și Domnul a zis către Satan: - „*Te-ai uitat către robul Meu IOV, că nu este niciunul ca el pe pământ fără prihană, drept și temător de DUMNEZEU și care să se ferească de ce este rău?*"

Vers. 9. Dar Satan a răspuns Domnului și a zis:

– „*Oare degeaba se teme IOV de DUMNEZEU?*"

– „*N-ai făcut Tu gard în jurul lui și în jurul casei lui, și în jurul a tot ce este al lui, în toate părțile și ai binecuvântat lucrul mâinilor lui, și turmele lui au umplut pământul?*"

– „*Dar ia întinde mâna TA și atinge-Te de tot ce este al lui, să vedem dacă nu te va blestema în față!*"

Vers. 12. Atunci Domnul a zis către Satan: - „*Iată, tot ce are este în puterea ta, numai asupra lui să nu întinzi mâna*". Și Satan a pierit din fața lui DUMNEZEU. Din acel moment asupra familiei lui IOV s-au abătut multe nenorociri, pierzându-și toată avuția, dar și copiii, rămânând singur și gol în fața lui DUMNEZEU. Primind aceste vești despre nenorocirile care s-au abătut succesiv asupra familiei sale, IOV, bunul credincios, nu a rostit niciun cuvânt de hulă împotriva lui DUMNEZEU, ci s-a sculat și și-a sfâșiat veșmântul, s-a ras pe cap și, căzând la pământ s-a închinat și a rostit:

– „*Gol am ieșit din pântecele mamei mele și gol mă voi întoarce în pământ! Domnul a dat, Domnul a luat; fie numele Domnului*

binecuvântat!” (CAP. 1, 21).

Exemplul lui IOV este demn de luat în seamă, mai ales în aceste vremuri de grea cumpănă și încercări prin care trece poporul român, și întreaga umanitate, întrucât reprezintă esența lucrării duhovnicești între nădejdea deplină, credința nestrămutată și iubirea fără margini pentru DUMNEZEU.

Acceptarea suferinței ca o binecuvântare venită de la DUMNEZEU, reprezintă un pas important pe calea mântuirii și credinței în nemurirea sufletului care deschide perspectiva apropierii de DUMNEZEU, de îndumnezeire, de reîntoarcere la sânul Tatălui Ceresc, care ne așteaptă răbdător să ajungem la el prin Fiul Său și prin preaputernicele și permanentele rugăciuni adresate FIULUI de către Preasfânta și de DUMNEZEU Născătoare, Fecioara Maria și ale tuturor Sfinților.

Preaiubitul părinte BARTOLOMEU ANANIA ținea să precizeze că: „*Nenorocirile lui IOV nu sunt opera directă a lui DUMNEZEU, ci doar îngăduite de EL, pentru ca prin ele să demonstreze ceva și anume, că devoțiunea față de CREATORUL său, chiar subțiată până la limita de jos, poate fi expresia unei relații directe și dezinteresate, independentă de orice factor contingent. Pe lângă frumusețea literară, Cartea lui IOV prezintă și un deosebit interes teologic, mai ales prin textele inspirate care aruncă lumii timpurii asupra perspectivei eshatologice; învierea trupului și o înviere obștească; omul înviat este una și aceeași persoană cu cel ce a trăit pe pământ. De asemenea, mijlocește ideea unui Mântuitor, precum și aceea a unui martor ceresc, identificat în teologia ortodoxă ca fiind Maica Domnului*”. (Catehetica portal ortodox)

Cred că este demn de reținut de către cititor că: IOV este omul cu conștiință înaltă, care a respectat legile divine, și este împăcat cu DUMNEZEU, găsind tăria morală de a nu se descumpăni și zdruncina nădejdea în Bunul DUMNEZEU, chiar în ciuda insistențelor „prietenilor” și chiar a soției, care-l îndemnau să-L blesteme pe DUMNEZEU, și nici atunci când este lovit de o boală impură ce-i acoperă corpul de bube urât mirositoare, obligându-l să părăsească cetatea. După aceste încercări aspre, fizice și morale, în cele din urmă

DUMNEZEU „*rupe tăcerea și îi vorbește lui IOV din mijlocul norului*”. Rostirea Sa e menită să-i aducă aminte omului de propria sa fragilitate și nimicnicie în raport cu eternitatea și atotputernicia Marelui Creator.

Așadar, în spatele oricărei speranțe inexplicabile și care, aparent, cade sub incidența absurdului, se află rațiunea ascunsă a lui DUMNEZEU, care totdeauna știe ce face. Și tot atunci, prin IISUS se va descoperi că pe lângă suferința născută din păcat, există și o suferință născută din iubire, a cărei supremă expresie avea să fie jertfa de pe cruce a Mântuitorului Nostru Iisus Hristos.

Înțelegem prin această pildă, că: „*Jertfa lui DUMNEZEU, DUHUL umilit, inima înfrântă și smerită, DUMNEZEU nu o va urgisi*” (Psalmul 50).

Este momentul ca fiecare să ne propunem o călătorire în interiorul nostru pentru a ne cunoaște mai bine cine suntem și încotro vrem să mergem, având libertatea de-a alege drumul

Este timpul să ne aducem aminte de concluziile la care a ajuns savantul și patriotul român, Constantin Rădulescu-Motru în lucrarea sa: „*PUTEREA SUFLETEASCĂ*” *(1930)*, argumentând: „*Există o legătură dintre caracter și puterea sufletească așa de firească încât, în împrejurările vieții practice, pe această legătură se sprijină cele mai obișnuite sfaturi și chiar cele mai respectate principii de conduită. Formarea de «bune caractere» este de altminteri și teoreticește scopul pe care și-l pun înainte, atât știința Morală cât și știința Pedagogiei. «Bunele caractere» sunt apreciate prin puterea sufletească pe care ele, evident, o au cu dânsele. Caracterul este concentrarea și întărirea puterii de voință, caracterul este biruința asupra tot felul de lașități și moliciuni, caracterul este fericita armonie a funcțiunilor sufletești; caracterul este echilibrul, și deci, puterea latentă. Ce poate exprima oare mai bine puterea sufletească decât aceste calități?*”.

J.St. MILL este de părere, și a propus constituirea unei științe speciale «ETNOLOGIA» sau «CARACTEROLOGIA», care să cerceteze în special problema caracterului, întrucât caracterul reprezintă o putere excepțională sufletească și, prin urmare, teoria trebuie să ajungă la

explicarea acestei puteri” [454].

Până în prezent, atât pentru știință cât și pentru metafizică rămâne momentan un deziderat.

Astăzi, mai mult ca niciodată, când civilizația umană trece printr-o profundă criză morală, este nevoie de „*bune caractere*” ce va duce la apariția unei noi civilizații care să fie în armonie cu principiile morale și etice divine, care guvernează întregul UNIVERS și se proiectează și pe Pământ.

Drept urmare, ROMÂNIA care a fost binecuvântată de pronia cerească cu inteligență creatoare, are nevoie de instiutuirea unui sistem educațional care trebuie să producă „*bune caractere*” atât la nivelul elitelor politice, culturale, economice, militare și religioase, dar și la nivelul populației, în marea majoritate a ei. Numai așa vom putea canaliza energiile pozitive ale națiunii pentru a realiza viziunea și misiunea ce ne-a fost încredințată de Domnul Nostru, IISUS HRISTOS și de DUMNEZEUL ATOTPUTERNIC, de a deveni „Grădina Maicii Domnului”, un loc binecuvântat unde să se trăiască în pace, credință și în armonie cu legile divine, așa cum au trăit strămoșii și moșii noștri, în respect și dragoste pentru CREAȚIE și MARELE CREATOR.

Așadar, Doamne IISUSE HRISTOASE, cu smerenie și umilință cad în fața Ta și te rog să nu-ți întorci fața de la noi păcătoșii, care în tot ceasul comitem fapte necuviincioase cu cuvântul, cu lucrul, ci ca un bun și iubitor de oameni iartă-ne și ne mântuiește știind că natura omului este schimbătoare și supusă greșelii.

Ajută-ne și ne întărește Doamne al Milelor să putem purta cu bucurie și smerenie prea cinstita CRUCE pe care te-ai răstignit, iar cu ultima Ta privire ai deschis brațele pentru a primi la pieptul Tău cu dragoste, întreaga umanitate, pe care ai luminat-o cu înțelepciunea învățăturilor Tale.

Este momentul dragă cititorule, să înțelegem că fiecare clipă poate fi un timp și orice suspinare poate fi o rugăciune pentru DUMNEZEU, iar tu care ești intelectual să nu uiți îndemnul părintelui PAPACIOC: „Dacă ești intelectual – fii armonios cu Cel

454 J. ST. MILL – „LOGIK”, ED. 1895.

ce te-a Creat!”.

DUMNEZEU să ne binecuvânteze și să ne ajute să mergem pe calea cea dreaptă, spre lumina înțelepciunii divine și Adevărului sublim, pentru a atinge desăvârșirea spirituală, ILUMINAREA!

Amin.

POSTFAȚĂ

Pe autorul acestei cărți l-am cunoscut, mai întâi, din cărțile pe care le-a publicat din 2008 încoace. Apoi, am avut plăcerea să-l cunosc personal, cu ocazia unor activități culturale desfășurate la Oradea, prilejuite de lansări de carte ale Domniei Sale, dar și a altor tineri istorici pe care i-a sprijinit moral și material ca să-și tipărească truda și pasiunea cercetării cuprinse în studii și volume.

Ofițer de carieră și jurist diplomat, mulți ani și-a desfășurat activitatea într-un domeniu fascinant și periculos, cel al serviciilor de informații externe ale României. Pătrunzând sfera atât de complexă a relațiilor comerciale externe, călător pe toate meridianele globului, s-a străduit să înțeleagă mersul vremurilor, drumul spre care se îndreaptă omenirea, evoluția mentalului cetățeanului de astăzi și de mâine al Terrei.

Ca unul care am predat din anul 2000 un Curs de Istoria serviciilor secrete românești, încadrate în fenomenul spionajului și contraspionajului european, chiar mondial al vremii, din evul mediu până în zilele noastre, datele și informațiile pe care domnul General de brigadă le-a oferit cititorilor, din propria sa experiență și din studiu, mi-au fost deosebit de folositoare.

Orizontul larg al autorului în sfera realităților complicate și complexe ale vremurilor de la sfârșitul secolului al XX-lea – începutul secolului nostru vizează teme importante ca: obiective și destin ale NATO și UE, criza financiară și economică actuală între declinul moral și revigorarea Europei, terorismul - fenomen global sau o nouă manipulare ocultă, competiția între S.U.A., UE și Rusia, exacerbarea naționalismului extremist, patriotismul ca ultimă redută în calea marii ordini mondiale impusă prin forță pentru interesele unei minorități cinice și supraînstărite.

În toate lucrările sale dl. Gheorghe Dragomir nu scapă din vedere două importante teme, mostră a patriotismului Domniei Sale

alături de religiozitatea tradițională a neamului românesc.

În primul rând, aprofundează Istoria Românilor prin prisma destinului său geopolitic din antichitate până în zilele noastre. Subiecte ca: momentul 1989, relațiile noastre cu Federația Rusă în contextul strategiilor acestei mari puteri, poziționarea României în zona Mării Negre, Eurasiei și U.E., scutul antirachetă de la Deveselu între necesitate și provocare, drumul țării noastre după două decenii de rătăciri în ceața promisiunilor incestuoase – conțin date și puncte de vedere lucide, nici decum demobilizatoare, pe care experții noștri de astăzi trebuie să le ia în calcul în vederea stabilirii strategiei de asigurare a securității naționale pe termen mediu și lung.

Ceea ce poate surprinde la prima vedere, este interesul autorului pentru istoria religiilor în general și locul acestora în viața politică contemporană. Descrierea marilor religii, curente și ordine religioase în evoluția lor în timp și spațiu, spionajul făcut prin oameni în „sutană", noul raport între religie și putere în Europa, islamismul și iezuitismul în extindere și consolidare, laicizarea Europei prin căderea în desuitudine a credinței – sunt subiecte incitante, de mare actualitate. În toată această fierbere a lumii creștine, monahismul ortodox pare că are puterea să salveze creștinismul intrat într-o criză de sistem din cauza păcatelor prelaților care îl conduc. Nu întâmplător Biserica Ortodoxă Română, pornită pe urmele milioanelor de imigranți români în lumea largă în ultimul sfert de secol, își ridică biserici și mănăstiri, atrag alături de enoriașii români, englezi, francezi, spanioli, italieni, nordici, arabi. Motivația este complexă, peste arhitectura lăcașului de cult - mai cald și intim, față de catedralele romanice, gotice sau baroce – reci, dominante, apăsătoare. Ritualul slujbei ortodoxe vizează sufletul credinciosului, îi mângâie neîmplinirile, îi sădește speranța și tăria de a se ridica din greutăți, de a le depăși, de a învinge.

Ca urmare prezenta nouă lucrare a d-lui gen. brig.(r) Gheorghe Dragomir, intitulată sugestiv „Terra, planeta sufletelor rătăcite", trebuia sa apară firesc. Ea înmănunchează și dezvoltă gânduri, întrebări și certitudini despre destinul Universului, al Terrei noastre ca punct minuscul al „Marelui Hău", despre sufletul omenesc, religiile de

astăzi și de mâine – cu agresivitățile unora dintre ele și rolul altora în pacificarea lumii, pericolul laicizării și brutalizării societății omenești, revolta naturii împotriva omului lepădat de moralitatea creștină. Pe lângă argumentele autorului, sunt selectate numeroase citate din lucrările unor intelectuali de prestigiu, trăitori în ultimele secole, care vizează destinul omului și legătura sa cu creștinismul.

Lucrarea trebuie citită și înțeleasă cu sufletul și mintea omului echilibrat, care deasupra argumentelor științifice ale devenirii umanității poate și chiar acceptă patronajul lui Dumnezeu, multiplicat sub diferite denumiri, ce ne invită la iubirea aproapelui, moralitate, dreptate, înțelegere, întrajutorare, respect, pace.

6 martie 2014,

prof. univ. dr. Mihai D. Drecin
Universitatea din Oradea

BIBLIOGRAFIE

1. RENÈ GUENON – „LA CRISE DU MONDE MODERNE" ED. GALLIMARD 1946.

2. ANDERS WIJKLAM și JOHAN ROCKSTRÖM - „FALIMENTAREA NATURII" ED. COMPANIA, 2013 prefață la ediția de limbă română de CĂLIN GEORGESCU.

3. GHEORGHE DRAGOMIR – „EUROPA CU CAPUL ÎN STELE ȘI TRUPUL ÎNSÂNGERAT" ED. ROMĂNIA ÎN LUME, 2011

4. NICOLAE VELIMIROVICI – „RĂZBOIUL ȘI BIBLIA" ED. SOFIA, 2010.

5. THOMAS KEMPIS – „URMAREA LUI IISUS HRISTOS" (1441) tipărită în facsimil la MĂNĂSTIREA NEAMȚU, 1923.

6. JEAN CLAUDE LARCHET – „ÎNVĂȚĂTURA PĂRINTELUI SERGHIE" ED. SOPHIA, 2007, BUCUREȘTI.

7. „VIU ESTE DUMNEZEU – CATEHISM PENTRU FAMILIE" tradus din limba franceză de AUREL BROȘTEANU și părintele GALERIU ED. HARISMA, DEVA, 2006.

8. ARSENIE BOCA – „CUVINTE VII" ED. CHARISMA, DEVA, 2006.

9. ION BUGA – „INTRODUCERE LA SECOLUL XXI. ANTOLOGIE DINTR-O OPERĂ NEPUBLICATĂ" ED. MELITTA TESALONIC, 1990.

10. ALFRED BERTHOLET – „HISTOIRE DE LA CIVILISATION D`ISRAEL" ED. PAYOT, 1929. IRMIYAHU (IEREMIA) – Profet și preot în orașul ANATAT, a profesat în regatul IEHUDA în epoca expansiunii babiloniene (jumătatea sec. VII î.Hr – deceniul doi al veacului VII î.Hr).

11. IRMIYAHU (IEREMIA) – „CARTEA LAMENTAȚIILOR".

12. IEȘU ben SIRA – „ECCLESIASTUL", cartea „siracidului", a fost scrisă la 200 î.Hr.

13. ION BANU – „PROFEȚII BIBLICI VORBIND FILOSOFIEI", ED. ȘTIINȚIFICĂ, 1994.

14. EDUARD SCHOURÈ – „LES GRANDS INITIÈS", ED. PERRIN, 1929.

15. FRIEDRICH WILHELM NIETZSCHE: - „AINSI PARLAIT ZARATHOUSTRA", ED. MARCURE, PARIS, 1935.

16. M. MASPERO – „HISTOIRE ANCIENE DES PEUPLES DE L`ORIENT.

17. ARTHUR WEIGALL – „HISTOIRE DE L`EGYPTE ANCIENE", ED. PAYOT, 1935.

18. PIERRE MONET – „LA VIE QUOTIDIENE EN EGYPT

19. JAN POTOCKI – „MANUSCRIT TROUVÉ À SARAGOSSE", ED.GALLINARD, 1958.

20. CLEMENT din ALEXANDRIA – „FRAGMENTE 30, STROMATES V, 5.

21. ALEXANDRU ANGHEL – „ORACOLELE CALDEENE", ED. HERALD, 2006

22. ARSENIE BOCA – „SEMINȚE DUHOVNICEȘTI" ED. LUMEA CREDINȚEI, 2009.

23. ȘTEFAN MÂȘU – „MARELE ARHITECT AL UNIVERSULUI", ED. RAO, 2012.

24. DUMITRU CONSTANTIN–DULCAN – „INTELIGENȚA MATERIEI", ED. EIKON, CLUJ-NAPOCA, 2009.

25. PITAGORA – „VERS DORÉS" - traduse de FABRE D`OLIVET

26. DR. DEEPAK CHOPRA – „LIFE AFTER DEATH" 2006.

27. MIHAI DRĂGĂNESCU – „PROFUNZIMILE LUMII MATERIALE", 1979.

28. MIHAI DRĂGĂNESCU – „INELUL LUMII MATERIALE", ED. ȘTIINȚIFICĂ, 1989.

29. SVEN TAGE-TEODORSON – „ANAXAGORA`S THEORY OF MATER", 1982

30. MIHAI EMINESCU – „SPAȚIUL, TIMPUL ȘI CAUZALITATEA".

31. MIHAI EMINESCU – „OPERE" VOL IX PUBLICISTICA (1870-1871).

32. MIRCEA ELIADE – „LE SACRÉ ET LE PROFAN", 1965

33. GEORGE VIRGIL STOENESCU – „LUMINA UMBREI" ED. UNIVERS ENCICLOPEDIC, 2004.

34. VASILE CONTA – „PREMIERS PRINCIPES COMPOSANT LE MONDE", JASSY 1882

35. VASILE CONTA – „TEORIA FATALISMULUI", 1875.

36. CLAUDE VORILHON – „DESIGNUL INTELIGENT. MESAJ DE LA DESIGNERI"; SĂ LE SPUNEM BUN-VENIT EXTRATEREȘTILOR; CARTEA CARE SPUNE ADEVĂRUL; DA CLONĂRII; .

37. PETRE ȚUȚEA – „322 de vorbe memorabile" ED. HUMANITAS, 2009.

38. VASILE LOVINESCU – „AL PATRULEA HAGEALÂC", ED. CARTEA ROMÂNEASCĂ, 1981.

39. RENÈ GUENON – „SYMBOLES FUNDAMENTAUX DE LA SCIENCE SACREÈ".

40. EUGEN BINDER – „MISTICA NUMERELOR. O cercetare asupra elementelor spirituale ale lumii", ED. HERALD, 2008

41. HUGO KUKELHAUS – „URZAHL UND GEBRARSE", BERLIN, 1934.

42. BARUH SPINOZA – „ETICA-DESPRE DUMNEZEU"ED. ANTET, PRESS, 1993.

43. KAITEN NUKARIYA - „ZEN. THE RELIGION OF THE SAMURAI",

TOKYO, 1973"

44. MIHAI EMINESCU - „OPERE" VOL. VII - PROZA LITERARĂ

45. CLAUDE de SAINT MARTIN – „EROI și ADEVĂRURI", 1775.

46. RUDOLF STEINER – „Simbolul cărții omului". Conferința la BERLIN, în 1905.

47. OMRAAM MIKHALEL AIVANOV – SEVRES, 16 ian. 1972.

48. ILIE BĂDESCU – „SOCIOLOGIA NOOLOGICĂ. ORDINEA SPIRITUALĂ A SOCIETĂȚII", ED. MICA VALAHIE, 2007

49. JAQUE MONOD – LE HASARD ET LA NECESITẺ, 1970.

50. J. CAIRNS – „NATURE", revistă nr. 1988.

51. SCARLAT DEMETRESCU – „DIN TAINELE VIEȚII ȘI ALE UNIVERSULUI" (1939) VOL 1, retipărită ED. EMET - ORADEA, 1993; – „VIAȚA DINCOLO DE MORMÂNT", 1928.

52. AUREL BROȘTEANU și PĂRINTELE GALERIU – „VIU ESTE DUMNEZEU – CATEHISM PENTRU FAMILIE", tradus din franceză. ED. HARISMA, 1992.

53. DALAI LAMA și STEPHANE HESSEL – „SĂ FACEM PACE!", ED. NEMIRA, 2012.

54. CONTELE DE SAINT-GERMAIN – „TRINOSOFIA. SFÂNTA ȘI ÎNTREITA ÎNȚELEPCIUNE", ED. HERALD, 2012.

55. PĂRINTELE PAISIE AGHIORITUL – FAMILIA ORTODOXĂ, 2012.

56. NAPOLEON POP și VALERIU- IOAN FRANC – „CREDINȚĂ și ECONOMIE", ED EXPERT, 2012

57. MIRCEA ELIADE – „INSULA LUI EUTHANASIUS", ED. HUMANITAS, 1993.

58. MIHAI EMINESCU – „CEZARA" OPERE VOL. III, ED. ACADEMIEI ROMÂNE, 1977.

59. MIRCEA ELIADE – „LA MONDRAGORE. ESSAI SUR LES ORIGINES DES LEGENDE".

60. MIRCEA ELIADE – „CONCEPȚIA LIBERTĂȚII ÎN GÂNDIREA INDIANĂ".

61. CARL HENTZE – „MYTHES ET SYMBOLES LUNAIRE", ANVERS, 1932

62. CARL HENTZE – „OBJETS RITUELS".

63. ANDRÉ PARROT – „LE REFRIGERIUM DANS L`AU- DELÀ", ED. PAUL GEUTHNER, 1937.

64. HENRY BREASTED – „THE DAWN OF CONSCIENCE". NEW-YORK, 1933.

65. CHARLES JEAN – „LE MILIEU BIBLIQUE AVANT JESUS – CHRIST". ED. PAUL GEUTHNER, 1936.

66. HEGEL – „PRELEGERI DE ISTORIA FILOSOFIEI", ED. ACADEMIEI ROMANE, 1963.

67. CONSTANTIN NOICA – „TREI INTRODUCERI LA DEVENIREA ÎNTRU FIINȚĂ", ED. UNIVERS, 1984.

68. MIHAI EMINESCU – „FRAGMENTARIUM", OPERE, VOL VIII.

69. DUMITRU CONSTANTIN−DULCAN – „CONȘTIINȚA DINCOLO DE MOARTE" CAP V „ÎN CAUTAREA SENSULUI PIERDUT" VOL 2, ED. EIKON, 2008.

70. PIM van LOMMEL – „LA CONSCIENCE EXISTE EN DEHOR DU CORP" REVUE „MONDE DU GRAAL"

71. VASILE CONTA – „BAZELE METAFIZICII" 1879

72. FRANK HATEM – „ORIGINEA SPIRITULUI. CE ESTE CONȘTIINȚA", 1995.

73. THÉRÈSE BROSSE – „LA CONCIENCE - ENERGIE. STRUCTURE DE L'HOMME ET DE L'UNIVERS", ED PRÉSENCE.

74. RÈNÉ SCHWALLER de LUBICZET – „LE TEMPLE DE L'HOMME", ED. DEVRY, 1957.

75. RÈNÉ SCHWALLER de LUBICZET – „LE TEMPLE DANS L'HOMME", ED. DEVRY, 1957

76. STEFANO ELIO D'ANNA – „ȘCOALA ZEILOR". ED. ELENA FRANCISC, 2013.

77. BARBARA MARCINIK – „ENERGIA COSMICĂ ȘI PUTEREA PERSONALĂ", ED. ARIANE, 2006.

78. HENRY DE LUNLEY; PIERRE LENA, RÈNÉ MANEZ, AMELIE VIALET „L'UNIVERS, LA VIE, L'HOMME: ENERGENCE DE LA CONSCIENCE", ED CNRS.

79. JEAN-FRANÇOIS REVEL și MATTHIEU RICARD – „LE MOIN ET LE PHILOSOPHE", ED. NIL, 1997.

80. DUMITRU CONSTANTIN−DULCAN – „ÎN CAUTAREA SENSULUI PIERDUT".

81. B.P. BOWNE – „PERSONALISM", pag 94, 95.

82. HENRI LONGFFELOW – „THE SONG OF HIAWATHA; EVANGELINE", A PSALM OF LIFE; HYHN TO THE NIGT.

83. VICTOR BROCHARD – „DE LA CROYANCE".

84. PAUL HENRI THIRY D'HOLBACH – „SYSTEME DE LA NATURE", 1770.

85. FRANCISCO FERNANDEZ CARVAJAL – „DE VORBĂ CU DUMNEZEU", ED. ARS LONGA 1998

86. M. SPIRO – „RELIGION: PROBLEMS OF DEFINITION AND

EXPLANATION", LONDON, 1976.

87. LACTANTIU – „DIVINAE INSTITUTIONES", „DE OFICIO DEI" (303–304), „DE MORTIBUS PERSECUTORUM".

88. KARL POPPER – „LA CONNAISSANCE OBJECTIVE".

89. BERTRAND RUSSEL – „THEORIE DE LA CONNAISANCE".

90. LEON FESTINGER – „THE THEORY OF COGNITIVE DISSONANCE", STANFORD UNIVERSITY PRESS, 1957.

91. ARSENIE BOCA – „OMUL , ZIDIRE DE MARE PREȚ", ED PELERINUL, 2002.

92. CARTEA MORȚILOR – SCRISĂ ÎN EGIPT ÎNTRE SECOLELE XXIV – XVII Î. HR.

93. AIMÉ MICHEL, – „METANOIA - PHENOMÈNES PHYSIQUE DU MISTICISME", ED. ALBIN MICHEL, 1986

94. PLOTIN – „ENNEA" IV (între 254 – 270 î.HR.).

95. SF IOAN al CRUCII – „FLACĂRA VIE", citat în lucrarea lui K. POPPER „CONJECTURES AND REFUTATIONS", LONDON, 1963

96. JOHAN TAUTLER, citat de AIMÉ MICHEL, în „METANOIA".

97. ANGELA DA FOLIGNO, citată de AIMÉ MICHEL, în „METANOIA".

98. URSMER BERLIÈRE – „LA DEVOTION AU SACRE-COEUR DANS L'ORDRE DE SAINT BENOIT", ABBAYE DE MAREDSOUS, 1923.

99. LAWRENCE O McKINNEI – „NEUROTHEOLOGY: VIRTUAL RELIGION IN THE 21st CENTURY", 1994.

100. GREEG BRADEN – „MATRICEA DIVINĂ" 2007.

101. KAZUO MURAKAMI – „THE DIVINE COD OF LIFE" 1997.

102. ARSENIE BOCA – „UCIGAȘA CETATE", ED. PELERINUL IAȘI, 2002.

103. RÉNÉ GUÉNON – „LES ÉTATS MULTIPLES DE L'ÊTRE" (1932), ED. VEGA, PARIS, 1984.

104. DANIELA JAFFÉ – APARIȚII DE SPIRITE ȘI SEMNE PREVESTITOARE, ED. HUMANITAS, 1999.

105. C.G. JUNG și W. PAULI – „SYNCHRONIZITÄT ALS EIN PRINZIP AKAUSALER ZUSAMMENHÄNGE" și „NATURERKLÄRUNG UND PSYCHE", ZŰRICH, 1952.

106. SEBASTIAN STĂNCULESCU – „FIINȚE NEVĂZUTE. STUDIU DESPRE ENTITĂȚI ASTRALE, FIINȚE ELEMENTALE ȘI SPIRITELE NATURII". ED. UNIVERS ENCICLOPEDIC GOLD, 2012.

107. OCTAVIAN PALER – „MITOLOGII SUBIECTIVE", ED. EMINESCU, 1975.

108. RÉNE GUÉNON – „L'ESOTERISME DE DANTE", ED. GALLIMARD, 1957.

109. MIHAI VÂLSAN – „STĂRILE MULTIPLE ALE FIINȚEI ÎN CREȘTINISM".

110. JAN van RUSXBROECK, discipol al lui MAISTE ECKHART, L'ORNEMENT DES NOCES SPIRITUALLES",

111. DIONISIE AREOPAGITUL – „DESPRE NUMELE DIVINE. TEOLOGIA MISTICĂ". Trad. CICERONE IORDĂCHESCU și THEOFIL SIMENSCHY, INSTITUTUL EUROPEAN, IAȘI, 1993.

112. RÉNÉ GUÉNON – „LA CRISE DU MONDE MODERNE", ED GALLIMARD, 1946.

113. RÉNÉ GUÉNON - „OMUL ȘI DEVENIREA SA DUPĂ VÊNDÂNTA".

114. SIGMUND FREUD (SIGISMUND SCHLOMO FREUD), – L'INTERPRETATION DES RÊVES" (1900), ED. PUF, 2005 .

115. THÉRÈSE BROSSE – „LA CONSCIENCE- ENERGIE. STRUCTURE DE L'HOMME ET DE L'UNIVERS", ED. PRESENCE.

116. CHARLES RICHET – „PREZICEREA" (citată de SCARLAT DEMETRESCU în lucrarea „DIN TAINELE VIEȚII ȘI ALE UNIVERSULUI").

117. ION MINULESCU – „DE VORBĂ CU NECURATUL", ED. CULTURA NAȚIONALĂ, 1930.

118. G. PAUTHIER – „DOCTRINE DU CONFUCIUS" ED. GARNIER FRÈRES, 1852 citează pe MENCIUS

119. W.R. ROYCE GIBSON – „EUCKEN'S PHILOSOPHY OF LIFE".

120. ȘTEFAN ODOBLEJA – „PSIHOLOGIA CONSONANTISTĂ", 1939.

121. MONAHUL TADEI – „PUTEREA GÂNDULUI".

122. MOOJI (ANTHONY PAUL MOO-YOUNG) – „PUTEREA GÂNDULUI".

123. GREG BRADEN – „TREZIREA LA PUNCTUL ZERO".

124. DUMITRU CONSTANTIN–DULCAN – „ÎN CĂUTAREA SENSULUI PIERDUT", VOL. 2.

125. JOHN FOSTER CAIRNS – „MATTER OF LIFE AND DEATH", 1997.

126. JAQUES MONOD – „LE HAZARD ET LA NECESSITE", 1970

127. GEOFFREY HOPPE – „ÎNVĂȚĂTURILE LUI TOBIAS", ED. FOR YOU, 2004.

128. IOAN IANOLIDE – „ÎNTOARCEREA LA HRISTOS", FAMILIA ORTODOXĂ, nr. 8/2012.

129. PAPA BENEDICT AL XVI-lea – „JESUS DE NAZARETH"ED. FLAMARION, 2007.

130. RÉNE GUENON – „ROI DU MONDE", (1950).

131. FRANÇOIS RÉNE DE CHATEAUBRIAND - „LES MARTYRS" scrisă în 1809, republicată de ED. FLAMARION, PARIS, 1933.

132. EUSEBIU din CESAREEA, – „L'HISTOIRE ECCLESIASTIQUE", „LA

VIE".

133. RUDOLF STEINER – „ORDINEA SOCIALĂ", 1919.

134. CYRIL MEIR SCOTT – „AN ON OUTLINE OF MODERN OCULTISM", 1925.

135. GEORGE VIRGIL STOENESCU – „LUMINA UMBREI" ED. UNIVERS ENCICLOPEDIC, 2004.

136. „LA GUERISON ET L'INTEGRALITÉ", – CONSEIL OECUMENIQUE DE EGLISES, GENEVE, 1990.

137. LEONARD HOROWITZ – „DNA: PIRAȚII SPIRALEI SECRETE"; „CODURI VINDECĂTOARE PENTRU APOCALIPSA BIBLICĂ".

138. SOL LUCKMAN – „AND ACTIVARE, VINDECARE ȘI ILUMINARE".

139. MICHEL PONIATOWSKI – „CARTES SUR TABLE" ED. FAYARD, 1972.

140. LEE PATRICK STROEBEL – „THE CASE FOR A CREATOR"; ALTE CĂRȚI: „CASE FOR CHRIST", „PROOF OF JESUS

141. LUCIAN BLAGA – „EONUL DOGMATIC" (1931), OP. VOL 8, ED. MINERVA, 1983.

142. MIHAI EMINESCU – „SPAȚIUL, TIMPUL ȘI CAUZALITATEA".

143. DAVID BOHM – „QUANTUM THEORY", PRENTICE HALL, NEW YORK, 1951.

144. HERBERT A. SIMON – „COHABITING WITH COMPUTERS" ED. JOSEPH TRAUB, 1985.

145. SIR ARTHUR KEITH – „A NEW THEORY OF HUMAN EVOLUTION" (LONDON, 1948).

146. SIR OLIVER LODGE (1851–1940),THE REALITY OF A SPIRITUAL WORLD" (1930)

147. C.J. HARISSON – „UNIVERSUL TRANSCENDENTAL".

148. ÔTISH DIPÔNGKOR SRIGÊN (ATIŚA DĪPAMKARA ŚRĪJÑĀNA) – „EXPOSITION OF THE DOCTRINE OF KARMA", ED. FORGOTTEN BOOKS, 2012. .

149. ERNEST HAECKE – „HISTOIRE DE LA CREATION DES ETRES ORGANISÉS D'APRÈS LES LOIS NATURALLE", PARIS, 1884.

150. CURUPPUMULAGE JINARAJADASA (1875–1953) – „THEOSOPHY AND RECONSTRUCTION"; „CHRIST AND BUDDHA".

151. MIRCEA ELIADE – „L'EPREUVE DU LABYRINTHE", 1975.

152. ILARION V. FELEA – „RELIGIA ȘI SISTEMELE DUCAȚIONALE".

153. JOSEPH RATZINGER – „INSTRUCTION SUR LA LIBERTÉ CRETIENNE", LIBERATION nr. 73/ 1986.

154. EMANUEL SWEDENBORG – „LES ARCANES CELESTES

155. ARTHUR EDWARD WAITE – „THE HOLY GRAAL" (1933); „THE

MYSTERIES OF MAGIC".

156. OLIVIER DE BEAUREGARD – „EXISTENCE D'UNE REACTION DE L'OBSERVATEUR SUR CE QUI EST OBSERVÉ", 1980.

157. W. STEMŰLER – „HUPTRŐMUNGEN DER GEGEN WARTSPHILOSOPHIE", VOL. 2, STUTTGARD, KRŐMER, 1975.

158. GILBERT HOTTOIS – „LA PHILOSOPHIE DEVANT L'INFORMATIQUE E SOCIETÉ", 1984.

159. HERBERT A. SIMON – „COHABITING WITH COMPUTERS", ED. JOSEPH TRAUB, 1985.

160. LUCIAN BLAGA – „CUNOAȘTEREA LUCIFERICĂ", ED. HUMANITAS, 1993

161. JOSEPH E. STIGLITZ – „UN AUTRE MONDE" – CONTRE LE FANATISM DU MARCHÉ, ED. FAYARD, 2006.

162. ADRIAN NICOLAE – „PARADOXUL LIMBAJULUI.

163. IOAN BUGA - „INTRODUCERE LA SECOLUL XXI. ANTOLOGIE DINTR-O OPERĂ NEPUBLICATĂ". ED. MELITTA TESALONIC, 1990.

164. RENE GUENON - „INTRODUCTION GENERALE A L' ETUDES DES DOCTRINES HINDOUSE", 1987.

165. RENE GUENON – „LA METAPHYSIQUE ORIENTALE" ED. TRADITIONELLES 1939.

166. RENE GUENON – „LE MONDE NOUVEAU" ETUDES TRADITIONELLES, 1937.

167. JAIMINYA UPANIȘAD – BRĀHMANA, I, 35.

168. RENE GUENON – „ETUDES TRADITIONELLES" (aug-sept. 1957).

169. RENE GUENON – „VOILE D`ISIS" (aug-sept. 1935).

170. LEIBNITZ – „DE ARTE COMBINATORIA".

171. JEAN CHEVALIER – „LE SOUFISME", PRESSES UNIVERSITAIRE DE FRANCE, 1984.

172. AL GHAZĀLÎ – „IHYA`ULUM AL DIN (1,3).

173. LOUIS MASSIGNON (1883−1962) - „LA RASSION DE HALLAJ", ED. GALLIMARD, 1975 (4 VOL.)

174. PALACIO – „L'ISLAM CHRISTIANISE (1931).

175. MOHASIBI – „KHITÂH AL WASÂYA".

176. MUHYI, D-DIN IBN`ARABI – „ILUMINĂRI: CONTEMPLAȚII SPIRITUALE", ED. HERALD, 2003.

177. IBN ARABÎ – „TRAITE DE L`AMOUR: ILUMINATIONS DE LA MECQUE TRAD, MAURICE GLOTON; ED. ALBIN MICHEL, 1986.

178. HENRY CORBIN – „L`IMAGINATION CREATRICE DANS LE SOUFISME D`IBN-ARABÎ".

179. IBN ARABÎ – „LA PROFESION DE FOI” ED BABEL, 2010

180. IBN ARABÎ – „ALCHIMIE DU BONHEUR PARFAIT” TRAD. STEPHANE RUSPOLI ED. BERG INTERNATIONAL.

181. PATRICK KARAM – „REVENIREA ISLAMISMULUI ÎN FOSTUL IMPERIU RUS”, ED SCRIPTA, 1998.

182. YASIM ALIBHAI – „BROWN REFORMIES MUSLIMS ARE BRINGING NEW HOPE TO ISLAM”, THE INDEPENDENT 09.09.2002

183. ROBIN WRIGHT – „MOSQUE AND STATE: A FRENCH ACADEMIC ARGUES THAT MILITANT ISLAMIC THEOCHRACY MOVEMENT HAS RUN ITS COURE”.

184. MOHAMED KHATAMI – „ISLAM, DIALOG, SOCIETATE CIVILĂ”, ED. ARGUS, 2002

185. PAPA FRANCISC I – „EXHORTAȚIE APOSTOLICĂ: EVANGELII GAUDIUM”.

186. JURGEN HENKEL, MITROPOLITUL LAURENTIU STREZA, HERMAN SCHOENA, WOLFGANG STEGEMANN – „DESPRE DINAMICA SF. DUH ÎN NOUL TESTAMENT” (DER HEILIGE GEIST – UNSERE HEILIGUNG” - EINE EVANGELISCH – ORTODOXER DIALOG), ED. SCHILLER, BONN, 2012.

187. DUMITRU STĂNILOAE – „TEOLOGIA DOGMATICĂ ORTODOXĂ”, VOL. III.

188. GRIGORE de NAZIANZ – „TAINA M-A UNS” ED. HERALD, 2004.

189. SF. IUSTIN POPOVICI – „OMUL ȘI DUMNEZEU-OMUL”

190. Părintele DAMASCHIN GRIGORIATUL – „MINUNILE – mărturie a dreptei credințe”, Ed. AREOPAG, 2011.

191. ARSENIE PAPACIOC – „NE VORBEȘTE PĂRINTELE”, ED. VÂNĂTORI 2010.

192. Arhimandrit BENEDICT GHIUȘ – „ÎN CE CONDIȚII NE ÎMPĂRTĂȘIM?” ED. BIZANTINĂ.

193. CEASLOV – „RÂNDUIALA SFINTEI ÎMPĂRTĂȘIRI”, BUCUREȘTI, 1970.

194. GUĖSHĖ RABATEN – „TRĖSORS DU DHARMA”, ED. RABTEN, 1997, ELVEȚIA.

195. VLADIMIR LOSSKY – „ESSAI SUR LA THĖOLOGIE MYSTIQUE DE LIEGLISE D`ORIENT”, ED. AUBIER, PARIS, 1977.

196. DAN ILIE CIUBOTEA – „TEOLOGIE ȘI SPIRITUALITATE”, ED. BAZILICA, BUCUREȘTI, 2010.

197. ENDRE V. IVÁNKA – „ELENIC ȘI CREȘTIN ÎN VIAȚA SPIRITUALĂ A BIZANȚULUI TIMPURIU, ED. NEMIRA, 2012.

198. STELIAN GOMBOȘ – „VORBIREA DESPRE BISERICĂ ȘI STAT –

ÎNTRE CURS ȘI DISCURS", ED. TOPFIRM, 2009.

199. PAPA BENEDIC al XVI-lea – „LUMIERE DU MONDE", ED. BAYARD, 2011.

200. SEBASTIAN STĂNCULESCU – „FIINȚE NEVĂZUTE: STUDIU DESPRE ENTITĂȚI ASTRALE, FIINȚE ELEMENTARE ȘI SPIRITELE NATURII".

201. ANDERS WIJKMAN și JOHAN ROCKSTROM – „FALIMENTAREA NATURII. NEGAREA LIMITELOR PLANETEI", ED. COMPANIA, 2013.

202. MENAHEM SCHNEESOHN – „L'AGE DE L'UNIVERS. TORAH ET SCIENCE".

203. NEIL TÜROK – „STRUCTURE FORMATION IN THE UNIVERS", 2001.

204. NEIL TÜROK și PAUL STEINHARD – „ENDLESS UNIVERSE: BE YOND THE BIG-BANG", 2007.

205. PHILLIPE GUILLEMANT – „LA ROUTE DU TEMPS".

206. ALDOUS HUXLEY – „LE MEILLEUR DES MONDES", 1932.

207. DANTE ALIGHIERI – „PURGATORIUL, XIII, 19–21".

208. ARSENIE BOCA – „BOTEZUL LACRIMILOR".

209. ANDRE MALRAUX – „INTINERARII SPIRITUALE", ED. MERIDIANE, 1983. OKAKURA KAKUZO – SALVADOR de MADARIAGA.

210. ILIE BĂDESCU – „OBOSEALA SUFELTEASCĂ A LUMII CONTEMPORANE".

211. QUINTUS HORAȚIUS FLACCUS (65 î.Hr. – 8 d.Hr) – „ODE lui LEUCONE".

212. OSHO – RAJNEESH CHANDRA MOHAU (1931–1990) – „MEMORIA SUFLETULUI", MONDADORI, 2003.

213. KOSTAS AXELOS – „HERACLIT ET LA PHILOSOPHIE: LA PREMIERE SAISE DE L'ETRE EN DEVENIR DE LA TOTALITE", ED. MINUIT, 1982.

214. JEAN FRANCOIS PRADEAU – „HERACLITE FRAGMENTS", ED. FLAMAMARION, 2002.

215. FRIEDRICH NIETZSCHE – „PHILOSOPHIE A L'EPOQUE TRAGIQUE DES GRECS", ED. GALLIMARD.

216. OSHO – „NEMURIREA SUFLETULUI".

217. CLIVE STAPLE LEWIS – „CHRONIQES DE NAMIA" 1957.

218. MONAHUL NICOLAE – „JURNALUL FERICIRII".

219. J. ST. MILL – „LOGIK", ED. 1895.

220. JOHN SPENCER TRIMINGHAM – „THE CHRISTIAN APROCH TO ISLAM IN THE SUDAN", LONDON, 1948.

221. PAUL NWYIA – „EXÉGÈSE CORANIQUE ET LANGAGE MYSTIQUE", 1970.

CUPRINS